JANE

HARPER

CRIME

Forța naturii

PREMIUL DAVITT 2018

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ARȘIȚA

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Ziua 4: Duminica dimineața
Capitolul 3
Ziua 1: Joi după-amiaza
Capitolul 4
Ziua 1: Joi după-amiază
Capitolul 5
Ziua 1: Joi noaptea
Capitolul 6
Ziua 2: Vineri dimineață
Capitolul 7
Ziua 2: Vineri dimineață
Capitolul 8
Ziua 2: Vineri dimineața
Capitolul 9
Ziua 2: Vineri după-amiază
Capitolul 10
Ziua 2: Vineri după-amiază
Capitolul 11
Ziua 2: Vineri după-amiază
Capitolul 12
Ziua 2: Vineri noaptea
Capitolul 13
Ziua 3: Sâmbătă dimineață
Capitolul 14
Ziua 3: Sâmbătă după-amiază
Capitolul 15
Ziua 3: Sâmbătă după-amiază
Capitolul 16
Ziua 3: Sâmbătă seara
Capitolul 17
Ziua 3: Sâmbătă noaptea
Capitolul 18
Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Capitolul 19
Ziua 3: Sâmbătă noaptea
Capitolul 20
Ziua 3: Sâmbătă noaptea
Capitolul 21
Ziua 3: Sâmbătă noaptea
Capitolul 22
Ziua 3: Sâmbătă noaptea
Capitolul 23
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 24
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 25
Ziua 4: Duminică dimineața
Capitolul 26
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 27
Ziua 4: Duminica dimineață
Capitolul 28
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 29
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 30
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 31
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 32
Ziua 4: Duminică dimineața
Capitolul 33
Ziua 4: Duminică dimineață
Capitolul 34
Capitolul 35
Mulțumiri

Toate personajele romanului au profunzime. Și mai ales Aaron Falk, care e mai mult decât un detectiv convențional. Meditativ și plin de compasiune, Falk este busola morală a cărții.
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW
Un thriller care îți dă fiori nu doar prin grozăviile descrise, ci mai ales prin duritatea luptei pentru supraviețuire date de cele cinci femei izolate în mijlocul naturii necruțătoare.
THE OBSERVER
Forța naturii are un nivel de suspans greu de suportat. O reușită chiar mai impresionantă decât Arșița.
THE SUNDAY TIMES
Un roman ingenios și captivant, a cărui acțiune se desfășoară într-un ritm excelent dozat, condusă de relațiile complexe dintre cele cinci femei.
IRISH TIMES

JANE HARPER

FORȚA NATURII

Traducere din engleză de Cornelia Marinescu
Titlul original: *Force of Nature*, 2017

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, mai 2020

Pentru Pete și Charlotte, cu dragoste

Prolog

Mai târziu, cele patru femei nu au reușit să cadă cu totul de acord decât asupra a două aspecte. Unu: nimeni nu a văzut când Alice Russel a fost înghițită de întinderea acoperită de tufișuri și copaci. Doi: uneori, Alice putea să fie de o răutate tăioasă ca o lamă.

*

Femeile întârziau să apară la punctul de întâlnire.

Bărbații – care semnaseră de sosire la marcaj, cu un avans respectabil de treizeci și cinci de minute față de obiectivul stabilit pentru amiază – se băteau reciproc pe umăr, în timp ce răsăreau din liziera pădurii. Misiune îndeplinită. Conducătorul programului de team building îi aștepta pe cei cinci cu o mină afabilă și binevoitoare, îmbrăcat cu hanoracul de polar roșu, uniforma organizatorilor. Oamenii și-au azvârlit în spatele microbuzului sacii de dormit ultimul răcnet și au urcat răsuflând ușurați. În mașină se afla un munte de pungi cu fructe uscate și alune și termosuri cu cafea. Nou-sosiții s-au întins însă direct spre sacul așezat în spatele proviziilor, unde erau telefoanele lor mobile, la care trebuiseră să renunțe. Reintrau, în fine, în posesia lor.

Afară era frig. În privința asta, nimic nou, nicio schimbare. În ultimele patru zile, soarele de iarnă, livid, nu apăruse cu totul de după nori decât o singură dată. Măcar în microbuz era uscat. Bărbații s-au relaxat. Unul dintre ei a făcut o glumă despre talentul fetelor de a citi o hartă și au râs cu toții. Au băut cafea și au așteptat să apară și colegele lor. Trecuseră trei zile de când le văzuseră ultima oară; mai puteau să aștepte câteva minute.

După o oră, enervarea a luat locul îngâmfării. Unul câte unul, cei cinci bărbați s-au dezlipit cu greu de pe scaunele confortabile ale mașinii și au început să bată cu pași apăsați, în sus și-n jos, drumul de pământ. Își ridicau mâinile spre cer, ca și cum lungimea aceea de braț în plus ar fi reușit să prindă semnalul nestatornic. Nerăbdători, tastau către jumătățile lor mai bune, aflate în oraș, mesaje care nu voiau să se trimită. *Întârziem. Suntem ținuți pe loc.* Ultimele câteva zile nu trecuseră deloc ușor, iar acum îi așteptau un duș fierbinte și o bere rece. Și, a doua zi, serviciul.

Conducătorul programului privea fix liziera pădurii, în cele din urmă, și-a scos stația radio.

Au sosit câteva întăriri. Rangerii și-au pus vestele reflectorizante și vocile li s-au animat. *Le scoatem noi de-acolo cât ai zice pește.* Știau pe unde se rătăcește lumea și mai aveau încă ore bune de lumină. Câteva, oricum. Destule. N-avea să le ia mult timp. S-au avântat spre zona împădurită, înaintând ca niște profesioniști. Grupul de bărbați s-a bulucit înapoi în microbuz.

Când echipa de salvatori a reapărut la lizieră, amestecul de fructe și nuci se terminase și cafeaua rămasă era rece și amăruie. Eucalipții își profilau siluetele pe cerul tot mai întunecat. Fețele oamenilor erau încremenite. Sarcasmul dispăruse odată cu lumina zilei.

În microbuz, bărbații stăteau tăcuți. Dacă ar fi fost o criză de management, ar fi știut ce e de făcut. O scădere a profitului, o clauză contractuală nedorită, nicio problemă. Aici însă, în sălbăticie, pădurea părea să voaleze răspunsurile. Își țineau în poală telefoanele fără viață, ca pe niște jucării stricate.

Din stațiile radio se auzea murmur de voci. Farurile vehiculelor străpungeau zidul compact de arbori, iar în aerul rece al nopții aburii respirațiilor alcătuiau norișori. Căutătorii au fost rechemați pentru noi îndrumări. Bărbații din microbuz nu

reușeau să audă detaliile discuției, dar nici nu era nevoie. Tonul era edificator. După lăsarea întunericului, acțiunile care se mai puteau desfășura erau limitate.

Până la urmă, grupul de salvatori s-a destrămat. Pe locul din față al microbuzului a urcat un tip cu vestă reflectorizantă. Avea să-i conducă el pe bărbați la cabana din rezervație. Toată lumea trebuia să rămână peste noapte acolo, acum nu se puteau lipsi de un om care să-i ducă la Melbourne, un drum de trei ore. Bărbații încă încercau să asimileze ce li se comunica, când s-a auzit primul țipăt.

Ascuțit, ca de pasăre, un sunet neobișnuit noaptea, și toate capetele s-au întors spre cele patru siluete care au apărut pe coama dealului. Două păreau să o susțină pe a treia, iar o a patra siluetă mergea săltat, clătinându-se, în urma lor. De la depărtare, sângele de pe fruntea ei părea negru.

Ajutor! Una dintre femei a strigat. Și nu doar o singură dată. *Suntem aici. Avem nevoie de ajutor*; *ea are nevoie de un doctor. Vă rugăm, ajutați-ne! Slavă cerului, slavă cerului că v-am găsit!*

Salvatorii alergau; bărbații, abandonându-și telefoanele pe banchetele microbuzului, veneau gâfâind la câțiva pași în urma lor.

Ne-am rătăcit, spunea cineva. Altcineva: *Ea s-a rătăcit.*

Era greu să le distingi. Femeile strigau, plângeau, vocile li se amestecau.

Alice e aici? A reușit să ajungă? A pățit ceva?

În haos, în noapte, era imposibil de spus care dintre cele patru se interesase de starea lui Alice.

Mai târziu, când totul s-a agravat, fiecare avea să insiste că ea fusese cea care întrebase.

Capitolul 1

— Nu intra în panică!

Deși până în acel moment nu avusese absolut niciun gând să facă așa ceva, agentul federal Aaron Falk a închis cartea pe care o citea. Și-a trecut telefonul în mâna zdravănă și s-a ridicat în capul oaselor, în pat.

— Bine.

— Alice Russell a dispărut, a rostit, calmă, femeia de la capătul celălalt al firului. Așa se pare.

Falk și-a pus deoparte cartea.

— A dispărut cum?

— Cu desăvârșire. De data asta nu doar ne-a ignorat apelurile telefonice.

Falk a auzit la telefon oftatul partenerei lui. Carmen Cooper părea mai stresată decât o auzise el vreodată în cele trei luni de când lucrau împreună. Iar asta spunea foarte multe.

— S-a rătăcit pe undeva prin masivul Giralang, a continuat Carmen.

— Giralang?

— Mda, prin est, nu?

— Da, știu unde e masivul, i-a răspuns Falk. Dar mă gândeam la ce reputație au dealurile alea.

— Te gândești la Martin Kovac? Nu pare ceva de genul ăla, slavă Domnului!

— Ai face bine să speri că nu. Oricum, au trecut vreo douăzeci de ani, nu-i așa?

— Se împlinesc douăzeci și cinci, cred.

Și totuși, unele lucruri nu se uită niciodată. Falk nu era decât un adolescent când masivul Giralang începuse să deschidă buletinele de știri. O mai făcuse de alte trei ori, în următorii doi ani. De fiecare dată, imaginile cu echipele de căutare care măturau la pas întinderea plină de vegetație, cu câini de urmărire trăgând în lesă, fuseseră urmărite în tot statul de oameni în fața televizoarelor în

livingurile lor. Până la urmă echipele de căutare reușiseră să găsească majoritatea cadavrelor.

— Ce căuta tocmai acolo? a întrebat Falk.

— E un complex de team building pentru corporații.

— Glumești?

— Din păcate, nu, a zis Carmen. Deschide televizorul, e la știri. Au chemat o echipă de căutare.

— Stai puțin.

Doar în boxeri, Falk s-a dat jos din pat și și-a tras pe el un tricou. Aerul nopții era răcoros. Desculț, s-a dus lipăind în living și a deschis pe canalul de știri non-stop. Prezentatorul vorbea despre activitatea din parlament din ziua respectivă.

— Nu-i nimic. Chestii de serviciu. Du-te și te culcă la loc, a mai auzit-o Falk pe Carmen murmurându-i în ureche și și-a dat seama că femeia vorbea cu cineva de lângă ea.

Și-a imaginat-o deodată în biroul pe care-l împărțeau amândoi, stând la masa care fusese înghesuită acolo, lângă a lui, cu trei luni în urmă. De atunci începuseră să lucreze foarte strâns, literal vorbind. Când Carmen se întindea, se lovea cu picioarele de piciorul scaunului său.

Falk se uită la ceas. Era trecut de ora zece, sâmbătă seara; în mod sigur, tipa era acasă.

— Hai, te-ai lămurit? l-a întrebat Carmen, de astă dată șoptit, din grijă pentru cel cu care era.

Logodnicul, a presupus Falk.

— Nu încă.

Falk nu avea de ce să vorbească în șoaptă.

— Stai…

Burtiera se derula pe ecran.

— Citesc acum, a adăugat el.

PENTRU EXCURSIONISTA ALICE RUSSELL, 45 DE ANI, DIN MELBOURNE, CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG.

— *Excursionistă* din Melbourne? a zis Falk.

— Da, știu.

— De când a ajuns Alice…

S-a oprit. Își imagina pantofii lui Alice. Cu tocuri înalte. Cui.

— Știu. La știri s-a spus că participa la un team building. Făcea parte dintr-un grup trimis acolo pentru câteva zile și…

— Câteva zile? De cât timp lipsește, de fapt?

— Nu știu precis. Cred că de-aseară.

— M-a sunat pe mine, a zis Falk.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Apoi:

— Cine? Alice?

— Da.

— Când?

— Aseară.

Falk și-a luat telefonul de la ureche și a căutat în apelurile pierdute. Apoi l-a dus înapoi la ureche.

— Mai ești? Azi-dimineață, devreme, pe la patru și treizeci de minute, mai precis. N-am auzit când a sunat telefonul. Când m-am trezit, am văzut că am un mesaj în căsuța vocală.

Din nou tăcere.

— Ce ți-a spus?

— Nimic.

— Absolut nimic?

— Nu exista niciun mesaj în căsuță. M-am gândit că a fost greșeală.

Buletinul de știri de la televizor difuza o fotografie recentă cu Alice Russell. Părea făcută la o petrecere. Își purta părut blond strâns într-un coc complicat și avea o rochie argintie, care lăsa să se vadă cât de multe ore petrecuse la sala de antrenamente. Arăta mult mai tânără decât era de fapt, cu vreo cinci ani, dacă nu și mai bine. Zâmbea spre obiectivul aparatului, într-un fel în care nu o făcuse niciodată pentru Falk și Carmen.

— Am încercat să o sun înapoi, când m-am trezit; probabil pe la șase și jumătate, a zis Falk, cu

ochii încă la ecranul televizorului. Nu mi-a răspuns.

La televizor se difuza acum o imagine aeriană a masivului Giralang. Culmi și văi care se succedau, rostogolindu-se spre linia orizontului, un ocean vălurit, verde, în lumina slabă a iernii.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI…

Carmen nu mai spunea nimic, dar Falk o auzea cum respiră. Pe ecran rangerii păreau să aibă dimensiuni exagerate. Uriașe, chiar. Din unghiul de filmare, bolta bogată a coroanelor arborilor părea cu totul impenetrabilă.

— Stai să mai ascult o dată mesajul, a zis Falk. Te sun eu.

— Bine, a răspuns Carmen și convorbirea s-a întrerupt.

S-a așezat pe canapea, în semiîntuneric, doar lumina ecranului licărind albastru. Nu trăsese draperiile și dincolo de balconul micuț se vedeau luminile orașului Melbourne, profilate la orizont. Lumina de semnalizare din vârful clădirii Eureka Tower clipea roșie și regulat intermitentă.

CĂUTĂRILE VOR FI RELUATE ÎN ZORI ÎN MASIVUL GIRALANG…

A dat televizorul mai încet și a format numărul căsuței lui vocale. Apel primit la 4:26 a.m. De pe mobilul lui Alice Russell.

La început, Falk nu a reușit să audă nimic, așa că a apăsat mai tare telefonul pe ureche. Nu auzea decât sunetul surd al paraziților, vreo cinci secunde. Zece. De astă dată a ascultat până la final. Zgomotul alb se insinua în valuri, de parcă ar fi venit de sub apă. Era și un murmur înfundat, care putea să vină de la cineva care vorbea. Apoi, din senin, s-a auzit o voce. Falk a aruncat telefonul cât colo și l-a privit fix. Vocea era așa de slabă, că s-a întrebat dacă nu cumva și-o imaginase el.

A bătut ușor în ecran. Stând în apartamentul lui liniștit, a închis ochii și a mai ascultat mesajul încă

o dată. Nimic, nimic și apoi, din beznă, o voce pierdută a rostit două cuvinte.

— *…să o rănească…*

Capitolul 2

Când Carmen a oprit în fața apartamentului lui Falk, zorii nu se iviseră încă. El o aștepta deja pe trotuar, cu rucsacul alături, pe asfalt. Ghetele de drumeție îi erau țepene, din cauză că le folosise prea puțin.

— Ia să auzim mesajul, a zis ea, în timp ce Falk se suia în mașină.

Scaunul șoferului era dat mult în spate. Carmen era una dintre puținele femei întâlnite de Falk care era destul de înaltă ca să-l poată privi drept în ochi atunci când stăteau față în față.

Falk a pus telefonul pe difuzor și a apăsat pe buton. Sunetul paraziților a umplut mașina. Cinci, zece secunde de mutenie, apoi cele două cuvinte s-au auzit slab, vag. Alte câteva sunete înfundate și apelul s-a întrerupt.

— Încă o dată, a zis Carmen, încruntată.

Femeia închise ochii și, în timp ce asculta, Falk s-a uitat la fața ei. La cei 38 de ani, Carmen avea cu doar șase luni mai mult decât el, nu doar ca vârstă, ci și ca experiență, însă acum era prima dată când carierele lor în Poliția Federală se intersectau. Carmen abia venise în cadrul echipei de investigații financiare din Melbourne, mutată de la Sydney. Falk nu reușea să-și dea seama dacă ea regreta sau nu. Carmen deschise ochii. În lumina portocalie a felinarului de pe stradă, pielea și părul ei păreau cu o nuanță mai închise decât de obicei.

— „Să o rănească”, zise ea.

— Așa mi s-a părut și mie.

— La sfârșit n-ai mai reușit să distingi și altceva?

Falk a dat volumul la maximum și apoi a apăsat pe replay. Își dădu seama că nu mai respira, străduindu-se să audă.

— Auzi? l-a făcut ea atent. Nu spune cineva „Alice”?

Au ascultat iar și, de data asta, peste zgomotul înfundat, Falk a prins o ușoară inflexiune, ceva ce semăna cu un sâsâit.

— Nu știu ce să zic, a spus el. Poate că sunt doar paraziți.

Carmen a pornit motorul. În liniștea de dinaintea zorilor, zgomotul se auzea tare. S-a îndepărtat de trotuar, a intrat pe șosea și abia apoi a vorbit din nou.

— Cât de sigur ești că e vocea lui Alice?

Falk a încercat să-și amintească timbrul vocii lui Alice Russell. Tipa avea o voce oarecum distinctă. Adeseori grăbită. Întotdeauna hotărâtă.

— Nu am niciun motiv să spun că *nu* e ea. Dar e greu de spus cu exactitate.

— Foarte greu. Nici măcar n-aș putea să jur că e o voce de femeie.

— Da.

Privit în oglinda de pe portieră, orizontul de deasupra orașului Melbourne se făcea tot mai mic. În față, spre est, cerul devenea din negru albastru-închis.

— Știu că Alice e o belea, zise Falk, dar sper din suflet că n-am băgat-o în vreun rahat.

— Și eu.

Când Carmen a rotit de volan să intre pe autostradă, inelul ei de logodnă a prins o sclipire de lumină.

— Polițistul local ce a avut de zis? Cum îl cheamă?

— King.

Noaptea trecută, după ce încercase să asculte mesajul vocal trimis de Alice Russell, Falk sunase imediat la poliția statală. Trecuse o jumătate de oră până fusese sunat înapoi de sergentul-major care conducea acțiunea de căutare.

— Îmi cer scuze, începuse King cu o voce care părea obosită. A trebuit să ajung la un post telefonic fix. Vremea ne dă peste cap recepția mai rău ca de obicei. Spune-mi despre mesajul vocal.

Îl ascultase răbdător pe Falk, în timp ce acesta-i povestise totul.

— Bun, a zis King, când Falk a terminat. Să știi că am făcut o verificare a apelurilor ei telefonice.

— OK.

— Ce fel de relație ziceai că ai cu ea?

— Profesională, i-a răspuns Falk. Confidențială. Ne ajuta, pe mine și pe detectivul care îmi e partener, în legătură cu o chestiune.

— Și cum îl cheamă pe coleg?

— O cheamă. Carmen Cooper.

Falk auzise foșnetul hârtiei pe care omul își nota.

— Și aștepta vreunul dintre voi un telefon de la ea?

— Nu neapărat, răspunsese Falk, ezitant.

— Ai cât de cât abilități de supraviețuire în sălbăticie?

Falk își privise mâna stângă. Pielea era încă rozalie și, ici-colo, avea zone ciudat de netede, acolo unde arsurile nu i se vindecaseră definitiv.

— Nu.

— Dar partenera?

— Nu prea cred.

Iar Falk își dăduse seama că, de fapt, habar n-avea.

Urmase o pauză.

— Conform companiei de telefonie, continuase King, azi-dimineață, devreme, Alice Russell a încercat să apeleze două numere. Numărul de urgență și pe al dumitale. Ai idee ce motiv ar fi avut s-o facă?

Era rândul lui Falk să facă o pauză. Auzea în telefon răsuflarea sergentului.

Să o rănească.

— Cred c-ar fi mai bine să venim acolo, spusese Falk. Să discutăm personal.

— Prietene, cred că ar fi o mișcare înțeleaptă. S-aduci și telefonul.

Ziua 4: Duminica dimineața

Femeia își vedea propria-i frică reflectată pe cele trei chipuri care o priveau fix. Inima îi bătea cu putere și auzea respirațiile sacadate ale celorlalte persoane. Deasupra, peticul de cer dintre copaci era de un cenușiu tern. Vântul scutura crengile și trimitea peste grupul de dedesubt un val de apă. Nimeni nu se clintea. În spatele lor, lemnul putred al adăpostului gemu și apoi se domoli.

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis ea. Acum.

Perechea cu ochii negri și mari din stânga ei a încuviințat imediat din cap, unită brusc de panică. La dreapta ei, semnul unei șovăieli cât se poate de scurte, apoi un al treilea semn de încuviințare, din cap.

— Cum rămâne cu…

— Cum rămâne cu ce?

— …cum rămâne cu Alice?

S-a lăsat o liniște grozavă. Singurele sunete veneau de la scârțâitul și foșnetul copacilor care se uitau în jos la cercul strâns al celor patru.

— Alice și-a făcut-o cu mâna ei.

Capitolul 3

După câteva ore, când Falk și Carmen s-au oprit, cerul era complet luminat, iar orașul se afla departe în urma lor. Stăteau la marginea drumului, să se dezmorțească, și norii aruncau umbre mișcătoare peste padocuri. Casele și clădirile erau puține și departe unele de altele. Un camion încărcat cu unelte pentru agricultură a trecut în viteză pe lângă ei, primul vehicul pe care îl văzuseră după treizeci de kilometri. Zgomotul a stârnit un cârd de papagali cacadu-cu-piept-roz, zburătăcindu-i dintr-un copac din apropiere, cu bătăi de aripi și țipete.

— Hai să-i dăm drumul mai departe, a spus Falk.

A luat cheia de la Carmen și s-a urcat la volanul sedanului ei grena, ponosit. A pornit motorul. I s-a părut imediat familiar.

— Am avut și eu o mașină ca asta, a spus el.

— Dar ai avut inspirația să scapi de ea?

Carmen s-a instalat în scaunul din dreapta.

— Nu a fost alegerea mea. A fost avariată la începutul anului, când eram în orașul meu natal. Un gest de bun venit din partea unor localnici.

Carmen îi aruncă o privire și un mic surâs.

— A, da. Am auzit povestea. Avariată e un fel de a spune, probabil.

Într-un acces de regret, Falk își trecu mâna pe volan. Mașina lui cea nouă era OK, dar nu era același lucru.

— Oricum, asta e mașina lui Jamie, a adăugat Carmen, în timp ce intrau pe șosea. E mai bună decât a mea la drum lung.

— Corect. Ce mai face Jamie?

— E bine. Ca de obicei.

Falk nu prea știa ce înseamnă de obicei. Pe logodnicul lui Carmen îl întâlnise o singură dată. Un tip musculos, cu blugi și tricou, Jamie lucra în

marketing, pentru o firmă producătoare de băuturi nutritive pentru sportivi. Dăduse mâna cu Falk și-i oferise o sticlă cu ceva albastru și acidulat, care promitea să-i sporească performanțele. Zâmbetul bărbatului părea sincer, dar mai fusese și altceva, o nuanță anume atunci când măsurase silueta înaltă și suplă a lui Falk, tenul palid, părul blond-albicios și mâna arsă. Dacă ar fi fost să ghicească, Falk ar fi zis că fusese vorba de o oarecare ușurare.

Mobilul lui Falk, așezat pe consola centrală, începu să bipăie. Și-a luat ochii de la drumul pustiu ca să arunce o privire spre ecran și-i întinse telefonul lui Carmen.

— Sergentul ăla a trimis un e-mail.

Carmen deschise mesajul.

— Bun, zice că au fost două grupuri la complex. Un grup de bărbați, unul de femei, și fiecare a făcut un alt traseu. A trimis numele femeilor din grupul lui Alice Russell.

— Ambele grupuri de la BaileyTennants?

— Așa se pare.

Carmen își scoase telefonul propriu și deschise site-ul web al firmei BaileyTennants. Cu coada ochiului, Falk putea să vadă pe ecran numele scris cu negru și argintiu al exclusivistei firme de contabilitate.

— OK. Breanna McKenzie și Bethany McKenzie, citea Carmen cu gas tare, de pe telefonul lui. Breanna este asistenta lui Alice, nu?

Tastă pe telefonul ei.

— Mda, uite-o. Doamne, la cum arată ar putea să facă reclamă la vitamine.

I-a întins telefonul ei lui Falk și acesta aruncă o privire la portretul strălucitor al unei fete de vreo 25 de ani. Înțelese ce voia să spună Carmen. Chiar și în lumina puțin măgulitoare din birou, Breanna McKenzie avea strălucirea sănătoasă a cuiva care făcea în fiecare dimineață jogging, practica intens yoga și folosea cu religiozitate, în fiecare

duminică, un tratament pentru părul ei negru și lucios, strâns în coadă de cal.

Carmen își luă înapoi telefonul și tastă din nou.

— Nu găsesc nimic despre cealaltă. Bethany. Surori, crezi?

— Posibil.

Poate chiar gemene, se gândi Falk. Breanna și Bethany. Bree și Beth. Le rosti numele, rostogolindu-le pe limbă. Sunau ca o pereche.

— O să aflăm noi care e treaba cu ea, zise Carmen. Următoarea este Lauren Shaw.

— Ne-am mai întâlnit noi cu ea, nu? întrebă Falk. Nivel mediu de management sau cam așa ceva?

— Mda, e… Frate, așa e, coordonatoarea pentru planificare strategică de perspectivă, ce-o mai fi însemnând și asta, a adăugat Carmen, care se uita din nou în telefonul ei.

Indiferent ce însemna, chipul prelung al lui Lauren nu trăda absolut nimic. Era greu să-i ghicești vârsta, dar Falk i-o aprecie pe la 40, 50 de ani. Părul era castaniu-deschis, iar ochii, gri-deschis, se uitau direct în obiectivul aparatului, cu o expresie la fel de neutră ca într-o fotografie de pașaport.

Carmen reveni la lista cu nume.

— Hm!

— Ce-i?

— Zice că și Jill Bailey a fost acolo, cu ele.

— Pe bune?

Falk își ținea privirea la drum, dar sâmburele îngrijorării, care i se cuibărise în piept încă din noaptea trecută, creștea și palpita.

Carmen nu s-a obosit să caute poza lui Jill. Erau amândoi familiarizați cu trăsăturile robuste ale președintei de consiliu. Anul acesta avea să împlinească 50 de ani și, în ciuda hainelor ei scumpe și a tunsorilor, își arăta cu prisosință vârsta.

— Jill Bailey, zise Carmen, trecând mai departe prin mesajul sergentului, după care încremeni cu degetul mare pe ecran. Rahat! Și frate-său a fost în grupul bărbaților.

— Ești sigură?

— Mda, Daniel Bailey, director executiv. Scrie aici, negru pe alb.

— Asta nu-mi place deloc, făcu Falk.

— Nu. Nu-mi place chiar nimic din toate astea.

Carmen bătea ușor darabana cu unghiile pe ecran și se gândea.

— În regulă, zise, într-un final. Nu știm destul, încât să formulăm vreo concluzie, oricare ar fi ea. Mesajul vocal este complet scos din context. Din orice punct de vedere am vorbi – realist, statistic –, cel mai probabil e ca Alice Russell să fi ieșit de pe traseu din greșeală și să se fi rătăcit.

— Mda, asta e cel mai probabil, comentă Falk, gândindu-se că niciunul dintre ei nu părea să fie prea convins.

Și-au continuat drumul, posturile de radio se auzeau tot mai slab, iar peisajul se schimba cu rapiditate. Carmen s-a jucat cu butonul până ce a găsit un post pe frecvențele AM, dar și acesta se auzea prost. Știrile de la fix ba se auzeau, ba se pierdeau. Turista din Melbourne era în continuare dispărută. Șoseaua a cotit lin spre nord și deodată, la orizont, au apărut colinele Giralang.

— Ai fost vreodată acolo? a întrebat-o Falk, și Carmen a clătinat din cap.

— Nu. Tu?

— Nu.

Nu fusese, dar crescuse într-o zonă care nu era prea diferită. Un loc izolat, unde arborii creșteau deși și groși dintr-un pământ ce nu lăsa nimic să crească prea ușor.

— Povestea care circulă pe-aici îmi taie cheful, a continuat Carmen. Știu că e o prostie, dar…

A ridicat din umeri.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat cu Martin Kovac? o întrebă Falk. E tot închis?

— Nu sunt sigură.

Carmen tastă din nou pe ecranul telefonului.

— Nu, zise. E mort. A murit acum trei ani, în pușcărie. Avea 62 de ani. De fapt, acum, că veni vorba, îmi pare cunoscut. Kovac a intrat într-o încăierare cu un deținut, s-a lovit cu capul de podea și nu și-a mai revenit. Așa scrie aici. Ar fi cam greu să-ți pară rău pentru el.

Falk era de acord. Primul cadavru fusese acela al unei profesoare stagiare, de 20 și ceva de ani, din Melbourne, plecată să se bucure de aerul curat din zonă. O găsise un grup de turiști veniți la camping, dar trecuseră prea multe zile ca să se mai poată întreprinde ceva. Fermoarul șortului pe care îl purta era rupt, iar rucsacul cu provizii nu fusese găsit. Era desculță, iar șireturile îi erau înfășurate strâns în jurul gâtului.

Fusese nevoie de încă trei ani, de alte două cadavre ale unor femei și de semnalarea unei noi dispariții, pentru ca numele muncitorului necalificat Martin Kovac să fie pomenit pentru prima dată în contextul acestor crime. În momentul acela, răul era deja făcut, cu vârf și îndesat. Asupra liniștitului masiv Giralang plana deja o umbră lungă și greu de șters, iar Falk făcea parte din generația care crescuse simțind fiori la auzul acelui nume.

— Kovac se pare că a murit fără să recunoască faptul că le-a atacat pe cele trei femei, a continuat Carmen să citească de pe telefon. Și nici pe cea de-a patra, care nu a fost găsită niciodată. Sarah Sondenberg. Povestea ei chiar a fost tristă. Nu avea decât 18 ani. Îți amintești de părinții ei, care făceau apelurile alea la televizor?

Da, Falk își amintea. Trecuseră douăzeci de ani, și el încă vedea cu ochii minții disperarea din privirile părinților fetei.

Carmen a încercat să citească mai departe, apoi a scos un oftat.

— Scuze, s-a blocat. A dispărut semnalul.

Falk nu era surprins. Copacii înșirați de-a lungul șoselei aruncau umbre care blocau lumina dimineții.

— Cred că ieșim din zona de acoperire.

Nu au mai vorbit decât când au ieșit de pe șoseaua principală. Carmen a scos o hartă și îi indica direcția, pe măsură ce drumul se tot îngusta și colinele se profilau mărețe prin parbriz. Au trecut pe lângă câteva magazine în care se vindeau vederi și echipamente pentru drumeții. Șirul de clădiri se încheia cu un supermarket mic și cu o stație de benzină singuratică.

Falk a verificat nivelul din rezervor și a acționat semnalizatorul. Cât timp a alimentat, s-au dat amândoi jos din mașină, căscând, pentru că plecarea de la orele mici ale dimineții începea să-și facă simțite consecințele. Aici era mai frig și se simțea cum aerul mușcă. Falk a lăsat-o pe Carmen să-și îndrepte spinarea gemând, și s-a dus să plătească.

Bărbatul de la tejghea purta fes și părea nebărbierit de vreo săptămână. Când Falk s-a apropiat, omul și-a îndreptat poziția cât de cât.

— Mergeți în rezervație?

— Da.

— O căutați pe femeia dispărută?

— Da, exact, a răspuns iar Falk, clipind.

— O grămadă de lume a venit pentru ea. Au fost chemate echipe de căutare. Ieri, douăzeci de oameni au făcut plinul. Aglomerație toată ziua. Și nici azi nu e mai bine.

Vânzătorul clătină din cap, neîncrezător.

Falk privi discret în jur. Doar mașina lor era în parcare, în magazin nu mai era nici un alt client.

— Să sperăm că o să dea repede de ea, a continuat bărbatul. Urâtă treabă, când dispare

cineva. Prost și *pentru* afaceri. Sperie lumea. Le amintește tare de trecut, presupun.

Nu și-a continuat ideea. Falk se gândi că nu era nevoie să pomenească de Kovac. În niciun caz în zona asta.

— Ai aflat ceva nou? l-a întrebat.

— Nu. Nu prea cred să fi avut noroc totuși, pentru că nu i-am văzut să apară. Și la mine vin din ambele direcții. Când sosesc și când pleacă. Stația cea mai apropiată e la peste cincizeci de kilometri distanță. Chiar mai departe, dacă o iei spre nord. Toată lumea își face plinul aici. Pentru orice eventualitate, știi? Ceva legat de faptul că se află aici îi face să-și dorească să fie în siguranță.

A ridicat din umeri și a continuat:

— E de bine pentru noi, bănuiesc.

— Locuiești de mult timp aici?

— Destul.

Când i-a întins cardul de credit, Falk a observat de cealaltă parte a tejghelei luminița roșie a unei camere de supraveghere.

— Sunt camere și la pompe? l-a întrebat și tipul i-a urmărit privirile dincolo de geam, afară.

Carmen stătea sprijinită de mașină, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate.

— Da, bineînțeles.

Tipul a zăbovit o idee mai mult decât ar fi fost necesar, înainte de a-și întoarce privirea înapoi, înăuntru.

— Nu am încotro. Sunt doar eu și cu mine aici, în cea mai mare parte a timpului. Nu pot să risc să scap țeparii.

— Femeia dispărută a trecut pe-aici cu grupul ei, când au intrat în rezervație?

— Mda. Joi. Polițiștii deja au luat o copie a înregistrării.

Falk și-a scos legitimația.

— E vreo șansă să mai ai o copie?

Tipul s-a uitat la legitimație și apoi a ridicat din umeri.

— Stai un minut, a zis și a dispărut în biroul din spate.

Cât l-a așteptat, Falk s-a uitat afară, prin ușile de sticlă de la intrare. Dincolo de parcarea stației nu se vedea nimic, în afară de un perete de verdeață. Culmile mascau cerul. Brusc, Falk se simți încercuit. Când bărbatul a revenit, cu un stick de memorie în mână, a tresărit.

— Ultimele șapte zile, zise acesta, întinzându-i-l.

— Mulțam, amice. Apreciez.

— Nicio problemă, sper să fie de folos. N-ai vrea să te pierzi pe acolo prea mult timp. De fapt, panica te dă gata. După câteva zile totul începe să arate la fel și te face să nu mai ai încredere în ce vezi.

A aruncat o privire afară:

— Îi scoate din minți.

Ziua 1: Joi după-amiaza

Ploaia stropea ușor parbrizul microbuzului, când acesta a oprit. Șoferul a oprit motorul și s-a răsucit în scaun.

— Oameni buni, am ajuns.

Nouă capete se întoarseră spre geamurile microbuzului.

— Eu nu cobor decât dacă o luăm la stânga, nu la dreapta, se auzi vocea unui bărbat dinspre locurile din spate, iar ceilalți au râs.

La stânga era o cabană tihnită și primitoare, cu pereți de lemn care țineau frigul la distanță. Lumina se revărsa pe ferestre și, dincolo de ele, în interior, un șir de camere cochete ademeneau oaspeții.

În dreapta era o potecă înnoroiată, marcată cu un semn uzat de vreme. Eucalipții se împleteau deasupra capetelor lor, formând un fel de boltă, în timp ce poteca șerpuia ca beată, apoi vira brusc spre pădure și dispărea.

— Scuze, amice, azi toată lumea o ia la dreapta.

Șoferul a deschis ușa microbuzului și un val de aer înghețat a pătruns înăuntru. Unul câte unul, pasagerii au început să se miște.

Bree McKenzie și-a desfăcut centura de siguranță și a coborât, ferindu-se în ultima clipă de o băltoacă. Se întoarse să o prevină pe Alice, dar ea tocmai cobora. Vântul îi suflase o șuviță de păr blond peste față și o orbise, așa că gheata ei scumpă a aterizat în apă.

— Rahat, făcu ea, cu ochii în pământ, dându-și părul pe după urechi. Halal început!

— Scuze, zise Bree, mecanic. Ți-a intrat apă în gheată?

— Nu. Cred că am scăpat cu bine, a răspuns Alice, uitându-se la gheată.

Bătu cu piciorul în pământ, zâmbi și apoi păși mai departe. Bree a suspinat mut, de ușurare.

Alice s-a scuturat înfrigurată și și-a tras fermoarul jachetei până la gât. Aerul era împrospătat de mirosul lemnului de eucalipt ud și, când ea s-a uitat împrejur, a observat că parcarea acoperită cu pietriș era aproape goală. E extrasezon, a presupus ea. S-a dus în spatele microbuzului, unde se descărcau rucsacurile. Păreau mai grele decât își amintea.

Lauren Shaw era deja acolo, înaltă și subțire, aplecată înăuntru, eliberându-și rucsacul de pe fundul grămezii.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Bree, deși nu o cunoștea pe Lauren la fel de bine ca pe alți membri din conducerea superioară, dar știa cum să se facă utilă.

— Nu, e-n ordine…

— Nu mă deranjează… zise Bree, întinzându-se după rucsacul pe care Lauren tocmai îl scosese de sub grămadă.

A fost un moment stânjenitor, ambele luptându-se să tragă de el, fiecare în altă direcție.

— Cred că am reușit. Mulțumesc.

Ochii lui Lauren aveau aceeași nuanță cenușie ca a cerului, dar i-a zâmbit vag lui Bree și a întrebat-o:

— Tu ai nevoie de ajutor…?

— Doamne, nu, răspunse Bree, fluturând din mână. E OK, mulțumesc.

A ridicat apoi privirea spre cer. Norii păreau să devină tot mai grei.

— Să sperăm că vremea o să țină cu noi.

— Prognoza zice că nu.

— Aha! Ei, oricum, nu se știe niciodată.

— Nu, a confirmat Lauren, aproape amuzată de optimismul lui Bree. Nu. Cred că nu se știe niciodată.

A dat parcă să mai spună ceva, când o auzi pe Alice strigând-o pe nume. Lauren privi în direcția ei și își săltă rucsacul pe umeri.

— Scuză-mă!

Porni spre Alice, pietrișul scârțâindu-i sub tălpi, și o lăsă pe Bree singură cu bagajele. Bree și-a eliberat anevoie rucsacul și a încercat să-l ridice, clătinându-se puțin sub greutatea lui neobișnuită.

— O să te obișnuiești.

Ridică privirea și dădu cu ochii de șofer, care-i zâmbea. El se prezentase când urcaseră cu toții în microbuz, la Melbourne, dar ea nu se obosise să-i țină minte numele. Abia acum se uită la el cum se cuvine și observă că omul era mai tânăr decât crezuse ea inițial, probabil că era de vârsta ei sau cu doar câțiva ani mai mare. Oricum, nu avea mai mult de 30 de ani. Avea mâinile vânoase și încheieturile noduroase ale unui alpinist. Era slab, dar părea puternic și în formă. Purta o jachetă de polar, având pe piept brodate cuvintele *Executive Adventures,* dar fără niciun nume. Bree nu se putea decide dacă tânărul era sau nu atrăgător.

— Să ai grijă să fie bine fixat, zise el, ridicându-i rucsacul și ajutând-o să-și potrivească bretelele pe după umeri. Asta ajută mult.

Degetele lui lungi i-au ajustat cataramele și clamele, până când Bree a ajuns să simtă că rucsacul devine nu ușor, dar mai ușor, oricum. Deschise gura să-i mulțumească, când un damf puternic de fum de țigară traversă aerul umed. Amândoi întoarseră privirea într-acolo. Bree știa deja ce avea să vadă.

Bethany McKenzie stătea ceva mai departe de grup, cu umerii aduși în față. Cu o mână ferea de vânt o țigară, pe cealaltă o ținea înfundată în buzunarul hainei. Pe drum în mașină moțăise, cu capul bălăbănindu-i-se lipit de geam, și se trezise cu un sentiment de jenă.

— Aici nu se fumează, zise șoferul, după ce și-a dres glasul.

— Suntem în aer liber, îi replică Beth, oprindu-se după ce a tras o jumătate de fum.

— Suntem în incinta terenului care aparține complexului. În zonă fumatul e interzis.

O clipă, Beth a arborat o expresie belicoasă, dar văzând că toți ochii se întorseseră spre ea, a ridicat din umeri și și-a strivit țigara cu gheata. Și-a strâns jacheta în jurul trupului. Era o haină veche, Bree știa asta, și nici nu-i mai venea așa de bine.

Cu un surâs conspirativ, șoferul își îndreptă iar atenția spre Bree.

— Lucrezi de mult împreună cu ea?

— De șase luni, răspunse Bree. Dar o știu de când lumea. E soră-mea.

Surprins, bărbatul se uită la Bree, apoi la Beth, și iar la Bree. Aceasta știa că așa o să se întâmple.

— Voi două?

Bree își lăsă capul într-o parte și-și trecu mâna prin părul negru strâns în coadă de cal.

— Gemene, de fapt. Identice, a mai adăugat, gândindu-se că expresia de pe chipul lui o s-o distreze.

Șoferul nu a dezamăgit-o. A deschis gura și, chiar atunci, în depărtare se auzi bubuitura unui tunet. Toată lumea a ridicat privirea.

— Scuze, zise șoferul, zâmbind. Ar fi bine s-o iau din loc, să puteți porni la drum. Ca să aveți destulă vreme să ajungeți la locul de întâlnire înainte de căderea întunericului. Singurul lucru mai rău decât să instalezi o tabără când afară e umed este să instalezi o tabără când e umed și te grăbești.

A scos și ultimul rucsac și s-a întors spre Jill Bailey, care se chinuia să-și treacă brațul gros pe sub breteaua rucsacului ei. Bree se apropie să o ajute, preluând greutatea rucsacului, bâjbâind.

— Nu vreți să porniți? i-a zis el lui Jill. Doamnelor, pot să vă arăt eu în ce direcție s-o luați… sau preferați să așteptați până ajunge toată lumea?

Sforțându-se, Jill își trecu brațul pe sub baretă și răsuflă adânc, roșie la față din cauza efortului. Se uită în lungul drumului de acces. Era pustiu. Jill se încruntă.

— Cu o mașină ca a lui Daniel, ar fi trebuit să ajungă aici înaintea noastră, zise unul dintre bărbați, încercând să-și mascheze râsul sub expresia politeții.

Jill îi zâmbi vag, corporatist, însă fără să spună nimic. Daniel Bailey era fratele ei, totuși era directorul executiv.

Bree credea că Daniel avea dreptul să întârzie. Cu zece minute înainte de ora la care fusese planificată plecarea microbuzului de la sediul BaileyTennants din Melbourne, Bree o văzuse pe Jill răspunzând la telefon. Jill se îndepărtase, să nu o audă nimeni, și, înfiptă bine pe picioare și cu o mână în șold, asculta.

Ca întotdeauna, Bree încercase să descifreze expresia de pe fața președintei de consiliu. Enervare? Poate. Poate altceva. Adeseori i se părea că Jill e greu de citit. Oricum ar fi fost, când aceasta închisese telefonul și revenise în grup, expresia aceea îi dispăruse de pe chip.

— Daniel e ocupat, explicase Jill, simplu. Afacerile, ca de obicei. Vor pleca fără el. Daniel va veni în urma lor, cu mașina personală.

Acum, în timp ce mișunau prin parcarea complexului, Bree observase crisparea din colțurile gurii lui Jill. Era clar că norii deveniseră mai apăsători și Bree simțea burnița ciudată și stropii de ploaie lovindu-se de haina ei. Aleea de acces era tot goală.

— Sincer, nu are rost să-l așteptăm cu toții, zise Jill, întorcându-se spre cei patru bărbați care stăteau lângă mașină, cu bagajele lor. Daniel nu poate să fie prea departe.

Nu și-a cerut scuze pentru fratele ei și Bree s-a bucurat. Era unul dintre lucrurile pe care le admira cel mai mult la Jill. Nu se scuza niciodată.

Bărbații au zâmbit și au ridicat din umeri. Era în ordine. Sigur că era, s-a gândit Bree. Daniel Bailey era șeful. Ce altceva ar fi putut să spună?

— Foarte bine, zise șoferul, bătând din palme. Doamnelor, haideți să pornim la drum. Pe aici.

Cele cinci femei s-au uitat una la alta, au traversat parcarea și apoi l-au urmat, cu jacheta lui roșu-aprins pe fundalul verde-stins și cafeniu al zonei împădurite. Pietrișul scrâșnea sub ghetele lor și, nu mult după aceea, iarba mâloasă i-a luat locul. Șoferul s-a oprit la începutul potecii și s-a aplecat asupra vechiului indicator din lemn. Sub o săgeată cioplită din lemn, erau scrise două cuvinte: *Mirror Falls.*

— V-ați luat tot ce vă trebuie pentru orientare? întrebă șoferul.

Bree a simțit cum grupul se întoarce să o privească și și-a verificat buzunarul hainei. Harta era bine împachetată, strâns, și simțea acolo și muchia neobișnuită a plasticului busolei. O trimiseseră la un curs, care nu durase decât o jumătate de zi, ca să învețe cum să se orienteze în teren. Acum, deodată, nu i se mai părea mare scofală.

— Nu vă faceți griji, le spunea șoferul. Pentru porțiunea asta n-o s-aveți nevoie de nimic. Urmați-vă instinctul și o să ajungeți la primul luminiș al taberei de campare. Nu aveți cum să-l ratați. După el, poteca șerpuiește strâns, dar dacă sunteți foarte atente o s-o scoateți la capăt. Duminică ne vedem la capătul celălalt al traseului. Are cineva un ceas? Bun. Ora de întâlnire, douăsprezece. Penalizări pentru fiecare sfert de oră de întârziere.

— Și dacă ajungem mai devreme? Putem să ne întoarcem la Melbourne mai repede?

— Mă bucur să aud că ești încrezătoare, zise șoferul, uitându-se la Alice.

Femeia ridică din umeri.

— Trebuie să fiu înapoi duminică seară, pentru un eveniment.

— Bine. Păi, da, cred că da. Dacă ambele echipe ajung la punctul de întâlnire mai devreme…

Șoferul aruncă o privire spre bărbații rămași în urmă, departe, care sporovăiau sprijiniți de mașină, dar unul dintre ei continua să lipsească.

— Dar să nu vă dați peste cap să ajungeți mai repede. Duminica, traficul nu e prea aglomerat. Dacă ajungeți la punctul de întâlnire la ora douăsprezece, eu vă duc înapoi în oraș înainte de sfârșitul după-amiezii.

Alice nu l-a contrazis, și-a țuguiat doar buzele, strâns. Bree recunoscuse privirea aceea. Când o vedea, de obicei încerca să n-o provoace.

— Mai sunt întrebări? zise șoferul, uitându-se la fiecare dintre cele cinci fețe. Bun. Acum, hai să facem repede o poză de grup, pentru buletinul vostru informativ.

Bree observase ezitarea lui Jill. Buletinul informativ al firmei era o treabă îndoielnică atât în privința regularității aparițiilor sale, cât și a valorii informațiilor. Jill se lovi cu palma peste buzunar, fără prea mare elan.

— Nu mi-am… făcu aceasta, aruncând o privire spre microbuz, unde telefoanele lor mobile zăceau pe scaunul șoferului într-o pungă cu autosigilare.

— Nu-i problemă, o fac eu, a zis șoferul, scoțându-și propriul telefon din buzunarul jachetei. Adunarea! Puțin mai aproape. Așa. Doamnelor, țineți-vă de mijloc. Să pară că vă plăceți între voi.

Bree simți cum Jill își strecoară brațul în jurul taliei ei și zâmbi.

— Minunat! Am făcut-o, zise șoferul, verificând ecranul telefonului. Bun, asta e tot. Hai, la drum! Baftă! Și încercați să vă distrați, da?

S-a întors cu spatele, fluturând din mână, și cele cinci femei rămaseră singure. Au stat așa, neclintite, ca în poziția din poză, până când Jill s-a mișcat, și pe urmă toate și-au desfăcut brațele de pe talia celorlalte.

Bree s-a uitat la Jill și a descoperit că aceasta o privea fix.

— Ce distanță e până la prima tabără de campare?

— Oh! Stai să… făcu Bree desfășurând harta, bâlbâindu-se în timp ce vântul i-o flutura.

Punctul de start era încercuit, iar traseul, marcat cu roșu. Auzea cum sunt săltate rucsacurile și își trecu degetul de-a lungul liniei, pentru a găsi prima tabără. Unde era? Stropi de ploaie cădeau pe hârtie, iar un colț se îndoise și făcuse o cută. Bree l-a netezit cât a putut mai bine, oftând stins, în timp ce căuta locul de tabără și găsindu-l chiar lângă unghia degetului mare.

— OK, nu e prea departe, zise, încercând să descifreze scara de pe legenda hărții. Nu e tocmai rău.

— Cred că definiția ta pentru *nu tocmai rău* s-ar putea să difere de a mea, zise Jill.

— Cam zece kilometri? continuă Bree, făcând, ca din întâmplare, să sune ca o întrebare. Nu mai mult de zece.

— Bine, a încheiat Jill, săltându-și rucsacul puțin mai sus pe umeri.

Pe chip i se citea deja disconfortul.

— Arată-ne drumul!

Bree porni la drum. După doar câțiva pași, poteca devenea mai întunecoasă, crengile se arcuiau deasupra lor și ascundeau cerul. Auzea apa picurând de pe frunze și, de undeva, dintr-un loc bine ascuns, răsuna țipătul unei păsări-clopot. S-a uitat peste umăr la cele patru chipuri din spatele ei, niște umbre sub glugile jachetelor pe care le purtau. Alice era cel mai aproape și vântul îi flutura șuvițele din părul blond.

— Bună treabă, a șoptit aceasta.

Lui Bree i s-a părut că vorbise serios și a zâmbit.

Lauren, următoarea, avea ochii antrenați pentru mersul pe teren accidentat, iar Jill, cu obrăjorii ei dolofani, se îmbujorase. Bree o vedea pe sora ei încheind coloana. Beth, cu o jumătate de pas în

urmă, cu ghetele de împrumut și o haină prea strâmtă. Privirile celor două surori s-au întâlnit. Bree nu a încetinit ritmul.

Poteca s-a îngustat și a făcut un cot, iar ultima lumină vizibilă de la cabană a clipit și a dispărut, în timp ce arborii închideau calea în urma lor.

Capitolul 4

Parcarea cabanei era plină. Camionetele voluntarilor din echipele de căutare erau înghesuite unele în altele, pe lângă dubele televiziunilor de știri și mașinile de poliție.

Falk a parcat în fața cabanei, paralel cu o mașină, și a lăsat-o pe Carmen înăuntru, cu cheile în contact. Și-a scuturat ghetele pe verandă, bătând din picioare, și când a deschis ușa l-a izbit un val de căldură. Un grup de căutători îngrămădiți unii în alții se afla într-un colț al zonei recepției îmbrăcate în lambriuri de lemn, absorbiți de studierea unei hărți. Într-o parte era o ușă care dădea în bucătăria comună. În cealaltă, Falk văzu un salon cu canapele ponosite și o bibliotecă plină de cărți și jocuri de societate jerpelite. Un computer vechi pâlpâia într-un colț, sub un anunț cu scris de mână: *Exclusiv pentru oaspeți.* Falk nu-și dădea seama dacă era o ofertă sau o amenințare.

Rangerul care stătea de partea cealaltă a biroului recepției abia dacă și-a ridicat ochii atunci când detectivul s-a apropiat.

— Îmi pare rău, omule, nu avem nimic liber. Ai picat într-un moment prost.

— Sergentul King e pe-aici? l-a întrebat Falk. Suntem așteptați.

— A, scuze. Te-am văzut când ai oprit și am crezut că ești…

Nu și-a terminat fraza. *Încă un labagiu de oraș.*

— E la centrul de comandă pentru căutare. Știi unde e?

— Nu.

Rangerul despături pe blat o hartă a rezervației. Pe hârtie era reprezentată o vastă întindere verde de păduri, tăiată de linii întortocheate care indicau trasee sau drumuri. Rangerul a luat un pix și i-a explicat ce anume marca. Traseul pentru mașini urma un mic drum rural, trecând spre vest peste

masa verde, până când ajungea la o răscruce, de unde vira brusc spre nord. Rangerul și-a încheiat instrucțiunile și a încercuit punctul de finiș, care părea să fie în mijlocul pustietății.

— Sunt cam douăzeci de minute până acolo, cu mașina. Să nu-ți faci probleme, i-a mai zis tipul, întinzându-i harta lui Falk. Îți garantez că o să-ți dai singur seama când ai ajuns.

— Mulțumesc.

Ieșind din cabană, frigul l-a plesnit ca o palmă. A deschis portiera mașinii și a urcat la volan, frecându-și mâinile. Atentă, Carmen se uita prin parbriz. Când Falk a dat să spună ceva, i-a zis să tacă și i-a arătat cu degetul ceva. Falk i-a urmărit privirea. De partea cealaltă a parcării, un bărbat de aproape 50 de ani, în blugi și geacă de schi, se apleca să scoată ceva din portbagajul unui BMW negru.

— Uite! Daniel Bailey, a zis Carmen. Nu e el?

Primul gând al lui Falk a fost că directorul executiv arăta altfel când nu purta costum. Nu-l mai văzuse niciodată pe Bailey în carne și oase, până acum; bărbatul se mișca într-un fel atletic pe care fotografiile nu-l puteau reda. Era ceva mai scund decât se așteptase Falk, dar era lat în umeri și în spate. Avea un păr bogat, castaniu-închis, fără niciun fir grizonant. Dacă nu era culoarea lui naturală, atunci era o imitație costisitoare și convingătoare. Bailey nu-i cunoștea pe ei – cel puțin, teoretic –, însă chiar și așa Falk s-a trezit că se lasă puțin mai jos în scaun.

— Mă întreb dacă tipul chiar participă la căutări, a zis Carmen.

— Nu știu ce face, dar n-a prea stat pe-aici.

Ghetele lui Bailey erau pline de noroi proaspăt.

L-au urmărit pe bărbat cum scotocește prin portbagajul BMW-ului său. Automobilul arăta ca un animal exotic și elegant, printre camionetele și dubele obosite. Într-un final, s-a îndreptat de spate

și a îndesat ceva închis la culoare în buzunarul jachetei.

— Ce era aia? a întrebat Carmen.

— O pereche de mănuși, așa mi s-a părut.

Bailey a apăsat capacul portbagajului și acesta s-a închis lin, într-o tăcere luxoasă. A mai rămas o clipă cu privirea ațintită spre pădure, apoi s-a îndreptat către pavilionul de cazare, cu capul plecat înfruntând vântul.

— Faptul că și el, și Jill sunt aici poate să complice lucrurile, zise Carmen, în timp ce amândoi îi urmăreau silueta tot mai puțin vizibilă.

— Mda.

Era puțin spus, și știau amândoi asta. Falk a pornit motorul și i-a întins lui Carmen harta.

— Mă rog. Până una, alta, uite încotro mergem.

Carmen se uită la cercul desenat pe întinderea verde.

— Ce-i acolo?

— E locul unde le-au găsit pe celelalte patru.

*

Suspensiile sedanului erau puse la grea încercare. Carmen și Falk erau hurducați pe drumul nepavat și simțeau fiecare smucitură, păziți pe ambele margini de trunchiurile jupuite ale eucalipților. Peste zumzetul motorului, Falk auzea un șuier slab, ascuțit.

— Frate, ce se-aude, vântul? s-a mirat Carmen, mijind ochii prin parbriz.

— Așa cred.

Falk era cu ochii țintă la drum, pentru că în jurul lor vegetația devenea din ce în ce mai deasă. Ținea strâns volanul cu mâna la care se arsese. Începea să-l doară.

Cel puțin rangerul avusese dreptate. Nu aveau cum să rateze locul. După ce au luat o curbă, drumul singuratic din fața lor s-a transformat într-un furnicar. Vehiculele stăteau parcate bară la bară

de-a lungul drumului și o reporteriță vorbea cu onestă însuflețire în fața unei camere de filmare, gesticulând spre echipele de căutare din spatele ei. Cineva instalase o masă mobilă, pe care erau termosuri cu cafea și sticle cu apă. Copacii își scuturau frunzele fremătând din pricina unui elicopter de poliție care trecea pe deasupra, la mică înălțime.

Falk a oprit chiar la coada șirului de mașini. Era aproape de miezul zilei, dar sus pe cer soarele era doar o sclipire vagă. Carmen a întrebat un ranger care trecea pe lângă ei de sergentul-major King și acesta le-a arătat către un tip înalt, la 50 și ceva de ani. Era uscățiv, avea o privire vigilentă și se uita când la pădure, când la hartă, iar când Falk și Carmen s-au apropiat, și-a ridicat ochii spre ei, cu interes.

— Vă mulțumesc că ați venit, a zis și le-a strâns mâna, în timp ce ei s-au prezentat.

Apoi, uitându-se peste umăr la camera de filmare a televiziunii, a zis:

— Haideți să plecăm din haosul ăsta.

Au mers puțin de-a lungul drumului și s-au adăpostit lângă o dubă mare, care-i proteja de vânt cât de cât.

— Așadar, n-ați avut noroc? a zis Falk.

— Încă nu.

— Câte căutări de felul acesta ați întreprins până acum?

— O sumedenie. Eu sunt aici de aproape douăzeci de ani. Oamenii se abat tot timpul de la traseu.

— Și cât de repede îi găsiți, în mod normal?

— Sincer, depinde, a explicat King, pufnind și umflându-și obrajii. Cine poate să știe? Uneori șansa ne surâde imediat, dar adesea durează ceva mai mult. E singură acolo de vreo treizeci de ore, cel puțin, așa că ideal ar fi să o găsim astăzi. Se pare că au avut inspirația să colecteze apă de ploaie, ceea ce e ceva, dar probabil că nu are nimic

de mâncare. Și mai există și riscul hipotermiei. Când ești ud, poate să se instaleze destul de repede. Multe depind însă de felul în care rezistă ea. S-ar putea să aibă noroc; se pare că are destul de multă experiență de campare, din vremea când era mai tânără. Adeseori se întâmplă să plece de unii singuri.

A făcut o pauză.

— Alteori, nu.

— Dar reușiți întotdeauna să-i găsiți? a întrebat Carmen. Până la urmă, adică.

— Aproape întotdeauna. Chiar și în perioada lui Kovac i-au găsit până la urmă, înțelegi… Doar cu excepția acelei fete. De atunci, nu pot să mă gândesc decât la cazurile în care n-au mai fost găsiți niciodată, dar au fost doar unul sau două. Am avut un tip în vârstă, acum vreo cincisprezece ani. Nu era sănătos, avea probleme cu inima. Chiar n-ar fi trebuit să plece de unul singur în drumeție. Probabil că s-a așezat să se odihnească puțin, într-un loc mai retras, și a făcut infarct. Și a mai fost un cuplu de neozeelandezi, acum vreo zece ani. A fost o treabă cam ciudată. Aveau puțin peste 30 de ani, o formă fizică perfectă și destul de multă experiență. S-a aflat, mult mai târziu, că aveau destul de multe datorii în Noua Zeelandă.

— Și atunci, ce, crezi că au dispărut intenționat? a întrebat Falk.

— Omule, nu e treaba mea să stabilesc asta. Dar n-ar fi fost cel mai rău lucru din lume dacă dispăreau în sălbăticie.

Falk și Carmen au schimbat o privire.

— Și de data asta ce s-a întâmplat? zise Carmen.

— Alice Russell făcea parte dintr-un grup de cinci femei, lăsate la începutul traseului Mirror Falls, joi după-amiază – cineva poate să vă arate locul mai târziu, dacă vreți – având la ele doar resursele de bază. O hartă, corturi, busolă, hrană. Trebuia să o ia destul de mult spre vest, să treacă pe parcursul zilei peste o serie de obstacole, într-o

sesiune din aia afurisită de *team building,* și să campeze timp de trei nopți.

— E un program organizat de rezervație? se interesă Carmen.

— Nu. E organizat de o companie privată, dar operează aici de câțiva ani. Executive Adventurers? Sunt destul de buni, par să se priceapă la ce fac. A mai fost și un grup de cinci tipi de la BaileyTennants, care a făcut același lucru. Alt traseu, dar ambele grupuri trebuia să ajungă aici, la punctul de întâlnire, până ieri la prânz.

— Femeile nu au ajuns însă.

— Nu. Mă rog, patru dintre ele au ajuns, până la urmă. Dar cu o întârziere de șase ore și nu într-o stare prea bună. Au suferit câteva răni. Vânătăi peste tot plus tăieturi. O contuzie la cap. Una s-a ales cu o mușcătură de șarpe.

— Doamne, care dintre ele? l-a întrebat Falk. A pățit ceva?

— Mmm, nu. Nu mare lucru. Breanna McKenzie. Cred că de fapt e o asistentă cu ștaif, după câte-mi dau eu seama. Toți au niște funcții cu denumiri de fițe. Oricum, probabil că a fost doar un piton-covor, dar ele nu aveau de unde să știe asta atunci. Și-au ieșit din minți de spaimă. Au crezut că e un șarpe-tigru și tipa era gata să moară de frică. N-a fost cazul, sigur a fost un șarpe neveninos, dar mușcătura s-a infectat, așa că femeia a ajuns la centrul medical, pentru câteva zile.

— La Melbourne? a întrebat Carmen și King a clătinat din cap.

— La spitalul comunitar din oraș. Cel mai bun loc pentru ea. Dacă tragi o supradoză de amfetamine, prin clădirile ocupate abuziv, ai nevoie de doctorii din spitalele marilor orașe. Dacă te capsează un șarpe, vrei să ai pe lângă tine doctori care cunosc viața în sălbăticie, crede-mă pe cuvânt! Sora ei e cu ea la spital.

A scos din buzunar un carnețel și a aruncat o privire în el:

— Bethany McKenzie. Și ea a fost pe traseu, dar a scăpat relativ întreagă.

King s-a uitat peste umăr la căutători. Un grup se pregătea să intre în desiș, oamenii purtau salopete portocalii, strălucitoare pe fundalul compact al copacilor. Falk observase o pauză în liziera copacilor, acolo unde se deschidea o potecă. Era marcată de un indicator de lemn.

— Știm, a continuat King, că au ieșit de pe traseu la un moment dat, în ziua a doua, pentru că nu au mai ajuns la locul de campare în seara aceea. Există o potecă destul de largă, o cărare a cangurilor, care se deschide din drumul principal. Credem că acolo au greșit direcția. Nu le-a luat decât câteva ore ca să-și dea seama de asta, dar înseamnă timp suficient ca să intri în belea.

S-a uitat din nou în carnețel și a dat pagina.

— După aceea, detaliile devin ceva mai neclare. Polițiștii mei au reușit să scoată de la ele tot ce s-a putut, seara trecută și azi-dimineață. Mai sunt totuși goluri care trebuie completate. Când și-au dat seama că au luat-o pe unde nu trebuie, se pare că au bâjbâit încoace și încolo, în încercarea de a găsi drumul înapoi. Calea cea mai simplă, ca să înrăutățești și mai mult situația. Trebuia să-și refacă proviziile de apă și hrană din al doilea loc de tabără pentru noapte, dar cum n-au reușit să ajungă acolo, au început să intre în panică.

Falk și-a amintit de ceea ce-i spusese vânzătorul de la stația de benzină. *Panica te dă gata. Te face să nu mai ai încredere în ce vezi.*

— Ar fi trebuit să-și lase toți telefoanele, dar Alice și l-a luat pe al ei, așa cum știți, a continuat King, făcând semn din cap către Falk. Doar că acolo semnalul e de tot rahatul. Uneori ai noroc, dar nu e o regulă. Oricum, au rătăcit până sâmbătă, când au dat de un adăpost dezafectat.

Făcu o pauză. Părea gata să mai spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— În momentul de față, nu știm unde anume se află adăpostul acela. Dar acolo s-au oprit peste noapte. Ieri-dimineață, când s-au trezit, femeia pe care o căutăm acum dispăruse. Sau cel puțin așa susțin celelalte patru.

Falk se încruntă.

— Ele ce cred că s-a întâmplat cu ea?

— Că i-a sărit țandăra. Și a plecat de una singură. Se cam luaseră la harță cu ea, cu privire la ce era mai bine de făcut. Se pare că Alice asta tot insistase să-și croiască drum prin desișuri, spre nord, ca să găsească un drum. Celelalte n-au prea fost de acord, iar ea nu s-a bucurat deloc.

— Și tu ce crezi?

— S-ar putea să aibă dreptate, a răspuns King. Rucsacul și telefonul ei au dispărut tot atunci. Și luase și singura lanternă care mai funcționa.

Și-a țuguiat buzele, ca pentru a-și exprima dezaprobarea.

— Între noi fie vorba, dacă e să ne luăm după rănile pe care le-au suferit și după volumul de stres la care au fost supuse, se pare că a fost loc și de ceva agresiune, la un moment dat.

— Crezi că s-au bătut? Fizic? a întrebat Carmen. Pentru ce?

— Cum am spus, mai sunt destule de lămurit. Ne mișcăm cât putem de repede, date fiind condițiile. Acolo, în sălbăticie, fiecare minut contează. Căutarea are prioritate.

Falk a încuviințat din cap.

— Celelalte cum au găsit drumul înapoi?

— Au ținut-o spre nord până când au dat în sfârșit de un drum și pe urmă au mers pe el. E o metodă dură, nu funcționează întotdeauna, dar probabil că nu prea au avut încotro. Cu mușcătura de șarpe și toate cele. Le-a luat ore întregi, dar până la urmă a meritat.

King a oftat și a conchis:

— Ne concentrăm să descoperim locul unde este coliba. În varianta cea mai optimistă, femeia a găsit drumul înapoi și s-a adăpostit acolo.

Falk nu l-a întrebat care era varianta cea mai nefericită. Singură și pierdută în mijlocul pericolelor din sălbăticie, Falk putea să enumere, fără să se gândească, o serie întreagă de posibilități.

— Așadar, așa stau lucrurile în prezent, a mai zis King. Acum e rândul vostru.

Falk și-a scos telefonul. Salvase ca înregistrare mesajul vocal primit de la Alice Russel și acum se bucura că o făcuse. Pe ecran nu-i apărea nici urmă de semnal. I-a întins lui King aparatul și acesta și l-a apăsat bine pe ureche.

— Vântul ăsta nenorocit, zise el, și-și acoperi urechea cealaltă cu mâna și închise ochii, în efortul de a auzi.

A mai ascultat de două ori înregistrarea, înainte de a-i da înapoi lui Falk telefonul, cu o expresie încremenită pe chip.

— Poți să-mi spui despre ce ai vorbit cu ea?

Elicopterul zbura din nou pe deasupra lor, tot la înălțime mică, agitând frenetic arborii. Falk îi aruncă lui Carmen o privire, iar aceasta a înclinat imperceptibil din cap.

— L-am văzut pe Daniel Bailey în parcarea de la complex, a răspuns Falk. Directorul executiv al companiei unde sunt angajați toți. Numele lui era pe lista de participanți pe care ne-ai trimis-o.

— Șeful? Mda, știu cine e. Era în grupul de tipi.

— Cât timp au fost acolo, în sălbăticie, grupul de bărbați a avut vreun contact cu grupul femeilor?

— Oficial, nu, a răspuns King. Neoficial? Mi s-a spus că s-au întâlnit. De ce?

— Despre asta am discutat cu Alice Russell, i-a explicat Falk. Despre Daniel Bailey.

Ziua 1: Joi după-amiază

Jill Bailey vedea ceafa lui Alice care se îndepărta tot mai mult, cu fiecare pas.

Nu mergeau decât de douăzeci de minute și deja ghetele lui Jill îi rodeau amenințător călcâiul stâng, în ciuda tehnologiei lor superioare, pentru care dăduse o groază de bani și care fusese descrisă drept „o tehnologie care asigură confortul instantaneu”. Era frig, dar tricoul i se lipise de subsuori și o picătură de sudoare i se prelingea pe piele în sutien. Își simțea fruntea jilavă și lucioasă, așa că și-o șterse pe furiș, cu mâneca.

Singura persoană despre care își putea închipui că îi este probabil și mai greu era Beth. Jill îi auzea din spate respirația hârâită, de fumătoare. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă și să-i spună câteva vorbe de încurajare, dar în clipa aceea nu-i venea în minte nimic. Nimic convingător, în orice caz.

Se concentră în schimb la propriul efort de a-și menține un ritm constant, încercând să nu lase să se vadă disconfortul. Picurul încet al apei de pe crengi îi amintea de aleile pentru meditație pe care se plimbau la spa. Aceea era mai degrabă ideea ei despre un weekend profitabil, petrecut departe de casă; goana prin natură fusese întotdeauna pasiunea lui Daniel. *Afurisitul de Daniel.* Se întreba dacă ajunsese sau nu la complex.

Sesiză în fața ei o schimbare de ritm și, când și-a ridicat privirea de pe cărare și s-a uitat într-acolo, a văzut că celelalte fetele încetiniseră pasul. Poteca se lărgise, împrejur copacii deveneau tot mai rari și ea își dădu seama că sunetul despre care crezuse că vine de la vânt era de fapt zgomotul unei ape curgătoare. La marginea pădurii le ajunse pe celelalte din urmă, clipind când desișul se desfăcu brusc în două, dezvăluind un zid alb, curgător.

— Vai de mine, incredibil, zise Jill, cu răsuflarea tăiată. Se pare că am găsit cascada.

Uluitor era cuvântul care îi venise în minte. Dincolo de copaci, un curs rapid de apă își făcuse loc, bolborosind și spumegând pe sub un pod de lemn, pentru ca apoi să cadă liber peste o muchie stâncoasă. Cu un bubuit asurzitor, se prăvălea ca o perdea grea în lacul întunecat de jos.

Cele cinci femei au înaintat pe pod și s-au aplecat peste balustradă, privind jos, spre genune, la apa fremătândă care se prăbușea. Aerul era așa de rece, încât Jill aproape că avea impresia că-l poate atinge, iar boarea apei proaspete îi răcorea obrajii. Era un peisaj hipnotic și Jill se lăsă pătrunsă de el, simțind chiar cum greutatea rucsacului parcă i se ridica puțin de pe umeri. Se gândi că ar fi putut să stea acolo pentru totdeauna.

— Trebuie să mergem.

Vocea venea dinspre capătul îndepărtat al podului. Jill își întoarse privirea. Alice scruta deja poteca, mai departe.

— Probabil că o să se întunece repede aici, zise aceasta. Trebuie să pornim mai departe.

Lui Jill i se umflase călcâiul din pricina ghetei, și făcuse bășică, iar tricoul începea să i se frece de piele și să o irite. S-a uitat spre cerul apăsător și apoi încă o dată la priveliște. Oftă.

— Bine. Să mergem.

Se dezlipi de balustrada care-i dădea senzația de siguranță, la timp ca s-o surprindă pe Bree studiind harta. Se încruntă.

— E totul în ordine? o întrebă și Bree îi zâmbi larg, dezvelindu-și dantura impecabilă.

— Da. Drumul e pe-aici.

Împături harta la loc, își dădu la o parte de pe umăr părul strâns în coadă de cal și făcu semn spre singura cărare din fața lor. Jill a înclinat din cap, fără să spună nimic. O cărare, o singură variantă. Spera ca Bree să fie la fel de încrezătoare și când va fi de luat o decizie.

Cărarea era plină de noroi și, la fiecare pas, lui Jill îi era teamă să nu alunece. Durerea începea să-i

urce, milimetru cu milimetru, pe coloană. Nu era sigură dacă era din cauza greutății rucsacului sau din cauză că-și ținea capul mereu aplecat, să vadă pe unde calcă.

Nu ajunseseră prea departe, când zumzetul și trilurile pădurii au fost curmate de un strigăt venit din față. Bree se oprise și arăta înspre ceva aflat dincolo de cărare.

— Uite! Primul fanion, nu?

O bucată de pânză albă, scorțoasă și strălucitoare flutura agățată de scoarța colorată în dungi a unui eucalipt. Bree își dădu jos rucsacul și se avântă prin desișul arboretului, să se uite de aproape.

— Așa e. Are logoul Executive Adventurers pe el.

Jill se uita printre gene. De la distanța aceea nu reușea să distingă detaliile. Bree se întinse spre fanion, să-l atingă cu vârful degetelor. Sări în sus spre el, dar fără să reușească.

— Îmi trebuie ceva pe care să mă urc, zise, privind împrejur, în timp ce vântul îi sufla părul peste față.

— Ei, hai să-l lăsăm acolo, a spus Alice, privind spre cer. Nu merită să-ți rupi gâtul pentru el. Cu ce ne alegem dacă le găsim pe toate șase? O sută de dolari sau cât?

— Două sute patruzeci, de căciulă.

Auzind vocea lui Beth, Jill întoarse capul. Era prima dată când o auzea vorbind de când porniseră pe traseu.

— Stai că te împing eu, zise Beth, coborându-și rucsacul de pe umeri.

— Nu, nu e nevoie. Hai să-l lăsăm acolo.

Era însă prea târziu, sora ei deja pornise spre ea.

— Două sute patruzeci de dolari, Bree. Îl iau eu dacă tu n-ai de gând s-o faci.

Jill se opri să privească, lângă Alice și Lauren care, de frig, își țineau brațele încrucișate la piept. Beth îngenunchease în fața surorii ei, își împletise

degetele mâinilor, să facă un fel de treaptă improvizată, și așteptă așa până când Bree, fără tragere de inimă, își puse gheata plină de noroi pe palmele împreunate.

— Asta-i pierdere de timp, zise Alice, trăgând apoi cu coada ochiului la Jill. Scuze, nu toată treaba asta, doar chestia cu fanionul.

— Ei, lasă-le să încerce, zise Lauren, uitându-se cum gemenele se clătinau lângă trunchiul copacului. Nu fac niciun rău. Câteva sute de dolari înseamnă mult, când nu ai decât 20 de ani.

— Dar tu de ce te grăbești așa? o întrebă Jill pe Alice.

— Pentru că, în ritmul ăsta, o să ridicăm corturile pe întuneric și ploaie.

Jill înclina să creadă că Alice avea dreptate. Cerul devenise și mai cenușiu și ea își dădu seama că nu se mai auzea niciun ciripit de pasăre.

— Ne punem în mișcare într-o clipită. De fapt, mă refeream la faptul că te grăbești să te întorci la Melbourne duminică, devreme. Nu ziceai că ai un eveniment?

— A, da, făcu Alice.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Apoi, fluturând din mână, Alice a adăugat:

— Nu e nimic important.

— E seara decernării premiilor la Endeavour Ladies' College, explică Lauren, în timp ce Alice îi aruncă o privire fără să vadă Jill.

— Da? Păi, atunci o să ne-ntoarcem la timp ca să poți să mergi, a mai zis Jill. Ce premiu o să primească Margot?

De fiecare dată când se întâlnea cu fata lui Alice, Jill rămânea cu senzația stranie că este oarecum *evaluată.* Nu că opinia unei fete de 16 ani ar fi avut vreo importanță în lumea lui Jill – depășise de vreo treizeci și cinci de ani nevoia de a primi o aprobare de felul ăsta –, însă ceva din aerul detașat al lui Margot Russell era ciudat de deconcertant.

— Premiul pentru dans, răspunse Alice.

— Frumos.

— Hmm, făcu Alice, despre care Jill știa că are un masterat în business și comerț.

Jill îi aruncă o privire lui Lauren. Nu o întâlnise niciodată pe fiica lui Lauren, dar știa că și ea era elevă la Endeavour. Din întâmplare, o auzise nu o dată pe femeie plângându-se de taxele prea mari. Jill scotoci adânc în minte, dar nu reuși să-și amintească numele fetei.

— Și tu trebuie să te întorci? o întrebă într-un final pe Lauren.

Pauză.

— Nu. Anul acesta, nu.

A fost momentul când s-au auzit câteva mici ovații și Jill s-a întors, ușurată, și le-a văzut pe surori fluturând fanionul.

— Bravo, domnișoarelor, zise, și chipul lui Bree s-a luminat.

Până și Beth zâmbea. Jill se gândi că asta îi schimba expresia. Ar trebui să o facă mai des. Își săltă rucsacul în spate.

— În sfârșit, comentă și Alice, în șoaptă, fără să fie însă suficient de departe, și apoi își ridică rucsacul pe umeri. Mă scuzați, dar dacă nu ne punem în mișcare, n-o să ajungem înainte de căderea nopții.

— Da, Alice, mulțumim. Ai mai spus-o.

Jill se întoarse către surori și adăugă:

— Bine lucrat, fetelor! Muncă în echipă.

În timp ce Alice se îndepărta, Bree continua să zâmbească luminos și din toată inima.

Micul tremur din colțul gurii ei era aproape imperceptibil, așa încât dacă Jill n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi putut crede că doar își imaginează ea.

*

Alice avusese dreptate. Când au ajuns în tabără, era întuneric beznă. Parcurseseră ultimul kilometru de drum cu viteza melcului, bâjbâind pe cărare la lumina lanternelor, oprindu-se la fiecare câteva sute de metri, ca să consulte harta.

Odată ajunse în poiană, Jill se așteptase să se simtă ușurată, dar de fapt era epuizată. O dureau picioarele și îi obosiseră ochii din cauza efortului de a privi în lumina slabă. Pe întuneric era greu de spus, dar tabăra părea mai mare decât se așteptase. Era înconjurată pe toate părțile de eucalipți, care se legănau în vânt, cu crengile ca niște degete negre profilate pe cerul nopții. Jill nu vedea deloc stele.

Jill își puse jos rucsacul, bucuroasă să scape de greutate. Când să facă un pas înapoi, călcâiul i s-a prins în ceva și ea se împiedică și căzu cât era de mare, pe osul șezutului, țipând de durere.

— Ce-a fost asta?

Lumina unei lanterne îi intră în ochi lui Jill, orbind-o. Se auzi un mic râset de surpriză, dar reprimat rapid. Alice.

— Doamne, Jill! M-ai speriat. Ai pățit ceva?

Jill simți că o prinde cineva de braț.

— Cred că ai dat peste vatra pentru foc. Stai să te-ajut!

Vorbise Bree. Desigur. Jill o simți pe Bree cum se încovoaie ușor sub greutatea ei când a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Sunt OK, mulțumesc.

Își simțea palmele aspre și dureroase și se gândi că s-ar putea să-i sângereze. A băgat mâna în buzunarul jachetei să ia lanterna, dar buzunarul era gol.

— La naiba!

— Te-ai rănit? a întrebat-o Bree, încă aplecată.

— Cred că mi-am pierdut lanterna.

Jill se uită pe jos, acolo unde se împiedicase și căzuse, dar era prea întuneric ca să vadă ceva.

— Stai că o aduc pe-a mea.

Iar Bree a și dispărut. Jill auzi cum cineva scotocea într-un rucsac.

— Poftim! Ia-o pe-asta!

Vocea s-a auzit din senin, de undeva din apropiere.

Jill tresări. Beth. Simți cum în mână îi era strecurat un obiect. Era o lanternă metalică, de tip industrial, lungă și grea.

— Mulțumesc.

A bâjbâit până când a găsit întrerupătorul. O rază puternică despică noaptea, alungând întunericul până în locul unde era Alice. Lumina i-a expus crud trăsăturile dure și femeia tresări, ridicându-și mâna în dreptul ochilor, să se protejeze.

— Iisuse, e cam puternică.

Lui Jill îi luă cu o secundă mai mult decât ar fi fost necesar, înainte să coboare raza lanternei de pe fața lui Alice, spre picioare.

— Se pare că e o lanternă bună. S-ar putea să fim bucuroase mai târziu că o avem.

— Probabil, răspunse Alice, în picioare, captivă în cercul de lumină, după care făcu un pas în lateral și dispăru.

Încet, Jill mătură cu lanterna întreaga tabără. Lumina albă anula aproape toate culorile, decolorând totul în nuanțe monocrome. Cărarea pe care veniseră părea îngustă și denivelată, iar centrul vetrei de foc de la picioarele ei era negru. De jur-împrejur, se ridicau în cerc arbori ale căror trunchiuri erau luminate de lanternă. Dincolo de ei, pădurea era neagră. În timp ce trecea cu lanterna peste tot locul, Jill zări cu coada ochiului o umbră și se opri. Orientă lumina înapoi, pe unde deja privise, dar de astă dată mai încet.

O siluetă subțiratică stătea nemișcată chiar la marginea luminișului, iar Jill a sărit de spaimă, gata-gata să se împiedice din nou, în timp ce lumina i-a jucat în mână, descriind o traiectorie aiurea. Și-a recăpătat echilibrul și și-a stăpânit

tremurul mâinii. Lanterna s-a mai mișcat un pic, după care ea a stabilizat fasciculul de lumină.

Răsuflă ușurată. Era Lauren. Silueta ei înaltă și subțire era aproape absorbită de liniile verticale ale copacilor și de spațiul întunecat dintre ei.

— Doamne, Lauren, ce m-ai speriat! a strigat Jill, al cărei puls era încă destul de iute. Ce faci?

Lauren rămase încremenită, cu spatele la grup și ochii ațintiți în beznă.

— Lau…

— Șșșt, făcu aceasta, ridicând mâna.

L-au auzit toate în același timp. Un trosnet. Jill își ținu respirația, cu urechile țiuindu-i de efort. Nimic. Apoi, încă un trosnet. De astă dată, ritmul inegal al crengilor care trosneau sub pași era neîndoielnic.

Jill făcu repede un pas înapoi. Lauren se întoarse spre ea, cu fața cenușie în lumina puternică.

— E cineva acolo.

Capitolul 5

— Daniel Bailey? se miră King, uitându-se când la Falk, când la Carmen. De ce vă uitați la el?

Vântul ridica în aer nori de praf și frunze, iar la capătul îndepărtat al drumului Falk zări un grup de căutători care dispărea în tufișuri. Melbourne părea foarte, foarte departe.

— Este strict confidențial, începu Falk, așteptând apoi până ce King încuviință din cap.

— Desigur.

— E vorba de spălare de bani. Din câte se pare.

— La BaileyTennants?

— Așa credem.

Nu erau singurii de această părere. Firma de contabilitate de nișă era doar una dintre cele care făceau obiectul unei investigații simultane a Poliției Federale Australiene.

— Îmi imaginam că sunt o firmă respectabilă. Deținută de aceeași familie, de generații, și așa mai departe.

— Mda. Credem că tatăl lui Daniel și al lui Jill Bailey a fost și el implicat, înaintea lor.

— Serios? zise King, ridicând din sprâncene. Așadar, așa a transmis afacerea în familie?

— Cam așa ceva.

— Cât de gravă e treaba? mai întrebă King. Ceva registre contabile amețite sau…?

— Acuzațiile sunt grave, i-a explicat Carmen. Crimă organizată. La nivel înalt. În formă continuată.

De fapt, Falk era conștient că el și Carmen nu știau sigur cât de amplă era investigația. Fuseseră desemnați să cerceteze BaileyTennants și nu li se spusese decât ceea ce era în mod direct relevant. Firma era o rotiță dintr-o rețea mai largă, asta știau clar. Cât de întinsă era această rețea, cât de profund acționa… lucrurile astea nu le fuseseră

spuse, înțeleseseră că era ceva la nivel național și bănuiau că se extindea și internațional.

King se încruntă.

— Așadar, Alice a venit la voi să-i dea în gât…

— Noi am abordat-o, zise Falk.

Era posibil să nu fi fost o alegere bună, se gândea Falk acum. Teoretic însă, Alice părea să fie tot ce le trebuie. Era destul de sus pe scara ierarhică pentru a avea acces la informațiile de care ei aveau nevoie, și destul de adânc băgată în rahat, pentru ca ei să aibă pârghia. Și nu făcea parte din familia Bailey.

— Sunteți pe urmele lui Daniel, dar și ale lui Jill Bailey, deci?

— Da, răspunse Carmen. Și a lui Leo. Tatăl lor.

— Probabil că el s-a retras de mult timp, nu?

— Este încă activ. Se pare.

King aprobă dând din cap, dar Falk observă cum în privirile lui se năștea o expresie anume. O cunoștea foarte bine. Falk era conștient că, în marea schemă a lucrurilor, cei mai mulți oameni clasau spălarea de bani undeva între furtișagul din magazin și călătoria fără bilet în mijloacele de transport în comun. Bineînțeles că nu trebuia să se întâmple, dar cei câțiva oameni bogați care se eschivau de la plata impozitelor nu prea meritau să li se aloce atâtea resurse ale poliției.

Era vorba de mai mult de-atât, iar Falk încerca uneori să dea explicații. La momentul potrivit și când privirea persoanei din fața lui nu avea un aer cu totul absent. Dacă sumele evazionate erau considerabile, înseamnă că exista un motiv. Băieții ăștia, în costumele lor impecabile, deveneau cu timpul tot mai lacomi, până când, în final, ajungeau de-a dreptul ticăloși. Falk ura treaba asta. Ura tot ce avea legătură cu ea. Ura felul în care bărbații ăștia din birouri confortabile reușeau să se spele pe mâini și să-și spună că asta nu era altceva decât contabilitate creativă. Ura felul în care aceștia își cheltuiau bonusurile și își cumpărau vile

și își lustruiau mașinile, prefăcându-se în același timp că habar nu au ce se petrece la capătul acestui lanț. Droguri. Arme ilegale. Exploatarea copiilor. Lucruri variate, dar totul era plătit cu moneda comună a mizeriei umane.

— Cei din familia Bailey știu că sunt cercetați? îi întrebă King.

Falk se uită la Carmen. Era întrebarea pe care și-o puneau și ei.

— Nu avem niciun motiv să credem asta, zise el, în final.

— Cu excepția faptului că informatoarea voastră v-a contactat și, în aceeași seară, a dispărut.

— Da, cu excepția asta.

King își frecă bărbia și privi spre desișul pădurii.

— Ce înseamnă toate acestea pentru ei? întrebă în cele din urmă. Alice Russell vă dă ce vă trebuie și pe urmă… și apoi ce? Familia Bailey pierde firma?

— Nu, zise Falk. La modul ideal, în cele din urmă cei din familia Bailey merg la închisoare. Firma se va închide totuși.

— Așadar, toți angajații își pierd slujbele?

— Da.

— Inclusiv femeile care sunt în pădure cu ea?

— Da.

King nu părea prea impresionat.

— Și Alice Russell ce părere avea despre asta?

— Ca să fim cinstiți, răspunse Carmen, nu prea a avut încotro. Dacă nu ne ajuta, își risca șansa dacă rămânea alături de familia Bailey.

— Corect, punctă King, apoi rămase pe gânduri un minut. Și treaba asta durează de ceva vreme, nu?

— Colaborăm cu ea din când în când de trei luni, îi explică Falk.

— Și atunci, de ce a trebuit să vă sune ieri? Ce era așa de urgent?

Carmen a oftat.

— Datele pe care Alice ni le-a dezvăluit până acum trebuia să fie transmise echipei mai largi de investigații, zise. Azi.

— Azi?

— Mda. Mai sunt câteva documente-cheie de care avem nevoie, dar ce am aflat până acum era gata să fie trimis pentru analiză.

— Și ați făcut-o? Le-ați trimis?

— Nu, răspunse Carmen. Odată ce s-a-ntâmplat chestia asta, nu mai deținem noi controlul. Și nici Alice. Mai întâi voiam să ne facem o idee despre situația asta.

— Credeți că încerca să se retragă?

— Nu știm. E posibil, zise Carmen. Dar pentru ea e ceasul al douăsprezecelea în care poate să riște o figură ca asta. Dacă o face, e dată în judecată. Ar trebui să aibă un motiv al dracului de bun.

După o ezitare, Carmen continuă:

— Sau să nu aibă încotro, presupun.

Și-au întors toți trei privirile spre peisajul sumbru care până acum refuzase să o lase pe Alice Russell să apară.

— Și ce mai așteptați de la ea? întrebă King.

— E vorba de o serie de documente comerciale, zise Falk. Vechi.

BT-51X până la BT-54X erau denumirile oficiale, dar el și Carmen le spuneau *contractele.*

— Avem nevoie de ele ca să dovedim implicarea tatălui lui Daniel și Jill.

Ce se petrecuse în trecut era determinant, așa li se explicase lui Falk și lui Carmen. Leo Bailey era cel care stabilise formula actuală a afacerii și tot el pusese pe rol contactele cu un număr de actori-cheie, care acum erau anchetați. Chiar dacă se întâmplase în trecut, cordonul ombilical care făcea legătura cu prezentul era viabil și vital.

King amuțise. Din depărtare se auzea vâjâitul unui elicopter. Părea să fie la distanță destul de mare.

— Bun, zise King, într-un final. Uite care-i treaba, în momentul de față prima și singura mea prioritate este Alice Russell. Să o găsesc și să o aduc acasă în siguranță. Atunci când cineva este declarat dispărut, scenariul cel mai probabil este că s-a abătut de la traseu și și-a pierdut simțul de orientare, așa că ăsta e planul de care am de gând să mă țin, deocamdată. Dacă există însă o șansă ca apelul ei către voi să fi generat probleme în grupul respectiv, atunci e bine de știut. Așa că vă mulțumesc pentru sinceritate.

Sergentul devenise agitat, nerăbdător să se întoarcă la treabă. Chipul lui căpătase o expresie ciudată. Tipul părea ușurat. Tăcut, Falk se mai uită o clipă la el, apoi îl întrebă:

— Și altceva?

— Altceva ce?

— Ce speri să nu se fi întâmplat? Nu-mi place niciunul din scenariile astea.

— Nu, zise King, fără să-l privească în ochi.

— Deci, ce poate fi mai rău decât cele două scenarii?

Sergentul a renunțat să se mai agite și s-a uitat în lungul drumului. Căutătorii fuseseră înghițiți de pădure și uniformele lor portocalii nu se mai vedeau. Ziariștii urmăreau totul de la o distanță sigură. Fără să se miște din loc, King s-a aplecat un pic spre ei, oftând.

— Kovac. Kovac e scenariul mai rău.

Amândoi detectivii îl priviră.

— Kovac e mort, a spus Carmen.

— Martin Kovac e mort, a repetat și King, trecându-și limba peste dinți. Dar de fiul lui nu suntem așa de siguri.

Ziua 1: Joi noaptea

Lui Lauren i-a venit să țipe.

Dar nu erau decât bărbații. Cu inima bătându-i tare și un gust acru în gât, ea privise cum grupul celor cinci se ițea dintre copaci. Zâmbind larg, bărbații fluturau niște sticle de vin. Daniel Bailey era în fruntea lor.

— Deci ai ajuns, până la urmă? izbucni Lauren, adrenalina dându-i curaj.

Daniel își încetini pasul.

— Da…

Bărbatul strânse din ochi și Lauren se gândi întâi că era furios, apoi își dădu seama că pur și simplu încerca să-și amintească numele ei. L-a scos din încurcătură sora lui, apărând din beznă.

— Daniel, ce faceți aici?

Dacă Jill era surprinsă sau iritată, cu siguranță nu a lăsat să se vadă asta. Pe de altă parte însă, i se întâmpla rareori să o facă. Iar Lauren știa asta din experiență.

— Ne-am gândit să venim să vă salutăm. Să vedem cum v-ați instalat, a spus el uitându-se la sora lui. Îmi pare rău. V-am speriat?

Poate că Daniel știe să o citească pe sora lui mai bine decât cei mai mulți, se gândi Lauren. Jill nu a zis nimic, doar a așteptat.

— Toată lumea e bine? a continuat el. Tabăra noastră e la doar un kilometru de-aici. Am adus de băut.

Se uită la ceilalți patru bărbați, care au ridicat, supuși, sticlele.

— Unul dintre voi să le ajute pe fete să facă focul.

— Ne descurcăm, i-a zis Lauren.

— E-n ordine, a replicat Daniel, fluturând din mână. Nu-i deranjează.

Se întoarse apoi spre sora lui și Lauren îi văzu cum se îndepărtează împreună.

Lauren s-a apropiat de vatra de foc, unde un bărbat slăbănog de la marketing încerca să dea foc unei brichete inflamabile deasupra unui maldăr de frunze ude.

— Nu așa, zise ea, luându-i chibriturile din mână.

Bărbatul o urmări cum trece pe lângă trunchiul unui arbore căzut la marginea luminișului și culege câteva crenguțe care fuseseră ferite de ploaie. Lauren o auzea pe Alice de partea cealaltă a poienii, dându-le gemenelor indicații despre cum trebuie ridicate corturile. Se pare că cele două surori făceau cea mai mare parte din treabă.

Lauren se ghemui lângă vatră, încercând să-și aducă aminte cum se face. A aranjat crenguțele în piramidă, deasupra unor surcele, și apoi și-a examinat opera. Părea în ordine. Aprinse un chibrit și își ținu respirația, în timp ce focul s-a aprins și apoi s-a întețit, scăldând totul împrejur într-o lumină portocalie.

— Unde ai învățat să faci asta? întrebă tipul de la Marketing, cu ochii mari de uimire.

— În taberele școlare.

Un foșnet în întuneric și Alice reapăru în lumină.

— Hei. Corturile sunt ridicate, spuse. Bree și Beth stau într-unul din ele, așa că noi două o să-l împărțim pe celălalt. Jill are unul de o persoană pentru ea.

Făcu semn din cap spre vatra focului, cu trăsăturile schimonosite de lumina flăcărilor.

— Bravo! Hai să punem mâncarea la foc.

— N-ar trebui să vedem ce face Jill?

Poiana era mare și lui Lauren i-a trebuit o clipă până să o localizeze pe femeie. Era la marginea luminișului, împreună cu fratele ei, adânciți amândoi într-o discuție. Jill spunea ceva și Daniel clătină din cap.

— Sunt ocupați, zise Alice. Hai să începem. Oricum, tot noi două trebuie să gătim, pentru că

Jill n-ar ști cum să gătească pe foc deschis.

Probabil că e adevărat, se gândi Lauren, în timp ce Alice începu să scoată vase și orez și tocană de vită semipreparată, la pungă.

— Îmi aduc aminte că eram într-o tabără când m-am jurat să nu mai fac niciodată asta, zise Alice după câteva minute, în timp ce priveau cum apa începea să clocotească. Dar e ca mersul pe bicicletă, nu? Mă simt ca și cum ar trebui să port iar uniforma de școală.

Cu nările pline de mirosul de eucalipt și de lemn ars, cu Alice lângă ea, Lauren simți cum praful se scutură și se ridică de pe o amintire veche de treizeci de ani. Tabăra McAllaster.

Tabăra organizată în sălbăticie de Endeavour Ladies' College mai apărea și acum, amplu, în prospectul tipărit pe foaie velină al școlii. O ocazie – o ocazie obligatorie – pentru ca tinerele domnișoare din clasa a IX-a să petreacă un întreg an școlar în peisajul sălbatic. Programul era menit să le dezvolte personalitatea, rezistența și respectul sănătos față de natura Australiei. Și – lucru subtil spus printre rândurile scrise cu grijă – menit să le țină departe pe adolescente de tot ceea ce le atrăgea la vârsta aceea.

Lauren avea pe atunci 15 ani și încă din prima zi îi fusese dor de acasă, iar începând de a doua zi era plină de bășici și ciupituri de țânțari. Nu avea condiție fizică și trecuse bine de vârsta la care asta s-ar fi putut pune pe seama unei siluete pufoase de copil. După o primă săptămână nesfârșită, s-a mai trezit și legată la ochi. *Ce sens avea un exercițiu de încredere, când ea nu avea încredere în niciuna dintre colegele ei de clasă?*

Știa că fusese dusă în afara taberei principale, în zona împădurită, era evident după trosnetul și foșnetul frunzelor sub tălpile ei, dar în afară de asta nu mai știa nimic. Putea să fie în vârful unei stânci sau gata să plonjeze într-un râu. Auzea mișcări în jurul ei. Pași. Un chicotit. Întinsese

mâna, pipăind întunericul din fața ei. Degetele nu prinseseră nimic altceva decât aer. Un pas nesigur înainte aproape că o făcuse să cadă, după ce se împiedicase cu vârful piciorului în pământul denivelat. Simțise o respirație caldă pe obraz și auzise o voce șoptită în ureche.

— Te-am prins. Pe-aici.

Era Alice Russell.

Din câte-și amintea Lauren, era pentru prima dată când Alice îi vorbea cu adevărat, dar îi recunoscuse imediat vocea. Lauren, pe atunci grasă și fără prieteni, își mai amintea încă acel fior amestecat, de confuzie și ușurare, care o încercase când Alice o prinsese de braț. Acum, după aproape treizeci de ani, se uita pe deasupra focului la femeia aceea și se întreba dacă-și amintea și ea de ziua aceea.

Făcu o pauză, întreruptă însă de o mișcare scurtă venită din spate. Daniel a apărut lângă ea, cu chipul scăldat într-o nuanță portocalie.

— Deci, au făcut focul? Bun.

În semiîntunericul dimprejurul flăcărilor, pupilele lui Daniel păreau negre. Împinse o sticlă de vin roșu în mâna lui Lauren.

— Poftim, ia și bea, distrează-te. Alice, vreau să schimbăm două vorbe, te rog.

— Acum? făcu Alice, fără să se miște.

— Da, te rog.

Daniel îi atinse ușor spatele cu palma. După un răgaz de nicio clipă, Alice l-a lăsat să o conducă departe de grup. Lauren îi privi cum dispăreau la marginea luminișului, înghițiți de umbrele întunericului. Auzi murmurul nedeslușit, șoptit, al vocii lui Daniel, acoperit apoi de sporovăială celorlalți.

Lauren se întoarse la foc și amestecă în mâncăruri. Erau gata. Deschise pungile și adăugă în fiecare cantități egale de orez.

— Cina e gata, zise, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Bree s-a apropiat, ținând în mână fanionul pe care-l găsise mai devreme, iar în urma ei veneau doi bărbați.

— L-am văzut chiar acolo, în copacul de lângă cărare, le explica ea celor doi. Poate că voi l-ați ratat pe al vostru.

Avea obrajii îmbujorați și sorbea dintr-o ceașcă de plastic. Și-a luat o pungă cu mâncare.

— Mulțumesc. Minunat!

Înfipse furculița în pungă, după care s-a cam schimbat la față.

— Nu-ți place carnea de vacă? o întrebă Lauren.

— Ba da, îmi place. E super. Nu-i vorba de asta, doar că…

Bree se opri, apoi continuă:

— Arată apetisant, mulțumesc.

Lauren se uită cum Bree ia o bucată minusculă. Numai carne, fără orez. Lauren recunoștea imediat pe cineva care evită consumul de carbohidrați seara. Era tentată să spună ceva, dar își ținu gura. Nu era treaba ei.

— Dacă și cina voastră e la fel de gustoasă pe cât a fost a noastră, zise unul dintre bărbați, aplecându-se spre Bree, o să aveți nevoie de ceva care să vă ajute la digestie.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, bărbatul i-a umplut iar cana cu vin.

Cu un ochi la cei doi, Lauren își luă și ea porția și se așeză pe un buștean de lângă foc, să mănânce. Deschise punga. Se uită la carnea de vită cu orez. Privind în jur, se gândi că ar fi trebuit să mănânce. Nu se uita nimeni la ea. Nimănui de aici nu-i păsa dacă ea mânca sau nu. Puse jos furculița.

Cineva a trecut prin fața ei și Lauren a ridicat ochii.

— Pot să iau și eu una? o întrebă Beth, arătând spre mâncare.

— Sigur.

— Mulțumesc. Sunt moartă de foame, adăugă Beth, arătând apoi spre buștean. E OK dacă mă

așez și eu?

Lauren se trase într-o parte, simțind cum bușteanul pârâie și se afundă sub greutatea femeii. Aceasta mâncă repede, privind la sora ei, anturată de bărbați ca o regină. Bree își lăsă capul pe spate arcuindu-și gâtul lung și alb, și sorbi din ceașcă. Imediat i-a fost umplută la loc.

— De obicei nu-i place să bea așa de mult, zise Beth, cu gura aproape plină. Când o face, i se suie la cap.

Lauren își aminti de sticla de vin roșu pe care i-o dăduse Daniel și o ridică la vedere, dar Beth clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Sunt OK.

— Nici ție nu-ți place?

— Îmi place prea mult.

— Aha…

Lauren nu-și dădea seama dacă Beth glumea sau nu. Femeia nu zâmbea.

— Te deranjează dacă fumez? o întrebă Beth, făcând ghemotoc punga în care fusese mâncarea și scoțând un pachet de țigări.

Pe Lauren o deranja puțin, dar clătină din cap. Erau în aer liber; lasă femeia să se relaxeze. Priveau amândouă flăcările. Râsetele și sporovăială din jur deveneau tot mai gălăgioase, pe măsură ce se goleau tot mai multe sticle. Unul dintre bărbați se îndepărtă de Bree și veni spre ele.

— Îmi dai și mie o țigară? zise el, zâmbind.

Beth a șovăit, dar apoi i-a întins pachetul.

— Mulțam.

Bărbatul a luat două țigări, și-a pus una în gură și pe cealaltă, în buzunar. I-a întors spatele înainte să apuce să tragă primul fum. Lauren văzu privirea lui Beth urmărindu-l în timp ce se întorcea lângă sora ei.

— Îți place la BaileyTennants?

— E OK, zise Beth, ridicând din umeri. E bine.

Încercase să pară entuziasmată, dar nu i-a prea ieșit.

Lauren nu o condamna. Se știa că munca de arhivare a datelor era prost plătită – era prea puțin chiar și pentru un începător –, iar echipa avea birourile la subsol. De câte ori trebuia să meargă în birourile lor, Lauren ieșea de-acolo cu nevoia imperioasă să vadă lumina naturală.

— Îți place să lucrezi cu sora ta?

— Da, absolut, răspunse Beth, cu un entuziasm care de astă dată părea sincer. Mulțumită ei am și obținut slujba. Ea mi-a pus o vorbă bună.

— Unde lucrai înainte de a veni aici?

Beth o săgetă pe Lauren cu privirea și aceasta se întrebă dacă nu cumva făcuse o gafă.

— Îmi căutam un job.

— Oh…

Beth a tras cu sete din țigară și a oftat, scoțând un nor de fum.

— Scuză-mă. Chiar sunt fericită cu slujba pe care o am. Doar că treaba asta – zise ea, făcând un gest în jurul poienii – nu mă dau în vânt după așa ceva.

— Nu prea cred că se dă cineva în vânt. Poate cu excepția lui Daniel.

Lauren își aminti deodată de Alice și ridică ochii. În colțișorul unde stătuseră ea și Daniel nu mai era nimeni, iar pe el îl zări acum de partea cealaltă a luminișului. Era împreună cu sora lui, oarecum separați de restul grupului, și priveau. Alice nu se zărea pe nicăieri.

În depărtare se auzi un trăsnet și tonul conversațiilor scăzu. Toți ochii s-au îndreptat spre cer. Lauren simți o picătură pe frunte.

— Mă duc să văd dacă rucsacul meu e băgat în cort, spuse, iar Beth a încuviințat din cap.

Lauren a traversat poiana, căutându-și cu grijă calea printre corzile bine întinse. Surorile făcuseră o treabă foarte bună cu ridicatul corturilor, se gândi ea, în timp ce îngenunchea și deschidea fermoarul ușii.

— Alice!

Femeia tresări. Stătea în mijlocul cortului, cu picioarele încrucișate, cu capul plecat, și o paloare albăstrie sinistră reflectată pe chip. În poală ținea un telefon mobil.

— Rahat, zise Alice, ducându-și telefonul la piept. M-ai speriat.

— Scuze. Ești bine? Mâncarea e gata, dacă ți-e foame.

— N-am nimic.

— Ești sigură? Ce făceai?

— Nimic. Serios, sunt bine. Mulțumesc.

Alice apăsă un buton, ecranul telefonului se stinse și trăsăturile femeii dispărură odată cu lumina. Vocea ei suna ciudat. Pentru o clipă, Lauren se întrebă dacă nu cumva plânsese.

— Ce voia Daniel?

— Nimic. Ceva legat de agenda pentru adunarea generală anuală a acționarilor.

— Și nu mai putea aștepta?

— Sigur că putea. Dar știi cum e Daniel.

— Vai! exclamă Lauren, pentru că genunchii o dureau de cât stătuse ghemuită în ușa cortului.

Auzea ploaia cum bate în prelata cortului, chiar deasupra capului ei.

— E mobilul tău? Credeam că l-ai predat.

— Ăla era mobilul de serviciu. Ce, tu nu l-ai păstrat pe-al tău?

— Nu, nu trebuia să le luăm cu noi.

— Și atunci, tu nu ți l-ai luat, bineînțeles, zise Alice, cu un hohot de râs scurt și din toată inima. Nu contează. Oricum, nu am semnal.

— Pe cine încerci să suni?

— Pe nimeni, a răspuns, apoi a adăugat: Pe Margot.

— E totul în regulă?

— Da, zise Alice, dregându-și glasul. Da, totul e bine. Ea e bine.

A apăsat iar un buton și ecranul s-a luminat din nou. În mod clar, ochii lui Alice erau înlăcrimați.

— Tot n-ai semnal?

Nu primi niciun răspuns.

— Ești sigură că totul e în ordine?

— Da. Doar că…

Se auzi bufnitura unui telefon aruncat peste sacul de dormit.

— Trebuie să prind semnalul.

— Alice, Margot are 16 ani. Nu pățește nimic dacă stă singură câteva zile. O s-o vezi oricum duminică. La festivitate.

Lauren simțea cum în voce i se strecoară o notă sumbră. Alice nu părea să observe.

— Nu vreau decât să mă asigur că e bine.

— Sigur că e bine. Margot n-o să pățească nimic. Margot e întotdeauna bine.

Lauren trase adânc aer în piept. Era clar că Alice era supărată.

— Uite ce-i, înțeleg ce simți. Și eu îmi fac griji pentru Rebecca.

Era un eufemism. De fapt, Lauren avea uneori senzația că nu dormise niciodată o noapte întreagă în cei șaisprezece ani de când o născuse pe fiica ei.

Niciun răspuns. Doar scotocit și apoi apăru iar lumina albăstruie a ecranului.

— Alice?

— Te-am auzit.

Părea distrasă, trăsăturile i se înăspriseră când și-a plecat iar ochii să privească în poală.

— Măcar Margot pare să se descurce bine de una singură, comentă Lauren. Cu premiul pentru dans și tot restul.

Amărăciune, din nou.

— Poate că da. Eu doar…

O auzi pe Alice cum oftează.

— Speram la mai bine pentru ea, zise.

— Bine. Mă rog, eu știu prin ce treci.

Lauren se gândea la fiica ei, acasă. Era ora cinei. Încerca să-și imagineze ce făcea ea acum și simți cum îi încolțește senzația obișnuită de gol în stomac.

Alice se frecă la ochi cu podul palmei. Brusc, săltă capul.

— De ce e așa de liniște afară?

— Plouă. S-a spart petrecerea.

— Daniel pleacă?

— Cred că pleacă toți, zise Lauren.

Alice o împinse și trecu pe lângă ea, ieșind de-a bușilea din cort și strivindu-i degetul cu tocul ghetei. Lauren se frecă la mână și o urmă. Afară, tabăra era goală. Gemenele nu se zăreau pe nicăieri, dar prin prelata cortului lor străbătea lumina unei lanterne. Jill era singură afară, cu fermoarul jachetei tras până sus și gluga în cap. Ciugulea cu furculița din mâncare, cu ochii ațintiți la focul care se stingea sfârâind sub picăturile de ploaie. Când le-a auzit venind pe cele două femei, și-a ridicat privirea.

— Aici erați, zise, clipind. Alice, te rog, să nu-mi spui că încalci regulile.

Tăcere.

— Poftim?

Jill făcu semn cu capul spre mâna lui Alice:

— Telefoanele nu sunt permise.

Lauren o auzi pe Alice oftând zgomotos.

— Știu. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că a rămas în geantă.

— Să nu-l vadă Bree și Beth. Regulile sunt aceleași pentru toată lumea.

— Știu. N-o să-l vadă.

— E vreo urmă de semnal pe-aici?

— Nu.

Cu ultimele pâlpâiri, focul a bufnit și apoi s-a stins.

— Ei, asta e. Deci nu ți-e de niciun folos.

Capitolul 6

Falk și Carmen se holbau la King. Elicopterul trecu pe deasupra capetelor lor și *vârtejul* iscat de palete mătură solul.

— Nu știam despre Kovac că avea un fiu, spuse Falk într-un târziu.

— Nu, mă rog, nu era chiar familia ideală. Copilul, care ar trebui să aibă vreo 30 de ani acum, a fost rezultatul unei relații de genul când da, când nu, pe care Kovac a avut-o cu o barmaniță de la localul pe care îl frecventa. Au ajuns să aibă un băiat, Samuel – Sam – și se pare că Kovac i-a lăsat pe toți cu gura căscată când și-a luat rolul de tată mai în serios decât te-ai fi așteptat de la un nebun obișnuit.

King a oftat și a continuat:

— Însă când puștiul avea vreo patru, cinci ani, Kovac era deja închis. Maică-sa avea probleme cu alcoolul, așa că Sam a fost dat în asistență maternală de la o familie la alta. A reapărut spre finalul anilor de adolescență, când a început să-i facă vizite lui taică-său în închisoare – cam singura persoană care-l vizita pe Kovac, după câte se pare – după care s-a dat iar la fund, acum vreo cinci ani. Dispărut, presupus decedat.

— Presupus, dar nu confirmat? întrebă Carmen.

— Nu.

King își îndreptă privirea spre un grup de căutători care tocmai ce apăreau în punctul de plecare al traseului și pe ale căror fețe nu se citea nimic bun.

— Dar a fost doar un escroc de mâna a doua, cu idei prea mărețe pentru el. A cochetat cu traficul de droguri, s-a ținut pe lângă bandele de motocicliști. A fost doar o chestiune de timp până când l-a urmat pe bătrân în pușcărie, cine știe pentru ce, ori a ajuns să scoată din minți pe cine nu trebuie și a

plătit pentru asta. Avem în Melbourne niște oameni care încearcă să stabilească exact.

A zâmbit sinistru, apoi a continuat:

— Ar fi fost mai bine dacă se făcea asta încă de-atunci. Dar nimeni nu se dă de ceasul morții când un tip ca Sam Kovac e dat dispărut. Singurul care a făcut tam-tam a fost taică-său.

— Ce te face să crezi că are vreo legătură cu Alice Russell? întrebă Falk.

— Păi, nu cred. Nu chiar. Dar a existat întotdeauna teoria asta cum că Martin Kovac ar fi avut un adăpost undeva, în zona împădurită. Un loc unde putea să stea ascuns. La vremea aceea s-a crezut că e probabil în apropierea locului unde își ducea victimele, dar, dacă a existat un astfel de loc, nu l-au găsit niciodată, zise King și se încruntă. După descrierile făcute de femei, există o mică șansă ca adăpostul pe care l-au descoperit să aibă legătură cu el.

Falk și Carmen schimbară o privire.

— Femeile cum au reacționat la asta? vru ea să știe.

— Nu li s-a spus. S-a hotărât că nu are rost să le tulburăm, până când nu suntem siguri că există vreun motiv de îngrijorare.

— Și nu aveți nicio idee pe unde e adăpostul ăsta?

— Cred că undeva prin nord, dar nordul pe aici înseamnă o zonă al dracului de mare. Sunt sute de hectare pe care nu le cunoaștem bine.

— Nu puteți restrânge zona după semnalul telefonului lui Alice? se interesă Falk.

King clătină din cap.

— Dacă s-ar fi aflat într-o zonă înaltă, atunci, poate. Dar nu pare să fie cazul. Sunt zone unde poți avea noroc, dar nu e nicio regulă. Uneori e vorba de numai câțiva metri pătrați sau de un loc unde semnalul apare și dispare.

Un căutător de pe traseu îl strigă pe nume și King flutură din mână, în semn că a auzit.

— Scuze, trebuie să plec. O să discutăm mai târziu.

— Restul grupului de la BaileyTennants mai e încă aici? S-ar putea să fie nevoie să stăm de vorbă cu ei, zise Carmen, urmându-l amândoi înapoi pe drum.

— Le-am cerut femeilor să mai rămână aici, deocamdată. Bărbații au plecat, cu excepția lui Daniel Bailey. Dacă vă e de folos cu ceva, puteți să le spuneți că mă ajutați pe mine. Doar să-mi împărtășiți și mie ce aflați, desigur.

— Da, am înțeles.

— Haideți, o să vi-l prezint pe Ian Chase.

King ridică brațul și un tânăr cu hanorac roșu de polar s-a desprins din grupul de căutători și a venit spre ei.

— El conduce programul de aici al Executive Adventurers, zise polițistul, aproape zâmbind. O să vă explice personal cât de al naibii de infailibil și fără riscuri ar trebui să fie totul.

*

— E într-adevăr simplu, dacă te ții cum trebuie de trasee, le explica Ian Chase.

Era un bărbat vânjos, cu părul negru. Privirea îi fugea mereu spre desișul pădurii, ca și cum s-ar fi așteptat ca Alice Russell să apară dintr-o clipă în alta.

Se întorseseră la complex, Falk și Carmen urmând în mașina lor microbuzul lui Chase, pe drumul de țară izolat. Acum, Chase stătea sprijinit cu o mână de o bornă din lemn, care marca începutul traseului. Cu litere cioplite, lustruite de intemperii, era scris: *Mirror Falls.* La picioarele lor, o cărare de pământ șerpuia prin pădure și apoi dispărea din vedere.

— De aici a pornit grupul de femei, spuse Chad. Avem uneori și cincisprezece grupuri pe an aici, și nu am avut niciun fel de probleme.

— Niciodată? se miră Falk.

Chase își lăsa greutatea de pe un picior pe altul.

— Când și când, poate. Uneori ai grupuri care întârzie. De obicei însă, e din cauză că merg încet, nu pentru că se rătăcesc. Dacă o iei pe traseu în sens invers, îi găsești mergând agale, aproape de punctul final de campare. Sastisiți de cât au cărat rucsacurile.

— Și totuși nu și de data asta, a spus Carmen.

— Nu, răspunse Chase, clătinând din cap. De data asta, nu. În taberele de campare pentru noaptea a doua și a treia, lăsăm alimente și apă în cutii securizate, pentru ca grupurile să nu fie nevoite să care totul de-a lungul întregului parcurs. Când am văzut că fetele n-au apărut în punctul de finiș, câțiva rangeri au plecat după ele. Ei cunosc scurtăturile, știi? Au verificat cutia de la tabăra numărul trei. Nu era niciun semn că trecuseră pe-acolo. La fel și la tabăra numărul doi. În momentul acela am chemat poliția locală.

Scoase din buzunar o hartă și arătă pe ea o linie groasă, roșie, care făcea un arc ușor spre nord după care se termina la vest.

— Acesta e traseul pe care l-au urmat. Probabil că pe undeva pe-aici au greșit drumul, le explică el, împungând harta între cele două X-uri care marcau taberele unu și doi. Suntem aproape siguri că au luat-o pe cărarea cangurilor. Problema e: unde au ajuns, când au încercat să facă drumul înapoi?

Falk examină traseul. Pe hârtie părea destul de ușor, dar știa cât de tare puteau fi distorsionate lucrurile în întinderea acoperită de vegetație bogată.

— Grupul de bărbați pe unde a mers?

— Au pornit dintr-un punct situat la vreo zece minute de-aici cu mașina.

Chase arătă spre o altă linie, trasată cu negru de astă dată. În prima zi mergea aproape în paralel cu

traseul femeilor, apoi se curba spre sud și se oprea în același punct de la vest.

— Băieții au întârziat plecarea cu aproape o oră, dar tot au avut timp berechet să ajungă la prima lor tabără. Se pare că au avut timp destul și să meargă în tabăra fetelor, să bea ceva.

Carmen ridică din sprâncene.

— E ceva obișnuit?

— Noi nu încurajăm asta, dar se mai întâmplă. Drumul dintre cele două tabere nu e dificil, însă există întotdeauna riscuri dacă deviezi de la traseu. Dacă e să meargă prost ceva, atunci chiar merge prost.

— De ce au întârziat bărbații? se interesă Falk. Credeam că ați ajuns toți odată, nu?

— Cu excepția lui Daniel Bailey, menționă Chase. El a pierdut microbuzul.

— A, da? A zis de ce?

Chase scutură din cap.

— Mie nu mi-a spus. Și-a cerut scuze de la ceilalți băieți. A zis că a fost reținut cu treburi.

— Bine. Toată lumea primește asta la sosire, întrebă Falk, privind din nou la hartă, sau…?

Chase dădu din cap că nu.

— Le trimitem cu câteva săptămâni înainte. Dar primesc doar câte una pentru fiecare echipă și li se cere să nu o copieze. Nu putem să-i împiedicăm, evident, dar face parte din procedură. Îi face să înțeleagă resursele limitate din sălbăticie și faptul că nu întotdeauna lucrurile pot fi înlocuite. La fel și cu telefoanele, pe care nu au voie să le ia cu ei. Vrem să se bizuie pe ei înșiși, nu pe tehnologie. Plus că telefoanele oricum nu funcționează bine.

— Și cum părea grupul, când a pornit? îl chestionă Falk. După părerea ta?

— Fetele erau bine, răspunse Chase imediat. Puțin agitate, poate, dar nimic ieșit din comun. Nu le-aș fi trimis pe traseu dacă aș fi avut motive de îngrijorare. Dar erau destul de vesele. Uite, poți să vezi și tu.

Și-a scos telefonul din buzunar și a atins ecranul, apoi a ținut aparatul așa încât Falk să-l vadă și el. Era o fotografie.

— Am făcut-o înainte să pornească.

Cele cinci femei zâmbeau, cu brațele petrecute una în jurul alteia. Jill Bailey era în centrul grupului. O ținea de mijloc pe Alice, iar aceasta, la rândul ei, o ținea pe una dintre tipe, pe care Falk o identifică drept Lauren Shaw. De cealaltă parte a lui Jill erau două femei mai tinere, care semănau puțin, dar sigur nu erau identice.

Falk se uită la Alice, blondă, cu capul un pic lăsat într-o parte. Avea o haină roșie și pantaloni negri și își ținea brațul ușor sprijinit pe umerii lui Jill. Ian Chase avea dreptate. În clipa aceea unică, surprinsă de instantaneu, păreau toate destul de fericite.

Falk îi dădu înapoi telefonul.

— Facem copii tipărite, pentru căutători, menționă Chase. Haideți cu mine! O să vă arăt de unde pornește traseul.

Îi măsură pe Falk și Carmen din creștet până-n tălpi, cântărindu-le ghetele ușor uzate. Privirea i se opri scurt pe arsura de pe mâna lui Falk.

— E ceva de mers până la cascadă, dar nu cred să aveți probleme.

Au intrat în desișul de arbori și aproape imediat Falk începu să simtă furnicături și înțepături în mână. Le ignoră și se concentră în schimb asupra împrejurimilor. Cărarea se distingea clar, Falk vedea adâncituri și șanțuri, poate urme vechi de pași, estompate de ploaie. Deasupra lor se legănau coroanele arborilor înalți de eucalipt. Pe cărare nu ajungea niciun pic de soare și Falk băgă de seamă cum Carmen tremura. Se gândi la Alice Russell. Se întreba la ce se gândea ea oare când intrase în pădure, îndreptându-se către un punct din care nu mai putuse să plece.

— Cum funcționează programul Executive Adventurers?

Vocea lui Falk răsuna nefiresc de tare pe fundalul foșnetelor pădurii.

— Organizăm activități create special pentru trainingul personalului și *team building,* explică Chase. Cei mai mulți dintre clienții noștri sunt din Melbourne, dar oferim activități în tot statul. Parcuri de aventură, programe de relaxare de o zi, tot ce vrei.

— Așadar, aici tu coordonezi programul, de unul singur?

— În cea mai mare parte. Mai e un tip, la câteva ore distanță de aici, care conduce un curs de supraviețuire. Ne suplinim reciproc, atunci când unul din noi e liber, dar în cea mai mare parte a timpului sunt doar eu.

— Și locuiești aici? Ai cazare în cadrul parcului?

— Nu. Am o locuință, nu prea mare, în oraș. Lângă stația de benzină.

Falk, care își petrecuse anii copilăriei și adolescenței într-un loc uitat de lume, se gândi că nici măcar el n-ar fi putut să numească oraș mâna de prăvălii pe lângă care trecuseră.

— Pare cam izolat, zise.

— Nu-i chiar așa de rău, răspunse Chase, ridicând din umeri.

Ghidul pășea pe cărarea denivelată cu ușurința cuiva care o mai bătuse de multe ori până atunci.

— Îmi place să trăiesc în natură, continuă el. Și rangerii sunt OK. Când eram mai tânăr, obișnuiam să vin aici să campez, așa că știu bine zona. Nu mi-am dorit niciodată o slujbă de birou. Acum trei ani m-am înscris la Executive Adventurers și de doi ani încoace sunt aici. Totuși, e prima dată când se întâmplă așa ceva pe tura mea.

Falk reuși să identifice în depărtare zgomotul distinct al unei căderi de apă. De când porniseră, tot urcaseră, încet, dar constant.

— Cât timp crezi că au la dispoziție, ca să o găsească pe Alice? l-a întrebat Falk. În cel mai bun

caz.

Lui Chase colțurile gurii i-au coborât.

— E greu de spus. Adică, nu e cazul să vorbim de condiții de iarnă care să rivalizeze cu Alaska, dar și pe aici se face al dracului de frig. Mai ales noaptea și mai ales dacă nu ai un adăpost. Dacă ai rămas izolat afară, bate vântul și plouă, atunci poate să se termine totul destul de repede, oftă el. Dar dacă e isteață, știi, și se ferește cât poate de frig și de umezeală și se hidratează, atunci… cine știe? Oamenii pot să fie mai rezistenți decât îți închipui.

Chase a trebuit să ridice glasul pentru că, odată ce au trecut de o cotitură, s-au trezit față în față cu o perdea de apă înspumată. Un râu se rostogolea peste marginea unei stânci și cădea în bazinul aflat foarte jos, sub ei. Au pășit pe pod, cascada bubuind lângă ei.

— Mirror Falls, zise Chase.

— E uluitor, exclamă Carmen, aplecându-se peste balustradă, părul biciuindu-i fața.

Stropii fini păreau suspendați în aerul rece.

— Ce înălțime are?

— E doar un pui, are cam cincisprezece metri, i-a răspuns Chase. Dar bazinul de la bază este cel puțin la fel de adânc, iar presiunea apei e groaznică, așa că nu prea vrei să ajungi acolo. Căderea de apă în sine nu e cine știe ce. Mai degrabă te omoară șocul și temperatura scăzută. Aveți însă noroc, aceasta este cea mai bună perioadă a anului pentru a o vedea. Vara, nu e la fel de impresionantă. Anul acesta ajunsese să fie doar un firicel de apă. A fost secetă, știi?

Falk își încleștă mâna, cu pielea nouă și netedă, în buzunar. Da. Știa.

— Dar, de când s-a schimbat vremea, e bine, continuă Chase. Precipitații din plin iarna, așa că înțelegi de unde-i vine numele.

Falk înțelegea. La baza cascadei zgomotoase, cea mai mare parte a apei învolburate era dusă de

râu. Într-o parte, o denivelare a solului crease însă o adâncitură naturală, unde apa se revărsa într-un bazin larg și liniștit. Se vălurea molcom, în timp ce pe suprafața ei se oglindeau împrejurimile magnifice. O imagine identică, doar cu câteva tonuri mai închisă. Privind în jos, la zgomotul alb și tunător, Falk era fascinat. Stația radio de la centura lui Chase a emis un bip și a rupt vraja.

— Aș face mai bine să mă întorc, zise acesta. Dacă sunteți gata.

— Nicio problemă.

Când s-a întors să-l urmeze pe Chase, Falk a surprins cu coada ochiului, în depărtare, o sclipire de culoare. La capătul cascadei, acolo unde cărarea dispărea în desișul pădurii, o siluetă mică și singuratică privea spre apă. O femeie – se gândi Falk – cu o pălărie roșie ce contrasta cu nuanțele de verde și brun ale mediului înconjurător.

— E cineva acolo, îi zise Falk lui Carmen.

— A, da, zise Carmen, privind în direcția pe care i-o indica el. O recunoști?

— De la distanța asta, nu.

— Nici eu. Nu e Alice, totuși.

— Nu. Din păcate.

Silueta era prea subțiratică și părul i se zburlea pe sub pălăria prea închisă la culoare. Nu se putea ca femeia să fi auzit ceva, de la distanța aceea, peste tunetul cascadei, dar întoarse capul brusc în direcția lor. Falk a ridicat un braț, dar silueta micuță rămase neclintită. Detectivul s-a luat după Chase, pe cărare, și a mai întors capul o dată sau de două ori. Femeia a continuat să-i privească, până când arborii închiseră drumul în urma lor și Falk n-a mai reușit s-o vadă.

Ziua 2: Vineri dimineață

Beth a tras fermoarul cortului, pe dinăuntru, tresărind când zgomotul reverberă prin pânza groasă. Se uită în spate. Sora ei încă dormea profund, ghemuită pe o parte, cu genele ei lungi umbrindu-i obrajii și părul ca un halo întunecat.

Întotdeauna dormise așa, încă de când era copil. Amândouă dormeau așa, nas în nas, cu părul încâlcit pe pernă, iar respirațiile li se întretăiau. În fiecare dimineață, Beth obișnuia să deschidă ochii și să vadă o imagine a ei însăși întorcându-i privirea. De multă vreme nu se mai întâmplase astfel. Iar Beth nu mai dormea încovrigată. În prezent, somnul lui Beth era agitat și intermitent.

Ieși în genunchi afară, în aerul rece, și închise fermoarul cortului, înfiorându-se în timp ce-și trăgea ghetele în picioare. Cu o zi în urmă i se udaseră, și nu se uscaseră până acum. Cerul era la fel de plumburiu și de apăsător ca în ziua anterioară. Nicio mișcare în celelalte corturi. Era singură.

Se simțea tentată să o trezească pe sora ei, ca să poată fi singure, pentru prima dată împreună după… Beth nici nu mai știa sigur după cât timp. Nu a făcut-o însă. Văzuse privirea dezamăgită de pe chipul lui Bree când Alice azvârlise rucsacurile celor două surori în dreptul aceluiași cort. Bree ar fi preferat să împartă cortul cu șefa ei, nu cu propria soră.

Beth își aprinse o țigară, savurând primul fum și întinzându-se. Mușchii o dureau. Se duse până la vatra de foc, acolo unde zăceau, negri și reci, tăciunii de noaptea trecută. Ambalajele de la cină, aruncate pe jos, fuseseră adunate la un loc, sub o piatră, și resturile din ele se prelingeau încet. Pământul era mânjit cu sos vechi, uscat – probabil că un animal găsise ambalajele peste noapte –, dar mai rămăsese încă destul. Ce risipă, se gândi Beth,

în timp ce stomacul îi chiorăia. Ei chiar îi plăcuse cina.

O pasăre kookaburra stând pe o creangă din apropiere o privea cu ochii ei negri. Beth luă dintr-un pachet abandonat o fâșie de carne de vită și o azvârli spre pasăre, care o prinse cu vârful ciocului. Femeia a continuat să fumeze, în timp ce pasărea își smucea capul, scuturând carnea. Mulțumită în sfârșit că prada e moartă, kookaburra o înghiți dintr-o îmbucătură și își luă zborul, lăsând-o din nou singură pe Beth. Femeia s-a aplecat să-și stingă mucul de țigară și a dat cu gheata peste o sticlă de vin pe jumătate goală. Se răsturnase și conținutul se vărsase pe pământ, ca o pată de sânge.

— Rahat!

Simți ghimpele încins al enervării. Alice era o scorpie tupeistă. Beth își ținuse gura în timp ce Alice își lătrase ordinele legate de corturi, dar când i-a cerut să-i aducă ceva de băut, Beth se uitase la ea, confuză. Amuzată, Alice deschisese chiar ea rucsacul lui Beth, scotocise pe fundul lui și scosese trei sticle de vin. Beth nu le văzuse niciodată până atunci.

— Nu sunt ale mele.

Alice izbucnise în râs.

— Știu. Sunt pentru toată lumea.

— Atunci de ce sunt la mine în rucsac?

— Pentru că sunt pentru toată lumea, îi spusese Alice încet, ca unui copil. Cu toții trebuie să contribuim la transportarea proviziilor.

— Eu îmi car deja partea mea. Alea cântăresc o tonă. Și…

Se oprise.

— Și ce?

— Eu n-ar trebui să…

— N-ar trebui să ce? Să dai o mână de ajutor?

— Nu.

Beth o privise pe sora ei, dar Bree, cu obrajii roșii, întorsese capul rușinată. *Încetează să mai*

faci atâta tam-tam!

— N-ar trebui să am la mine alcool, insistase Beth, oftând.

— Ei, făcuse Alice, ciocănind în sticle. Acum nu mai ai. Problemă rezolvată.

— Jill știe?

Alice nu continuase discuția. Își păstrase zâmbetul pe chip, dar amuzamentul dispăruse.

— Ce?

— Jill știe că mi-ai pus vinul în rucsac?

— Sunt doar câteva sticle, Beth. Dacă te simți așa lezată, fă o plângere.

Alice așteptase și tăcerea se prelungise până când Beth a clătinat din cap. O văzuse pe Alice dându-și ochii peste cap, în timp ce se întorcea să plece.

Mai târziu, când Lauren a adus o sticlă la focul de tabără, Beth se simțise tentată să bea, cum nu i se mai întâmplase de o bună bucată de vreme. Pădurea asta părea locul ideal în care secretele erau bine păstrate. Iar Bree era prea distrasă ca să mai facă poliție cu ea. A simțit aroma vinului ca pe o îmbrățișare caldă și familiară și se chinuise să spună nu, după care spusese, ca din întâmplare, da.

Și-ar fi dorit ca Daniel Bailey să nu-i aducă pe bărbați acolo. Ca ei să nu fi adus și mai multă băutură. I-a fost și mai greu să reziste, în contextul grupului. Semăna prea mult cu o petrecere, chiar dacă era de tot rahatul.

Fusese prima dată când Beth îl vedea pe directorul executiv în persoană. El nu apărea niciodată în măruntaiele ascunse ale arhivelor de date, iar ea sigur nu fusese invitată niciodată la etajul doisprezece. Dar după felul în care oamenii vorbeau despre el, Beth se așteptase la mai mult. În jurul focului de tabără, Daniel nu fusese decât un alt bărbat cu o tunsoare de o sută de dolari și un surâs despre care, evident, i se spusese odată că e fermecător. Poate că la birou era altfel.

Beth îl urmărise pe Daniel și se gândise la asta atunci când l-a văzut că o ia deoparte pe Alice și dispare cu ea în întuneric. Oare era ceva între ei? se întrebase. Ceva din comportamentul lui o făcuse să creadă că nu era așa, dar ce știa ea? De ani de zile, nimeni nu mai dorise să dispară cu ea în întuneric.

Surprinsese o frântură din conversația lor în timp ce se plimba prin tabără, în căutarea cuiva cu care să stea de vorbă. Nu. Avusese dreptate prima dată. Sigur nu era vorba de preludiul unei discuții în pat.

— Șeful e puțin cam îngâmfat, nu? îi șoptise ea surorii sale, mai târziu, când se băgaseră în sacii de dormit, cu fermoarul tras până în gât.

— Beth, el ne plătește salariile. Are dreptul să fie așa.

Și cu asta, Bree se întorsese cu spatele, lăsând-o pe Beth să stea cu ochii ațintiți în prelata cortului, tânjind după o țigară sau, și mai bine, după ceva mai tare.

Acum, când cerul se mai luminase, ieșise să se dezmorțească, incapabilă să mai ignore durerea de vezică. Căută copacul pe care îl marcaseră pe întuneric drept zona lor de toaletă improvizată. Uite-l! Nu prea departe de poiană, în spatele corturilor. Copacul care avea o creangă ruptă.

Beth porni spre el, atentă pe unde calcă. Nu știa prea multe despre viața în sălbăticia de prin partea locului, în afară de faptul că acolo existau probabil o grămadă de lucruri pe care nu prea era dornică să calce. În spatele ei, în tabără, începea să se simtă mișcare. Fâsâitul unui fermoar de cort, urmat de voci șoptite. Se mai trezise cineva.

Ajunsă lângă copac, se opri. Acesta era oare? La lumina zilei părea diferit, dar nu credea că greșește. Avea o creangă ruptă, la nivelul capului. Și dacă se concentra, detecta și un vag miros de urină.

Stând acolo, auzi niște voci care răzbăteau dinspre tabără. Șușoteli, dar Beth a reușit să le recunoască. Erau Jill și Alice.

— Ai cam băut aseară. Nu doar tu, noi toți…

— Nu, Jill, nu e de la băutură. Pur și simplu nu mă simt bine. Trebuie să mă întorc în oraș.

— Ar trebui să ne întoarcem toate odată cu tine.

— Pot să găsesc și singură drumul înapoi…

— Nu te pot lăsa să te întorci singură. Nu, ascultă-mă… în primul rând, e vorba de obligația de prudență. Trebuie să mergem toate.

Alice nu i-a răspuns.

— Și compania tot trebuie să plătească, așa încât vom pierde banii pentru toate cinci. Ceea ce nu contează, dacă tu nu te simți bine.

Jill lăsă să plutească în aer ideea exonerării de răspundere.

— Dar am avea nevoie de o scrisoare medicală pentru asigurare, numai să nu fie vorba doar de câteva pahare în plus…

— Jill.

— Sau de o primă noapte dură în cort. Crede-mă, știu că nimeni nu e pasionat de asta…

— Așa e…

— Și oricum nu ne pot duce înapoi la Melbourne decât duminică, așa că, din postura de membru al echipei de conducere, cred că ar fi cu mult mai bine…

— Mda, făcu Alice, oftând. E-n regulă.

— Te simți destul de bine ca să continui?

O pauză, apoi:

— Cred că da.

— Bine.

Vântul agita crengile de deasupra capului lui Beth, scuturând stropii de apă de pe frunze. O picătură înghețată îi alunecă pe ceafă și, hotărându-se instantaneu, Beth își trase jos blugii și se așeză pe vine în spatele copacului. Genunchii au început imediat să o doară și pe coapse simțea frigul. Și-a mișcat piciorul, pentru ca fluxul de

urină să nu nimerească gheata, iar în clipa aceea a auzit limpede pași repezi în spatele ei. Speriată, s-a întors și a căzut pe spate, cu un zgomot înfundat. A simțit pe pielea goală pământul care era în același timp rece și cald și umed.

— Doamne ferește! Pe bune? Chiar lângă corturi?

Beth ridică ochii și clipi spre cerul de un gri strălucitor, cu blugii în vine și palma în ceva cald. Alice se uita în jos, la ea. Fața îi era crispată și palidă. Poate chiar era bolnavă, se gândi vag Beth.

— Dacă ești atât de al naibii de leneșă, încât să nu te miști până la locul pe care l-am convenit, ai cel puțin decența să o faci lângă cortul tău, nu lângă al meu.

— Credeam că…

Beth se ridică în picioare și-și ridică blugii. Strâmți și răsuciți, aceștia au refuzat să i se supună, oricât a încercat.

— Îmi cer scuze, am crezut…

Se ridicase în picioare, slavă cerului, și doar un firișor cald îi mai umezea interiorul pulpei.

— Am crezut că ăsta e copacul.

— Ăsta? E doar la câțiva metri de corturi.

Beth riscă să se uite. Erau mai mult de câțiva metri, cu siguranță! Pe întuneric păruse chiar mai mult, dar oricum erau cel puțin cinci metri.

— Și nici măcar nu e la vale.

— Bine, gata. Mi-am cerut scuze.

Beth și-ar fi dorit din suflet să-i închidă gura lui Alice, dar era prea târziu. Se auzi fâsâit de prelate și trei capete au răsărit din corturi. Beth a observat privirea severă a surorii ei. Lui Bree nu-i trebuia să știe exact ce s-a întâmplat, ca să priceapă. *Beth iar a făcut-o lată.*

— Probleme? a întrebat Jill.

— Nu, totul e sub control, le-a zis Alice. Uite, ăla e copacul, adăugă, arătând spre un arbore aflat mai departe.

Nu se vedea nicio creangă ruptă.

Beth se întoarse către cele trei femei din zona corturilor.

— Scuze. Am crezut… Îmi cer scuze.

— Vezi de care copac vorbeam? a mai zis Alice, cu degetul încă ridicat în direcția respectivă.

— Da. Văd. Uite ce-i, îmi pare rău…

— E-n ordine, Beth, o întrerupse Jill, strigând la ea. Și mulțumesc, Alice. Cred că acum am văzut toate care e copacul.

Alice continua să se uite fix la Beth, dar lăsă brațul jos. Roșie la față și fără să se uite la niciuna dintre celelalte fete, Beth o luă înapoi spre poiană, cu pași obosiți. Sora ei stătea la intrarea în cort, cu ochii roșii, fără să scoată vreun cuvânt. Era mahmură, Beth își dădea seama de asta, iar Breanna nu suporta prea bine mahmureala.

Beth se aplecă și intră în cort, apoi trase fermoarul. Simțea mirosul de urină pe singura ei pereche de blugi, iar ochii o ardeau. Strânse tare din ochi și rămase complet nemișcată, așa cum o învățaseră la centrul de reabilitare. Respirație profundă și gândire pozitivă, până când durerea trecea. *Inspiră, expiră.*

În timp ce se concentra și își număra respirațiile, se închipui invitându-le pe celelalte femei să stea împreună cu ea, în cerc. Imaginea era foarte limpede și Beth reușea să se vadă întinzându-i o mână lui Alice. *Inspiră, expiră.* Beth își imagină cum întinde mâna, cu degetele desfăcute, și le înfige în șuvițele cu reflexe blonde. Apoi strânge pumnul și o împinge cu fața la pământ – fața pentru care cheltuise o mulțime de bani. I-o freacă în țărână până când o să se zbată și o să se vaite. *Inspiră, expiră.* Când a ajuns cu numărătoarea la o sută, Beth a mai inspirat încă o dată și a zâmbit ca pentru sine. Consilierul avusese dreptate. Chiar o făcea să se simtă mult mai bine dacă vizualiza ceea își dorea.

Capitolul 7

A fost o ușurare să iasă de pe traseul Mirror Falls. Când desișul copacilor a dispărut și cerul s-a deschis deasupra, Falk a tras adânc aer în piept. În fața lui, ceva mai departe, se vedeau scânteind ferestrele cabanei, dar reflexia luminii în ele nu reușea să răzbată până la desișul întunecat unde se afla poteca. El și Carmen l-au urmat pe Chase, au traversat parcarea, simțind pietrișul scrâșnindu-le sub tălpi. Ajunși aproape de cabană, Falk simți cum Carmen îl bate ușor pe braț.

— Uite acolo, îi șopti ea. Doi dintr-o lovitură.

Daniel Bailey stătea lângă BMW-ul lui negru, împreună cu o femeie pe care Falk a recunoscut-o imediat. Sora lui, Jill. Chiar și de la distanța aceea, Falk putea să vadă pe maxilarul ei o vânătaie și își aduse aminte ce-i spusese sergentul King. *Câteva răni.* În fotografia de grup făcută în prima zi, Jill nu avea vânătaia aceea, asta e sigur.

Acum femeia stătea față în față cu fratele ei și se certau. Era genul acela de ceartă în care niciun mușchi nu se mișcă și buzele sunt strâns lipite, cum fac persoanele care nu-și pot permite să facă o scenă în public.

În timp ce vorbea, Jill se aplecă în față. Gesticulând, întinse brusc mâna spre întinderea împădurită și apoi, imediat, spre un punct din depărtare. El îi răspunse clătinând din cap. Jill făcu o nouă încercare, aplecându-se și mai tare spre el. Daniel Bailey se uita peste umărul ei, departe. Îi evita privirea. Și din nou el a clătinat din cap. *Am spus nu.*

Jill îl privi fix, cu o expresie impasibilă, apoi se întoarse și urcă treptele spre cabană. Bailey se sprijini de mașină și o urmări cu privirea până ce dispăru. Clătină din cap și ochii îi căzură pe Ian Chase, cu hanoracul lui din polar roșu, uniforma de la Executive Adventurers. Daniel a părut o clipă

stânjenit de faptul că fusese surprins certându-se, dar își reveni repede.

— Salut! zise el, ridicând brațul, și vocea îi răsună în toată parcarea. Ceva noutăți?

S-au apropiat de el. Era prima dată când Falk avea ocazia să-l vadă pe Daniel Bailey de aproape. Gura lui avea o expresie dură și în ochi i se citea o oarecare tensiune, dar cu toate astea arăta mai tânăr de 47 de ani, cât avea. Semăna mult și cu tatăl său, pe care Falk îl știa din fotografii, bătrânul fiind încă membru în consiliul de administrație și nelipsind din nicio broșură a firmei. Daniel era mai puțin adus de spate și mai puțin ridat decât Leo Bailey, dar asemănarea era evidentă.

Bailey îi privi cu un interes politicos pe Falk și Carmen. Falk aștepta, dar nu reuși să detecteze nicio scânteie de recunoaștere în ochii acestuia. Simți o oarecare undă de ușurare. Era totuși un lucru bun.

— Mi-e teamă că nu avem nimic nou să-ți spunem, îi răspunse Chase. Oricum, nu deocamdată.

— Pentru Dumnezeu, ziceau că o s-o găsească astăzi, zise Bailey, clătinând din cap.

— Că *speră* să o găsească astăzi.

— V-ar fi de ajutor mai multe fonduri? Am spus că noi vom plăti. Ei știu asta, nu?

— Nu banii sunt problema. Ci toate celelalte, spuse Chase, privind spre întinderea acoperită de vegetație. Știi și tu cum e acolo.

Înainte ca Falk și Carmen să părăsească zona de căutare, sergentul King desfășură o hartă reticulară și le arătă zonele care urmau să fie cercetate. Le spusese că e nevoie de aproape patru ore pentru a căuta amănunțit pe un kilometru pătrat. Și asta în zonele de pădure cu densitate medie. Erau necesare și mai multe ore dacă pădurea era deasă sau terenul era abrupt ori dacă era de trecut vreun curs de apă. Falk încercase să numere câte pătrate erau. Când a ajuns la douăzeci, a renunțat.

— Au căutat deja în masivul de nord-vest? întrebă Bailey.

— Anul acesta, este inaccesibil. Și prea periculos pe o așa vreme.

— Un motiv în plus ca să-l verificați, nu? În zona aceea e ușor să ratezi traseul.

Ceva din felul în care Bailey cerea răspunsuri suna puțin fals.

Falk își drese glasul și intră în discuție:

— Trebuie să vă fie foarte greu, dumitale și angajaților. O cunoșteați bine pe femeia dispărută?

Bailey se uită pentru prima dată cu adevărat la el, în același timp încruntat și întrebător.

— Sunteți…?

— Dumnealor sunt de la poliție, îi explică Chase. Ne ajută cu cercetările.

— A, înțeleg. E bine. Vă mulțumesc.

Bailey întinse mâna și se prezentă. Avea palma rece și bătături în vârful degetelor. Nu era mâna unui tip care-și petrece tot timpul nemișcat la birou. Era evident că Bailey era foarte activ fizic, într-un fel sau altul.

— Deci, o cunoșteai bine? repetă Falk întrebarea, în timp ce-și strângeau mâna.

— Pe Alice? făcu Bailey și încruntarea i se adânci. Da. Destul de bine. Lucrează la noi de patru ani…

De cinci, de fapt, își zise Falk, în gând.

— …așa că este un membru valoros al echipei. Adică, toți sunt, bineînțeles. Dar faptul că a dispărut așa… continuă Bailey, clătinând din cap. E foarte îngrijorător.

Vorbea sincer.

Era rândul lui Carmen să intervină.

— N-ai văzut-o pe Alice Russell marți, înainte ca ea să pornească împreună cu grupul. Corect?

— Corect. Am ajuns cu întârziere. Am fost reținut și am pierdut microbuzul care a transportat grupul.

— Pot să întreb de ce?

— Am avut o problemă personală, de familie.

— Faptul că dumneata ești în fruntea unei firme de familie, probabil că nu te prea lasă să te relaxezi, comentă Carmen, pe un ton lejer.

— Da, așa este, a răspuns Bailey, cu un surâs cam forțat. Încerc totuși să mențin un soi de separare, pe cât posibil. Altfel, o iei razna. Din păcate, de data asta a fost inevitabil. Mi-am cerut scuze față de ceilalți membri ai echipei. Sigur, nu a fost o situație ideală, dar nu ne-a întârziat decât cu vreo oră. În final, nu a contat deloc.

— Echipa dumitale, reveni Falk, nu a avut nicio problemă să ajungă la timp la punctul de întâlnire?

— Nu. E o zonă cu teren accidentat, dar traseele, în sine, nu sunt din cale-afară de dificile. Sau, în orice caz, nu ar trebui să fie, încheie Bailey, aruncându-i o privire lui Chase, care lăsă ochii în pământ.

— Se pare că zona îți este cunoscută? continuă Falk.

— Puțin. Mi-am petrecut aici câteva weekenduri, în drumeții. Și în ultimii trei ani, iarna, am organizat aici programe de relaxare pentru corporație, cu cei de la Executive Adventurers. Este un loc formidabil. De obicei. Dar nu e genul unde ai vrea să te rătăcești pentru prea mult timp.

— Și ai participat întotdeauna la programele de relaxare?

— Este cea mai bună scuză ca să scap de la birou.

Bailey era cât pe ce să zâmbească sincer, dar se abținu și rezultatul a fost o nefericită grimasă.

— Am avut întotdeauna parte de programe foarte bune și, în general, bine organizate. Am fost mereu mulțumiți, până… în fine, până acum, încheie el.

Chase continua să privească în pământ.

— Totuși, până la urmă ai văzut-o pe Alice, în timpul programului, zise Falk.

Bailey clipi.

— În prima seară, vrei să spui?

— A mai fost și o altă dată?

— Nu, răspunse Bailey, aproape prea repede. Doar în acea primă seară. A fost o vizită de curtoazie între tabere.

— A cui a fost ideea?

— A mea. E bine să relaționăm și în altfel de spații, nu doar la birou. Facem cu toții parte din aceeași firmă. Suntem toți în aceeași barcă.

— Și atunci ai stat de vorbă cu Alice Russell?

Falk îl urmări pe Bailey cu atenție.

— Puțin, la început, dar nu am stat prea mult acolo. Când a început să plouă, am plecat.

— Despre ce ați vorbit?

Bailey se încruntă.

— Despre nimic anume, de fapt. Chestii generale, de serviciu.

— Chiar și în timpul unei vizite de curtoazie? se miră Carmen.

— Întocmai cum spui, zise Bailey, cu un surâs imperceptibil, nu sunt niciodată deconectat complet.

— Și cum ți s-a părut ea în seara aceea? interveni Falk.

O tresărire.

— Părea în ordine. Dar n-am stat prea mult de vorbă.

— Nu te-a îngrijorat nimic în privința ei? zise Falk.

— Cum ar fi?

— Orice. Sănătatea ei, starea psihică. Capacitatea de a rezista până la finalul programului?

— Dacă aș fi avut îndoieli în privința lui Alice, sau a oricăruia dintre angajații noștri, aș fi luat măsuri.

De undeva din desișurile pădurii, se auzi țipătul ascuțit și strident al unei păsări. Bailey se încruntă și se uită la ceas.

— Mă scuzați. Știți… vă mulțumesc pentru ajutorul pe care îl dați pentru căutări, dar trebuie să o iau din loc. Vreau să ajung la centrul de coordonare la timp pentru ședința informativă de seară.

Chase se foi de pe un picior pe altul și zise:

— Merg și eu acolo. Vrei să te duc cu mașina mea?

— Mă descurc, răspunse Bailey, bătând cu palma pe plafonul BMW-ului. Mulțumesc.

Și-a scos cheile și, după încă o tură de mâini strânse și o fluturare scurtă, dispăru, invizibil dincolo de geamurile opace, în timp ce mașina pornea.

Chase s-a uitat după el, apoi a privit oarecum trist la microbuzul masiv al firmei Executive Adventurers, care se zărea în colțul parcării.

— Mai bine o pornesc și eu într-acolo. O să vă anunț dacă se mai întâmplă ceva, mai zise.

Cu cheia în mână, se îndepărtă, iar Falk și Carmen se treziră din nou singuri.

— Tare mi-ar plăcea să știu de ce Bailey a ajuns aici cu întârziere, zise Carmen. Crezi că a fost o problemă de familie?

— Nu știu, răspunse Falk. BaileyTennants este o companie de familie. Asta poate să însemne aproape orice.

— Mda. Trebuie totuși să spun că, dacă aș avea o mașină ca a lui, și eu aș fi ratat microbuzul.

S-au îndreptat spre sedanul lor, parcat în colțul cel mai îndepărtat. Prin crăpăturile caroseriei se adunaseră frunze și praf, care își luară zborul odată ce Falk a deschis portbagajul. Și-a tras afară rucsacul obosit și și-l aruncă pe umăr.

— Parcă ai zis că nu te dai în vânt după drumeții, spuse Carmen.

— Așa e.

— Ar trebui să-i spui asta rucsacului tău. Arată de parcă e gata să se rupă.

— A, da. E destul de uzat. Nu de mine, însă.

Falk nu a spus mai mult, însă Carmen îl privea cu aerul că mai așteaptă ceva.

— A fost al tatălui meu, explică Falk, oftând.

— Ce drăguț! El ți l-a dat?

— Într-un fel. Tata a murit, așa că l-am luat eu.

— Ah, fir-ar! Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Lui nu-i mai trebuie. Haidem, mai zise Falk și se întoarse să pornească la drum înainte ca ea să mai poată adăuga ceva.

Au traversat parcarea și au intrat la recepția cabanei. În comparație cu vremea, aici era ca într-un furnal și Falk simți cum sudoarea îi gâdilă pielea. Același ranger de mai devreme era și acum la birou. A verificat lista camerelor rezervate pentru poliție și căutători și i-a înmânat fiecăruia dintre ei câte o cheie.

— Ieșiți tot pe unde ați intrat, le explică rangerul, și faceți stânga pe potecă, după colț. Sunteți la capătul șirului, unul lângă altul.

— Mulțumim.

Ieșiră, dădură colțul după laterala cabanei și ajunseră la un pavilion din lemn, lung și solid. Fusese împărțit în camere individuale, înșirate pe o verandă comună ce se întindea de-a lungul părții frontale. Au luat-o pe verandă și Falk auzi pe acoperișul de tablă răpăitul ploii care tocmai începea să cadă. Camerele lor erau chiar în capăt, așa cum li se spusese.

— Ne întâlnim peste douăzeci de minute? zise Carmen, dispărând pe ușă.

Camera lui Falk era mică, dar deosebit de confortabilă. Patul ocupa cea mai mare parte din spațiu, într-un colț era înghesuit un dulap și mai era o ușă care dădea într-o baie mică. Falk se dezbrăcă de haina cam strâmtă și își verifică telefonul mobil. Nici aici nu avea semnal.

Își sprijini rucsacul de perete – rucsacul tatălui său. Părea uzat pe fondul peretelui alb și curat. Nu-i era clar de ce-l luase. Mai avea și alte genți pe care le-ar fi putut folosi. Găsise rucsacul în fundul

debaralei, când scotocea după ghetele de drumeție. Aproape că uitase că era acolo. Aproape, dar nu chiar de tot. Îl scosese și apoi se așezase pe jos, în apartamentul lui liniștit, privindu-l multă vreme.

Nu fusese complet sincer cu Carmen. Nu luase rucsacul după ce murise tatăl său, cu șapte ani în urmă, ci mai degrabă îi fusese predat de una dintre asistentele de la azil, care se ocupa de bolnavii de cancer. Rucsacul era ușor, dar nu gol, pentru că în el erau puținele obiecte personale ale lui Erik Falk.

Lui Falk îi luase mult timp până să verifice tot ce era în rucsac și încă și mai mult până când donase sau scăpase în alt fel de obiectele din el. În final nu-i mai rămăseseră decât rucsacul și alte trei lucruri. Două fotografii și un plic mare și uzat. Plicul era boțit și zdrențuit la colțuri și nu fusese niciodată lipit.

Acum Falk deschise buzunarul superior al rucsacului și scoase plicul. Era și mai rupt decât îl știa. Întinse pe pat conținutul acestuia. În fața lui erau contururi, pante, nuanțe și simboluri. Vârfuri și văi și zone împădurite și litoral. Tot ce avea natura mai bun era acolo, pe hârtie.

Își trecu degetele peste hărți, aproape amețit, inundat de senzația copleșitoare a întâlnirii cu ceva familiar. Erau douăzeci și patru de hărți. Unele erau vechi, câteva mai bine păstrate decât altele, pe hârtie subțire, intens folosite. Tatăl său le corectase, bineînțeles. Scrisul de mână al lui Erik Falk se rotunjea și se ondula peste zonele de drumeție cele mai importante din stat. Observații pe care le făcuse de fiecare dată când își lega ghetele, sălta rucsacul în spate și lăsa orașul în urmă, cu un oftat recunoscător.

Trecuse foarte mult timp de când Falk nu se mai uitase pe hărțile acelea. Și niciodată nu fusese în stare să se convingă să le examineze îndeaproape. Acum le răsfoi până când o găsi pe cea pe care o căuta: masivul Giralang și împrejurimile. Era o hartă dintre cele mai vechi, îngălbenită pe la

colțuri. La îndoituri se jerpelise și culorile erau șterse.

Falk își scoase ghetele și, pentru o clipă, se lăsă pe pat, întins pe spate, cu capul înfundat în pernă. Își simțea pleoapele grele. Înăuntru era mult mai cald decât afară. Deschise harta la întâmplare, mijind ochii din pricina luminii. De-a lungul timpului, semnele făcute cu creion negru se decoloraseră din loc în loc și cuvintele erau destul de șterse. Falk duse harta mai aproape de ochi și simți durerea ascuțită a iritației obișnuite. Încercă să se concentreze.

Zonă cu apă. Loc de campare: neoficial. Cărare blocată.

Falk clipi din nou, de astă dată mai des. Era cald în cameră.

Scurtătură. Punct de observație. Arbore căzut.

Clipi. Afară, vântul urla bătând în fereastră.

Nesigur iama. Să ai grijă.

Un avertisment cu rezonanță.

Să mergi cu grijă. Pericol aici.

Falk închise ochii.

Ziua 2: Vineri dimineață

A durat mai mult decât se așteptaseră ca să strângă tabăra. Corturile refuzau să se plieze și să devină la fel de mici cum fuseseră cu o zi înainte. Știa, dar când și l-a săltat pe umeri, refuzase să creadă. Erau deja în urmă față de planificare, dar le lăsă pe celelalte să mai zăbovească în lumina slabă a dimineții, încurcându-se în barete și sticle de apă. Nu-i venea să plece din tabără și bănuia că nu era singura. Celelalte locuri pentru campare de pe traseu erau mai mici și mai puțin amenajate, știa asta, dar nu era doar atât. Ceva în faptul că abandonau siguranța punctului de start, în schimbul necunoscutului care le aștepta înainte, o făcea să se simtă puțin iritată.

În timp ce strângea, Jill stătuse cu un ochi pe Alice. Femeia abia dacă scosese o vorbă și a trebuit să i se ceară de două ori sacul pentru stâlpul de cort. Dar nu era bolnavă, Jill era sigură de asta. Și nici nu avea să i se permită să plece mai devreme din excursie. Și de asta era sigură Jill.

O privi pe Alice cum strângea sticlele de vin goale și sacii cu gunoiul colectat și i le întinde direct lui Beth. Se părea că nu avea nicio remușcare pentru criza pe care o făcuse de dimineață. Jill se gândea dacă să spună ceva, însă Beth luă pur și simplu gunoiul și îl puse pe rucsacul ei, fără niciun comentariu. Jill o lăsă baltă. Învățase să-și aleagă confruntările în care merita să intre.

O oră mai târziu, după ce toate pretextele fuseseră epuizate, au pornit în sfârșit la drum. Alice ajunse curând în frunte, împreună cu Bree, care ținea harta și venea pe urmele ei. Cu ochii în ceafa lor, Jill își așeză mai bine rucsacul. Simțea că baretele îi freacă umerii. Bărbatul de la magazin îi spusese că erau făcute dintr-un material special, care nu transpira și asigura un confort suplimentar.

Amintirea acelei conversații îi dădea lui Jill sentimentul unei profunde și persistente trădări.

Cel puțin poteca traversa o zonă plată, dar era denivelată, ceea ce însemna că femeia trebuia să fie atentă pe unde calcă. Se împiedică o dată, apoi din nou, iar de data asta aproape că-și pierdu echilibrul. Simți cum o mână puternică o prinde de braț.

— Ai pățit ceva? zise Lauren.

— Nu. Mulțumesc. Nu sunt obișnuită cu ghetele.

— Te rod?

— Puțin, recunoscu Jill.

— Pune-ți două rânduri de șosete, s-ar putea să te ajute. O pereche subțire și deasupra una mai groasă. Ascultă, Jill… zise Lauren, coborând vocea.

— …voiam să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

Știa. Sau poate că nu. Dacă stătea să se gândească, era posibil ca Lauren să se simtă vinovată pentru mai multe lucruri.

— Săptămâna trecută, la ședința de informare, zise Lauren. Vreau să spun, îmi pare rău că nu am fost *la* ședință. Dar Andrew a zis că poate să țină singur prezentarea și…

Se opri, apoi continuă:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu acolo, știu. În ultimul timp am fost ceva mai tensionată acasă.

Jill o privi cu atenție. Tensiuni acasă era ceva ce putea să înțeleagă.

— E ceva la care ți-am putea da o mână de ajutor?

— Nu. Din păcate. Îți mulțumesc totuși, zise Lauren, continuând să privească drept înainte.

Jill observa acum că era foarte slabă, oasele îi ieșeau prin piele la claviculă și la încheietura mâinii.

— Ești sigură?

— Da.

— Bine. Pentru că ședința…

— Îmi pare sincer rău…

— Știu, dar nu a fost prima dată când s-a întâmplat. Și nici a doua, de fapt.

— Nu se va mai repeta.

— Sigur, Lauren? Pentru că…

— Da, sigur. Lucrurile o să meargă mai bine.

Va trebui ca lucrurile să meargă mai bine, se gândi Jill. Lauren fusese printre primii pe lista cea mai recentă a concedierilor. De fapt, chiar prima, până când Alice îi convinsese să fuzioneze mai multe posturi part-time, care să rezulte în economii echivalente. Jill mai suspecta și că Alice o acoperise pe Lauren de cel puțin două ori în ultimele luni, evitând la limită comiterea unor greșeli. Dacă Jill știa de cele două ocazii, aproape sigur mai fuseseră și altele. Știa că cele două femei se cunoșteau de multă vreme. Ce însemna asta pentru Lauren era o altă chestiune.

Departe, în față, vedeau părul blond al lui Alice, contrastant pe fundalul întunecat al potecii. Lui Jill îi trecu ceva prin minte.

— Aseară ai făcut treabă bună cu focul. Te-am văzut când l-ai aprins.

— A, mersi. Am învățat la școală cum se face.

— Te-au învățat bine.

— Așa și era de presupus. La Endeavour Ladies' College am făcut un an întreg de program special în McAllaster Outdoor Câmp, tabăra lor în aer liber. Acolo am avut timp destul să învăț tot felul de lucruri. Alice a fost și ea acolo.

Lauren o privi pe Jill și continuă:

— Tu probabil că ai urmat o școală particulară. La a ta nu se făceau chestii din astea?

— Eu am făcut școala în Elveția.

— A, atunci probabil că nu.

— Slavă cerului, zise Jill, privind într-o parte și zâmbind ușor. Nu sunt convinsă că aș fi rezistat un an la chestii ca asta.

Lauren îi întoarse zâmbetul, dar Jill îi simți în privire întrebarea nerostită. Dacă Jill se simțea așa de inconfortabil, de ce acceptase totul? Jill pierduse șirul celor vreo mie de feluri diferite în care întrebarea aceea îi fusese formulată în ultimii aproape treizeci de ani, dar răspunsul ei fusese întotdeauna același. BaileyTennants era o companie de familie. Și Jill Bailey făcea cum era cel mai bine pentru familie.

— În sfârșit, zise Lauren, asta era tot ce voiam să-ți spun, de fapt. Îmi dau seama că lucrurile nu au mers destul de bine la firmă.

Jill a observat că, în față, Alice și Bree se opriseră. Cărarea ajunsese la o bifurcație, o potecă mergea spre stânga și o alta, mai mică, o lua la dreapta. Bree scosese harta și, așezată pe o buturugă, o examina, cu nasul aproape lipit de hârtie. Cu mâinile în șolduri, Alice se uita spre ea. Când Jill și Lauren s-au apropiat, a ridicat privirea, ochii ei albaștri fiind în alertă și capul înclinat într-o parte. Jill se întrebă deodată dacă nu cumva Alice le auzise conversația. Nu. Cu siguranță fusese prea departe.

— Și sunt cu adevărat recunoscătoare pentru jobul meu și pentru oportunități. Și pentru răbdarea ta. Vreau să fii convinsă că nu te voi dezamăgi.

Lauren rostise ultimele cuvinte în șoaptă. Jill dădu afirmativ din cap. În față, Alice se uita în continuare la ele.

— Știu că așa o să faci, zise.

Capitolul 8

Când Falk se trezi, tresărind, fereastra camerei lui era mai întunecată decât își amintea. Auzi foșnet de hârtii și se uită în jos. Harta de la tatăl său încă stătea deschisă pe pieptul lui. Se frecă la ochi cu o mână și privi printre gene la ploaia care lovea în geam. Îi luă o clipă până să-și dea seama că dinspre ușă se auzea zgomot.

— Da' știu că nu te-ai grăbit, zise Carmen, când i-a deschis, și o pală de vânt rece intră odată cu ea.

— Scuze. Dormeam. Intră.

Falk se uită prin cameră. Nu erau scaune. Trase cuvertura, să netezească o cută.

— Ia loc.

Carmen își făcu loc printre hărțile de pe cuvertură.

— Ce sunt toate astea?

— Nimic. Au fost ale tatei.

Carmen alese harta cu masivul Giralang, care era deasupra celorlalte.

— Asta e toată plină de însemnări.

— Da, toate sunt așa. A fost un fel de hobby al lui.

— Presupun că nu are pe ea un mare X negru și cuvintele „Aici e Alice", nu? zise Carmen.

Examină însemnările în creion.

— Bunica mea obișnuia să facă așa cu cărțile ei de rețete, să scrie mici adnotări și corecții. Încă le mai am pe toate. E drăguț. Parcă-mi vorbește. Și avea dreptate. Dintr-o jumătate de linguriță de suc de lămâie amestecată cu coaja rezultă cea mai bună prăjitură cu lămâie pe care ai gustat-o în viața ta.

Carmen lăsă jos harta pe care o ținea în mână și luă o alta.

— Ați fost împreună pe traseele astea? îl întrebă.

— Nu, zise Falk, clătinând din cap.

— Cum, pe niciunul?

Falk puse încet hărțile una peste alta.

— Noi doi nu ne-am prea înțeles.

Își simțea gura uscată și înghiți cu greu.

— De ce?

— E o poveste lungă.

— Nu există și o versiune prescurtată?

Falk coborî privirea spre hărți.

— Când aveam 16 ani, tata a vândut ferma noastră și ne-am mutat la Melbourne. Eu n-am vrut s-o facă, dar în orașul nostru natal avuseseră loc o grămadă de nenorociri. Lucrurile acolo o luau destul de rapid la vale și bănuiesc că tata a crezut că o face spre binele meu. Nu știu, a simțit că trebuie să mă ia de-acolo, probabil.

Acum, la ani distanță, ajuns adult și cu mintea omului de pe urmă, Falk știa că o parte din el putea să înțeleagă. La vremea aceea, se simțise pur și simplu trădat. I se păruse greșit să fugă în orașul mare, cu mirosul fricii și al suspiciunii lipit de nări.

— Trebuia să fie un nou început, continuă Falk. Doar că nu a ieșit chiar așa. Tata ura orașul. Nici mie nu mi-a mers mai bine.

Se opri. Nu vorbiseră niciodată despre asta. Nici despre viața lor trecută, nici despre viața lor nouă. Vorbele nerostite plutiseră între ei ca un văl și era ca și cum un strat nou se adăuga în fiecare an. Devenise așa de gros, încât, până la urmă, Falk a ajuns să simtă că nici nu mai putea să-l zărească pe bărbatul aflat de cealaltă parte a vălurilor dintre ei. Oftă.

— Oricum, în fiecare weekend în care putea să plece, tata își făcea bagajul, se ducea cu mașina undeva și o pornea în drumeție. Folosea hărțile astea.

— Și tu n-ai fost niciodată tentat să mergi cu el?

— Nu. Nu știu. El obișnuia să mă întrebe. Cel puțin la început. Dar aveam 16, 17 ani, înțelegi? Eram furios.

Carmen zâmbi.

— Nu așa sunt cei mai mulți dintre puști la vârsta asta?

— Probabil.

Nu fusese totuși mereu așa. Falk își amintea de o vreme când obișnuia să se țină ca o umbră de tatăl său. Afară, în padocurile de la ferma lor, când era doar cât gărduțul pitic și mergea pe urmele pașilor mari ai tatălui său. Soarele puternic le alungea umbrele și părul lor blond căpăta nuanțe aproape albicioase. Falk își amintea că voia să fie exact ca el. Mai era ceva ce putea să înțeleagă acum, cu limpezimea rece a retrospecției. Piedestalul fusese prea înalt.

Carmen zicea ceva.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce părere avea mama ta despre toate astea?

— A, niciuna. Mama a murit când eram foarte mic.

Când îl născuse, de fapt, dar, când se putea, Falk evita să facă această mențiune. Aparent, îi incomoda foarte tare pe ceilalți, iar unii – de obicei, femeile – ajungeau să-l măsoare din priviri, cu o sclipire în ochi. *A meritat oare sacrificiul ei?* Falk evita să-și pună el însuși această întrebare, dar uneori se surprindea întrebându-se care fuseseră ultimele gânduri ale mamei sale. Spera să nu fi fost pline de regrete.

— În fine. Asta e povestea hărților mele.

Puse ultima dintre hărți în stivă și le dădu la o parte. Era destul. Carmen înțelese apropoul. Vântul șuiera, și amândoi se uitară spre fereastră, unde geamul zăngănea în rama lui.

— Așa, deci. Nici urmă de Alice, zise Carmen.

— Deocamdată, nu.

— Și-atunci? Avem de ce să mai rămânem și mâine aici?

— Nu știu, zise Falk, oftând și lăsându-se pe spate, cu capul sprijinit de tăblie.

Căutările erau pe mâna unor profesioniști. Chiar dacă o găseau în ora care urma – în orice stare ar fi fost, în siguranță și sănătoasă ori afectată de vreme și plină de sânge –, Falk știa că ei doi va trebui să găsească un alt mijloc de a obține contractele de care aveau nevoie. Alice Russell nu avea să revină la muncă imediat, asta dacă era să mai vină vreodată.

— Daniel Bailey nu știa cine suntem, zise el. Sau, dacă știa, s-a prefăcut foarte bine.

— Da, sunt de acord.

— Aproape că e destul ca să mă facă să cred că nu are nicio legătură cu noi, doar că…

Se uită la telefonul mut de pe noptieră.

— Știu, zise Carmen, dând din cap. Înregistrarea. *Să o rănească.*

Falk se frecă la ochi.

— Deocamdată să nu ne gândim la ce s-a spus. De ce ar fi încercat Alice să mă sune de acolo?

— Nu știu. Se pare că întâi a încercat să sune la urgență, dar nu a reușit să prindă legătura.

Carmen se gândi o clipă.

— Totuși, sincer, nu tu ești persoana pe care aș suna-o dacă aș rămâne blocată acolo.

— Mulțumesc. Chiar și cu toate hărțile mele?

— Chiar și așa. Știi ce vreau să spun. Trebuie să aibă legătură cu noi. Sau cu tine. Nu mă pot gândi decât că voia să renunțe. Ultima dată când ai vorbit cu ea ți s-a părut îngrijorată?

— Erai și tu acolo, zise Falk. Săptămâna trecută.

— A, corect. Și de-atunci n-ai mai luat legătura cu ea?

Fusese o întâlnire fără importanță. Cinci minute în parcarea unui mare supermarket. *Avem nevoie de contracte,* îi spuseseră. *De cele care fac legătura cu Leo Bailey. Te rog să le pui pe primul plan.* Fusese formulată ca o cerere. Dar tonul arătase clar că era vorba de un ordin. Alice se răstise și le spusese că ea făcea tot ce putea.

— Oare am forțat-o prea mult? se întrebă Falk. Am făcut-o să greșească?

— Nu am forțat-o mai mult ca de obicei.

Falk nu era sigur că așa fusese. Ei înșiși simțiseră presiunea venită de sus și o transmiseseră prompt mai departe, pe linie ierarhică. Rahatul care o lua la vale, cel mai tradițional model de business și unul cu care Alice era familiarizată. Falk era convins. *Obțineți contractele lui Leo Bailey.* Telefonul fără fir a dus ordinul de la urechile lor la cele ale lui Alice Russell. Lui Falk și Carmen nu li se împărtășise informația despre semnificația documentelor, dar secretoșenia care învăluia ordinul spunea totul. *Obțineți contractele.* Poate că Alice Russell dispăruse, dar presiunea pusă de superiori, nu. *Obțineți contractele.* Aceasta era prioritatea. Totuși, Falk aruncă iar o privire către telefon. *Să o rănească…*

— Dacă Alice a făcut un pas greșit, cineva trebuia să-l fi observat pentru ca asta să-i provoace necazuri, a zis Carmen. Ce-ar fi să vorbim cu asistenta lui Alice? Breanna McKenzie. Dacă se întâmplă ceva cu șeful, asistenta e, de obicei, prima care știe.

— Da. Problema, cred eu, e dacă o să ne spună sau nu.

Falk se gândi că asta putea depinde de cât rahat înghițise asistenta din partea lui Alice, de-a lungul timpului.

— Bine, zise Carmen, închizând ochii strâns și frecându-și fața cu o mână. Ar fi bine să anunțăm la birou. Azi n-ai vorbit cu ei?

— N-am mai vorbit de aseară.

Falk îi sunase după ce terminase de vorbit la telefon cu sergentul King. Vestea dispariției lui Alice Russell nu fusese primită prea bine.

— Vrei să mă pun eu în bătaia puștii?

— E-n ordine, zise Falk, zâmbind. O fac eu de data asta.

— Mulțam, îi răspunse Carmen, oftând și lăsându-se pe spate. Dacă Alice ar fi avut probleme anterior începerii programului de relaxare, ne-ar fi sunat până să plece. Așa că, indiferent ce s-a întâmplat, s-a întâmplat aici, nu?

— Așa se pare. Ian Chase a zis că Alice i s-a părut OK în momentul când au pornit. Nu că el ar fi neapărat în stare să vadă asta.

Dacă știau ceva clar despre Alice, era faptul că femeia se pricepea să se prefacă. Sau cel puțin Falk spera că se pricepe.

— Unde e înregistrarea de pe camerele de supraveghere de la stația de benzină? întrebă Carmen. Partea în care se vede grupul în drum spre complex.

Falk își scoase laptopul din rucsac. Găsi stick-ul de memorie pe care i-l dăduse mai devreme angajatul de la benzinărie și deschise ecranul, astfel încât să vadă și Carmen. Femeia se trase mai aproape.

Filmarea era color, dar cum camera era orientată spre zona betonată care înconjura pompele de benzină din fața stației, ecranul era în mare parte doar o masă cenușie. Nu avea sonor, însă imaginea era de o calitate destul de bună. Înregistrările acopereau ultimele șapte zile, iar când Falk trecu pe modul fast-forward, pe înregistrările zilei de joi mașinile se vedeau trecând în viteză prin dreptul ecranului și ieșind din cadru. Când data și ora marcate pe înregistrare au arătat mijlocul după-amiezii, a apăsat pe play și amândoi au urmărit câteva minute de înregistrare.

— Uite, zise Carmen, arătând spre imaginea în care se vedea un microbuz care oprește. Ăsta este, nu-i așa?

Înregistrarea îngheță pe imaginea luată de la înălțime, cu șoferul care deschidea portiera. Chase coborâse. Silueta lui deșirată, în jacheta roșie de polar, îndreptându-se către pompă era de neconfundat.

Acum pe ecran se vedea cum se deschide glisând portiera centrală a microbuzului, scârțâind încet din balamale. A mai coborât un asiatic, urmat de doi tipi bruneți și unul cam chelios. Chelul s-a dus direct în magazin, iar ceilalți trei au rămas afară, discutând degajat și întinzându-se. În spatele lor, din mașină a mai coborât o femeie masivă, pășind jos cu greutate.

— Jill, zise Carmen și amândoi o priviră pe Jill Bailey scoțându-și telefonul.

A format un număr și a dus aparatul la ureche, apoi l-a lăsat în jos și s-a uitat la ecran. Falk nu avea nevoie să-i vadă clar chipul ca să-i simtă frustrarea.

— Pe cine încerca să sune? zise. Pe Daniel, poate?

— Poate.

Exact atunci din mașină a mai coborât o femeie, cu păr lung strâns într-o coadă de cal ce i se legăna pe un umăr.

— Este Breanna? întrebă Carmen. Seamănă cu femeia din fotografie.

Bruneta a privit în jur și apoi s-a întors spre o a treia femeie care se dădea jos din mașină.

— Uite-o, exclamă Carmen.

Alice Russell coborâse din microbuz, blondă, sprintenă, întinzându-și brațele ca o pisicuță. Îi spuse ceva fetei cu părul negru, care o urmărea ca o umbră. Amândouă și-au scos telefoanele și limbajul lor corporal l-a imitat pe al lui Jill din urmă cu câteva minute. Verificat, format număr, verificat, *nimic.* Umerii ușor coborâți, de frustrare.

Bruneta și-a pus telefonul deoparte, dar Alice și l-a păstrat pe al ei în mână. S-a uitat pe una dintre ferestrele mașinii, unde se zărea umbra unei siluete masive, lipite de geam. Înregistrarea nu era suficient de clară pentru a putea fi distinse detaliile, dar pentru Falk tot ce se vedea sugera vulnerabilitatea relaxată a unei forme adormite.

Au văzut cum Alice a ridicat telefonul în dreptul geamului. Un bliț, apoi și-a verificat iar ecranul și l-a arătat celor trei bărbați din apropiere. Aceștia au izbucnit în râs, fără sunet. Alice i-a arătat și brunetei fotografia și aceasta s-a oprit, pentru ca apoi buzele să i se arcuiască într-un zâmbet pixelat. În microbuz, forma s-a mișcat, iar geamul s-a luminat și s-a întunecat, după felul în care se modifica forma. Dincolo de geam a apărut umbra neclară a unui chip, cu trăsături invizibile, dar cu un limbaj corporal clar. *Ce se întâmplă?*

Alice s-a îndepărtat, cu o singură fluturare din mână, subit disprețuitoare. *Nimic. E doar o glumă.*

Fața rămăsese la geam până când Chase a ieșit din magazin. Îl însoțea vânzătorul de la benzinărie. Falk i-a recunoscut șapca. S-au oprit amândoi în parcare, de vorbă, în timp ce grupul de la BaileyTennants urca înapoi în microbuz.

Alice Russell a urcat ultima, trăsăturile ca de porțelan au dispărut și portiera s-a trântit în urma ei. Chase l-a lovit ușor cu palma pe spate pe vânzător și a urcat pe locul șoferului. Când a pornit motorul, microbuzul s-a zgâlțâit și roțile s-au pus în mișcare.

Angajatul benzinăriei rămăsese privind la mașina care se îndepărta. Era singur.

— Singuratică slujbă, zise Falk.

— Mda.

După câteva secunde, omul s-a întors pe călcâie și a ieșit din raza vizuală a camerei de supraveghere, iar parcarea a rămas din nou doar o bucată de asfalt gri. Falk și Carmen au urmărit în continuare înregistrarea, dar pe ecran nu se mai mișca nimic. Într-un târziu, Carmen se lăsă pe spate.

— Deci, aici nu prea avem surprize. Alice e o scorpie care-i calcă pe toți pe bătături. Asta știam deja.

— Părea destul de relaxată, zise Falk. Mai relaxată decât a fost vreodată cu noi.

Nici nu era foarte surprinzător, se gândi el.

Cu mâna la gură, Carmen își înăbuși un căscat.

— Iartă-mă, mă ajunge oboseala, am plecat în zori la drum.

— Știu.

Dincolo de fereastră cerul devenise de un albastru intens. Falk vedea reflectate în geam fețele lor.

— Hai să încheiem pentru azi.

— Suni la birou? îl întrebă Carmen în timp ce se ridica să plece, iar Falk încuviință din cap.

— Și mâine o să mergem la spital, să vedem ce are de spus asistenta lui Alice. Cine știe?

Carmen surâse trist.

— Dacă m-aș alege cu o mușcătură de șarpe în timpul serviciului, m-ar scoate din sărite. Poate că tipa o să aibă chef de vorbă.

Se simți o pală proaspătă de vânt rece, când a deschis ușa, și apoi Carmen dispăru.

Falk s-a uitat la telefonul fix care se afla pe noptieră. L-a luat și a format un număr familiar și, așezat pe pat, a ascultat tonul de apel care suna la câțiva kilometri distanță spre vest, în Melbourne. I s-a răspuns repede.

Fusese găsită femeia? Nu. Nu încă. Au obținut contractele? Nu. Nu încă. Când vor obține contractele? Falk nu știa. Pauză la celălalt capăt al firului. Trebuia ca ei să obțină contractele. Da. Era imperios necesar. Da, înțelegea. Exista un factor de timp, ceilalți așteaptă. Da, știa. Înțelegea.

Falk stătea și asculta, lăsa rahatul să se rostogolească la vale, spre el. Cuvintele obișnuite de încuviințare. Înțelegea ce i se spune. Dar așa era și normal, mai auzise toate asta până acum.

Ochii îi căzură pe maldărul de hărți și, în timp ce asculta, le răsfoi și o desfăcu pe cea cu masivul Giralang. Carourile cu marcaje regulate erau pline de rute șerpuite și arătau alte trasee, spre alte locuri. Continuând să asculte, Falk a urmat liniile cu degetul. Oare Alice era acolo acum, privind

aceleași linii, la lumina lanternei sau a lunii, scrutând peisajul în timp ce încerca să lege harta de realitate? Sau era prea târziu pentru așa ceva? îi șoptea o voce. Falk spera că nu.

Privi pe geam. În cameră, lumina era prea puternică; tot ce reușea să vadă era propria reflexie, cu telefonul în mână. Se întinse să stingă lumina de pe noptieră. Beznă. Ochii i s-au obișnuit cu întunericul și detaliile negre-albăstrii de afară au devenit clare. Distingea capătul traseului Mirror Falls, la o oarecare distanță. Copacii de pe ambele părți păreau că respiră și tremură în vânt.

În capătul traseului apăru deodată o scăpărare de lumină și Falk deveni neliniștit. Ce era acolo? A continuat să privească și a văzut apărând o siluetă, cu capul plecat, încovoiată sub picăturile de ploaie, înaintând atât de repede cât îi permitea vântul. Aproape că alerga. Raza de lumină palidă a unei lanterne se mișca la picioarele ei.

Era beznă și prea frig pentru o plimbare. Falk se ridică în picioare și își apropie fața de geam, cu telefonul încă la ureche. Pe întuneric și de la distanța aceea, nu putea distinge trăsăturile acelei persoane. E totuși o femeie, se gândi Falk. Ceva în felul de a se mișca. Nu se zărea nicio lucire a unui costum reflectorizant. Indiferent cine era, nu făcea parte din echipa oficială de căutători.

Falk încă ținea telefonul la ureche, dar conversația-monolog trena.

Să obțineți contractele. Da. Mai repede. Da. Să nu ne dezamăgiți. Nu.

Un declic și se termină, pentru moment. Falk rămase cu telefonul în mână.

Afară, silueta se ținea pe lângă potecă, evitând lumina ce se revărsa dinspre cabană, în parcare. Ea – sau erau mai mulți? – a ocolit clădirea și a dispărut din vedere.

Falk puse la loc telefonul fix și se uită la mobilul care stătea, inutil, alături. *Să o rănească…* Ezită o clipă, apoi înhăță cheia și deschise ușa.

Blestemând faptul că se cazase în capătul cel mai îndepărtat al clădirii, a luat-o la fugă de-a lungul verandei, în timp ce aerul rece i se strecura pe sub haine și îi urca pe piele. Își dori să-și fi luat haina. Dădu colțul cabanei și cercetă atent parcarea goală, fără să-i fie prea clar ce sperase să găsească.

Parcarea era pustie. Se opri și ascultă. Orice zgomot de pași era acoperit de vânt. Falk urcă în grabă scările și intră în cabană, unde dinspre bucătărie se auzea clinchet de veselă și larma stinsă a unor conversații. La ghișeu era un alt ranger, o femeie.

— A intrat cineva aici?

— În afară de tine?

Falk îi aruncă o privire mustrătoare și femeia clătină din cap.

— N-ai văzut o femeie afară?

— Pe nimeni, în ultimele zece minute.

— Mulțumesc.

Împinse ușa și ieși afară. Se simți de parcă plonjase într-o piscină, și-și încrucișă brațele la piept. Aruncă o privire scrutătoare spre întinderea acoperită de vegetație și apoi o luă de-a curmezișul, călcând pe pietrișul care acoperea parcarea, către celălalt capăt al traseului.

În fața lui, totul era întunecat, în spate sclipeau luminile complexului. Peste umăr, la jumătatea distanței, zări ceva ce i se păru a fi chiar fereastra de la camera lui, un pătrat întunecat. Pe potecă se amestecau urme de pași. Se auzi un foșnet și pe deasupra lui trecu rapid ca o săgeată un liliac, o formă zimțată pe cerul nopții. Cu excepția lui, traseul era pustiu.

Falk făcu un mic ocol și se întoarse, vântul mușcându-i pielea. Era singur. Dacă fusese cineva acolo, acum dispăruse.

Ziua 2: Vineri dimineața

Bree transpira. În ciuda frigului, umezeala îi rămăsese pe piele, iar ea simțea mirosul de alcool ieșindu-i prin pori, în timp ce mergea. Se simțea dezgustător.

O durea capul încă de când se trezise. În timp ce strângeau tabăra, i se făcu și mai rău și toată chestia durase groaznic de mult, cu mult peste cât ar fi trebuit. Alice fusese singura care părea nerăbdătoare ca grupul să se pună în mișcare. O văzuse cum își îndeasă cu atâta forță cortul în sac, încât Bree se temuse să nu-l rupă. Bree nu se oferise s-o ajute. Avea și-așa destulă bătaie de cap cu al ei.

Odată fermoarul tras, în sfârșit, Bree se pitise după un copac, aplecată de la mijloc, și vomitase mult și fără zgomot. Cât de mult băuse aseară? Nu reușea să-și amintească dacă și-a mai umplut paharul, dar nici gol nu-și aducea aminte să-l fi avut. Nu era decât vina afurisiților de bărbați, se gândi, simțind cum o înțeapă un ghimpe de furie. Nu atât împotriva lor, cât a ei însăși. De obicei era mai atentă la chestii de genul ăsta.

Acum își șterse o picătură de sudoare de la ochi, cu privirea ațintită în ceafa lui Alice. Aceasta ajunsese în frunte imediat ce o porniseră și Bree se lupta să țină măcar o dată pasul cu ea. Oare Alice o văzuse că a băut prea mult aseară? Spera că nu. În cea mai mare parte a timpului, Alice stătuse bine ferită de restul lumii și vorbise cu Daniel. Când o zărise din nou, mai târziu, Bree era puțin amețită și Alice se îndrepta spre corturi. Poate că aseară reușise să scape, dar știa că acum plătea pentru asta.

În dimineața asta dăduseră de două ori peste bifurcații pe drum și de două ori Alice se oprise să examineze traseul. Ignorând durerea de cap, Bree verificase harta și indicase direcția. Dând

aprobator din cap, Alice pornise mai departe, fără o vorbă.

Bree auzi un geamăt surd venind din spatele ei. Putea fi oricare dintre celelalte. Se gândi că începeau să le cedeze umerii, călcâiele și nervii. Poteca devenise îngustă și, de câțiva kilometri, mergeau în șir indian. Urcușul era suficient de abrupt, cât să descurajeze conversațiile. În față, Alice se oprise iar, pentru că poteca făcea o ușoară curbă și se lărgea, despicându-se în două. Bree auzi încă un geamăt în spate. De astă dată, cu siguranță, Jill.

— Hei, acolo, în față, stați pe loc, strigă Jill. Hai să ne oprim aici pentru prânz.

Bree răsuflă ușurată, însă Alice își verifică ceasul și strigă înapoi:

— E încă destul de devreme.

— Nu e chiar atât de devreme. Aici e un loc bun să ne oprim.

Nu era întocmai așa, se gândi Bree, așezându-și rucsacul jos. Pământul era noroios și nu aveau nicio priveliște de admirat, cu excepția copacilor care se înălțau deasupra lor. Se scutură de frig și, clătinându-se vag, se așeză pe rucsac. Acum, că se opriseră din mers, se făcuse mai frig. Era liniște, niciun zgomot de pași. Auzea totuși ciripitul și țipetele unor păsări nevăzute. Bree auzi un foșnet în tufișul din spatele ei și se răsuci în loc. Imaginația îi plonjă într-o gaură neagră și ateriză cu o bufnitură chiar în fața fantomei lui Martin Kovac.

Bineînțeles că nu era nimic. Bree se întoarse la loc, simțindu-se caraghioasă. Chiar *era* caraghios. Era prea tânără să-și amintească istoriile din vremea aceea, dar făcuse greșeala să dea peste ele online, în timp ce căuta informații despre masivul Giralang. Era la biroul ei, absorbită de soarta ultimei presupuse victime – Sarah Sondenberg, în vârstă de 18 ani, dispărută fără urmă, niciodată

găsită –, când adjunctul directorului financiar se apropiase de ea pe la spate și o speriase.

— Să ai grijă acolo, în Giralang, îi spusese el cu un rânjet și un semn din cap spre monitor. Fata seamănă puțin cu tine.

— Tu să ai grijă, să nu raportez eu la Resurse Umane genul ăsta de comentariu.

Flirtul lejer dintre ei dura deja de peste o lună. Bree se gândise că probabil va accepta să bea ceva cu el, când o va invita în sfârșit în oraș.

Odată plecat adjunctul, Bree se întorsese spre monitor. Chiar semăna ea cu Sarah Sondenberg? Poate puțin, la gură și la nas. Fata era drăguță, nu încăpea îndoială, dar în felul ei. În plus, Sarah Sondenberg era blondă, cu ochi albaștri. Bree închisese site-ul web și nu se mai gândise la asta, până acum.

Mai privi încă o dată peste umăr. Nimic. Totuși, poate că era mai bine dacă pauza asta ar fi fost scurtă. Încercând să-și mai potolească durerea de cap, luă o înghițitură din sticla cu apă și închise ochii.

— Vrei, te rog, să te duci mai încolo, dacă ai de gând să faci asta?

La auzul vocii lui Alice, Bree tresări și deschise iar ochii. Bineînțeles, Alice nu i se adresase ei. Nu în felul acela. Se uita însă la Beth, care era sprijinită de un copac și ținea între degete o țigară aprinsă.

Doamne, ce aer curat, și sora ei de-abia aștepta să-l polueze. Imediat, în urechi îi răsună vocea mamei lor. *Dă-i pace, mai bine să fie dependentă de țigări, decât de…* Mama lor lăsa întotdeauna restul nespus. Nu se putuse convinge niciodată să rostească acel cuvânt.

Beth ridică din umeri și Bree o urmări cum se îndepărtează, pășind greu, dâra de fum amestecându-se cu mirosul de eucalipt din aer. Alice își făcu vânt cu mâna.

— Prânzul, se auzi o voce.

Ridică ochii și o văzu pe Lauren în picioare, aplecată spre ea, întinzându-i un rulou cu brânză, ambalat în celofan, și un măr.

— A, mulțam, zise și încercă să zâmbească, însă stomacul i se crispă doar la gândul mâncării.

— Ar trebui să mănânci, continuă Lauren, încă aplecată spre ea. O să te ajute.

Femeia nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se miște, până când Bree nu desfăcu un colț al ambalajului și ciuguli puțină coajă din rulou. Se uită la Bree cum înghite și apoi plecă.

Alice îi aruncă lui Bree o privire, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată în ziua aceea.

— Prea multă băutură aseară?

— Doar obosită, zise Bree. N-am dormit bine.

— Nu ești singura.

Alice era într-adevăr palidă, acum vedea și Bree asta, surprinsă că nu observase mai devreme.

— Poți să ne arăți din nou în ce direcție trebuie s-o luăm? o întrebă Alice.

— Da. Absolut.

— Ești sigură? O să ne ia o grămadă de timp dacă greșim drumul.

— Știu. N-o să-l greșim.

Rostise cuvintele puțin mai tare decât intenționase și Jill ridică ochii. Stătea mai departe pe potecă, pe un bolovan, cu o gheată scoasă, și în mână își ținea o șosetă cu care se juca.

— E totul în ordine?

— E bine, mulțumesc, răspunse Bree, exact în același timp în care Alice spunea: „Bree e obosită după seara trecută.”

— Aha, zise Jill, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Nu sunt. N-am nimic.

Preț de un minut, Jill nu a spus nimic, dar ceva pe chipul ei o făcu pe Bree să se întrebe dacă nu era posibil ca seara trecută Jill să fi văzut mai mult decât Alice. Bree simți că obrajii încep să-i ardă.

— Nu vrei să preia cineva verificarea pe hartă, pentru o vreme? o întrebă Jill, pe un ton relaxat.

— Nu. În niciun caz, mulțumesc. Mă descurc.

— Bine, făcu Jill și reveni la șoseta ei. Dar te rog să spui dacă vrei.

— Nu vreau, mulțumesc.

Enervată, Bree își mușcă vârful limbii. Simțea privirile lui Alice ațintite în continuare asupra ei și încercă să se concentreze la sandviciul din poală. Mușcă puțin din el, ca să nu mai aibă cum să vorbească, dar constată că era greu de înghițit. După o clipă, împachetă la loc sandviciul și îl îndesă în rucsac.

— N-am avut intenția să te dau în gât, zise Alice. Dar trebuie să ne întoarcem la timp duminică.

Ceva din vocea ei o făcu pe Bree să ridice ochii. Trecu repede prin calendarul ei mental. Ce avea Alice pe agendă? Duminică. E seara premiilor la școala unde învață Margot Russell. Bree închise ochii, nu și-i dădu peste cap.

Pe Margot o întâlnise doar o singură dată, cu două luni în urmă. Alice o rugase să ia de la curățătorie rochia de gală a fiicei sale și să i-o ducă acasă. Evident, depășea cu mult atribuțiile de serviciu ale lui Bree, dar oare nu ar fi putut să-l ia ca pe un serviciu personal? Sigur, nicio problemă. Rochia era superbă. Bree purtase și ea ceva asemănător, chiar dacă nu *hanțe couture,* la balul ei. Chiar și fără fotografiile din biroul lui Alice, ar fi recunoscut-o pe Margot imediat ce aceasta deschidea ușa. O versiune mai tânără a mamei ei. Era cu o prietenă, sorbeau dintr-un smoothie de varză kale, de la unul dintre magazinele de produse naturiste preferate de Bree.

— Hei, nu-i așa că e grozavă chestia aia? zise Bree.

Cunoștea genul acela de băutură și cunoștea genul acela de prietenă, cu părul strălucitor și pielea netedă, cu trăsături atrăgătoare și privirea

amuzată. Pe vremea școlii, ea *fusese* întocmai acel gen de fată. Încă mai era așa.

Margot nu-i răspunsese nimic, pentru moment, apoi arătase cu paiul către sacul de spălătorie pe care Bree îl ținea în mână.

— Aia e rochia mea?

— A, da. Poftim. Apropo, mă cheamă Bree.

— Știu. Mersi.

Un foșnet de plastic și ușa se închisese. Bree a rămas singură, pe trepte, zgâindu-se la luciul vopselei.

— Cine era puicuța? se auzi o voce slabă, venind de la una dintre ferestrele deschise.

— Unul dintre minionii mamei.

— E cam neajutorată.

— Așa zice și mama.

Bree făcu un pas înapoi. Acum se uita la Alice. Avea cu treizeci de ani mai mult decât fiica ei, dar aceeași atitudine în privire.

Se căzni să zâmbească.

— Nu-ți face probleme. N-o să întârziem la întoarcere.

— Bine.

Sub pretextul că face câteva mișcări să se dezmorțească, Bree se ridică și merse câțiva pași, până la o buturugă. O vedea la distanță pe sora ei, care încă fuma și se uita spre tufișuri. Bree ridică un picior pe buturugă și se aplecă în față, simțind cum tendoanele i se tensionează și o apucă amețeala. Stomacul i se întoarse pe dos, dar înghiți și împinse înapoi valul fierbinte care-i urca în esofag.

Desfăcu harta și o întinse în așa fel încât să se poată uita la ea în timp ce se dezmorțea. Pe hârtie, traseele se învârtejeau puțin.

— Te simți bine?

Ridică privirea. Sora ei stătea aplecată spre ea, cu o sticlă de apă în mână.

— Da, n-am nimic, răspunse, refuzând apa.

— Știi încotro mergem?

— Da. Frate, de ce mă tot întreabă toată lumea chestia asta?

— Poate pentru că pare că nu știi.

— Mai taci din gură, Beth!

Sora ei geamănă a ridicat din umeri și s-a așezat pe bușteanul care pârâi sub greutatea ei. Bree se întreba câte kilograme mai are acum. În adolescență făceau mereu schimb de haine. Acum, figura asta clar nu mai mergea.

Cu șase luni în urmă, când Beth o sunase, Bree o lăsase, ca de obicei, să intre pe mesageria vocală. În mesaj, sora ei o întreba dacă putea să o treacă drept persoană de referință pe o cerere de angajare, dar Bree nu reacționase deloc. O săptămână mai târziu, într-un alt mesaj, sora ei îi anunța vestea că obținuse un post la BaileyTennants, la nivel de începător, în procesarea datelor. Bree crezuse că era o glumă. Nu putea să fie altfel. Ea se chinuise atât de mult să obțină poziția pe care o avea – și nu se referea doar la diploma în comerț și la cele două *internship*-uri fără salariu. Și acum trebuia să lucreze în aceeași firmă cu sora ei, cu tunsoarea aceea ieftină și hainele ei măsură mare și cu *greșeala* ei, care, legal, trebuia declarată în cererile de angajare?

Mama lor îi confirmase că, într-adevăr, așa era.

— Tu ești modelul ei. Ți-am spus.

După părerea lui Bree, sora ei era mai degrabă stăpânită de teama să nu-și piardă beneficiile. Făcuse o mică anchetă, subtilă, la resurse umane. Se pare că Jill Bailey însăși aprobase numirea ieșită din comun. Neoficial, i s-a spus că tocmai serviciile excepționale pe care le adusese companiei înclinaseră balanța în favoarea surorii sale. După aceea, Bree a rămas încuiată într-o cabină de toaletă zece minute, clipind des ca să-și oprească lacrimile de furie, încercând să asimileze informația.

La momentul acela, nu-și mai văzuse sora de un an și jumătate, cu o singură excepție. În Ajunul

Crăciunului, mama lor îi telefonase lui Bree și îi ceruse, o *rugase,* să o ierte pe Beth. Cu fața încremenită, o ascultase timp de cincizeci de minute pe mama ei plângând la telefon, înainte de a ceda. Era Crăciunul, la urma urmelor. Așa că revenise în casa unde copilărise, înarmată cu daruri pentru fiecare membru al familiei, mai puțin unul.

Șomeră și, desigur, falită, Beth părea surprinzător de realistă după perioada de absență. Îi oferise surorii ei o fotografie cu ele două când erau mici, printată și pusă într-o ramă ieftină, care ar fi dat groaznic în apartamentul lui Bree. Pe felicitarea de Crăciun care o însoțea scria doar *Îmi pare rău.* Pentru că mama lor le privea, Bree nu s-a ferit când sora ei geamănă se apropiase să o îmbrățișeze.

Întoarsă acasă după sărbători, Bree scosese fotografia și lăsase rama la un magazin pentru sărmani. O oră mai târziu, revenise și o cumpărase. Înrămase iar fotografia și cadoul a fost văzut pentru ultima dată îndesat în fundul unui șifonier înalt, în spatele decorațiunilor de Crăciun.

În prima zi de muncă a lui Beth la BaileyTennants, mama lor o sunase și o rugase să facă tot ce putea ca să o ajute pe sora ei să-și păstreze slujba. Acum, o privea pe Beth fumând, așezată pe buștean, și își dorea să nu fi promis că o va face.

— Hei, voi de colo, sunteți gata, fetelor? se auzi o voce pe potecă și Bree întoarse capul. Alice și Lauren erau deja în picioare și se uitau cu reticență la rucsacurile lor.

— Da, venim.

Bree a luat harta și a pornit repede înapoi. Prea repede. Se simți cam amețită.

— Pe unde o luăm, de aici, la dreapta sau la stânga? a întrebat Jill, săltându-și rucsacul pe umeri.

Din punctul unde cărarea se bifurca, poteca era strâmtă în ambele direcții, cu tufărișuri crescute în

drum. Pământul de pe poteca spre stânga părea mai bătătorit, dar Bree știa că la fiecare răscruce pe care o întâlniseră în prima parte a zilei a trebuit să o ia la dreapta. A mai verificat o dată, simțind cele patru perechi de ochi ațintite asupra ei. Acum, că aveau iar în spinare greutatea bagajelor, erau nerăbdătoare să pornească iar. Își trecu degetul în lungul traseului. Mâna îi tremura puțin și stomacul gol i se răscolea. Da, astăzi o luaseră de două ori la dreapta, asta era a treia oară.

— Bree, dacă ai nevoie de ajutor… îi zise Alice, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Nu am.

— Bine. Atunci, încotro…?

— La dreapta.

— Ești sigură? Drumul pare cam neumblat.

Bree ridică harta. Puse degetul pe bifurcație. Linia roșie.

— Uite! La dreapta.

— Am ajuns deja acolo? făcu Alice, pe un ton surprins. Mda, atunci, bine.

Bree împături nervoasă harta.

— Vezi, scoatem un timp foarte bun. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Și nici nu ai de ce s-o faci iar pe afurisita. Bree se sili să tragă aer în plămâni și să zâmbească.

— Haideți după mine!

Capitolul 9

Era ca și cum ar fi pășit într-o casă a oglinzilor. Două chipuri, fiecare reflectarea distorsionată a celuilalt, ridicară la unison privirile când se auzi ciocănind la ușa salonului de spital.

— Breanna McKenzie? zise Falk.

Femeia din pat își pierduse strălucirea sănătoasă pe care o avea în fotografia de prezentare a companiei. Cearcăne negre îi erau acum conturate sub ochi și buzele îi erau palide și crăpate. Brațul drept era plin de bandaje.

— Suntem de la poliție. Asistenta v-a spus că am așteptat să vă facem o vizită?

— Da.

Falk i se adresase Breannei, dar cea care i-a răspuns a fost femeia care stătea pe scaunul de plastic.

— A zis că mai aveți de pus câteva întrebări despre Alice.

— Așa este. Tu ești Bethany, nu?

— Puteți să-mi spuneți Beth.

Era prima dată când Falk o întâlnea pe Beth McKenzie în persoană și o privi cu interes. Asemănarea era ciudată, aproape ca și cum trăsăturile frumoase ale Breannei se topiseră la soare și deveniseră mai dolofane și mai lăsate. Pielea lui Beth era roșiatică, iar în jurul nasului și pe maxilare avea vinișoare sparte. Ca urmare a faptului că fusese prost vopsit, acasă, părul îi era lins și aspru, lăsat, tuns nici lung, nici scurt. Arăta cu zece ani mai în vârstă decât sora ei geamănă, de 20 și ceva de ani, dar când își întoarse ochii spre el, privirea îi era fermă.

Lângă pat se afla o tavă care aștepta să fie luată, cu resturile mesei de prânz. Mâncarea era aproape neatinsă. Detectivii găsiseră ușor spitalul local, situat la două străzi de benzinărie. Părea puțin mai mult decât o clinică de medicină generală, fiind

destinat să rezolve totul, de la afecțiunile localnicilor, la rănirile turiștilor. Asistenta de la recepție le făcuse semn înapoi spre ușă, hotărâtă, și le spusese să revină peste nouăzeci de minute, când trecea efectul pastilelor de dormit administrate Breannei. Se plimbaseră de trei ori în sus și-n jos, prin fața șirului de magazine, și pe urmă mai așteptaseră șaptezeci și opt de minute. Când reveniseră, li s-a spus că tocmai se servea prânzul.

— Nu se acceptă vizite în timpul orelor de masă. Fără excepție.

Într-un final, asistenta i-a chemat la recepție făcându-le semn cu degetul. Puteau să intre. Sora le spusese că Breanna McKenzie se află în salonul comun pentru internări mai lungi de o zi, situat la capătul holului, și că ea era singura pacientă. Perioada de iarnă.

Ajunși în sfârșit în salon, și-au tras două scaune lângă pat.

— Au găsit-o pe Alice? întrebă Beth, urmărindu-i îndeaproape pe Falk și Carmen. De aceea ați venit?

— Încă nu, zise Falk. Îmi pare rău.

— Ah! Și ce voiați să mă întrebați?

— De fapt, cu sora ta voiam să vorbim, spuse Carmen. Singură, dacă se poate.

— Cred că ar trebui să rămân și eu.

Bree se foia pe pernă.

— Pentru Dumnezeu, Beth. E în ordine. Du-te și lasă-i să-și vadă de treabă.

Apoi, icnind, întrebă:

— Mai sunt analgezice?

— Încă nu e vremea, îi răspunse Beth, fără să pară că s-ar uita la ceas.

— Întreab-o pe asistentă.

— E prea devreme. Nu-ți mai dau decât diseară.

— Doamne, du-te și întreabă! Te rog.

Beth se ridică de pe scaun.

— Bine, zise. O să mă duc în spate, să fumez. Și, da… continuă ea, în timp ce sora ei deschidea gura, o s-o întreb pe asistentă. Dar e prea devreme, îți spun eu.

O urmărire plecând.

— Scuze. E supărată pentru că nu au încredere să o lase pe ea să-mi administreze medicația, zise Bree, când ușa se închise.

— De ce nu? întrebă Carmen.

— Nu e mare chestie, de fapt. Beth a avut în trecut ceva probleme cu abuzul de droguri, dar acum, de mai bine de un an, e bine. Probabil că asistentele consideră că trebuie să fie cât se poate de precaute. Ar fi mai ușor dacă Beth n-ar fi aici, poate, dar ea… vrea să rămână, încheie Bree, coborând ochii în pământ.

— O să mai vină cineva să stea cu tine? o întrebă Falk. Iubitul? Părinții?

— Nu.

Bree începu să destrame marginile bandajului. Unghiile îi fuseseră odată date cu lac de un roz intens și îndrăzneț. Acum câteva îi erau rupte sau aveau oja sărită.

— Mama are scleroză multiplă.

— Îmi pare rău.

— E-n ordine. Adică, nu e, dar asta-i situația. Nu se poate porni la drum. Tata trebuie să stea cu ea mai tot timpul.

Încercă să zâmbească.

— O am pe Beth.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Noi voiam să te întrebăm despre Alice Russell, dacă nu te superi, spuse Falk. De când lucrezi pentru ea?

— De un an și jumătate.

— Ca asistentă personală?

— Coordonator administrativ.

Lui Falk i s-a părut că o vede pe Carmen înăbușindu-și un zâmbet. Își reveni repede.

— Ce presupune asta?

— La început a fost vorba mai ales de sarcini administrative, dar apoi s-a transformat într-un rol mai degrabă de mentorat. Mă țin ca umbra de Alice și acumulez abilități care să mă ajute să mă pregătesc pentru o promovare internă.

— E o șefă bună?

O pauză cât o bătaie de aripă.

— Da. Absolut.

Au așteptat, însă Bree nu a mai spus nimic.

— Așadar, crezi că o cunoști bine? întrebă Falk.

— Da, foarte bine.

Vocea lui Bree avea o inflexiune ciudată. Falk s-a uitat la ea, dar nu a depistat niciun semn de recunoaștere când fata îi întoarse privirea. La fel ca Daniel Bailey, dacă Bree știa cine sunt ei cu adevărat, nu lăsa să se vadă.

— Și, în timpul programului, cum ți s-a părut Alice? interveni Carmen.

Bree își ciupea iar bandajul, ale cărui margini erau deja destrămate.

— Înainte de a ne rătăci, a fost normală, sincer. Uneori poate să fie cam irascibilă, dar acolo niciuna dintre noi n-am fost în cea mai bună dispoziție. După ce ne-am rătăcit?

Bree clătină din cap și continuă:

— Toată lumea era speriată.

— A pomenit ceva despre ceea ce o neliniștea? vru să știe Carmen. În afara faptului că vă rătăciserăți?

— Cum ar fi?

— Orice. De serviciu, de acasă, vreo problemă cu colegii?

— Nu. Mie nu mi-a spus nimic.

— Dar tu fiind dintre cei care o cunosc bine, insistă Carmen, nu ți-ai dat seama dacă era ceva în neregulă?

— Nu.

— Și la birou? Înainte de programul de recreere? Vreo cerere ciudată sau întâlniri care să-ți atragă atenția?

— Ce legătură are asta cu ceea ce s-a petrecut acolo?

— Niciuna. Nu neapărat, răspunse Falk. Încercăm să înțelegem ce n-a mers bine.

— Vă spun eu exact ce n-a mers bine, zise Bree și ceva ca o undă trecu peste chipul ei. Și nu a fost doar vina mea.

— Ce anume nu a fost vina ta?

— Faptul că ne-am rătăcit. A fost tâmpenia aia de potecă a cangurilor, din ziua a doua. Au zis că era ușor să greșești.

Bree s-a oprit. Singurul sunet care se mai auzea era piuitul slab al echipamentelor medicale. Inspiră profund.

— Celelalte n-ar fi trebuit să mă pună pe mine responsabilă cu orientarea. Habar nu aveam ce fac. M-au trimis la un curs de o jumătate de zi, cu pauze de cafea la fiecare douăzeci de minute, și asta ar fi trebuit să mă facă instantaneu expertă?

Își mișcă brațul rănit și făcu o grimasă, în timp ce pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Ce s-a întâmplat când ți-ai dat seama că v-ați abătut de la traseu? întrebă Falk.

— După aceea totul a mers prost. N-am mai găsit tabăra de campare, așa că nu am mai avut provizii pentru seara aceea. Hrana era pe sponci. Eram neajutorate, în plus corturile s-au stricat.

Bree a tras un hohot de râs scurt.

— E aproape amuzant cât de repede s-a dus totul de râpă. Dar nu mai gândeam logic și am luat hotărâri greșite. E greu de explicat cum e acolo, în sălbăticie. Te simți ca și cum ai rămas ultimul om de pe pământ.

— Cum a reacționat Alice la faptul că vă rătăciserăți? zise Falk.

— A fost destul de insistentă, apropo de ceea ce ar fi trebuit să facem. Când e stresată, pare mai agresivă. A fost în destul de multe drumeții și tabere de camping când era la școală – a stat un an întreg într-o tabără în natură. Cred că a considerat

că asta o îndreptățea să-și impună opinia, mai mult decât pe noi, celelalte. Știu și eu? oftă Bree. Poate că avea dreptate. Dar Lauren… Lauren Shaw? A fost și ea în grupul nostru – și ea a făcut același curs la școală și nici ea nu era de părere că Alice avea întotdeauna dreptate. Ca atunci când am găsit cabana aceea, în a treia zi. Adică, a fost groaznic. Nici mie nu mi-a plăcut acolo, dar, dintre opțiunile noastre proaste, a fost cea mai bună. Vremea se strica tot mai mult și aveam nevoie de un adăpost. Așa că am rămas, zise ea și făcu o pauză. Alice a fost singura care n-a vrut.

— Nu v-a putut convinge să plecați? zise Falk.

— Nu. Și n-a fost deloc fericită din pricina asta. Zicea că știe cum să găsim drumul înapoi și voia să ne pună pe toate să mergem mai departe. Dar noi n-am vrut. Tocmai asta ne băgase în belea, de la început. Faptul că merseserăm orbește. Ne-am cam certat. Alice a zis că pleacă singură, dar Jill n-a vrut s-o lase. Dimineața, când ne-am trezit, Alice luase telefonul și dispăruse.

— Jill Bailey v-a zis de ce nu voia să o lase pe Alice să plece? întrebă Carmen.

— Pentru că era periculos, desigur. Și, evident, a avut dreptate.

Bree se uită când la unul, când la altul, provocându-i să o contrazică.

— Ce ați făcut când v-ați dat seama că Alice nu mai era? zise, în sfârșit, Falk.

Bree clătină din cap.

— Nu sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebați. Am crezut că eram prima care s-a trezit, așa că am ieșit să mă duc la toaletă, în tufiș. Mă întorceam spre tabără, când m-am împiedicat. La început nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat, am crezut că am căzut peste ceva ascuțit. Sticlă spartă, poate. Pe urmă am văzut cum dispare șarpele și am înțeles.

Bree își mușcă buza de jos așa de tare, că aceasta i se albi. Privea prin ei.

— Am crezut că o să mor acolo. Chiar așa am crezut. Ni se spusese că sunt șerpi-tigru. Habar nu aveam unde suntem. Credeam că n-o să-mi mai văd niciodată familia, că n-o să mai apuc să-mi iau adio de la mama.

Trase aer în piept, tremurând.

— Îmi aduc aminte că eram amețită și aveam senzația că nu pot să respir. Medicul de aici mi-a zis că probabil am suferit un atac de panică, dar atunci credeam că e din cauza veninului. Am ajuns înapoi la cabană și de restul nu-mi aduc aminte prea bine. Mi-au pus ceva strâns în jurul brațului. Aveam dureri. Nu mai știu în ce moment mi-am dat seama că Alice nu era cu noi.

Își pigulea bandajul.

— Când celelalte au zis că ar trebui să plecăm – să plecăm fără ea –, nu m-am opus. Am mers acolo unde mi s-a spus. Lauren a reușit să ne ducă spre nord, până am ajuns la un drum. Nu-mi amintesc mare lucru despre toate astea. Doctorul zice că probabil eram deja în stare de șoc. Aveam ideea asta, că Alice o luase înainte să ceară ajutor și că ne aștepta la punctul de întâlnire, zise și își plecă ochii. Cred că am și întrebat de ea, dar mintea mea era într-o stare foarte proastă. Nu știam ce fac.

Lacrimile se revărsară în sfârșit și Falk îi întinse o batistă. Așteptară, ascultând zumzetul echipamentelor, câtă vreme fata își șterse ochii.

— Alice a avut telefonul cu ea, interveni Carmen. A dat vreun telefon cât a fost cu voi?

— Nu, răspunse Bree repede. Adică, a încercat, evident. A sunat insistent la numărul de urgență, dar nu a reușit să prindă semnal. A fost complet inutil.

— Dar a luat telefonul cu ea când a plecat, nu?

O ușoară ridicare din umeri.

— Pentru că era al ei, presupun.

Cum stătea acolo, întinsă pe pernă, cu părul ei lung și despletit și brațul bandajat, Bree părea fragilă. Cu unghiile ei rupte, cu povestea ei.

— Zici că o cunoști bine pe Alice, continuă Falk. N-ai fost mirată că te-a părăsit?

— În condiții normale, aș fi fost, răspunse Bree, cu ochii măriți când îi întoarse lui Falk privirea.

Știe cum să-i mintă pe bărbați. Gândul i se năzărise lui Falk din senin.

— Așa cum am spus însă, acolo lucrurile sunt altfel. Acum mi-aș fi dorit să o ascultăm. Atunci poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar în cazul ăsta poate că v-ați fi pierdut toate.

— Poate. Dar poate că tot restul ar fi fost mai bine decât a fost.

Își mișcă brațul bandajat și durerea i se văzu pe chip. Falk și Carmen au schimbat o privire.

— Presupun că deocamdată ajunge. Te lăsăm să te odihnești, mai zise Carmen, în timp ce se ridicau. Mulțumim, Breanna.

Aceasta dădu din cap. Umbrele de sub ochi păreau mai întunecate decât atunci când veniseră Carmen și Falk.

— Dacă o vedeți pe sora mea, afară, spuneți-i ori să-mi trimită asistenta cu analgezicele ori să plece naibii, ca să mi se poată pune perfuzii. Vă rog.

În salon era răcoare, dar când închise ușa, Falk văzu că pe fruntea lui Bree se formaseră din nou picături de sudoare.

Ziua 2: Vineri după-amiază

Soarele palid traversase fâșia îngustă de cer și iarba le venea până la glezne. În sfârșit, cineva întrebă:

— Așa trebuie să fie?

La auzul cuvintelor lui Jill, Beth scoase un oftat tăcut de ușurare. De douăzeci de minute voia și ea să pună aceeași întrebare, dar nu putuse. Bree ar fi ucis-o.

Sora ei se opri și privi înapoi.

— Ar trebui să fie.

— Ar trebui sau este?

— Este.

Bree nu părea sigură. Aruncă o privire pe hartă.

— Trebuie să fie. N-am cotit nicăieri.

— Îmi dau seama de asta, zise Jill, dar…

Arătă cu mâna în jur. Cărarea năpădită de tufișuri, copacii care îngustau tot mai mult drumul la fiecare zece pași. Nu conta ce arăta harta, pur și simplu nu i *se părea* în ordine.

De jur-împrejur, păsări ascunse chemându-se și răspunzându-și. Beth nu putea scăpa de senzația că zona era doar a lor.

— N-am văzut niciun fanion toată ziua, continuă Jill. În afară de cel găsit în copac, ieri. Trebuia să fie șase. Cu siguranță, ar fi trebuit să vedem încă unul până acum. Măcar unul.

— Poate drumul pe care am luat-o la bifurcație după prânz este greșit. Pot să mă uit?

Alice îi smulse harta din mână, înainte ca Bree să poată răspunde. Aceasta rămase încremenită, cu mâna goală întinsă, pierdută în toate sensurile cuvântului. Beth încercase să-i surprindă privirea, dar fără să reușească.

— Uite, zise Alice, privind încruntată pe hartă. Pun pariu că așa e. Mi s-a părut mie că am ajuns acolo prea devreme.

— Chiar nu…

— Bree, făcu Alice, făcând-o să tacă. Nu e bine.

O clipă nu s-a mai auzit decât foșnetul straniu al tufișurilor și Beth a ridicat privirea spre eucalipți. Scoarța lor avea fâșii care fluturau ca o piele jupuită. Păreau foarte aproape și foarte înalți, de jur-împrejur. *Prinși în cușcă*, se gândi ea deodată.

— Și acum ce facem?

În vocea lui Jill era o nuanță nouă, pe care Beth nu reușea să o definească. Nu era exact frică, nu încă. Îngrijorare, poate. Un interes puternic.

Alice ținu harta așa încât să o poată vedea și Jill.

— Dacă am fi cotit corect, ar trebui să fim aici, zise Alice, punând degetul pe hartă. Dar dacă nu, nu știu. Probabil că suntem mai degrabă pe undeva pe-aici.

Făcu o ușoară mișcare circulară deasupra hârtiei.

Jill se aplecă mai aproape, apoi și mai aproape și cutele de la colțul ochilor i se adânciră tot mai mult.

Beth își dădu seama că Jill nu putea citi harta. Probabil că scrisul era prea mărunt. Poate că Jill studiase harta, dar, la cât de bine vedea, hârtia putea să fi fost foarte bine și albă. Beth o văzuse pe bunica ei prefăcându-se la fel, când nu voia să recunoască faptul că vederea îi slăbise. În vreme ce Jill se prefăcea destul de convingător că examinează harta, Alice o urmări cu o expresie interesată. Și ea cronometrase, se gândi Beth.

— Hmmm, exclamă Jill, neutru, întinzându-i lui Lauren harta. Tu ce părere ai?

Cu un aer ușor surprins, aceasta o luă totuși. Se aplecă și își plimbă privirile peste desene.

— Nu, nici eu nu cred că e drumul bun, zise. Scuze, Bree.

Jill se uită la ea și întrebă:

— Și ce-ar trebui să facem?

— Cred că ar trebui să ne întoarcem și să încercăm să mergem exact pe unde am venit.

Alice oftă.

— Doamne! Ne-ar lua secole să ne întoarcem pe propriile urme. O să ne petrecem ore întregi în sălbăticie.

— Păi, făcu Lauren ridicând din umeri, nu cred că avem încotro.

Jill se uita în jur, când la stânga, când la dreapta, când la una și la alta, ca la un meci de tenis. Bree se afla la doar un metru sau doi depărtare, dar la fel de bine ar fi putut să fie invizibilă.

Alice privi înapoi pe traseu.

— Nu știu dacă am fi în stare să ne întoarcem exact pe același traseu, nu? Poteca e destul de neclară. E posibil să o pierdem.

Beth observă, cu o tresărire, că Alice avea dreptate. În spatele lor, poteca pe care veniseră părea acum neclară și se pierdea, nefiind clar delimitată. Cu un gest automat, Beth se pipăi după țigări. Nu erau în buzunar. Inima începu să-i bată puțin mai tare.

— Eu cred în continuare că e opțiunea cea mai bună, zise Lauren. Cea mai sigură, în orice caz.

— O să prelungim excursia cu câteva ore bune, insistă Alice, privind spre Jill. Nu încape nicio îndoială că o să ne prindă întunericul până nimerim tabăra.

Jill își plecă privirea spre ghetele ei noi și Beth și-a dat seama că perspectiva unor kilometri suplimentari nu era agreată de multe dintre ele. Jill deschise gura să spună ceva, dar o închise și se mulțumi să dea din mână.

— Ei, nu știu, zise ea, într-un târziu. Care e alternativa?

Alice a studiat harta, apoi a ridicat privirea și a mijit ochii:

— Voi nu auziți zgomotul unui pârâu?

Beth își ținu respirația. Susurul slab al apei era aproape înecat de pulsația sângelui care îi bubuia în urechi. Doamne, chiar că nu avea pic de antrenament. Celelalte au dat aprobator din cap.

— Dacă noi am greșit drumul în punctul ăsta, pârâul ar trebui să fie ăsta de-aici, zise Alice, arătând pe hartă. Pare aproape, după zgomot. Putem să ne folosim de el ca să ne orientăm. Dacă reușim să ne dăm seama unde suntem, am putea încerca să o luăm pe scurtătură și să ajungem la adevărata cărare.

Beth a remarcat că Lauren își încrucișase brațele la piept. Buzele ei strânse păreau doar o linie.

— Crezi că… începu Jill, dregându-și glasul… ești convinsă că ne putem orienta așa?

— Da. Ar trebui să putem.

Jill se întoarse spre Lauren:

— Tu ce crezi?

— Pentru Dumnezeu, o să stăm aici toată noaptea, făcu Alice. Știi bine că așa va fi.

Lauren nu spunea nimic. Jill se uită când la una, când la alta, apoi privi încă o dată în jos, spre ghetele ei. Suspină ușor:

— Haideți să găsim pârâul!

Nimeni nu s-a obosit să o întrebe pe Bree ce părere are.

Beth s-a luat după celelalte și zgomotul apei devenea tot mai clar. Era un sunet diferit de urletul cascadei de ieri, mai plin și mai difuz. Au traversat cu greu o fâșie de copaci și Beth s-a pomenit pe un mal mocirlos.

Nu departe de picioarele ei, solul argilos era prăbușit pe mai bine de un metru, până la o fâșie de pământ negru spălat de apă. În mod clar, era mai degrabă un râu, se gândi Beth, privind țintă spre apă. Ploaia torențială îi umflase debitul și lăsase o dâră albă de spumă unde lovise malul. Resturile care pluteau erau semnul că apa curgea cu viteză.

Preocupată, Alice se uita pe hartă, în timp ce Jill și Lauren o urmăreau. Bree se plimba pe mal, cu un aer trist. Beth își scoase rucsacul și băgă mâna în el, să caute pachetul de țigări. Nu l-a găsit și, în ciuda frigului, palmele au început să-i transpire. A

îndesat mâna și mai adânc. În fine, degetele dădură peste forma familiară, se strânseră în jurul ei și Beth trase mâna afară și, odată cu ea, haine și tot felul de mărunțișuri, la grămadă.

Nu a observat bidonul lucios de metal, care i-a căzut din rucsac și s-a rostogolit, decât atunci când era prea târziu. Săltând, bidonul s-a dus la vale – fără ca mâna ei întinsă să-l mai poată ajunge –, a mai făcut o piruetă spre mal și apoi a continuat să se rostogolească.

— Rahat!

Își îndesă pachetul de țigări în buzunar și o luă după el.

— Ce-a fost asta? întrebă Alice, privind țintă și serios pe hartă.

— Habar n-am.

Beth se uită în josul malului și scoase un mic oftat de ușurare. Indiferent ce-ar fi fost, bidonul stătea aninat într-o îmbârligătură de crengi, deasupra apei.

— Minunat, făcu Alice, care acum se uita și ea, alături de celelalte. E bidonul cu gaz pentru primus.

— Ce?

Beth privea licărul metalului, sclipind la fiecare legănare a crengilor.

— Bidonul. Pentru primus, repetă Alice. Avem nevoie de el ca să ne pregătim cina, diseară. Și mâine. Doamne, Beth, cum l-ai scăpat?

— Nici nu știam că e la mine.

— Am împărțit obiectele de folosință comună, doar știi asta.

O bucată de lemn rătăcită plutea cu viteză pe apă, lovindu-se de crengi. Bidonul s-a mișcat, dar a rezistat.

— Putem să ne descurcăm și fără el? întrebă Jill.

— Dacă vrem să avem ce mânca diseară, nu.

Un alt val de apă și bidonul se clătină iar.

Beth simțea privirile lui Alice ațintite asupra ei. Se uită fix la râul învolburat, știind ce urmează.

Alice veni în spatele ei, aproape, și Beth simți pe spate o mână invizibilă, împingând-o.

— Adu-l!

Capitolul 10

Beth stătea sprijinită de zidul spitalului, cu o mână îndesată în buzunarul hainei și ochii mijiți, pentru că fumul de la țigară îi venea drept în față. Când îi văzu ieșind pe Falk și Carmen, se îndreptă puțin de spate.

— Ați terminat? strigă către ei. Bree e bine?

— E puțin agitată, răspunse Carmen, îndreptându-se spre ea. Îți reamintește să întrebi asistenta de analgezice.

— Am făcut-o. E prea devreme. Bree nu mă ascultă niciodată.

Își întoarse capul, să sufle fumul în direcția opusă, și flutură din mână, vânturând aerul.

— Ce se mai aude cu Alice? Niciun semn încă?

— Din câte știm noi, nu, zise Falk.

— La dracu'!

Beth își culese un fir de tutun de pe buza de jos și se uită spre mulțimea de copaci din spatele parcării spitalului.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

— Tu ce crezi?

Beth se concentră asupra țigării.

— După ce a plecat singură? Cine știe? Se putea întâmpla orice, acolo. Noi toate am încercat să-i spunem.

— Cu ce anume te ocupi la BaileyTennants? o întrebă Falk, privind-o.

— Cu prelucrarea datelor și arhivarea lor.

— A, da? Și ce presupune asta?

— Cum se aude. Îndosariere, înscrierea datelor, mă asigur că asociații pot accesa documentele pe care le caută.

— Așadar, ai acces la dosarele companiei?

— La chestiile nerestricționate. Mai sunt și dosare confidențiale, și cele din arhiva istorică, pe care asociații principali trebuie să le acceseze singuri.

— În cazul ăsta, te întâlneai des cu Alice Russell, la muncă?

— Mda, uneori, răspunse Beth, fără să pară prea încântată. A stat destul de mult jos, în centrul de date, ca să obțină diverse documente.

Falk o simți pe Carmen agitată.

— Când venea pe-acolo, stăteați mult de vorbă amândouă? o întrebă Carmen, blând. Îți spunea ce anume căuta?

Beth ridică fruntea și ceva efemer îi traversă chipul. Ca și cum și-ar fi calculat răspunsul.

— Nu, nu vorbea cu nimeni de la prelucrarea de date, decât dacă era neapărat necesar. Oricum, pentru mine tot ce-i acolo e în chineză. Nu sunt plătită destul ca să mai și gândesc.

— Dar acum, în pădure? Te-ai înțeles mai bine cu ea?

Întrebarea venise de la Falk și Beth și-a schimbat brusc mimica, devenită rigidă, iar țigara i-a încremenit la jumătatea drumului spre buze.

— Asta e o glumă sau ce?

— Nu.

— Atunci vă răspund. Nu. Eu și Alice Russell nu ne-am înțeles deloc bine. Nici la serviciu, nici în pădure. Nu v-a spus sora mea? zise Beth și aruncă o privire spre ușile spitalului.

— Nu.

Beth mai trase un ultim fum și aruncă jos chiștocul.

— Ah, făcu ea. Probabil s-a gândit că știți. Alice nu mă plăcea și nu se obosea să ascundă asta.

— Dar de ce? întrebă Carmen.

— Nu știu, răspunse Beth și ridică din umeri.

Scoase pachetul de țigări și îl întinse spre Falk și Carmen. Amândoi clătinară din cap.

— De fapt, știu, continuă ea, băgându-și o țigară în gură. Nu mă plăcea pentru că nu-i era de folos să mă placă. Nu aveam nimic să-i ofer, nu eram o persoană interesantă, eu nu sunt Bree…

Beth flutură vag din mână, arătând spre sine, din cap spre picioare, de la fața gălbejită la coapsele mari.

— Lui Alice nu-i era greu să-mi facă viața amară și nu rata ocazia.

— Chiar și cu sora ta de față?

Beth surâse forțat.

— Mai ales cu sora mea de față. Cred că tocmai în asta stătea distracția.

Își făcu palmele căuș și-și aprinse țigara. Vântul îi ciufulea părul și femeia își adună mai strâns haina în jurul ei.

— Alice ți-a făcut zile negre, încheie Carmen. Și tu i-ai ținut piept? Ai ripostat în vreun fel?

Peste trăsăturile lui Beth trecu o umbră, aproape invizibilă.

— Nu, răspunse ea.

— Absolut deloc? Trebuie să fi fost foarte frustrant pentru tine.

Beth ridică din umeri.

— Pentru ce anume ești eliberată condiționat? o întrebă Falk.

— Nu știți?

— Putem să aflăm. Dar ar fi mai ușor dacă ne spui tu.

— Ce fel de polițiști sunteți?

— Poliția federală, răspunse Falk și îi arătă legitimația, iar Beth se aplecă spre ea, să o citească.

— Sunt eliberată condiționat… zise, dar apoi se opri, oftând… pentru chestia aia cu Bree.

Au așteptat, apoi Carmen a zis:

— Avem nevoie să ne spui mai mult de atât.

— Da, scuze. Nu mă omor să vorbesc despre asta. În urmă cu vreo doi ani, am…

Trase adânc fumul în piept, de parcă ar fi inhalat tot restul țigării dintr-odată.

— Nu-mi mergea foarte bine. Am intrat forțat în apartamentul lui Bree și i-am furat niște lucruri. Haine, televizorul. Niște chestii pentru care făcuse

economii ca să și le ia. Bijuterii pe care i le dăduse bunica noastră înainte de a muri. Bree a venit acasă și a dat de mine în timp ce încărcăm prada în portbagajul mașinii. Când a încercat să mă oprească, am lovit-o.

Ultimele cuvinte i-au ieșit de pe buze ca și cum ar fi avut un gust scârbos.

— Ai rănit-o grav? o întrebă Falk.

— Fizic, nimic grav, zise Beth. Dar fusese pocnită, pe stradă, de sora ei geamănă care încerca să-i fure bunurile ca să facă rost de bani pentru droguri, așa că… mda, s-a simțit rănită grav. Eu am rănit-o grav.

Suna ca o frază pe care trebuise să o repete adesea în fața unui terapeut. Și-a terminat țigara, dar de astă dată nu s-a mai grăbit la fel de tare să o stingă.

— Știți ce, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe despre asta. Am avut probleme cu drogurile câțiva ani, de când…

Se opri, fără să mai termine fraza pe care avusese de gând să o spună, și își trecu o mână peste braț. Lui Falk mișcarea îi reaminti de sora ei, care își pigulea bandajul pe patul de spital.

— …de când eram în ultimul an de facultate. A fost o tâmpenie. Poliția m-a luat imediat, când încercam să vând lucrurile lui Bree. Nici măcar n-am știu că dădusem în ea, decât atunci când mi-a spus avocatul meu. Însă aveam deja cazier, așa că am fost condamnată. N-a fost vina lui Bree. Evident. Dar, ce vreau să zic, ea nu s-a dus la poliție. Putea să o facă, nimeni n-ar fi condamnat-o. Un vecin, care a văzut că ne batem, a chemat poliția. Bree nici acum nu vrea să vorbească despre acel episod. Nu prea vorbește cu mine oricum. Din tot ce știu, cel mai mult am aflat din documentele procesului.

— Cu tine ce s-a întâmplat? a întrebat Carmen.

— Am stat câteva luni la închisoare, ceea ce n-a fost chiar așa de bine, iar pe urmă, ceva mai mult

la dezintoxicare, ceea ce a fost mai bine.

— Te-au ajutat să-ți revii?

— Da. Adică, s-au străduit cât au putut. Și eu mă străduiesc atât cât pot. Recuperarea este o chestie continuă, dar m-au învățat să-mi asum responsabilitatea alegerilor pe care le fac. Și pentru ceea ce i-am făcut surorii mele.

— În clipa de față, cum stau lucrurile între voi? o întrebă Carmen.

— Bine. Ea m-a ajutat să obțin postul ăsta și a fost minunat. Înainte să abandonez facultatea, studiam informatica și tehnologia informaticii, așa că munca la BaileyTennants e puțin anodină, dar când ești eliberat condiționat poate să fie destul de greu să găsești ceva, așa că-i sunt recunoscătoare, zise Beth și zâmbi puțin cam forțat. Obișnuiam să fim destul de apropiate totuși. Ne îmbrăcam la fel, în fiecare zi, până când am împlinit… cât să fi fost?… vreo 14 ani sau ceva de genul ăsta, oricum o vârstă tot atât de ridicolă. Mult prea multă vreme ne-am îmbrăcat la fel. Ca și cum am fi fost una și aceeași persoană. Obișnuiam să credem cu adevărat că putem să ne citim gândurile una alteia, spuse și aruncă o privire spre ușă.

— Probabil că a fost îngrozitor pentru tine când a fost mușcată, zise Falk.

Beth strânse din buze.

— Da, a fost. Mi-a fost așa de teamă că am s-o pierd! Mă trezisem mai devreme, să merg la toaletă. Apoi am ațipit din nou, când Bree a intrat brusc, ținându-se de braț. Trebuia să o ducem la un medic, dar afurisita de Alice dispăruse fără urmă. Am alergat încolo și încoace ca niște găini fără cap, încercând să o găsim, dar nici urmă de ea.

Beth își trecu o unghie boantă peste buze.

— Ca să fiu cinstită cu voi, mie nu-mi păsa niciun pic. Nu-mi păsa decât de Bree. Din partea mea, Alice nu avea decât să-și poarte singură de grijă. Am avut noroc cu Lauren, care știa cum să se orienteze ca s-o ținem în linie dreaptă, altfel am fi

rămas pierdute pe acolo. Ea ne-a tot dus spre nord, ne-a scos la drum, așa că am putut să mergem pe el. Niciodată în viața mea n-am fost mai fericită să văd asfaltul.

— Tu chiar ai văzut-o pe Alice plecând? interveni Falk, privind-o de aproape.

— Nu. Dar nu m-a mirat. Ne-a tot amenințat că o s-o facă.

— Și am auzit că și-a luat și telefonul.

— Da, așa a făcut. A fost al naibii de egoistă, dar asta e Alice. Totuși n-a avut prea mare importanță. Oricum telefonul nu a funcționat nicio clipă.

— Nicio clipă?

— Deloc, zise Beth, uitându-se la ei ca și cum erau cam înceți la minte. Altfel am fi sunat să cerem ajutor.

— Nu te-a surprins faptul că Alice nu ajunsese deja la locul de întâlnire, când v-ați întors?

Întrebarea venea de la Falk, iar Beth părea să o cântărească.

— Da. De fapt, m-a mirat puțin. Mai ales că probabil am mers pe aceeași potecă, doar la câteva ore în urma ei. Dacă noi nu am depășit-o și ea nu a ajuns înapoi înaintea noastră, ce s-a întâmplat?

Întrebarea rămase plutind în aer. Falk putea să distingă zgomotul elicopterului de poliție, care dădea roată undeva, departe. Beth se uita de la unul la altul.

— Stați puțin, zise ea, legănându-se de pe un picior pe altul, și coborî puțin vocea. Alice punea ceva la cale?

— Cam ce anume? întrebă Falk, menținându-și aceeași expresie neutră.

— Voi să-mi spuneți. Doar sunteți poliția federală.

Falk și Carmen nu au zis nimic și, în cele din urmă, Beth a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar v-am spus că a cerut o mulțime de informații de la serviciul de prelucrare a datelor.

Chestia e că începuse să vină să-și ia singură documentele, ceea ce a fost puțin cam ciudat. Mi-am dat seama doar pentru că de obicei o trimitea pe Bree jos, să le ia, însă pe urmă a început să vină chiar ea. Și a început să acceseze mai des datele restricționate. Abia acum, că a dispărut…

Privi dincolo de ei, la culmile care se înălțau în depărtare, și ridică iar din umeri.

— Beth, interveni Carmen. Cât de convinsă ești că Alice a plecat de la cabană din propria ei voință?

— Sunt convinsă, să știi. E drept, n-am văzut-o cu ochii mei, dar asta doar pentru că știa că noi am fi oprit-o. Nu voia să rămână blocată acolo. Deja după prima noapte încercase să o convingă pe Jill să o lase să se întoarcă singură, dar Jill o refuzase. Apoi, iar, la cabană, aceeași treabă.

— Așadar, au existat ceva tensiuni între ele? zise Carmen.

— Sigur că da.

— Pentru că atunci când am zărit-o noi pe Jill Bailey, în treacăt, părea că are o vânătaie pe față. Pe maxilar.

A urmat o pauză lungă, timp în care Beth și-a studiat țigara.

— Nu știu cum s-a ales cu ea. Știu că a căzut de câteva ori pe traseu.

Falk a lăsat tăcerea să se prelungească, dar Beth nu și-a ridicat ochii.

— Bun, a zis el. Așadar, lucrurile nu mergeau prea bine între Jill și Alice.

— Mda, dar asta nu-i chiar de mirare. Alice putea să provoace o ceartă și într-o cameră goală. Și era deja nervoasă, cu mult înainte ca Jill să fi făcut ceva. Alice a fost întoarsă pe dos din prima noapte, când a stat de vorbă cu Daniel Bailey. A fost o discuție scurtă și sinceră.

Undeva dincolo de ușile spitalului, Falk auzea țiuitul insistent al unei alarme.

— Daniel Bailey? se miră Falk.

— Fratele lui Jill. E directorul executiv. În acea primă noapte, grupul de bărbați a venit la noi în tabără și el a luat-o deoparte pe Alice, pentru o discuție personală.

— Ai idee despre ce a fost vorba?

— Nu prea. N-am auzit mare lucru. Dar Alice îl întreba cum de a aflat despre ceva și Daniel i-a zis că văzuse cu ochii lui. Ea îl tot întreba: „Cine mai știe?" Și el zicea: „Nimeni, deocamdată."

Beth se încrunta pe măsură ce își aducea aminte.

— Daniel a zis ceva de genul: „E vorba de respect, de aceea am vrut să te previn."

— Să o prevină? se miră Falk. Sigur l-ai auzit spunând asta?

— Da, dar nu știu sigur la ce se referea. Mi-a atras atenția pentru că, la serviciu, Daniel Bailey nu e tocmai renumit pentru respectul față de femei.

— Agresiv? interveni Carmen.

— Mai degrabă, aparent disprețuitor.

— Am înțeles, zise Falk. Ce fel de ton a avut Daniel în noaptea aceea? Părea furios?

— Nu, era calm. Dar nu era fericit. Nu părea genul de conversație pe care și-ar fi dorit să o poarte.

— Și Alice cum ți s-a părut?

— Sincer? făcu Beth și rămase puțin pe gânduri. M-am gândit că Alice părea speriată.

Ziua 2: Vineri după-amiază

— Beth, vino aici, jos, strigă Alice, arătând spre râul învolburat. Repede. Înainte să-l pierdem.

Lauren se uită în jos, dincolo de mal. Micul bidon de metal pentru primus stătea aninat în leagănul lui de crengi uscate, clătinându-se în timp ce apa mâloasă se prăvălea sub el.

Beth stătea pe mal, ezitând. Bombănea ceva.

— Ce tot spui? izbucni Alice. Ce mai aștepți?

— Ziceam că nu putem s-aprindem focul diseară?

— Focul e legal doar în locurile de campare, zise Alice. Ca să gătim, o să avem nevoie de bidon. Coboară acolo și ia-l!

Privirea lui Beth fugea de la râu înapoi la ea.

— Dar cum?

Bună întrebare, se gândi Lauren. Malul era abrupt și mâlos și apoi era apa. Resturile se adunau în jurul crengilor rupte, ca o pelerină murdară.

— O să cad în apă, zise Beth, încă încremenită pe mal. Nu știu să înot.

Alice avea un aer aproape amuzat.

— Serios? Deloc?

— Nu prea bine.

— Frate, atunci ar fi mai bine să nu cazi în apă.

O pală de vânt scutură ramurile. Bidonul se mișcă puțin.

— Poate că ar trebui să renunțăm.

Pentru prima oară, lui Jill părea să i se fi dezlegat limba, în sfârșit. Se uita circumspectă înspre râu.

— Nu sunt convinsă că nu e periculos.

— Nu putem să renunțăm. Avem nevoie de bidon. Suntem zile în șir blocate aici, mai spuse Alice.

Jill se uită la Lauren, care încuviință din cap. Alice avea dreptate. Fără un primus care să

funcționeze, timpul până duminică ar fi fost tare lung.

— Beth! se răsti Alice la ea. Coboară după el! O să-l pierdem.

— Nu! ripostă Beth, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucitori. Uite ce-i, n-o fac, e bine?! O să cad.

— Nu fi așa de jalnică! Fără primus nu avem cină diseară.

— Nu-mi pasă! Aseară, niciuna dintre voi nu și-a mâncat afurisita de porție! Nu-mi rup eu gâtul pentru că acum ție ți-e foame.

Beth rămase neclintită, dar Lauren putea să vadă că-i tremurau mâinile.

— Beth, insistă Alice, tu l-ai scăpat. Tu să-l scoți.

— Tu mi l-ai pus în rucsac fără să-mi spui.

— Și?

— Și atunci, să-l iei tu.

Cele două femei stăteau față în față. Beth își îndesă mâinile în buzunare.

— Frate, Beth… începu Alice.

— O să mă duc eu.

Lauren rostise cuvintele mai înainte chiar de a-și fi dat seama de asta. Patru perechi de ochi se întoarseră spre ea, surprinse. Lauren și-a dorit imediat să nu fi deschis gura, dar acum era prea târziu.

— O să cobor eu. Dar va fi nevoie să mă ajutați și voi, toate.

— Îți mulțumesc, zise Beth și fața îi deveni și mai roșie, de ușurare.

— Ești sigură? o întrebă Jill, îndepărtându-se tot mai mult de mal. Pe bune, poate că ar trebui pur și simplu să ne…

Lauren o întrerupse înainte de a apuca să se răzgândească.

— Nu. O să-l iau eu. Avem nevoie de bidon.

Se uită în jos. Malul era abrupt, dar erau acolo câțiva bolovani și niște tufe care puteau fi de folos

să se sprijine pe ele cu mâinile și picioarele. Inspiră, nehotărâtă cum să abordeze sarcina asta. În fine, se așeză și se răsuci, ca să-și coboare trupul dincolo de mal. Simți în palme pământul rece și aspru. Simți cum mai multe perechi de mâini o țineau de brațe și de haină, în timp ce ea cobora și vârfurile ghetelor îi alunecau pe malul mâlos.

— E bine. Te ținem noi, zise Alice.

Lauren nu privea în sus. Stătea cu ochii la bidon și la apa curgătoare de sub el. Întinse brațul, degetele scormonind aerul. Era aproape. O rafală de vânt a scuturat crengile și Lauren văzu cum bidonul stătea să cadă din cuib.

— Trebuie să ajung mai aproape.

Se întinse iar, aplecându-se, în ciuda gravitației, și tălpile îi alunecară în noroi. Fusese cât pe ce. Degetele tocmai atinseseră luciul metalic, neted, când a cedat. O alunecare de picior și, devenind brusc imponderabilă, Lauren căzu printre crengi. Un trosnet, și ajunse în apă.

Nu reuși decât să scoată un țipăt ascuțit înainte ca râul să-i treacă peste creștet. Răceala i-a blocat plămânii, iar apa, vâscoasă și plină de mâl, i-a intrat în gură. A încercat să dea din picioare, dar acestea îi atârnau grele, în ghete. A ieșit rapid la suprafață și a tras aer în piept, orbită de apă.

— Ajutor!

Cuvântul se pierdu când Lauren mai înghiți o gură de apă din râu.

— Întinde mâna! Întinde mâna!

Auzi deasupra ei strigătul înfundat, în timp ce în josul malului cineva cobora în grabă. I-a întins ceva și Lauren a prins obiectul cu amândouă mâinile. Când și-a încleștat pumnii pe el, a simțit cum se mișcă și pocnește ceva în interiorul unei prelate. Era stâlpul de cort în sacul lui.

— Ține-te bine, te tragem noi la mal.

Își strecură încheietura prin bareta sacului și o răsuci până când deveni fixă. Bidonul luat de

curent a sclipit argintiu pe lângă fața ei și Lauren l-a înșfăcat.

— Nu pot să…

Bucata de lemn a venit din senin. Dură și plină de mâzgă, cu frunzele ude, a ieșit la suprafață din apa învolburată și a izbit-o în tâmplă. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost cum bucata de lemn însângerat ricoșase și dispăruse fără urmă, înghițită de apă.

*

Lauren era înghețată. Tremura atât de tare, că articulațiile i se loveau de pământul tare. Se sili să deschidă ochii. Era întinsă pe o parte. Totul părea dureros de strălucitor, dar lumina zilei era altfel decât înainte. Cât timp trecuse? I se păru că aude un țipăt, urmat de un șuierat aspru. Zgomotul se opri.

— Te-ai trezit? Slavă cerului!

Era vocea lui Alice.

— E bine? întrebă Jill.

— Așa cred.

Nu sunt, voia să spună Lauren, dar nu avea energie să o facă. Se chinui să se ridice în fund. Capul îi zvâcnea. A atins locul dureros și degetele i s-au umplut de sânge. Era înfășurată într-o canadiană care nu era a ei. Pe dedesubt, hainele îi erau ude până la piele. Lângă ea, Bree stătea ghemuită cu genunchii la piept, cu un prosop flaușat pe umeri. Avea părut ud fleașcă. Între ele se întindea o băltoacă de vomă apoasă. Lauren nu știa care dintre ele era de vină. Simțea că-i vine apă în gură și că are un gust rău.

Jill și Alice stăteau aplecate deasupra ei. Amândouă erau palide de spaimă. Beth se foia în spatele lor, tremurând, cu pleoapele înroșite. Nu avea haina pe ea și Lauren își dădu seama că o înveliseră cu ea. Se întrebă, buimacă, dacă n-ar fi

trebuit să i-o dea înapoi, dar dinții îi clănțăneau prea tare ca să vorbească.

— Ești bine, continua să spună Alice, pe un ton protector.

Ce s-a întâmplat? Lauren ar fi vrut să știe, dar nu putea rosti cuvintele. Probabil că fața ei spunea totul.

— Bree te-a scos afară, zise Jill. Respirai, dar te-a lovit ceva la cap.

Lui Lauren i se părea ceva mai mult decât o lovitură. O luă amețeala când se ridică în capul oaselor.

— Cel puțin am luat bidonul?

Fețele lor i-au dat răspunsul.

— Dar husa de la stâlpul de cort?

Fețe și mai sumbre.

— Pierdute în râu, zise Jill. Nu e vina nimănui, mai adăugă ea, repede.

Mă rog, nu e vina *mea,* se gândi Lauren imediat.

— Și acum ce facem?

Alice își drese glasul.

— În tabără ar trebui să mai fie provizii.

Încerca să pară optimistă, dar vorbele îi sunau fals.

— Nu sunt sigură că rezist până acolo.

— Trebuie, spuse Alice și tonul i se mai îmblânzi. Iartă-mă. Dar nu putem rămâne aici, nu avem corturi. O să se facă foarte frig.

— Atunci faceți un foc.

Fiecare cuvânt presupunea efort. Lauren o văzu pe Jill clătinând din cap.

— Te rog, Jill, știu că nu avem voie, dar…

— Nu e vorba de asta. Bricheta s-a udat.

Lauren ar fi vrut să plângă. I se făcu iar greață și se întinse la loc. Pământul rece îi accentuă durerea de cap. Simți cum o picătură de lichid i se prelingea pe frunte și apoi pe tâmplă. Nu-și putea da seama dacă era apă de râu sau sânge. Cu un efort, își ridică un pic capul. Alice stătea încă aplecată deasupra ei.

— Sunați după ajutor, zise Lauren.

Alice nu se clinti.

— Alice, sună pe cineva. De pe mobilul tău.

Jill o privi neliniștită.

— A încercat deja. Nu reușim să prindem semnal.

Lauren își lăsă capul să-i cadă la loc, pe pământ.

— Și atunci, ce facem?

Nimeni nu a spus nimic. În tufișuri s-a mișcat ceva.

— Poate dacă urcăm undeva la înălțime, zise Alice, într-un final. Poate avem semnal.

— Are vreo importanță? întrebă Jill.

— De unde să știu?

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Scuză-mă.

Alice a despăturit harta și s-a aplecat deasupra ei. În sfârșit, a ridicat ochii.

— Uite, sunt aproape sigură că râul ăsta e cel de aici, din nord. Și aici, spre vest, e o culme nu prea înaltă, cu o cărare. Nu pare prea abruptă. Locul de tabără e oricum în direcția aceea. Putem să verificăm dacă nu există semnal acolo pe culme. Ce părere aveți?

— Știi să ne conduci acolo? întrebă Jill.

— Da. Așa cred. Trebuie să mergem spre vest. Odată ce ajungem pe cărare, ar trebui să fie simplu.

— Ai mai făcut-o până acum?

— De câteva ori.

— În tabăra școlară? Sau recent?

— La școală. Dar acum îmi amintesc. Nu s-a schimbat nimic de atunci.

— Și la vremea aia ai reușit?

Alice afișă un surâs ursuz.

— Păi, n-am murit în pădure. Dar, știi ce, Jill, dacă tu ai un plan pe care îl preferi…

— Nu e vorba de asta, zise Jill, uitându-se pe hartă cu ochii mijiți.

Frustrată, se întoarse spre Lauren și se răsti la ea.

— Și tu ai fost în tabăra aia. Ce părere ai?

Lauren avea degetele așa de amorțite, că abia dacă mai putea să țină harta. Încercă să-și dea seama la ce se uită. O simțea pe Alice cum o privește. Erau mai multe culmi. Nu pricepea la care anume se referea Alice. Frigul o împiedica să gândească.

— Nu știu, zise. Eu vreau să rămânem aici.

— Păi, nu se poate, îi explică Alice, mușcându-și buza. Știi că trebuie să primim ajutor sau, în cel mai rău caz, să ajungem la locul de tabără. Haide, Lauren. Înțelegi și tu asta.

Lui Lauren îi zvâcneau tâmplele și își dădu seama că nu avea energia să facă mai mult decât să dea o dată din cap.

— Da, bine.

— Da? Deci, ne-am înțeles? se interesă Jill, cu aerul că e ușurată. O să mergem pe propunerea lui Alice?

Lauren se ridică nesigură în picioare și își aminti iar de ziua aceea la McAllaster. Clătinându-se pe picioare și, în plus, cu ochii acoperiți, pentru proba încrederii. Sentimentul copleșitor al ușurării, când Alice o apucase de braț, cu o priză fermă și constantă. *„Te țin eu. Pe aici.”* Dezorientată și nesigură, Lauren simțise mâna lui Alice pe piele și, pas cu pas, o urmase pe un teritoriul necunoscut.

Acum, când i-a dat înapoi lui Jill harta, dorința ei era să nu i se mai pară iar că orbecăie. Cel puțin, acum aveau un plan.

— Hai să facem cum spune ea.

Despre Alice puteai spune orice, dar femeia asta știa întotdeauna exact ce face.

Capitolul 11

— Ce i-a spus Daniel lui Alice în acea primă noapte, de a speriat-o?

Carmen privea afară, pe geamul mașinii, în timp ce copacii treceau în viteză pe lângă ei și spitalul rămăsese departe, în urmă.

Falk nu i-a răspuns imediat. Se putea gândi la câteva lucruri, dar niciunul nu era de bine. În final, zise:

— Indiferent ce a fost, e clar că a meritat ca el să bântuie pe întuneric, prin pădure, ca să ajungă la ea.

— Trebuie să fi avut legătură cu motivul pentru care el a ratat microbuzul, zise Carmen. Altfel, i-ar fi spus – ar fi prevenit-o – mai devreme.

Falk se gândi iar la ce spusese Bailey cu o zi înainte, în parcare. O *problemă personală, de familie.*

— Ar fi putut oare să aibă de-a face cu sora lui? se întrebă Falk. Poate că pe Jill avusese nevoie să o vadă urgent. Știu și eu? Poate că ar trebui să-l întrebăm direct.

— Că veni vorba de surori, începu Carmen. Ce părere ai de gemene? Știu că Bree are o slujbă fainã, la etaj, dar am impresia că Beth nu e proastă. Are capul la fel de bine înfipt pe umeri.

În mintea lui, Falk jongla cu aceleași gânduri.

— Și nu m-ar mira să înțeleagă, mai bine decât a lăsat să se creadă, toate documentele alea care-i trec pe sub nas.

— Super! Asta nu prevestește nimic bun pentru noi, nu-i așa? Dacă până și fata de la centrul de date a băgat de seamă că Alice se purta ciudat!

— Știu și eu? zise Falk. Pot să-mi închipui că Alice o subestima considerabil pe Beth. Adică… și noi cam tot așa am făcut. Se poate ca Alice să fi lăsat garda jos în preajma ei. Să fi devenit neglijentă.

Sau disperată, își mai zise Falk. Și-a amintit de ultima lor conversație cu Alice. *Obțineți contractele. Obțineți contractele.* Ordinea de la superiori, care te presează.

— Să zicem că Beth avea bănuieli în legătură cu Alice, începu Carmen, dar de ce i-ar fi păsat? Sigur că avea nevoie de slujba asta, însă o poziție de începător nu prea insuflă loialitatea eternă față de companie. Iar Beth e genul de outsider, de individ care nu se integrează în colectiv.

Carmen se opri o clipă, apoi reluă:

— Deși cei care nu se integrează nu-și doresc adeseori nimic mai mult decât să fie integrați.

— Poate că lui Beth nu-i pasă, zise Falk, dar se prea poate să-i fi spus lui Bree.

Bree părea persoana căreia s-ar fi putut să-i pese, și chiar foarte mult.

— Da, se prea poate, răspunse Carmen. Totuși, ce soi ciudat de interacțiune e între ele!

Falk întoarse mașina pe ultima alee către cabană.

— Așa e. Nu mi-am dat seama dacă se iubesc sau se urăsc de moarte una pe alta.

— Ambele, probabil. Tu n-ai frați sau surori, nu?

— N-am. Nici tu?

— Ba da. O grămadă. Relația de dragoste și ură e foarte fluidă. Probabil că la gemeni e și mai rău.

Falk a tras în parcare și a oprit în primul loc liber pe care l-a văzut. A trântit portiera, cu senzația că nu e în ordine ceva, și și-a rotit ochii împrejur, indecis, până ce a văzut. Sau, mai precis, nu a văzut.

— Rahat!

— Ce-i?

— Afurisita lui de mașină. A dispărut.

— Mașina cui? A lui Daniel? zise Carmen, răsucindu-se pe loc.

Nici urmă de BMW negru.

— Oare să fi plecat înapoi la Melbourne, înainte să o găsească pe Alice? mai zise.

— Nu știu. Poate, răspunse Falk, încruntându-se. Poate tocmai pentru că știa că va fi mult de așteptat.

Ploaia începuse iar și, până să ajungă la intrarea în cabană, picăturile mari le stropiseră deja hainele. În ușa cabanei, Falk și-a șters ghetele și și-a trecut mâna prin părul ud.

— Hei, ia uite colo, zise Carmen în șoaptă, arătând cu capul spre salon.

Jill Bailey stătea singură, cu o cană de cafea în mână și o expresie perplexă pe chip. Își opri privirea asupra celor doi detectivi, întâi surprinsă, apoi ușor enervată, când aceștia au intrat și s-au așezat în fața ei. Văzută de aproape, vânătaia de pe maxilarul ei era de un galben-murdar pe margini. Falk observă că Jill avea buza umflată acolo unde fusese spartă.

— Dacă e vorba de acțiune, va trebui să vorbiți cu avocații noștri.

— Poftim?

Falk a înțeles prea târziu că făcuse greșeala de a se așeza pe o canapea veche și atât de moale, încât reușea cu greu să-și țină picioarele pe podea. Se prinse discret de brațul sofalei, ca să nu se afunde și mai rău.

— Nu sunteți de la Executive Adventurers?

Jill rostise cuvintele cu oarecare greutate și își atinse cu vârful limbii buza umflată.

— Nu. De la poliție, zise Falk, prezentându-se doar cu numele. Îl ajutăm pe sergentul King.

— Ah! Scuze. Mi s-a părut că v-am văzut ieri cu Ian Chase și am presupus…

Nu și-a terminat fraza.

— Îi acționați în instanță pe cei de la Executive Adventurers? o întrebă Carmen, fixând-o cu privirea.

Jill își agită cana. Din lichidul din ea nu se ridica niciun abur. Părea să fie ceva vreme de când

o ținea în mână.

— Nu BaileyTennants, direct. Dar compania de asigurări care are în sarcină această excursie a trimis o scrisoare de intenție. Nu pot spune că-i condamn.

Privea când la unul, când la celălalt.

— Și, evident, asta e separat de orice altă acțiune ar decide să deschidă Alice Russell sau familia ei.

— Familia lui Alice Russell a venit aici? întrebă Falk.

— Nu. Are o fiică adolescentă, care stă cu tatăl ei. El și Alice sunt divorțați. Noi le-am oferit asistență, evident, pentru orice ar avea nevoie. Dar se pare că pentru Margot – așa o cheamă pe fată – e mai bine să fie într-un mediu familiar, în loc să-și frângă mâinile de îngrijorare pe-aici.

Coborî privirea la propriile ei mâini. Falk a observat că unghiile de la mâna dreaptă erau rupte. La fel ca ale lui Bree.

— Fratele tău mai e aici? zise Carmen. Mașina lui nu e afară.

Jill sorbi intenționat din cana cu cafea, înainte de a răspunde. Cu evidentă răceală, a remarcat Falk, după expresia feței.

— Nu. Mi-e teamă că l-ați ratat.

— Unde a plecat? o întrebă el.

— Înapoi la Melbourne.

— Probleme de afaceri?

— O chestiune de familie.

— Trebuie să fie vorba de ceva urgent, dacă l-au chemat, cu toate câte se întâmplă aici, nu? Nu-i deloc o situație ideală.

Fața lui Jill se crispă de enervare înainte ca ea să se poată controla și Falk a presupus că Jill avea aceeași părere.

— Nu i-a fost ușor să ia decizia asta, zise ea.

— Nu trebuie să pleci și tu?

— E vorba despre rudele lui apropiate, nu ale mele, explică Jill, luând încă o sorbitură, după care

se gândi și reluă: Mă scuzați, de unde ziceați că sunteți?

— Poliția federală.

— Credeam că se ocupă poliția locală, nu? Deja am discutat cu ei.

— E o agenție multiplă, explică Falk, privind-o în ochi. Ți-am fi recunoscători dacă am putea lămuri câteva lucruri.

O pauză scurtă, apoi Jill răspunse:

— Cum să nu. Orice, dacă e de ajutor.

Jill puse cana pe o măsuță, lângă telefonul personal. Verifică ecranul telefonului, era gol, și apoi, cu un oftat, îl întoarse cu fața în jos.

— E ca un membru-fantomă, nu-i așa? zise Carmen.

— După părerea mea, faptul că am avut nenorocitul ăla de telefon, dar nu am avut semnal, a fost una dintre chestiile cele mai dure acolo, în sălbăticie. Ar fi fost mai ușor dacă nu aveam telefonul, atunci măcar nu ne-ar fi distras într-atât.

— Știai că Alice își luase mobilul cu ea? a întrebat Falk.

— Nu. Abia în prima seară am aflat. N-am fost total surprinsă totuși. E stilul lui Alice să fie așa.

— Așa cum?

Jill se uită la el.

— Așa, să-și ia telefonul cu ea, pe traseu, când e interzis.

— Bine. Și ai idee pe cine a încercat să sune de-acolo?

— La urgențe, evident.

— Pe nimeni altcineva?

Jill se încruntă.

— Din câte știu eu, nu. Trebuia să facem economie de baterie. Nu că a contat în vreun fel. N-am reușit să telefonăm.

— Deloc? insistă Falk.

— Nu, zise Jill, oftând. Doamne, m-am enervat așa de tare că a dispărut cu tot cu telefon! Chiar dacă era inutil, noi ne puseserăm totuși nădejdea în

el. Acum, că eu sunt aici, mi se pare ridicol. Mă bucur că e la ea telefonul. Sper să-i fie de ajutor.

— O să rămâi aici cât durează căutările? a întrebat-o Carmen. Sau te întorci și tu la Melbourne?

— Nu. Rămân până ce o găsesc – sănătoasă, sper. Ar fi rămas și Daniel, dar…

Jill își trecu mâna peste față, gemând vag când își atinse vânătaia.

— Mă scuzați. Toate astea sunt ceva nou pentru noi. Lucrez în companie de douăzeci și nouă de ani și nu ni s-a întâmplat niciodată ceva de genul ăsta. Pe bune, nenorocitele astea de sesiuni de relaxare.

— Mai mare deranjul?

Jill reuși să-i surâdă vag lui Falk, de la care venise întrebarea.

— Chiar și atunci când totul merge bine. Sincer, aș prefera ca lumea să-și vadă de jobul pentru care este plătită, dar în vremurile de azi nu poți să spui astfel de lucruri, zise și clătină din cap. Acum toate se leagă de o abordare holistică a managementului. Dar, pe bune, e un coșmar.

Fereastra mare din spatele ei a zornăit și și-au îndreptat cu toții privirile într-acolo. Ploaia se izbea de geamuri și distorsiona peisajul.

Falk reluă discuția:

— De când o cunoști pe Alice Russell?

— De cinci ani. De fapt, chiar eu am recrutat-o.

— E o angajată bună?

Frank o urmări cu atenție, dar Jill îi întoarse privirea fără vreo expresie tulbure.

— Da. E bună. Muncește serios. Își face treaba.

— S-a bucurat că participă la program?

— Nici mai mult, nici mai puțin decât toți ceilalți. Cred că pentru niciunul dintre ei programul nu a fost primul pe lista preferințelor pentru weekend.

— Am auzit că Alice a cerut să plece după prima noapte, dar tu ai convins-o să renunțe, interveni Carmen.

— E adevărat, dar, serios, nu puteam să o las să plece, nu? Ar fi însemnat să duc tot grupul înapoi și s-ar fi ridicat niște întrebări, ar fi presupus costuri suplimentare și, oricum, ar fi trebuit să reluăm programul, cu toții, altă dată. Adică, privind retrospectiv, sigur că mi-aș dori să fi spus da. Ne-ar fi scutit de toate astea.

Jill clătină din cap.

— Alice mi-a zis că-i e rău și eu n-am crezut-o. Fata ei avea un eveniment la școală și am crezut că ăsta era motivul pentru care voia să se întoarcă. Și cu o săptămână înainte încercase să se eschiveze de la program, dar de data asta am considerat că trebuie pur și simplu să suporte, așa cum facem toți. Niciunul dintre noi nu voia cu adevărat să se afle acolo.

— Nici chiar tu? zise Carmen.

— Mai ales eu. Măcar Alice și Lauren au făcut ceva de felul ăsta pe la școală. Iar Bree McKenzie este foarte în formă. Sora ei… mă rog, nici ei nu cred că i-a făcut cine știe ce plăcere.

Se auzi tropăit de ghete în hol și cei trei au privit prin ușa deschisă a salonului. Se întorsese un grup de căutători. Au mers la bucătărie și expresia de pe fețele lor epuizate de oboseală spunea totul.

— Cum ați fost alese voi cinci, pentru program? întrebă Falk.

— E o combinație aleatorie între diferite niveluri de salarizare și de experiență profesională, cu scopul de a dezvolta spiritul de muncă în echipă, între departamentele companiei.

— Bine, și cam care e motivul real?

Jill zâmbi timid.

— Echipa managerială alege angajații despre care se consideră că ar avea nevoie să se dezvolte personal sau profesional prin intermediul acestei provocări.

— Echipa managerială fiind cine? Tu însăți? Daniel?

— Eu, nu. Daniel, da. În principal, șefii departamentelor.

— Și ce aspecte anume ale dezvoltării spera grupul acesta să dobândească?

— Bree McKenzie urmează să fie promovată, așa că asta face parte din programul ei de avansare. Sora ei…

Jill se opri o clip, apoi continuă:

— Ați cunoscut-o pe Beth?

Falk și Carmen încuviințară din cap.

— Ei, bine. Atunci probabil că nu e nevoie să spun mai mult. Beth nu e foarte… corporatistă. Probabil cineva s-a gândit că i-ar fi de ajutor să o aibă pe soră-sa cu ea, dar eu cred că au supraestimat apropierea dintre ele.

Jill își țuguie buzele.

— Lauren… uite ce e, chestia asta rămâne între noi, da? Ea e cea care are probleme din cauza slabei performanțe. Înțeleg că are probleme și acasă, iar asta îi influențează munca.

— Și Alice?

Se lăsă tăcere.

— A fost depusă o plângere împotriva ei.

— Pentru ce?

— Are vreo relevanță?

— Nu știu, răspunse Falk. E în continuare dispărută. Așa că s-ar putea să aibă.

Jill oftă.

— Pentru bullying. Tehnic vorbind. Dar e posibil să fi fost doar un schimb mai tăios de replici. Alice poate să fie foarte directă. Și, apropo, totul este cât se poate de confidențial. Celelalte fete nu știu nimic.

— E vreun adevăr în plângerea aceea? se interesă Carmen.

— Greu de spus. A fost vorba despre una dintre asistentele administrative, așa că putea să fie un conflict între personalități, la fel de bine ca orice altceva, dar…

Se opri iar.

— Nu a fost pentru prima dată. Și acum doi ani s-a făcut o plângere similară. Nu s-a dovedit nimic, dar conducerea a considerat că Alice s-ar putea să aibă de câștigat de pe urma unei astfel de activități intense în echipă. Încă un motiv pentru care n-aș fi putut să o las să plece atunci, în prima noapte.

Falk cântări cele spuse.

— Dar tu? zise. De ce erai acolo?

— La ultima ședință a conducerii superioare am convenit ca, în fiecare an, să ne implicăm direct, participând personal la o acțiune. Dacă există un motiv mai important, va trebui să întrebați restul comitetului directorial.

— E valabil și pentru fratele tău, Daniel?

— De fapt, lui Daniel chiar îi face plăcere, dacă vă vine să credeți. Dar are dreptate. E important ca firma să ne vadă implicați, pe el și pe mine.

— Să vadă că vă murdăriți pe mâini, adăugă Falk.

Jill nici nu clipi.

— Presupun că da.

Dinspre hol răsună puternic o bufnitură, când ușa cabanei se deschise brusc. Au auzit zgomot de pași și apoi pe cineva cum o închide la loc cu putere.

— Presupun că există o grămadă de obligații care decurg din faptul că lucrezi pentru o companie de familie, interveni Carmen. Nu te poți ascunde pur și simplu. Și fratele tău a spus ceva asemănător.

— Serios? făcu Jill. Ei, asta e fără îndoială adevărat. La facultate am studiat limba engleză și istoria artei. Voiam să devin profesoară de științe umane.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. E o companie de familie și e de așteptat ca membrii familiei să lucreze pentru companie. În privința asta nu suntem diferiți de o familie de fermieri sau de un cuplu care lasă mai departe copiilor mica lor

băcănie. E nevoie de oameni în care să poți avea încredere. Eu muncesc acolo, Daniel muncește și el acolo, iar tatăl nostru este încă foarte implicat. Joel, fiul lui Daniel, va lucra și el, după ce-și termină studiile universitare.

— Și tu? Nu ai copii? se interesă Falk.

— Ba da, am. Doi. Adulți, deja, zise și apoi făcu o pauză înainte de a relua. Dar ei fac excepție. Nu erau deloc interesați să intre în afacere și eu n-am vrut să-i silesc. Tata n-a fost deloc încântat, dar ne avea pe noi, ceilalți, așa că eu consider că a fost un schimb corect.

Expresia ei deveni ceva mai blândă.

— Copiii mei s-au făcut profesori, amândoi.

— Ce frumos, zise Carmen. Probabil că ești foarte mândră.

— Mulțumesc, da, chiar sunt.

— Să revenim la program, spuse Falk, uitându-se la ea. În prima seară, fratele tău și grupul de bărbați au venit în tabăra voastră. Știai că bărbații aveau de gând să facă asta?

— Nu, zise Jill, clătinând din cap. Și, dacă aș fi știut, i-aș fi spus lui Daniel să nu o facă. Nu era… necesar. Nu voiam ca fetele celelalte să aibă impresia că bărbații ne verifică.

— În seara aceea, fratele dumitale a discutat cu Alice Russell.

— Am fost doar noi zece. Cred că majoritatea au stat de vorbă între ei.

— Se pare că el a discutat cu Alice separat, zise Falk.

— Nu e interzis.

— Știi despre ce a fost vorba?

— Nu știu. Va trebui să-l întrebați pe el.

— Am fi încântați, zise Carmen. Dar a plecat.

Jill nu mai adăugă nimic, doar își pipăi cu vârful limbii tăietura de pe buză, după care Carmen veni cu o nouă întrebare:

— N-ai observat, așadar, dacă Alice n-a părut să fie supărată sau tulburată în mod deosebit, după

discuția dintre ei?

— Sigur că nu. De ce să fie?

— Pentru că-ți ceruse s-o lași să plece. De cel puțin două ori.

— Păi, așa cum am zis, dacă le-aș fi permis să plece tuturor celor care-și doreau, n-ar mai fi rămas niciuna dintre noi acolo.

— Am înțeles că s-a creat o oarecare tensiune între voi două.

— Cine v-a spus? Acolo toată lumea era tensionată. A fost o situație foarte dificilă.

Jill apucă de pe masă cana cu cafea rece și o ținu în mână. Falk nu-și dădea prea bine seama dacă mâinile îi tremurau sau nu.

— Cum te-ai ales cu vânătaia de pe față? se interesă Falk. Pare destul de serioasă.

— Ei, pentru Dumnezeu! exclamă Jill, punându-și cana pe masă cu atâta forță, încât lichidul se revărsă, clipocind, peste margini. Ce vrea să însemne întrebarea asta?

— Nimic. E doar o întrebare.

Jill se uita de la Falk la Carmen și înapoi. Oftă.

— A fost un accident. S-a întâmplat la sfârșitul nopții petrecute în adăpost, când am intervenit ca să întrerup o ceartă stupidă.

— Ce fel de ceartă? întrebă Falk.

— Mult zgomot pentru nimic. Le-am povestit celor de la poliția statală. Frustrarea și spaima au dat pe dinafară și ne-au copleșit. Ne-am îmbrâncit și ne-am păruit, câteva minute cel mult. Chestii de curtea școlii. S-a terminat aproape la fel de repede pe cât a început.

— Nu prea pare așa.

— Am avut ghinion. M-am aflat în locul nepotrivit și am încasat o lovitură. N-a fost nimic intenționat.

— Cine s-a păruit? o întrebă Falk, urmărind-o îndeaproape. Voi toate?

— Doamne, nu, răspunse Jill, a cărei față umflată era imaginea surprizei. Alice și Beth au

fost. Ne era la toate frig și foame și Alice amenința că o să plece, iar atunci situația a dat în foc. Eu pe mine mă învinuiesc. Trebuia să-mi dau seama de ce se va întâmpla. Ele două nu s-au înțeles niciodată.

Ziua 2: Vineri după-amiază

În timp ce mergea, lui Jill îi clănțăneau dinții. Se schimbase în haine uscate acolo, lângă râu – o făcuseră toate, stând cu spatele una la alta, în timp ce tremurau și se dezbrăcau – pentru ca, douăzeci de minute mai târziu, o nouă rafală de ploaie să le ude iar. Jill ar fi vrut să meargă puțin mai repede, ca să se încălzească, dar vedea că Lauren nu era încă sigură pe picioare. Plasturele din trusa de prim-ajutor i se tot desfăcea de pe frunte, dezvelind rana însângerată.

Alice era departe, în față, cu harta în mâini. Bree i-o predase pe malul râului, fără nicio vorbă. Ca de obicei, Beth încheia coloana.

E ciudat, se gândi Jill, că peisajul era mereu același. De două ori observase câte ceva – o dată o buturugă, altă dată un arbore căzut – de care-și amintea sigur că le mai văzuse. Era ca și cum mergea având o senzație constantă de déjà-vu. Schimbă poziția rucsacului din spate. Fără bețele pentru cort era mai ușor, dar lipsa lor atârna greu în mintea ei.

— Suntem tot pe drumul bun? întrebă când au mai încetinit pasul, ca să ocolească un șanț plin de noroi.

Alice a scos busola și s-a uitat la ea. Se întoarse cu fața în direcția opusă și privi iar busola.

— E bine? întrebă iar Jill.

— Da, e-n ordine. E din pricină că poteca a făcut acolo un cot. Dar drumul e bun.

— Credeam că trebuie să ajungem într-o zonă mai înaltă.

Zona în care se aflau acum avea vegetație deasă, dar era încăpățânat de plată.

— Alice, veni o voce din spate, trebuie să verificăm mai des busola.

Lauren își ținea mâna apăsată pe plasturele de pe frunte.

— Tocmai am făcut-o. M-ai văzut și tu când am făcut-o.

— Dar trebuie să o faci des.

— Știu asta, Lauren, mersi. Ești liberă să vii tu să o preiei, oricând dorești.

Alice îi întinse busola pe podul palmei, ca pe o ofrandă. Lauren a șovăit, apoi a scuturat din cap.

— Hai, să nu ne oprim din mers, zise Alice. O să începem curând urcușul.

Au mers mai departe. Terenul a rămas plat. Jill era pe punctul să întrebe cât de curând înseamnă „curând”, când simți în coapse o arsură edificatoare. Urcau. Încet, dar pe o pantă clar ascendentă. I-a venit să plângă de ușurare. Slavă cerului! Cu puțin noroc, în vârf vor avea și semnal. Vor putea să sune pe cineva. Vor putea să renunțe la toată porcăria asta.

Teama începuse să se cristalizeze încă de pe malul râului, cu o intensitate pe care nu o mai simțise decât de două sau de trei ori, poate, în viața ei. Intuiția: *Asta nu e bine deloc.* Accidentul de mașină de la vârsta de 19 ani, când văzuse ochii celuilalt șofer, albi și tot mai mari, în timp ce vehiculele lor se îndreptau unul spre celălalt, într-un dans macabru. Și apoi din nou, trei ani mai târziu, la numai a doua ei petrecere de Crăciun de la birou. Prea mult de băut, prea mult flirt cu bărbatul nepotrivit și drumul spre casă, care era cât pe ce să se termine prost.

Și apoi a fost acea zi specială, când tatăl ei îi întâmpinase, pe ea și pe Daniel, în biroul său personal – cel de acasă, nu de la firmă – și le explicase exact cum funcționează afacerea de familie, compania BaileyTennants.

Jill spusese nu. Uneori se consolase cu asta în anii care au urmat. Daniel spusese imediat da, însă ea rezistase pe poziții aproape un an și jumătate. S-a înscris la un curs de pregătire pentru profesori și se scuza de la reuniunile de familie.

O vreme a crezut că decizia ei fusese acceptată. Abia mai târziu și-a dat seama că i se lăsase spațiu de manevră, ca să înceapă marșul lent către inevitabil, în ritmul ei. Probabil că se va fi întâmplat ceva – nu întrebase niciodată ce –, de lucrurile fuseseră grăbite, pentru că, după un an și jumătate, tatăl ei o chemase din nou în biroul lui. Singură, de astă dată. A invitat-o să stea jos.

— E nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

— Îl ai pe Daniel.

— Și el se străduiește cât poate. Dar…

Tatăl ei, pe care îl iubea și în care avusese cea mai mare încredere din lume, a privit-o și a clătinat ușor din cap.

— Atunci, oprește totul.

— Nu putem.

Nu putem, spusese el clar, și nicidecum *Nu pot.*

— Poți.

— Jill, repetase el, apucând-o de mână, nu putem.

Nu-l văzuse niciodată atât de trist.

Jill simțise cum îi dau lacrimile. Pentru el și pentru o simplă favoare, pe care el le-o făcuse, cu mult timp în urmă, unor persoane nepotrivite, și pentru toboganul alunecos descoperit în spatele capcanei ce-i fusese întinse. Pentru banul făcut ușor și cu lăcomie, în schimbul căruia avea să plătească zeci de ani după aceea, și chiar de o mie de ori mai mult. Și pentru ea însăși, pentru cursul de pregătire ca profesoară, pe care nu-l terminase niciodată, și pentru refuzul care se transformase în consimțire. Cel puțin pentru o vreme însă, în anii care vor veni, Jill își va reaminti că fusese un refuz.

Acum, când o dureau picioarele și plămânii îi ardeau, încerca să se concentreze la sarcina pe care urma să o aibă curând. Fiecare pas pe care îl urca o aducea mai aproape de locul unde trebuia să fie. Stătea cu ochii țintă în ceafa lui Alice, care conducea grupul înainte.

Cu cinci ani în urmă, Jill era director financiar, iar Alice, înscrisă pentru un post, se afla la a treia rundă de interviuri. Nu mai exista decât un singur alt candidat, un bărbat cu competențe similare, dar cu incontestabil mai multă experiență directă. La sfârșitul interviului, Alice îi privise pe membrii comisiei, pe rând, și le spusese că ea poate să satisfacă exigențele poziției respective, dar că nu o va face decât pentru o majorare cu patru procente a salariului de pornire oferit. Jill zâmbise ca pentru sine. Le spusese să o angajeze. Să găsească acele patru procente.

S-au apropiat de o cotitură a drumului și Alice s-a oprit să consulte harta. A așteptat până când Jill o ajunse din urmă. Celelalte veneau și ele, ceva mai în spate.

— Ar trebui să ajungem curând în vârf, a spus Alice. Vrei să facem o scurtă pauză?

Jill a clătinat din cap, cu amintirea proaspătă în minte a poticnelii din noaptea trecută, din jurul locului de tabără. Ziua era pe trecute. Nu-și amintea la ce oră apune soarele, dar știa că va fi devreme.

— Hai să mergem mai departe, cât încă mai avem lumină. Ai verificat busola?

Alice o scoase și aruncă o privire.

— E totul cum trebuie?

— Da. Adică, poteca șerpuiește puțin, așa că depinde încotro stăm cu fața, dar suntem încă pe traseu.

— Bine. Dacă tu ești sigură.

Alice verifică din nou.

— Da, sunt sigură.

Au continuat să meargă mai departe.

Jill nu regretase decizia de a o angaja. Cu siguranță, nu regretase cele patru procente. Pe parcursul anilor, Alice dovedise că valora mai mult. Era isteață, se prindea mai repede ca alții cum stă treaba și înțelegea mersul lucrurilor. Știa, de exemplu, când să spună ce gândește și când să-

și țină gura, chestii de genul acesta, care erau importante într-o companie care semăna mai degrabă cu o familie. Cu un an în urmă, în timpul picnicului pe care îl organizase firma, ea și Jill schimbaseră priviri înțelegătoare când nepotul lui Jill – Joel, un puști de 17 ani care semăna grozav de tare cu taică-său la aceeași vârstă – trecuse îmbufnat cu privirea peste mesele pliante, însă clipise când dăduse cu ochii de frumoasa fiică a lui Alice. Uneori Jill credea că, într-o altă vreme și un alt loc, ea și Alice ar fi putut deveni prietene. Alteori, nu. Să fii în preajma lui Alice era ca și când ai fi fost proprietarul unui câine de o rasă agresivă. Era loială când îi convenea, dar cu ea trebuia să fii mereu în gardă.

— Mai avem mult? se auzi din spate vocea lui Lauren.

Plasturele femeii se dezlipise din nou, iar de pe tâmplă i se scursese pe obraz o dâră de apă de ploaie amestecată cu sânge, care i se oprise în colțul gurii.

— Suntem aproape în vârf. Cred.

— Apă mai avem?

Jill scoase propria ei sticlă de apă și, fără să se oprească din mers, i-o pasă lui Lauren, care a luat o înghițitură zdravănă. Femeia își trecu limba pe la colțul gurii și se strâmbă când dădu de gustul sângelui. Cu mâna făcută căuș, și-a turnat apă în palmă – o parte s-a prelins totuși pe jos – și s-a clătit pe obraz.

— Poate că ar trebui… a dat Jill să zică, în timp ce Lauren repeta gestul.

Și-a înghițit totuși cuvintele.

— Poate că ar trebui să ce?

— Nu contează.

Voise să spună că poate ar fi trebuit să nu irosească apa de băut. Dar nu era nevoie. Existau destule provizii la locul de campare. Iar Jill nu era încă pregătită să accepte că s-ar fi putut să-și petreacă noaptea în altă parte.

Cărarea urca tot mai abrupt și femeia auzea gâfâitul celorlalte. În dreapta lor, panta a devenit tot mai abruptă, transformându-se în final într-un deal și apoi într-un versant stâncos. Jill înainta pas cu pas, cu ochii ațintiți înainte. Nu mai știa cât de mult urcaseră când, aproape fără niciun avertisment, cărarea a devenit dreaptă.

Eucalipții le făcură loc și ele s-au trezit în fața unei panorame minunate, cu văi și coame molcome de deal, care se întindea sub ele, până la orizont. Umbrele norilor fugari creau un ocean verde ce-și unduia valurile. Ajunseseră în vârf și imaginea le tăia respirația.

Jill își lăsă jos rucsacul. Cele cinci femei rămaseră așa, una lângă alta, cu mâinile în șolduri, cu picioarele chinuite de durere, încercând să-și recapete suflul în timp ce priveau.

— E incredibil.

Aproape ca la un semn, norii se desfăcură lăsând să se vadă soarele, care cobora în depărtare. Tocmai atingea vârfurile arborilor celor mai înalți, înglobându-le într-o aureolă diluat strălucitoare. Sub lumina aurie care o întâmpinase, Jill clipi, aproape închipuindu-și că simte căldura pe față. Pentru prima dată în ziua aceea, o greutate i se ridică de pe piept.

Alice își scosese telefonul din buzunar și se uita la ecran. Se încrunta, dar asta era în ordine, își spuse Jill. Chiar dacă nu aveau semnal, și asta ar fi fost în ordine. Aveau să ajungă la al doilea loc de campare, o să se usuce și vor încropi ceva unde să se adăpostească. Se vor odihni și totul va arăta mai bine dimineață.

Auzi în spatele ei o tuse seacă.

— Mă scuzi, zise Beth. Dar… poți să-mi mai spui o dată în ce direcție mergem?

— Spre vest, răspunse Jill, privind-o scrutător.

— Ești sigură?

— Da. Spre locul de campare, repetă Jill.

Se întoarse apoi spre Alice și întrebă:

— Așa e, nu? Mergem către vest?

— Da. Spre vest.

— Așadar, noi am mers tot timpul spre vest? reluă Beth. De când am plecat de la râu?

— Frate, da. Cum am spus.

Alice nu-și lua ochii de pe telefon.

— Păi, atunci…

Făcu o pauză.

— Mă scuzi. Doar că… dacă vestul e încoace, atunci de ce apune soarele la sud?

Toate fețele se întoarseră, exact la țanc, să vadă cum soarele mai coboară o idee dincolo de copaci.

Asta era cealaltă chestie cu Alice, se gândi Jill. Uneori te putea face să simți că ești al dracului de trădat.

Capitolul 12

Când Falk și Carmen o lăsaseră pe Jill în salon, singură cu gândurile ei, lumina începea să dispară. O luaseră înapoi pe aleea care ducea la pavilionul de cazare, înconjurați de ecoul primelor triluri ale înserării.

— Se întunecă așa de devreme aici, zise Carmen, verificându-și ceasul, în timp ce vântul îi spulbera părul. Presupun că e din cauza copacilor, care blochează lumina.

Vedeau camionetele oprind în dreptul cabanei și căutătorii obosiți care coborau din ele. Respirația lor crea norișori ce pluteau în aer. Judecând după fețele lor, încă nu aveau vești bune. Cerul era mut acum; elicopterul aterizase, probabil. Odată cu lumina zilei, dispărea și speranța.

Falk și Carmen au ajuns în dreptul ușilor de la camerele lor și s-au oprit.

— O să fac un duș, să mă încălzesc puțin, zise Carmen, întinzându-se, și Falk auzi cum îi trosnesc încheieturile pe sub haină.

Fuseseră câteva zile grele.

— Ne vedem într-o oră, la cină? adăugă ea.

Cu o fluturare de mână, femeia dispăru înăuntru. Falk descuie ușa camerei lui și aprinse lumina.

Prin perete auzea zgomotul apei care curge.

Se așeză pe pat și reluă în gând discuția cu Jill Bailey. Era ceva la aceasta, un fel de vigilență, care-i lipsea fratelui ei și care pe Falk îl tulbura.

Scotoci prin rucsac și scoase un dosar, în care erau observațiile lui despre Alice Russell. Răsfoi paginile, atent doar pe jumătate la ce citește. Știa deja bine ce conține. La început nu i-a fost foarte clar ce caută, dar, pe măsură ce dădea paginile, începu, încet, încet, să-și dea seama. Înțelese că era în căutarea a ceva care să-i calmeze remușcările. Un indiciu care să-i confirme că dispariția lui Alice Russell nu avea nicio legătură cu el. Că el și

Carmen nu o prinseseră în cursa unei situații imposibile, care s-o împingă să facă o greșeală. Că nu făcuseră nici ei înșiși vreo greșeală. Că nu o puseseră pe Alice în pericol. Să nu *o rănească* cineva.

Falk oftă și se așeză la loc pe pat. Când a terminat dosarul lui Alice, a luat-o de la capăt și a scos extrasele ei de cont. Le oferise chiar ea, deși nu cu plăcere, și Falk trecuse deja prin ele, la fel cum făcuse cu toate celelalte piese de la dosar. Găsea însă ceva reconfortant în felul cum se înșirau coloanele de cifre și date, ordonat, pagină după pagină, înregistrând tranzacțiile de zi cu zi care făceau să funcționeze lumea lui Alice Amelia Russell.

Falk se uită peste cifre. Extrasele erau lunare și prima înregistrare era veche de douăsprezece luni. Cea mai recentă era de joi, ziua când Alice și ceilalți porniseră spre cabană. Femeia cheltuise patru dolari la un mic magazin cu de toate, de pe autostradă. Era ultima dată când fusese folosit cardul ei bancar.

Acum el studia plățile și încasările, încercând să-și facă o părere despre această femeie. A observat că de patru ori pe an, cu maximă precizie, Alice cheltuia câteva mii de dolari la magazinul David Jones, cu două săptămâni înainte de schimbarea fiecărui anotimp. Că plătea celei care îi făcea curățenie o sumă care, în funcție de orele lucrate, părea suspect de mică față de salariul minim.

Lui Falk i se păruse întotdeauna interesant ce anume considerau ceilalți drept valoros. Pufnise de surpriză prima dată când văzuse suma anuală de care se despărțea Alice pentru a-i permite fiicei sale să-i calce pe urme la Endeavour Ladies' College. Și, după toate aparențele, costurile unei educații de nivel superior nu se opreau la taxe – observa asta acum. Cu șase luni în urmă, Alice

făcuse o donație considerabilă către școala respectivă, plătită într-o singură tranșă.

Când cifrele au început să-i cam joace în fața ochilor, Falk închise dosarul și-și frecă pleoapele. S-a dus la fereastră și a privit afară, spre întinderea acoperită de vegetație, îndoindu-și mâna rănită. În întunericul care începea să se lase, punctul de pornire pe traseul Mirror Falls era încă vizibil. Cu coada ochiului zări hărțile tatălui său, adunate stivă pe noptieră.

Scotoci în grămadă până ce o găsi pe cea a masivului Giralang, pe care o deschise la punctul de plecare al traseului Mirror Falls. Nu l-a surprins prea tare să vadă că acesta era încercuit – știa că tatăl lui fusese în zonă și că Mirror Falls era unul dintre cele mai populare trasee. Dar în timp ce se uita pe hartă, avu o tresărire. Când anume făcuse tatăl lui acel semn cu creionul? La ei acasă, așezat la masa din bucătărie? Sau poate stând în capătul traseului, la două sute de metri și zece ani distanță de locul unde stătea Falk acum?

Fără să se mai gândească la asta, și-a pus haina și a îndesat harta în buzunar. După o oarecare ezitare, și-a luat și lanterna. Auzea în continuare, prin perete, apa curgând. Bun. Fără să-și explice de ce, voia să facă asta. Trase ușa după el, traversă parcarea și o luă spre punctul de pornire al traseului. În spatele lui, cabana era scăldată în lumină.

Se opri la începutul traseului Mirror Falls, cercetând împrejurimile. Dacă Erik Falk parcursese acest traseu, stătuse și el, odinioară, chiar în locul acela. Falk încerca să-și închipuie ce văzuse tatăl lui. Copacii din jur aveau zeci de ani. Se gândi că exista posibilitatea ca peisajele pe care le văzuseră ei doi să fie foarte asemănătoare, ba chiar identice.

Porni. La început nu auzea decât propria răsuflare, dar încet zgomotele serii deveniră tot mai distincte. Șirurile dese de copaci îi dădeau o

vagă senzație claustrofobică, de parcă ar fi fost sub asediu. Mâna pe care o ținea în buzunar îl durea, dar a ignorat-o. Era o durere psihosomatică, știa asta. A plouat, își zise în timp ce mergea, nu mai poate să fie niciun incendiu aici. Își repetă asta în șoaptă, până când se simți ceva mai bine.

Se întrebă de câte ori pășise tatăl său pe această potecă. De cel puțin două ori, judecând după semnele de pe hartă. Departe de orașul pe care îl ura. Și singur, pentru că fiul lui refuzase să vină cu el. Deși, sincer vorbind, bănuia că tatăl lui se simțea bine în singurătate. Iată un lucru, cel puțin, la care se asemănaseră întotdeauna.

Undeva, departe în arboret, s-a auzit o mișcare și Falk a sărit, râzând vag, în timp ce inima i-o luase la galop. Oare tatăl lui se speriase vreun pic de povestea cu Kovac? Era ușor să te simți izolat aici, în sălbăticie. Iar atunci faima lui era probabil mult mai proaspătă decât acum, în memoria colectivă. Falk se îndoia că lui Erik îi păsase prea mult. Tatăl său fusese întotdeauna un tip destul de practic. Și se simțise întotdeauna mai confortabil printre copaci, pe poteci și în aer liber, decât printre oameni.

Falk simți pe obraz câteva picături de ploaie și-și desfăcu gluga jachetei. Undeva, în depărtare, s-a auzit un huruit stins, dar nu-i era limpede dacă fusese un tunet sau era zgomotul cascadei. Ar fi trebuit să se întoarcă. Nici măcar nu-i era limpede ce căuta aici, singur, pe întuneric. Se afla pentru a doua oară pe traseu, dar nu recunoștea nimic. Peisajul părea să se schimbe și să se transforme pe nesimțite. Falk putea să se afle oriunde. Făcu stânga-mprejur și o porni înapoi spre cabană.

Nu făcuse mai mult de doi pași, când a încremenit în loc. Ascultă cu atenție. Nimic; doar vântul și foșnet grăbit de pași nevăzuți ai unei vietăți. Oriîncotro privea, cărarea era pustie. Cât de departe era de persoana cea mai apropiată? Nu mersese prea mult, știa asta, dar avea senzația că

este singurul om pe o rază de câțiva kilometri. Rămase complet nemișcat, atent, privind. Apoi auzi din nou.

Zgomot de pași. Era un mers abia simțit, dar auzindu-l, i se zbârli părul la ceafă. Se răsuci pe loc, încercând să-și dea seama din ce direcție venea. Zări o geană de lumină printre copaci, cu o clipă înainte ca ea să apară de după o curbă, intrându-i direct în ochi. Auzi un suspin și zgomotul a ceva care cădea la pământ cu un zăngănit. Orbit, Falk pipăi în buzunar după lanternă și, cu degetele înțepenite de frig, încercă întrerupătorul. O aprinse, și lumina lanternei aruncă o umbră distorsionată. Tufișurile se întindeau ca o perdea întunecată de ambele părți ale drumului în mijlocul căruia se afla o siluetă subțire, cu mâna dusă streașină la ochi.

Falk își miji și el ochii, pe măsură ce vederea i se adapta.

— Poliția, zise, ridicându-și legitimația. Ești bine? N-am vrut să te sperii.

Femeia era pe jumătate întoarsă cu spatele, dar Falk o recunoscu după fotografie. Lauren. Tremurând, aceasta s-a aplecat să-și ridice lanterna și, când Falk s-a apropiat de ea cu câțiva pași, a observat că are o tăietură urâtă pe frunte. Rana se prinsese și începuse să se vindece, dar zona era inflamată și pielea întinsă lucea în raza lanternei.

— Ești de la poliție? întrebă Lauren circumspectă, uitându-se la legitimația lui.

— Da. Ajut la căutarea lui Alice Russell. Tu ești Lauren Shaw, nu-i așa? Ai fost în grupul de la BaileyTennants?

— Da. Scuză-mă, credeam… zise, după care se opri să tragă adânc aer în piept. Preț de o clipă, acolo… e o prostie… când am văzut pe cineva singur pe potecă, am crezut că ar putea fi Alice.

Pentru o miime de secundă, și Falk gândise exact același lucru.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Te simți bine?

— Da… Doar că am avut un șoc.

Încă respira cu dificultate, iar prin haină i se distingeau umerii firavi, cum se ridică și coboară.

— Ce faci aici, în beznă, de una singură? o întrebă Falk, deși și ea ar fi fost la fel de îndreptățită să-l întrebe același lucru.

Lauren scutură din cap. Probabil că era de ceva vreme acolo. Falk simțea răcoarea care se degaja din hainele ei.

— Nimic util. M-am dus la cascadă în timpul zilei. Aveam de gând să mă întorc pe lumină, dar se întunecă atât de devreme!

Falk își aminti de silueta neclară pe care o văzuse ieșind de pe potecă.

— Ai fost afară și-aseară?

Lauren încuviință dând din cap.

— Știu că probabil e ridicol, dar m-am gândit că Alice a găsit drumul înapoi spre începutul traseului. Când am plecat toate în prima zi, am trecut pe lângă cascadă, care e un punct de reper clar. Am simțit că-nebunesc dacă mai stau în cabană, așa că m-am hotărât să ies și să stau acolo.

— Am înțeles.

Falk îi observă pentru prima oară pălăria roșie.

— Te-am văzut acolo ieri după-amiază.

— Probabil.

Se auzi bubuitul unui tunet și au ridicat privirea amândoi.

— Haidem, zise Falk. Suntem aproape de cabană. Merg și eu cu tine.

Mergeau încet și razele lanternelor aruncau două conuri de lumină peste terenul accidentat.

— De când lucrezi la BaileyTennants?

— De aproape doi ani. Sunt director de strategii pentru planificarea de perspectivă.

— Ce presupune asta?

— Presupune, răspunse Lauren, oftând adânc, identificarea nevoilor strategice de viitor ale companiei noastre și elaborarea unor planuri de acțiune…

Se opri.

— Iartă-mă. Totul pare așa de inutil după cele ce s-au întâmplat cu Alice!

— Se pare că toate ați avut câteva zile foarte dificile.

Lauren nu i-a răspuns imediat.

— Așa e. N-a fost doar un singur lucru care a mers prost, au fost o sută de nimicuri. S-au tot adunat, până când a fost prea târziu. Sper doar ca Alice să fie bine.

— Voi două lucrați mult împreună?

— Nu direct, dar o cunosc de câțiva ani. Ne-am tot întâlnit. Am fost împreună la liceu și pe urmă am ajuns să lucrăm amândouă în același domeniu, așa că drumurile ni s-au intersectat uneori. Și fetele noastre sunt de o vârstă. Amândouă învață acum la fostul nostru liceu. Când Alice a aflat că am plecat de la fosta mea companie, a pus o vorbă bună pentru mine la BaileyTennants și de atunci lucrez acolo.

— Am auzit că tu ai reușit să scoți grupul la șosea, zise Falk. Că le-ai adus pe celelalte înapoi.

— E probabil puțin exagerat. Am învățat puțină orientare la școală, dar nu am făcut decât să mergem în linie dreaptă și să sperăm că o să fie bine, zise ea și oftă. Oricum, a fost ideea lui Alice să o luăm pe poteca aceea. Când ne-am dat seama că a dispărut, m-am gândit că o să ajungem doar cu câteva ore mai târziu decât ea. Nu mi-a venit să cred când am văzut că nu ajunsese la finiș.

Au trecut de un cot și le-a apărut dinaintea ochilor punctul de pornire al traseului. Ajunseseră înapoi. Când au ieșit din desiș, Lauren tremura, așa că el o cuprinse cu brațele. Atmosfera era încărcată de amenințarea furtunii și, de la distanță, cabana părea caldă și primitoare.

— Vrei să vorbim înăuntru? zise Falk, dar Lauren șovăi.

— Nu putem rămâne aici, afară? Te superi? Nu am nimic cu Jill, dar astă-seară nu am energia să-i

fac față.

— Bine.

Falk simțea frigul trecându-i prin ghete și își mișcă degetele în ciorapi.

— Povestește-mi despre tabăra aceea școlară unde ați fost tu și Alice.

— McAllaster? Era la dracu-n praznic. Făceam și cursuri de teorie, dar accentul se punea pe activitățile în aer liber. Drumeții, campare, activități de soluționare a problemelor, chestii de genul ăsta. Fără televizor, fără telefoane, singurul contact cu familia în timpul trimestrului era prin intermediul scrisorilor scrise de mână. Se mai organizează și astăzi tabăra, fiica mea a fost acum doi ani. Și fata lui Alice la fel. Sunt o mulțime de școli private care au astfel de programe.

Se opri o clipă.

— Și nu e ușor.

Chiar și în lumea lui fără copii, Falk auzise povești despre cumplitele tabere de un an. Poveștile spuse, peste ani, de colegi care absolviseră la unul dintre cele mai prestigioase instituții. De obicei erau spuse în șoaptă, așa cum povestește cineva care a supraviețuit atacului unui urs sau a scăpat cu viață dintr-un accident aviatic fatal. Scepticism amestecat cu mândrie. *Am scăpat cu bine.*

— Se pare că te-a ajutat, măcar puțin, zise Falk.

— Puțin, poate. Dar mă tot gândesc la faptul că s-ar putea să fie mai rău să ai niște competențe ruginite, decât să nu le ai deloc. Dacă n-am fi mers în tabăra aceea, poate că lui Alice nu i-ar fi trecut prin cap ideea stupidă că poate să meargă singură mai departe.

— Ai crezut că nu e pregătită să o facă?

— Niciuna dintre noi nu cred că era pregătită. Eu am vrut să rămânem pe loc, explică ea, oftând, și să așteptăm ajutor. Știu și eu? Sau poate ar fi trebuit să plecăm cu ea și să rămânem toate împreună. *Știam* că s-ar putea să încerce să plece

singură, odată ce a fost învinsă la vot. Întotdeauna…

Se opri, și Falk o aștepta.

— Alice și-a supraestimat mereu aptitudinile. În tabără a fost multă vreme șefă de grupă, dar nu era aleasă pentru că ar fi fost excepțională. Adică, era bună. Dar nu atât de bună pe cât își imagina ea.

— Concurs de popularitate? făcu Falk.

— Exact. A fost votată lider de echipă pentru că era populară. Toată lumea voia să-i fie prietenă, să fie în grupul ei. Nu pot s-o condamn că accepta publicitatea. Dacă toată lumea din jurul tău îți tot spune că ești fantastică, e ușor să crezi că așa e.

Lauren privi peste umăr, la copaci.

— Presupun că, într-un fel, ne-a făcut totuși o mare favoare. Dacă am fi rămas în adăpost și am fi așteptat ajutor, am mai fi și acum acolo, așteptând. Se pare că încă nu reușesc să-l găsească.

— Da, așa e.

Lauren se uită la el.

— Fac totuși eforturi foarte mari, din câte pot să-mi dau seama, continuă ea. Adăpostul acela este singurul lucru despre care vor să vorbească unii dintre polițiști.

— Presupun că e din pricină că acolo a fost văzută Alice ultima dată, a zis Falk.

Își aminti ce le spusese King. *Nu le-am zis femeilor despre Sam Kovac.* Falk se întreba dacă asta era cea mai bună măsură, date fiind circumstanțele.

— Poate că da, continuă Lauren, privindu-l încă atent. Cu toate astea, mi se pare că e mai mult de atât. Adăpostul era nelocuit de ceva vreme, dar nu dintotdeauna. I-am spus celuilalt polițist. Era un loc pe care îl mai știa cel puțin încă o persoană, pentru că mai fusese cineva acolo.

— De unde știi?

— Au îngropat un câine.

Se făcu liniște. Vântul învârtejea frunze moarte la picioarele lor.

— Un câine.

— Cel puțin unul.

Își piguli unghiile. Avea mâinile ca niște gheare de pasăre, cu oasele încheieturilor vizibile pe sub piele.

— Poliția ne tot întreabă dacă n-am mai văzut pe cineva cât am fost acolo, în sălbăticie.

— Și ați văzut?

— Nu. Nu și după prima seară, când a venit în tabăra noastră grupul bărbaților. Dar…

Lauren aruncă o privire spre întinderea acoperită de vegetație și apoi reluă:

— A fost straniu. Uneori chiar am avut senzația că suntem urmărite. Nu eram, desigur. Nu aveam cum. Totuși acolo, în sălbăticie, devii paranoic, mintea începe să-ți joace feste.

— Și ești absolut sigură că nu i-ați mai văzut pe bărbați?

— Nu. Mai bine i-am fi văzut. Dar ne abătuserăm atât de mult de la traseu! Singurul mod în care puteau să ne găsească era să ne urmărească.

Lauren clătină din cap, alungând ideea mai înainte ca ea să prindă rădăcini.

— Nu pot înțelege ce s-a întâmplat cu Alice. Știu că ar fi trebuit să o ia pe ruta aceea spre nord. Noi am parcurs traseul cu doar câteva ore în urma ei. Și Alice a fost întotdeauna rezistentă. Psihic și fizic. Dacă noi am reușit să ieșim, la fel ar fi trebuit să i se întâmple și ei. Dar ea a dispărut pur și simplu.

Lauren clipi.

— Așa că acum mă duc și stau la cascadă, sperând că o să apară ca o furtună, furioasă, arătând cu degetul și amenințând cu acțiuni în justiție.

Falk făcu semn din cap către rana de pe fruntea ei.

— Arată rău. Cum te-ai ales cu ea?

Lauren își pipăi rana cu degetele și râse amar.

— Am reușit să pierdem bidonul pentru lampă și zece bețe de cort, în vâltoarea râului. Am încercat să le recuperez și m-am lovit la cap.

— N-a fost în timpul încăierării de la adăpost? întrebă Falk.

Lauren se uită la el fix, o miime de secundă, și apoi a răspuns:

— Nu.

— Te întreb doar pentru că Jill Bailey a zis că ea așa s-a ales cu vânătaia. Încercând să pună capăt unei discuții.

— Așa a zis?

Chipul lui Lauren nu trăda nimic, Falk trebuia să-i recunoască acest talent.

— N-a fost așa?

Lauren părea să cântărească ceva anume.

— Jill s-a ales cu vânătaia în timpul unei încăierări. Că ea i-a pus capăt sau nu, asta e discutabil.

— Așadar, Jill a fost implicată?

— Jill a pornit-o. Când Alice a vrut să plece. Se certau despre cine o să primească telefonul. Nu a ținut mult, dar despre asta a fost vorba. De ce? Ce ți-a spus Jill?

Falk clătină din cap.

— Nu contează. Poate că nu am înțeles noi interpretarea ei.

— Ei, indiferent ce ți-a spus, a fost implicată, continuă Lauren, privind în jos. Nu sunt mândră de asta, dar probabil că toate am fost implicate. La fel și Alice. De aceea n-am fost surprinsă când a plecat.

Săgeata unui fulger brăzdă cerul deasupra lor, luminând siluetele ascuțite ale eucaliptilor. I-a urmat tunetul zgomotos și deodată norii s-au descătușat. Cei doi nu au avut încotro, au trebuit să plece. Și-au tras glugile pe cap și au luat-o la fugă spre cabană, ploaia răpăindu-le pe jachete.

— Nu vii înăuntru? zise Falk, odată ajunși la scări.

A trebuit să strige, pentru a se auzi peste zgomotul ploii.

— Nu, fug la mine în cameră, i-a strigat Lauren, când au ajuns pe alee. Mă găsești acolo, dacă ai nevoie de ceva.

Falk flutură din mână și urcă în fugă treptele. A intrat sub porticul cabanei, iar ploaia răpăia pe acoperiș. Sări într-o parte când o siluetă întunecată s-a mișcat în umbrele de lângă intrare.

— Hei!

A recunoscut vocea lui Beth. Se adăpostise sub portic și fuma, privind ploaia. Falk se întreba dacă-l văzuse discutând cu Lauren. Și dacă asta avea vreo importanță. Beth ținea o țigară într-o mână, iar în cealaltă ceva ce el nu putea să vadă. Fața ei avea o expresie vinovată.

— Înainte să spui ceva, zise ea, știu că nu ar trebui.

Falk își șterse fața cu o mânecă udă.

— Ce n-ar trebui?

Beth ridică rușinată o sticlă de bere slabă.

— Sunt eliberată condiționat. Dar ultimele câteva zile au fost cu adevărat grele. Îmi pare rău.

Părea sinceră.

Falk nu reușea să-și adune energia necesară ca să-și facă griji pentru o bere slabă. În vremea tinereții lui, o bere ca asta era văzută ca având doar cu un grad mai mult alcool decât apa.

— Totul e să nu depășești limita permisă pentru a urca la volan.

Părea un compromis rezonabil, dar Beth clipi, surprinsă. Îi zâmbi.

— Nici să fumez aici nu ar trebui, mai zise fata. Dar, frate, sunt *în aer liber*.

— E adevărat, zise Falk, în timp ce amândoi priveau ploaia torențială.

— De fiecare dată când plouă, e și mai greu să dai de urma cuiva. Oricum, așa mi-au spus, zise Beth, luând o gură de bere. Și a plouat o grămadă.

— Așa e.

Falk se uită la ea. Chiar și în lumina palidă, părea epuizată.

— De ce nu mi-ai zis nimic de cearta de la adăpost?

Beth se uită la sticla de bere.

— Din același motiv pentru care nici asta n-ar trebui să fac. Eliberarea condiționată. Și nici nu a fost cine știe ce brânză. Toată lumea era speriată. Toate am reacționat exagerat.

— Dar te-ai certat cu Alice?

— Așa ai auzit tu?

Pe întuneric, era greu să-i citești în ochi.

— *Toate* ne-am certat cu Alice. Oricine spune altceva minte.

Părea supărată și Falk lăsă lucrurile să se calmeze.

— În rest, cum merg lucrurile? zise el, într-un final.

Un oftat.

— Bine. S-ar putea să o externeze mâine sau poimâine.

Falk își dădu seama că Beth vorbea despre sora ei.

— La tine mă referam, spuse Falk. Te descurci?

— Ah, da, făcu Beth, clipind.

Părea să nu știe sigur ce răspuns să-i dea.

— Da, presupun, adăugă. Mulțumesc.

Pe geamul cabanei, Falk o zări pe Carmen cuibărită într-un fotoliu uzat, aflat în colțul încăperii. Citea ceva și părul îi cădea pe umeri, desfăcut și ud. De jur-împrejur, în salon, căutători aflați în timpul lor liber sporovăiau sau jucau cărți ori stăteau cu ochii închiși în fața focului din cămin. Când îl văzu, Carmen ridică fruntea și-i făcu semn din cap.

— Nu te mai reții, zise Beth.

Falk a dat să-i răspundă, dar zgomotul unui alt tunet îl lăsă mut, cu gura deschisă. Cerul a explodat, apoi totul s-a întunecat la loc. În spatele

lui, din cabană, se auzi un murmur colectiv de surpriză, urmat de un vaiet. Nu mai aveau curent electric.

Detectivul clipi, în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul. Prin geam, sclipirea stinsă a focului din cabană arunca pe fețe umbre negre și portocalii. Colțurile salonului erau invizibile. Auzi o mișcare venind din prag și Carmen apăru din întuneric. Ținea ceva sub braț. Semăna cu o carte foarte mare.

— Bună, zise ea, făcând un semn din cap spre Beth.

Apoi se întoarse spre Falk și se încruntă.

— Ești ud.

— M-a prins ploaia. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap aproape imperceptibil.

Nu vorbi aici. Beth ascunsese sticla de bere să nu se vadă, iar mâinile le ținea, afectat, împletite în față.

— E destul de întuneric aici, i-a spus Falk. Nu vrei să te ducem înapoi, la pavilion?

Beth scutură din cap.

— O să mai stau o vreme aici. Nu mă deranjează întunericul.

— Bine. Ai grijă.

El și Carmen și-au pus gluga pe cap și au ieșit de sub adăpostul porticului. Ploaia le biciuia fața. În complex sclipeau câteva lumini palide, alimentate fie solar, fie de un generator pentru avarii, Falk nu știa. Erau însă suficiente ca să-i ajute să vadă pe unde calcă.

O altă fulgerare a luminat cerul și picăturile de ploaie s-au transformat într-o fantomatică pânză albă. Prin ea Falk zări pe cineva care traversa în goană parcarea. Ian Chase, ud până la piele, cu hanoracul lui roșu de polar, uniforma de la Executive Adventurers. Era imposibil să-ți dai seama de unde apăruse, dar după felul în care părul

i se lipise de cap, stătea de ceva vreme în ploaie. Cerul se întunecă iar și Chase dispăru din vedere.

Falk s-a șters pe față, privind concentrat aleea din fața lui. Era plină de apă și noroi și amândoi s-au simțit ușurați când au făcut colțul și au ajuns sub copertina pavilionului. S-au oprit în dreptul camerei lui Carmen. Aceasta își ascunsese cartea la piept, sub jacheta închisă cu fermoar. Acum, cât timp a scotocit prin buzunare după cheie, Carmen a scos-o și i-a întins-o lui Falk. Atunci și-a dat el seama că era un album cu coperte laminate, cu tăieturi de ziar. Colțurile erau puțin umede și pe coperta din față era o etichetă pe care scria: *Proprietatea Cabanei Giralang. A nu se scoate în afara cabanei.* Carmen se întoarse spre el la timp ca să-l vadă ridicând din sprâncene. Izbucni în râs.

— Haide, nu l-am scos decât cincizeci de metri. O să-l duc înapoi.

Deschise ușa și îl pofti și pe el înăuntru, amândoi cu răsuflarea tăiată din cauza frigului și a ploii.

— Dar mai întâi, făcu ea, vreau să-ți arăt ceva ce ar trebui să vezi.

Ziua 2: Vineri noaptea

S-au certat cu privire la ce era de făcut, până când s-a făcut prea târziu ca să mai fie ceva de făcut.

Într-un târziu, în timp ce soarele apunea, au coborât puțin mai jos de culmea dealului, în căutarea unui adăpost. Când și ultima sclipire a zilei era gata să dispară, au făcut tabăra acolo unde erau. Sau cel puțin au făcut tabăra cum au putut mai bine.

Și-au adunat toate rezervele grămadă, pe pământ, s-au așezat în formă de stea cu cinci colțuri și au scos lanternele, studiind în tăcere. Trei prelate de cort, intacte; mai puțin de un litru de apă, împărțit inegal în cinci sticle; șase batoane de cereale.

Beth se uită la mica grămadă și simți primele crampe de foame. Îi era și sete. În ciuda frigului și hainelor ude de pe ea, simțea la subsuoară sudoarea lipicioasă din urma urcușului. Sticla ei de apă era una dintre cele mai goale, înghiți. Își simțea limba grea.

— Peste noapte ar trebui să încercăm să adunăm ceva apă de ploaie, zise Lauren.

Se uita țintă la sticlele aproape goale, nervoasă.

— Știi cum s-o faci?

Vocea lui Jill părea rugătoare.

— Pot să încerc.

— Și restul de batoane de cereale unde sunt? întrebă Jill. Credeam că avem mai multe.

Beth nu i-a văzut, ci mai degrabă a simțit cum o săgetau ochii surorii ei. Nu i-a întors privirea. *Du-te dracului, Bree.* Măcar de data aceasta, Beth avea conștiința curată.

— Ar trebui să fie mai multe.

În lumina lanternei, fața lui Jill căpătase o paloare cenușie, nesănătoasă, și femeia continua să clipească des. Beth nu era sigură dacă avea țărână

în ochi sau pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor ce minunăție de peisaj privea.

— Dacă le-a mâncat cineva, să recunoască pur și simplu.

Beth se simțea apăsată de privirile celorlalte. Lăsă ochii în pământ și încremeni cu ei în jos.

— Foarte bine, zise Jill, clătinând din cap, și se întoarse spre Alice. Du-te și vezi dacă reușești să prinzi semnal.

Alice a plecat fără o vorbă, de astă dată. Trecuse de la șoc la defensivă și iar la șoc, aplecată deasupra hărții și lovind cu degetul în cadranul busolei. Merseseră spre vest, era sigură de asta. Protestele ei fuseseră întâmpinate, în cea mai mare parte, cu o tăcere uluită. Era greu să contrazici apusul de soare.

Grupul o urmări cum se îndepărtează, cu mâna încleștată pe telefon. Jill deschise gura, ca și cum ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu-i venea nimic în minte. Lovi cu vârful ghetei în sacul cu bețele de cort.

— Vezi dacă poți să faci ceva cu astea, îi spuse lui Lauren, apoi se întoarse și porni în urma lui Alice.

Beth o asculta pe Lauren, care propunea mai multe feluri în care puteau folosi corzile ca să întindă prelatele de cort între copaci și să improvizeze astfel un acoperiș. Lauren a încercat să facă o demonstrație trăgând de corzi cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă își apăsa plasturele pe frunte. Până la urmă a trebuit totuși să renunțe, s-a dat la o parte, cu părul de pe frunte asudat și încurcat, plin de sânge în lumina lanternei, arătându-le lui Beth și Bree un arbore, apoi altul. Degetele lui Beth înțepeniseră în aerul rece al nopții. Sarcina ar fi fost dificilă și ziua, pe lumină, și era bucuroasă că avea o lanternă strașnică, care lumina puternic.

Până la urmă, au isprăvit. Prelatele erau întinse între copaci, deja puțin lăsate la mijloc. Încă nu

ploua, dar lui Beth i se părea că simte furtuna plutind în aer. Era o încercare la care urma să fie supuse, nu scăpau de ea.

De-a lungul potecii întunecate, Beth o zări pe Alice apărând și dispărând în diverse puncte. Stătea într-un halo albastru de lumină artificială și se rotea în cerc, întindea brațele spre cer, ca într-un dans disperat.

Beth își scoase sacul de dormit din rucsac, oftând când văzu băltoaca de la picioarele ei. A încercat să găsească locul cel mai adăpostit, dar părea inutil. Toate variantele erau de rahat. Își întinse sacul de dormit sub prelata cea mai apropiată, apoi se ridică și o urmări pe sora ei, care se tot învârtea, întrebându-se unde să-și pună și ea sacul. În mod normal, Bree și-ar fi dorit să fie cât mai aproape cu putință de Alice. Ce interesant, își spuse Beth în sinea ei, cât de repede se învârtea roata!

Nu departe, Lauren stătea așezată pe rucsacul ei, cu busola în mână.

— E stricată? o întrebă Beth.

La început, Lauren nu-i răspunse nimic, apoi oftă.

— Nu cred, zise. Dar trebuie să o folosești corect ca să funcționeze. Pe distanțe mari, e normal ca lumea să se abată de la traseu. Am știut că Alice nu a verificat-o suficient de des.

Beth își încolăci brațele în jurul trupului, săltând puțin pe călcâie, în sus și-n jos. Tremura.

— N-ar trebui să facem focul? Bricheta mea s-a uscat.

Lauren își întoarse privirea în întuneric. Plasturele nou de pe frunte începea deja să se dezlipească. În trusa de prim-ajutor nu mai era decât unul, Beth știa asta.

— N-ar trebui, aici, afară.

— Cine o să știe?

— Noi o să știm, dacă scapă de sub control.

— Pe o vreme ca asta?

Văzu cum umbra lui Lauren ridică din umeri.

— Beth, nu sunt plătită destul ca să iau decizii de felul acesta. Întreab-o pe Jill!

Beth abia dacă o distingea pe Jill în lumina cât o gămălie de ac a telefonului lui Alice. Se depărtaseră destul de mult în căutarea semnalului. Asta nu prevestea nimic bun.

Își vârî o țigară în gură și se îndepărtă de adăpost. Flăcăruia iscată de brichetă i-a anulat capacitatea de a vedea pe întuneric, dar nu-i păsa. Trase din țigară, gustul familiar îi invadă gura și, pentru prima oară după multe ore, simți că poate să respire ca lumea.

Rămase în picioare, fumând, încălzindu-și plămânii, privind spre zona acoperită de vegetație, în timp ce ochii și urechile i se obișnuiau, încet, cu noaptea. Dincolo de trunchiurile cenușii ale eucalipților din apropiere, întunericul era absolut. Beth nu vedea nimic, apoi simți ca un fel de înțepătură, când își dădu seama că invers nu mai era valabil. Scânteia țigării aprinse ar fi cel puțin remarcată, iar lanternele luminau tabăra din spatele ei. Orice ar fi fost acolo, în beznă, putea să o vadă, limpede ca la lumina zilei. Tresări când undeva, departe, în întuneric, se auzi un trosnet. *Nu fi proastă!* Era un animal. Ceva nocturn. Și inofensiv. Un oposum.

Chiar și așa, mai trase cu nesaț un ultim fum din țigară și reveni în tabără. Când a apărut, trei capete se întoarseră spre ea. Jill, Alice și Lauren. Nu se vedea nici picior de Bree. Cele trei stăteau cuibărite una în alta și țineau ceva între ele. Preț de un minut, Beth s-a gândit că era busola, dar când se apropie mai mult, și-a dat seama că nu era. Era un sandvici cu brânză, ambalat în folie alimentară. Jill ținea în mână un măr.

— Unde le-ați găsit? Sunt de la prânz? le întrebă Beth.

Chiorăitul din propriul stomac era zgomotos.

— Erau în rucsacuri, explică Jill.

— Al cui rucsac? făcu Beth, privind spre grămadă.

Bagajele stăteau în dezordine și conținutul se revărsa din ele, cum fuseseră răscolite atunci când puseseră laolaltă rezervele, la lăsarea întunericului. Beth le văzu fețele și, încet, încremenită, a înțeles.

— Al meu nu este.

Nu primi niciun răspuns.

— Nu este. Eu mi-am luat prânzul. Doar m-ați văzut.

— Noi nu te-am văzut, zise Alice. Ai fost mai în față, pe potecă, fumai o țigară.

Beth se uită lung la ea, în întuneric.

— Faptul că încerci să mă compromiți pe mine n-o să te scape pe tine, să știi.

— Încetați, amândouă, izbucni Jill. Beth, dacă nu ți-ai luat prânzul, asta înseamnă că, tehnic, este al tău. Dar am zis că o să punem laolaltă tot ce avem…

— Nu e al meu. Vorbesc chinezește?

— Ei, atunci, bine.

Era limpede că Jill nu o credea.

— Dacă erau, aș fi zis.

Beth simțea că îi ard ochii și că pleoapele i se strâng. Așteptă. Niciun răspuns. *„Nu sunt.”*

— Mâncarea e a mea.

Întoarseră toate capul. Bree stătea în spatele grupului.

— Scuze. Eram mai încolo, să urinez. E a mea. Nu mi-am mâncat-o la prânz.

Jill se încruntă.

— De ce n-ai zis, când ne-am descărcat rucsacurile?

— Am uitat. Îmi pare rău.

Când era mai tânără, Beth credea sincer în telepatie. O privea adânc în ochi pe Bree și-și punea degetele pe tâmplele surorii ei, cu precizia unui ritual. *La ce te gândești?* Bree fusese cea care, crescând, renunțase la jocul acesta. Nu fusese niciodată foarte bună, ceea ce, credea Beth, explica

lipsa ei de interes. Când Bree a început să-i dea degetele la o parte și a refuzat să mai păstreze contactul vizual, Beth a luat obiceiul să o urmărească din capătul celălalt al camerei, armonizându-se cu tonul grațios al vorbirii ei și cu subtilitățile mișcărilor ei. Căuta indicii. *La ce te gândeşti, Bree?* Nu era chiar telepatie, Beth a înțeles asta mai târziu, ci mai degrabă o capacitate de a citi nuanțele și ticurile. Iar acum, limba aceea fără cuvinte, pe care Beth o vorbise odinioară fluent, îi șoptea la ureche. *Bree minte.* Indiferent ce motive a avut ca să nu împartă hrana, sigur nu era vorba că uitase s-o facă.

— Bree, nu trebuie să iei totul asupra ta, ca s-o acoperi pe ea.

Alice părea dezamăgită.

— Nu o fac.

Beth a sesizat ezitarea din vocea surorii ei gemene.

— Nimeni nu te învinovățește. Să nu minți pentru ea!

— Știu. N-o fac.

— Serios? Pentru că nu-ți stă în fire.

— *Știu.* Îmi cer scuze.

Chiar și dacă ar fi mărturisit, Bree nu putea să greșească. Lui Beth aproape că-i venea să râdă. Aproape, dar nu chiar, pentru că în întuneric o auzea pe sora ei gata să izbucnească în plâns. Oftă.

— Uite. Gata, făcu Beth, încercând să pară spăsită. Mâncarea era a mea.

— Știam eu.

— Da, Alice. Ai avut dreptate, bravo ție. Iartă-mă, Bree…

— Dar nu era… încercă Bree să intervină.

— Mersi că ai încercat să mă ajuți, dar e în regulă, sincer, îmi cer scuze tuturor.

Era ciudat, se gândi ea. Simțea o ușurare aproape palpabilă. Bree era cinstită și Beth greșise. Odată restaurată ordinea firească, toată lumea se putea relaxa. Nu era nimic de văzut aici.

— Foarte bine, zise Jill, într-un târziu. Hai să împărțim ce avem și să terminăm odată cu asta.

— Bine.

Beth le întoarse spatele mai înainte ca ele să o atragă într-o discuție despre sancțiuni sau porții cu efect punitiv.

— Faceți ce doriți. Eu mă duc să mă culc.

Își dădea seama că o urmăreau în timp ce-și scotea ghetele și se băga îmbrăcată în sacul de dormit. Se ghemui și-și trase gluga pe cap. În sac abia dacă era ceva mai cald decât afară, iar pământul o împungea și o înglodea prin materialul subțire.

Auzea frânturi înăbușite de discuție și închise ochii. Nu era confortabil, dar epuizarea cruntă o împinse în brațele somnului. Era pe punctul de a adormi, când simți apăsarea ușoară a unei mâini pe sacul de dormit.

— Îți mulțumesc.

Vocea era mai mult o șoaptă.

Beth nu-i răspunse și, o clipă după aceea, simți că greutatea a dispărut. Rămase cu ochii închiși, ignorând zgomotul stins al discuției în contradictoriu, mai întâi despre mâncare, apoi despre foc.

Când deschise ochii din nou, tresări. Nu știa cât timp dormise, dar, la un moment dat probabil că plouase. Pământul din jurul rucsacului ei mustea de apă. Iar ea își simțea membrele grele, de frig.

Beth rămase întinsă, tremurând, și ascultă. O trezise ceva? Clipi, dar în întuneric ochii îi erau de folos cât ai unui orb. Nu auzea nimic altceva decât foșnete, o mână mișcându-se lângă urechea ei, șuierul unei respirații. Lângă gluga sacului de dormit simți ceva și Beth se trase înapoi, apoi împunse aerul cu un deget. Dădu de o bucată de sandvici cu brânză și o felie de măr, înfășurate în folie udă. Beth nu-și dădea seama dacă era cincimea care i se cuvenea ei sau sfertul surorii sale. Se gândi să nu mănânce nimic, dar foamea

striga în ea mai tare ca principiile ei. Oricum, aici, în sălbăticie, erau valabile alte reguli.

Beth nu era sigură dacă și celelalte sesizaseră asta, dar mai devreme simțise în aer o mișcare aproape imperceptibilă. Ceva elementar și primitiv și aproape bestial, când o bucățică veche de pâine cu brânză devenea o pradă pentru care merita să te lupți.

Lângă sacul ei de dormit ceva se mișca și Beth încremeni. Nu-și dădea seama ce anume era – o femeie sau o jivină? A rămas neclintită și, când mișcarea a încetat, cuvântul pe care Beth îl căuta era deja închegat și atât de real, încât aproape că-i putea simți gustul lăsat pe vârful limbii. *Sălbăticiune.*

Capitolul 13

În camera lui Carmen era un întuneric de smoală. Falk îi întinse lanterna lui și o auzi înjurând încet, în timp ce bâjbâia să ajungă la fereastră ca să tragă draperiile. Luminile de urgență de pe domeniu erau destul cât să dea contur mobilei din cameră.

— Ia loc, zise ea.

La fel ca în camera lui, nu exista niciun scaun. Falk se așeză pe marginea patului. Odaia lui Carmen era exact ca a lui, mică și simplu mobilată, dar aerul mirosea puțin altfel. Ceva lejer, plăcut și subtil, care-i amintea vag de nopțile de vară. Se întreba dacă întotdeauna Carmen mirosea așa și nu băgase el de seamă până acum.

— Am dat peste Lauren lângă cabană, zise Falk.

— A, da?

Carmen îi întinse un prosop și se așeză față în față cu el, cu picioarele strânse sub ea. Își trecu tot părul peste un umăr și și-l frecă bine, să și-l usuce, în vreme ce Falk o punea la curent cu discuția avută cu Lauren. Despre adăpost, despre ceartă, despre Alice. Afară, ploaia izbea fereastra.

— Sper ca Lauren să o fi subestimat pe Alice, zise ea când Falk încheie relatarea. Unul dintre rangeri mi-a spus că până și lui i-ar fi greu să facă față acolo, pe o vreme ca asta. Presupunând că Alice chiar a plecat de lângă celelalte din proprie inițiativă.

Falk se gândi din nou la mesajul vocal. *Să o rănească…*

— Acum ești de altă părere?

— Nu știu.

Carmen trase între ei albumul cu tăieturi și dădu paginile. Erau pline de decupaje din ziare, cu marginile boțite acolo unde lipiciul se uscase.

— M-am uitat prin ăsta, în timp ce te așteptam. E o istorie a comunității, făcută pentru turiști.

A găsit pagina pe care o căuta și o întoarse cu fața spre Falk.

— Uite. Au trecut ei sub tăcere perioada Kovac – deloc surprinzător –, dar presupun că n-au putut s-o ignore cu totul.

Falk privi pagina. Era un articol de ziar despre condamnarea lui Martin Kovac. Închisoare pe viață, conform titlului. Își dădea seama de ce fusese inclus acel articol și nu oricare altul. Era o încheiere. O linie trasă la sfârșitul unei perioade întunecate. Era un articol de fond, în care se recapitulau investigațiile și procesul. Jos pe pagină, trei femei moarte zâmbeau din trei fotografii. Eliza. Victoria. Gail. Și mai era o a patra, Sarah Sondenberg. Nu se știa ce s-a ales de ea.

Falk mai văzuse și înainte fotografiile victimelor lui Kovac, dar nu recent și nu toate laolaltă, ca acolo. Se așeză în fața lui Carmen, în camera întunecată, și lumină cu raza lanternei fiecare chip. Păr blond, trăsături frumoase, fine. Cu siguranță, frumoase. Brusc, văzu ceea ce remarcase și Carmen.

Eliza, Victoria, Gail, Sarah.

Alice?

Falk o privi în ochi pe fiecare dintre femeile moarte, apoi clătină din cap.

— E prea bătrână. Ele patru erau fie adolescente, fie aveau 20 și un pic de ani.

— Alice e prea bătrână *acum.* Dar pe vremea aceea, nu era. Cam câți ani să fi avut când se petreceau toate astea? 18, 19?

Carmen înclină puțin cartea, să vadă mai bine fotografiile, fetele având pielea de un cenușiu fantomatic, în lumina lanternei, din cauza hârtiei de ziar.

— Ar fi avut toate cam aceeași vârstă, dacă trăiau.

Falk nu zise nimic. Lângă cele patru chipuri era o fotografie mare a lui Martin Kovac, cu puțin

timp înainte de a fi arestat. Era un instantaneu făcut în grabă, de un prieten sau un vecin. De-a lungul anilor, fotografia fusese reprodusă de sute de ori, în ziare și la televizor. Kovac stătea lângă un grătar. Îmbrăcat cu pantaloni scurți și tricou, purtând ghete, un australian sadea, din tată în fiu. Cu obligatoria sticlă de bere în mână și un surâs pe buze. Cu ochii mijiți din cauza soarelui, părul ondulat, nepieptănat. Părea slab, dar puternic, și chiar și în fotografie se vedea că are brațele musculoase.

Falk cunoștea fotografia, dar acum, pentru prima dată, a mai observat ceva. În fundalul fotografiei, pe jumătate retezată de tăietura fotografiei, se vedea, estompată, partea din spate a unei biciclete de copil. Nu era mare lucru. Un picioruș gol, sandaua unui băiat pe o pedală, spatele unui tricou în dungi, o șuviță de păr negru. Copilul era imposibil de identificat, dar Falk a continuat să se uite atent, simțind cum i se face pielea de găină. Își luă cu greu ochii de la băiat, de la Martin Kovac, de la privirile de demult ale celor patru femei, care îl fixau.

— Știu și eu? zise Carmen. E sub semnul întrebării. Pur și simplu m-a străfulgerat.

— Da. Înțeleg de ce.

Carmen privi afară, spre întinderea plină de vegetație.

— Cred că, indiferent ce s-a întâmplat, știm măcar că Alice e acolo. E o zonă imensă, dar nu nesfârșită. Până la urmă trebuie să o găsească.

— Pe Sarah Sondenberg n-au găsit-o.

— Nu. Dar Alice trebuie să fie undeva. La Melbourne nu s-a întors.

Gândul la oraș clinti ceva în mintea lui Falk. Afară, pe fereastră, nu reușea să distingă decât locul unde până azi fusese parcată mașina lui Daniel Bailey. Un BMW negru, spațios. Cu geamurile fumurii. Un portbagaj mare. Acum,

acolo era parcată o mașină cu tracțiune pe patru roți.

— Trebuie să vorbim din nou cu Daniel Bailey, zise Falk. Să mergem după el la Melbourne. Să aflăm ce i-a spus lui Alice în acea primă noapte.

Carmen dădu din cap și zise:

— O să sun la birou, să-i anunț.

— Vrei s-o fac eu…

— Nu, e-n ordine. Tu ai sunat data trecută. Astă-seară e rândul meu. Să vedem ce vor avea de spus.

Vorbele ei îi făcură să schimbe un zâmbet. Amândoi știau exact ce li se va spune. *Obțineți contractele. Este esențial să obțineți contractele. Înțelegeți că e imperativ să obțineți contractele.* Zâmbetul se stinse pe fața lui Falk. Înțelegea. Pur și simplu, nu știa cum o vor face.

Afară urla vântul și Falk își îngădui să pună întrebarea care-l măcina. Dacă Alice era încă acolo din cauza lor, meritase sacrificiul? Și-ar fi dorit să știe mai multe despre imaginea de ansamblu a operațiunii, dar mai știa și că detaliile nu aveau, de fapt, importanță. Oricum ar fi fost prezentată, imaginea de ansamblu arăta mereu același lucru: o mână de oameni din vârful piramidei prosperau pe seama celor vulnerabili de sub ei.

Se uită la Carmen.

— De ce ai venit în departament?

— La Financiar? întrebă ea, zâmbind în întuneric. Asta e o întrebare care mi se pune de obicei la petrecerea de Crăciun a angajaților, întotdeauna de către un tip beat, cu o expresie confuză.

Carmen își schimbă locul pe pat.

— La începutul carierei, am fost invitată să intru în divizia pentru protecția copilului. Acum, o bună parte din activitate înseamnă algoritmi și programare. Am făcut un plasament, dar…

Avea vocea încordată.

— Acolo n-am reușit să fac față chestiilor din linia întâi.

Falk nu i-a cerut detalii. Îi știa pe unii dintre polițiștii care lucrau la protecția copilului. Din când în când, cu toții vorbeau pe tonul acela încordat.

— Am mai suportat o vreme, a continuat ea, dar am început să mă ocup mai mult de partea tehnică. Îi urmăream pe parcursul tranzacțiilor. Eram destul de bunicică la asta și, până la urmă, am ajuns aici. Unde mi-e mai bine. Acolo, spre final, nici nu mai puteam să dorm.

A rămas o clipă tăcută.

— Dar tu?

— S-a întâmplat nu la mult timp după ce a murit tata, zise Falk, oftând. Eram de câțiva ani în echipa de la narcotice, când am început. Pentru că, știi cum e, la început e adrenalina.

— Așa mi-au zis și mie la petrecerea de Crăciun.

— În fine, primisem un pont despre un loc din nordul orașului Melbourne, care era folosit ca depozit.

Falk își amintea cum oprise mașina în fața unui bungalou de pe o stradă desfundată. Vopseaua de pe casă se cojea și pe peluza din față erau petice de iarbă îngălbenită, însă la capătul aleii pentru mașini era o cutie poștală făcută manual, în formă de barcă. Falk se gândise atunci că existase, la un moment dat, cineva căruia îi păsase destul de mult că locuiește în casa aceea, încât să cumpere sau să facă acea cutie.

Unul dintre colegii lui bătuse la ușă, iar apoi, pentru că nu le răspunsese nimeni, o izbise cu putere. Ușa a căzut fără să opună vreo rezistență, lemnul putrezise. Falk își surprinsese pentru o clipă propria imagine într-o oglindă prăfuită din hol, o umbră întunecată în vestă de protecție și, pentru o clipă, nu s-a recunoscut. Au mers după colț în living, strigând, cu armele ridicate, fără să știe exact ce vor găsi.

— Proprietarul era un bătrân care suferea de demență senilă.

Falk încă-l mai vedea cu ochii minții, pierdut în fotoliul lui, prea confuz ca să se teamă, cu hainele largi și murdare pe trupul mic.

— În casă nu era nimic de mâncare. Nu era curent electric, și dulapurile erau folosite ca depozite pentru droguri. Nepotul lui, sau un tip despre care el credea că-i e nepot, conducea una dintre bandele locale care făceau trafic de droguri. El și tovarășii lui făceau acolo ce voiau.

Casa duhnea, tapetul floral era mâzgălit cu graffiti, iar pe covor erau împrăștiate casolete de carton mucegăite, rămase de la mâncarea comandată. Falk stătuse de vorbă cu bătrânul, discutaseră despre crichet, în timp ce restul echipei percheziționase casa. Bărbatul credea că Falk e nepotul lui. Falk, care-și îngropase tatăl cu trei luni înainte, nu l-a contrazis.

— Chestia, zise Falk, este că tipii îi goliseră conturile bancare și-i luaseră pensia. Solicitaseră cărți de credit în numele lui și făcuseră datorii pentru obiecte pe care bătrânul nu le-ar fi cumpărat niciodată. Era un om bolnav și în vârstă, iar ei îl lăsaseră fără nimic. Mai rău decât nimic. Și totul era acolo, în extrasele lui de cont, așteptând pe cineva care să vadă care era situația. Tot ce i se întâmpla ar fi putut să fie descoperit de luni bune, dacă cineva ar fi sesizat problema cu banii.

Falk menționase totul în raportul lui. Săptămâni după aceea, un polițist de la Departamentul Finanțe trecuse pe la el pentru o discuție amicală. După alte câteva săptămâni, Falk îi făcuse o vizită bătrânului, la azilul unde fusese dus. Părea să fie mai bine și au discutat din nou despre crichet. Când Falk revenise la birou, verificase care erau cerințele pentru un transfer.

La vremea respectivă, decizia lui i-a mirat pe câțiva, dar el știa că începuse să se simtă decepționat. Raidurile păreau doar o măsură

temporară. Stingeau foc după foc, dar de fapt răul era deja făcut. Însă banii fac Pământul să se învârtă pentru cei mai mulți dintre acei oameni. Dacă retezai capul, membrele putrede se uscau și mureau.

Cel puțin așa se gândea Falk de fiecare dată când lua în vizor câte un funcționar care credea că educația lui universitară îl făcea suficient de isteț, încât să scape nepedepsit. Așa ca Daniel și Jill și Leo Bailey, despre care știa că nici nu credeau, probabil, că fac o faptă chiar așa de rea. Când Falk se uita însă la oameni ca ei, îi vedea pe toți ceilalți bătrâni și femei nevoiașe și copii triști, singuri și speriați, cu hainele lor nespălate, aflați la celălalt capăt al poveștii. Și spera ca într-o zi să poată opri putregaiul înainte de a ajunge la ei.

— Nu-ți face griji, zise Carmen. O să găsim noi ceva. Știu că familia Bailey crede că se pricepe la chestiile astea, după toți anii aceștia, dar nu sunt la fel de deștepți ca noi.

— Nu?

— Nu.

El îi zâmbi. Chiar și așezată, Carmen era la fel de înaltă ca el. Nu era nevoie ca ea să-și ridice ochii pentru ca privirile să li se întâlnească.

— În primul rând, tu și cu mine știm cum se spală banii fără să fii prins.

Falk nu se putu abține să nu-i zâmbească și el.

— Tu cum ai face-o?

— Investiții în bunuri imobiliare. Floare la ureche. Tu?

Falk scrisese odinioară un studiu detaliat pe această temă și știa exact cum ar fi procedat, cu două planuri de rezervă acceptabile. Unul din ele erau investițiile imobiliare.

— Nu știu. Cazinouri, poate.

— Prostii. Trebuie ceva mai sofisticat.

— Nu-ți bate joc de clasici, zise el, râzând.

Carmen râse și ea.

— Poate că nu ești chiar așa de deștept, până la urmă. Cazinoul presupune să-ți pierzi timpul în mod regulat pe la mesele de joc și oricine te-a cunoscut odată s-ar prinde într-o clipită. Eu vorbesc în cunoștință de cauză. Logodnicul meu își pierde ore întregi acolo. Și el nu e nici pe departe genul tău.

Sincer, ăsta era unul dintre motivele pentru care cazinoul nici nu se numărase printre primele trei variante ale lui Falk. Prea multă muncă de teren. Dar nu schiță mai mult decât un zâmbet.

— Aș pune mize pe termen lung. Mi-aș stabili un model comportamental. Pot să fiu foarte răbdător.

— Nici nu mă îndoiesc, zise Carmen, râzând ușor.

În lumina palidă, se foi iar pe pat și își întinse picioarele. Se priviră unul pe altul, în tăcere.

Undeva departe, la cabană, se auziră un huruit și un vuiet și, fără niciun semn, luminile se aprinseră iar. Falk și Carmen clipiră, ochi în ochi. Atmosfera propice confesiunilor se evaporase odată cu întunericul. Amândoi se mișcară în același timp și, când Falk se ridică de pe pat, piciorul ei se atinse de genunchiul lui. El rămase în picioare. Ezitând.

— Cred că ar trebui să-i dau drumul, înainte ca luminile să se stingă iar.

O pauză infimă.

— Cred că da, zise Carmen.

Se ridică și ea și îl însoți până la ușă. Falk o deschise și aerul rece îl izbi în față. Simțea cum ea îl urmărește cu privirea, în timp ce el se îndrepta spre ușa camerei lui.

Se întoarse spre ea.

— Noapte bună.

O îndoială de o clipă.

— Noapte bună, răspunse Carmen, apoi păși înapoi în cameră și dispăru.

Întors în camera sa, Falk nu a aprins imediat lumina. Se duse în schimb la fereastră și își lăsă

gândurile ce-l bântuiau să se calmeze și să se așeze.

Ploaia se oprise în sfârșit și, prin cele câteva goluri lăsate de nori, reuși să vadă câteva stele. În viața lui Falk existase o perioadă când, ani de zile, nu privise cerul nopții. Luminile orașului erau întotdeauna mult prea crude. Acum încerca să-și aducă aminte să ridice privirea ori de câte ori avea ocazia. Se întreba oare ce vedea Alice, dacă vedea ceva, în cazul când ar fi făcut și ea același lucru acum.

Luna atârna albă și luminoasă, traversată de fâșiile argintii ale norilor. Falk știa că undeva, dincolo de ele, era ascunsă Crucea Sudului. O văzuse de nenumărate ori la țară, pe când era copil. Una dintre primele lui amintiri era cu tatăl său ducându-l în brațe afară și arătându-i cu degetul în sus. Cu cerul sclipind de stele și tatăl lui ținându-l strâns în brațe, arătându-i forme despre care spunea că erau dintotdeauna acolo, undeva, departe. Falk îl crezuse mereu, chiar dacă nu le putea vedea întotdeauna.

Ziua 3: Sâmbătă dimineață

Vântul înghețat sufla dinspre sud și nu se potolea deloc. Femeile înaintau anevoie, fără o vorbă, cu capetele plecate împotriva rafalelor. Găsiseră o potecă îngustă sau cel puțin ceva ce semăna cu o potecă, poate una făcută de animale. Printr-un consens nerostit, nimeni nu atrăgea atenția când cărarea dispărea de sub pașii lor, din când în când. Pur și simplu ridicau mai mult piciorul ca să răzbească prin iarba înaltă, și scrutau pământul până ce apărea iar ceva ce aducea a potecă.

Bree se trezise cu ore bune mai devreme, arțăgoasă și înghețată de frig, fără să fie foarte sigură cât timp dormise. În apropiere, o auzea pe Jill sforăind. Femeia avea somnul greu. Sau poate că era doar epuizată. Nu se trezise nici măcar atunci când, peste noapte, acoperișul improvizat fusese luat de vânt.

Se întinse la pământ, privind la cerul palid al dimineții. Oasele păreau să o doară în profunzime, în tot corpul, și-și simțea gura cleioasă de sete. Văzu că sticlele pe care Lauren le așezase ca să colecteze apa de ploaie se răsturnaseră. O să fie norocoase dacă apuca fiecare câte o gură. Cel puțin mâncarea pe care o lăsase lângă capul surorii sale dispăruse. Era ușurată și dezamăgită în același timp.

Bree nu-și dădea seama de ce nu le spusese celorlalte despre faptul că nu-și mâncase prânzul. Deschisese gura, dar o lașitate de șobolan, adânc ascunsă în mintea ei, o făcuse să-și înghită vorbele. O speria puțin să se gândească de ce. Glumea, zicând că tot ce făcea ea la birou, în fiecare zi, până la băuta de vineri seara, se chema *supraviețuire.* În orice alt context, în afară de acesta, cuvântul avea o rezonanță străină și înspăimântătoare.

Încercase să discute cu sora ei în dimineața aceea, în timp ce-și rulau sacii de dormit îmbibați cu apă.

— Mulțumesc.

Fusese rândul lui Beth să-i arate că nu conta.

— Nu te mai gândi. Dar nu știu de ce ești așa de speriată de ele.

— De cine?

— De toate. Alice. Jill. Și de Daniel, dacă tot veni vorba.

— Nu sunt speriată. Doar că-mi pasă ce cred ele. Beth, sunt directoarele mele. Și ale tale, de fapt.

— Și ce-i cu asta? Ești la fel de bună ca oricare dintre ele.

Beth se opri atunci din împachetat și se uită la ea.

— De fapt, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș agăța prea tare de coada lui Alice.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Dar ai grijă când ești în preajma ei. Poate că ai face mai bine să găsești un alt fund de pupat.

— Frate, asta se cheamă că-mi iau în serios cariera. Ar trebui să încerci și tu.

— Și tu ar trebui să privești lucrurile cu ceva mai multă detașare. Nu e decât o nenorocită de slujbă.

Bree nu mai spusese nimic, pentru că știa că sora ei n-ar fi putut înțelege.

Le-a luat douăzeci de minute să-și strângă tabăra improvizată și încă o oră ca să decidă ce era de făcut. Să stea pe loc sau să plece. Să stea. Să plece.

Alice voia să se miște de-acolo. Să găsească tabăra, să găsească o cale de ieșire, să acționeze cumva. Nu, spusese Lauren, trebuia să rămână în zona mai înaltă. Era mai sigură pentru ele. Dar acolo vântul era mai aprig, le plesnea cu îndârjire peste față, până ce pielea ajungea să le ardă și

devenea roșie. Când s-a pornit din nou ploaia, chiar și Jill a încetat să mai dea din cap aprobator și indulgent de fiecare dată când Lauren deschidea gura. Se înghesuiseră toate sub o prelată și încercaseră să scurgă apa de ploaie într-o sticlă, în timp ce Alice pășea de colo-colo, fluturându-și telefonul în aer. Când bateria telefonului lui Alice a ajuns la doar treizeci la sută, Jill i-a ordonat să-l închidă.

Ar fi trebuit să rămână pe loc, încercase Lauren din nou să le convingă, dar Alice a desfăcut harta. Se adunaseră grămadă în jurul ei și arătau spre punctele de reper de pe hârtie, în timp ce vântul amenința să le zboare foaia din mâini. O creastă, un curs de apă, o pantă. Nimic nu se potrivea exact. Nu reușeau să cadă de acord pe care dintre vârfuri erau.

De-a lungul uneia dintre marginile hărții, la nord, exista un drum de mașină. Dacă ar fi reușit să răzbească prin vegetația deasă până la drum, puteau să-l urmeze până ieșeau la liman, spusese Alice. Lauren aproape că izbucnise în râs. Asta era foarte periculos. La fel era și hipotermia, îi replicase Alice, țintuind-o cu privirea până când Lauren își ferise ochii. Până la urmă frigul a avut câștig de cauză. Jill le-a anunțat că nu mai putea să stea pe loc.

— Hai să găsim drumul, a zis, întinzându-i lui Alice harta și, după o ezitare, lui Lauren, busola. Știu că nu ești de acord, dar suntem toate în aceeași barcă.

Au împărțit câte o înghițitură din apa de ploaie adunată în sticlă, dar porția care i-a revenit lui Bree nu a făcut decât să-i întețească setea. Pe urmă s-au pus în mișcare, ignorând chiorăielile din stomac și durerile din picioare.

Bree umbla cu ochii în pământ, pas după pas. Mergeau deja de aproape trei ore, când simți cum ceva îi aterizează lângă picior, cu o mică bufnitură. S-a oprit. Era un oușor căzut pe pământ, cu

conținutul limpede și gelatinos scurs din coajă. Bree ridică ochii. Sus, deasupra, ramurile se legănau de vânt și, printre ele, o pasăre mică și cafenie privea în jos. Își smucea capul. Bree nu-și dădea seama dacă înțelegea ce se întâmplase. Oare păsării o să-i lipsească micul ou pierdut sau îl uitase deja?

Bree o auzea pe sora ei apropiindu-se din spate, trădată de plămânii ei de fumătoare.

Să fie mai detașată. Nu e decât o nenorocită de slujbă.

Totuși, nu era. Bree avea doar 21 de ani și numai patru zile până să absolve cu brio facultatea, când își dăduse seama că era însărcinată. Cel care îi era iubit de un an și jumătate – și despre care știa că, în secret, căuta inele pe site-ul Tiffany – rămăsese mut vreo zece minute, timp în care bătuse în sus și-n jos bucătăria din apartamentul lor de studenți. Acesta era unul dintre lucrurile pe care și le amintea cel mai limpede. Își dorise ca el să se așeze. În final, a făcut-o și și-a pus mâna peste a ei.

— Ai muncit atât de mult, spusese el. Cum rămâne cu internship-ul tău?

Propriul lui internship la New York era programat să înceapă peste patru săptămâni, urmat de un loc la un curs post-universitar de drept.

— Ia mai spune-mi o dată, câți absolvenți ia BaileyTennants în fiecare an?

Unul. BaileyTennants angaja un absolvent pe an pentru programul lor de dezvoltare. El știa asta. În anul acela urma să fie Bree McKenzie.

— Ești așa de entuziasmată!

Era adevărat. Perspectiva o entuziasmase. Și încă mai era, desigur. În acel moment, el îi luă mâna între palmele lui.

— E colosal. Chiar e. Și eu te iubesc așa de mult! Doar că…

În ochii lui se citea o reală teroare.

— Sincronizarea e proastă.

Într-un târziu încuviințase și ea, din cap, și a doua zi dimineață el o ajutase să-și programeze vizita de rigoare.

— Într-o zi, îi spusese el, copiii noștri vor fi mândri.

Clar era că spusese „noștri”. Bree își amintea precis asta.

— E mult mai logic să-ți faci o carieră mai întâi. Meriți să profiți din plin de ocaziile pe care le ai.

Da, își spusese și ea așa, de multe ori, mai târziu. O făcuse de dragul carierei și pentru toate acele ocazii mărețe care o așteptau. E sigur că nu o făcuse pentru el. Ceea ce a fost un noroc, pentru că el nu a mai sunat-o nici măcar o singură dată după ce a plecat la New York.

Acum Bree privea la oul spart. Deasupra, mama-pasăre dispăruse. Cu vârful ghetei, împinse câteva frunze uscate peste coaja spartă. Nu i-a venit nimic altceva în minte.

— Ne oprim aici, se auzi vocea lui Jill, plutind spre ea, din spate, unde încheia coloana. Haideți să ne odihnim un minut.

— Aici? zise Alice, întorcându-se și privind înapoi.

Copacii erau în continuare deși, dar poteca devenise puțin mai largă și nu le mai dispărea sub tălpi.

Jill își trânti rucsacul jos, fără să-i răspundă. Era roșie la față și din glugă îi ieșeau smocuri de păr. Când s-a oprit, a căutat ceva în buzunar și privirea i s-a agățat de o buturugă de pe marginea cărării.

Fără un cuvânt, se îndreptase către ea. În scobitura ciotului era adunată apă de ploaie. Jill, pe care Bree o văzuse o dată refuzând un ceai de plante pentru că frunzele fuseseră prea mult infuzate, își băgă brusc mâinile făcute căuș în buturugă, le duse la buze și înghiți cu nesaț. Se opri să scoată ceva negru din gură, aruncându-l cu un bobârnac, înainte de a-și afunda iar mâinile.

Bree înghiți în sec și limba i se umflă instantaneu, uscată. Merse și ea la ciot. Își băgă mâinile în apă și primul căuș i se scurse printre degete, pentru că brațul i se lovea de al lui Jill. Mai încercă o dată, ducându-și acum mai repede mâinile la buze. Apa avea un gust dur, de mucegai, dar Bree nu se opri, își afundă iar palmele, de astă dată înghiontindu-se să-și facă loc, pe lângă alte patru perechi de mâini. Cineva le împinse pe ale ei la o parte și Bree se buluci înapoi, ignorând durerea provocată de faptul că își dăduse degetele peste cap. Se vârî iar, luptându-se pentru porția ei, în timp ce le auzea pe celelalte gemând și înghițind. Își ținea capul aplecat, decisă să bea cât mai multă apă cu putință. Înainte să-și dea seama, apa se terminase și unghiile scurmau pe fundul acoperit de mușchi.

Se dădu repede înapoi. Gura îi era nisipoasă, iar ea se simțea descumpănită, ca și cum întrecuse măsura fără să-și dea seama unde greșise. Avea impresia că nu e singura; își vedea surprinderea și rușinea repetate pe fețele din jurul ei. Apa îi bolborosea în stomacul gol și a trebuit să-și muște buza, ca să nu vomite.

Una câte una, se îndepărtară de buturugă, evitând să se privească. Bree se așezase pe rucsac și privea cum Jill își scotea o gheată și șoseta. Avea călcâiul jupuit și plin de sânge. Nu departe, Lauren citea busola pentru a mia oară. Bree spera ca ei să-i spună ceva.

O sclipire de brichetă și o undă de fum de țigară.

— Pe bune, chiar trebuie să faci asta acum? zise Alice.

— Da. De-aia se cheamă dependență.

Beth nu a ridicat ochii, dar Bree sesiză o undă de neliniște care traversa grupul.

— E dezgustător, asta e. Stinge-o.

Bree nici măcar nu simțise mirosul de fum.

— Stinge-o, a repetat Alice.

De astă dată, Beth se uită la ea și trimise în aer un nor lung de fum, care a rămas atârnat acolo, zeflemitor. Cu o mișcare rapidă, Alice întinse mâna și îi smulse pachetul de țigări. Apoi duse brațul peste cap și azvârli pachetul în tufișuri.

— Hei! făcu Beth, țâșnind în picioare.

Și Alice țâșni în picioare.

— Pauza s-a terminat, zise. Plecăm.

Beth a ignorat-o și, fără să arunce nici măcar o privire înapoi, s-a întors și și-a făcut drum prin iarba înaltă, dispărând printre copaci.

— La naiba, să nu crezi că te așteptăm! îi strigă Alice.

Niciun răspuns, doar picurul apei pe frunze. Începuse iar să plouă.

— Pentru Dumnezeu, Jill, hai să mergem! O să ne ajungă ea din urmă.

Bree se simțea extrem de furioasă și se potoli doar când o văzu pe Jill clătinând din cap.

— Alice, nu lăsăm pe nimeni în urmă, zise.

Jill avea în voce o inflexiune care trăda furia și pe care Bree nu i-o mai auzise până atunci.

— Așa că ai face bine să o găsești, continuă Jill. Și e cazul să-ți ceri scuze.

— Glumești.

— Absolut deloc.

— Dar… a dat Alice să zică.

Însă, tocmai atunci, din spatele perdelei groase de tufe, s-a auzit un strigăt.

— Hei!

Vocea lui Beth era stinsă, părând să vină de departe.

— Am găsit ceva aici.

Capitolul 14

Când Falk bătu la ușa lui Carmen, care îl aștepta cu bagajele făcute, cerul dimineții era de un cenușiu murdar. Și-au dus gențile în parcare, călcând cu grijă pe unde ploaia de peste noapte făcuse ca aleea să fie alunecoasă.

— Ce-au spus cei de la birou?

Falk întinse brațul peste parbrizul mașinii și curăță o mână de frunze uscate care se prinseseră sub ștergătoare.

— Ca de obicei, zise Carmen.

Nu era nevoie să-i spună mai mult. Falk știa că a fost probabil o repetare a propriei lui discuții din seara anterioară. *Obțineți contractele. Obțineți contractele.* Carmen își aruncă geanta în portbagaj.

— I-ai spus lui King că plecăm?

Falk făcu semn că da. Seara trecută, după ce se despărțise de Carmen, îi lăsase sergentului un mesaj. O oră mai târziu, acesta sunase pe telefonul fix din camera lui Falk. Făcuseră schimb de informații, cele mai recente – o discuție scurtă și deprimantă pentru ambii interlocutori. Aparent, lipsa oricărui progres avea un efect negativ.

— Ți-ai pierdut speranța? îl întrebase Falk.

— Nu cu totul, răspunsese King. Dar am din ce în ce mai tare senzația că scotocim după un ac în carul cu fân.

— Cât timp o să continuați cercetările?

— O să căutăm până când nu va mai avea sens, îi spusese King.

Nu-i explicase exact ce însemna asta.

— Dar va trebui să începem să reducem din efective dacă nu găsim ceva cât mai curând. Mă rog, informația asta s-o ții pentru tine.

Acum, în lumina dimineții, Falk a observat crisparea de pe fețele căutătorilor, când un grup tocmai urca în microbuzul care-i aștepta. Își

azvârli propriul bagaj lângă cel al lui Carmen și s-au îndreptat amândoi spre cabană.

La recepție era un alt ranger, care stătea aplecat peste birou și-i dădea indicații unei femei așezate la vechiul computer pus la dispoziția oaspeților.

— Încearcă să te conectezi din nou, zicea rangerul.

— Am încercat. De două ori! Nu reușesc.

E Lauren, își dădu seama Falk. Femeia părea gata să izbucnească în lacrimi. Când îl auzi punând cheile pe tejghea, ridică privirea.

— Eliberați camerele? Plecați la Melbourne? îl întrebă, deja pe jumătate ridicată din scaun. Puteți să mă luați și pe mine? Vă rog, trebuie să ajung acasă. Toată dimineața am încercat să găsesc pe cineva care să mă ducă.

În lumina crudă a dimineții, se vedea că ochii îi erau roșii și încercănați. Falk nu-și dădea seama dacă din pricina lipsei de somn sau dacă plânsese. Amândouă, poate.

— Sergentul King ți-a dat voie să pleci?

— Da, a zis că pot să plec.

Era deja la ușă.

— Să nu plecați fără mine, vă rog. Mă duc să-mi iau bagajul. Durează cinci minute.

A dispărut înainte ca Falk să mai poată spune ceva. Pe tejgheaua recepției, Falk observă un maldăr de fluturași tipăriți. Deasupra unei reproduceri după fotografia de prezentare a lui Alice Russell, zâmbitoare, scria cu majuscule *DISPĂRUTĂ,* plus detalii esențiale și o descriere. Dedesubt era ultima fotografie de grup pe care o făcuse Ian Chase la punctul de plecare pe traseul Mirror Falls.

Falk se uită la ea. În mijloc era Jill Bailey, iar Alice și Lauren, în stânga ei. Bree era la dreapta lui Jill, și Beth, cu o jumătate de pas mai departe față de restul grupului. Detaliile erau mai ușor de distins pe fluturaș decât pe telefonul lui Chase. Toate fețele erau zâmbitoare, dar privite mai de

aproape lui Falk i se păru că fiecare zâmbet era puțin forțat. Oftând, împături fluturașul și-l băgă în buzunarul de la haină.

Carmen folosi stația radio a rangerului și, până obținu ea de la sergentul King confirmarea celor spuse de Lauren, aceasta a revenit. Stătea în ușa cabanei, cu rucsacul în mână. Era murdar și Falk își dădu seama, tresărind, că era același rucsac pe care Lauren îl avusese în timpul excursiei.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise ea, luându-se după ei spre parcare.

S-a urcat pe bancheta din spate. Și-a tras centura de siguranță și a rămas dreaptă, cu mâinile încleștate în poală. Falk își dădu seama că era disperată să plece.

— Acasă e totul bine? întrebă el, pornind motorul.

— Nu știu, răspunse Lauren, încruntată. Are vreunul dintre voi copii?

Falk și Carmen clătinară amândoi din cap.

— Nu. Ei bine, de fiecare dată când te întorci cu spatele se întâmplă câte ceva, zise ea, ca și cum asta ar fi explicat lucrurile.

Falk așteptă, dar Lauren nu mai adăugă nimic.

Au trecut pe lângă semnul care marca granița oficială a parcului și au luat-o în direcția orășelului. Falk a remarcat în fața lor haloul familiar al firmei luminoase de la stația de benzină. A verificat indicatorul de pe bord și a intrat în stație. La tejghea era același tip.

— Deci, n-au găsit-o, zise el văzându-l pe Falk.

Nu era o întrebare.

— Încă nu.

Falk se uită pentru prima dată cu atenție la acest om. Fesul de pe cap îi ascundea părul, dar sprâncenele și barba mijită erau negre.

— N-au găsit nimic dintre lucrurile ei? Prelata? Rucsacul? întrebă omul și Falk clătină din cap.

— Probabil că asta e de bine, continuă el. Ai găsit lucrurile sau cortul și pe urmă, imediat,

găsești întotdeauna și cadavrul. Întotdeauna e așa. Acolo nu se poate supraviețui fără echipament. Cred că acum sunt șanse mici să o mai găsească. Mai ales că nu există niciun indiciu.

— Ei, să sperăm că te înșeli, zise Falk.

— Nu mă înșel, a replicat omul, privind pe fereastră.

Carmen și Lauren coborâseră din mașină și stăteau cu brațele încrucișate la piept, din cauza frigului.

— Aveți în plan să vă mai întoarceți pe-aici?

— Nu știu, răspunse Falk. Poate, dacă o vor găsi.

— În cazul acesta, sper să te văd curând, frate.

Vorbele aveau o sonoritate definitivă, ca o înmormântare.

Falk reveni la mașină și urcă. Când și-a dat seama că depășise cu mult limita de viteză, rezervația și orașul erau deja la zece kilometri în urmă. Nici Carmen și nici Lauren nu obiectaseră. Abia după ce lanțul de munți s-a micșorat în oglinda retrovizoare, Lauren s-a foit pe banchetă.

— După câte se pare, zise, adăpostul pe care l-am găsit noi e posibil să fi fost folosit de Martin Kovac. Știați?

Falk o privi în oglindă. Lauren se uita pe geam și își rodea unghia de la degetul mare.

— Cine ți-a spus?

— Jill. I-a zis unul dintre căutători.

— Cred că în faza asta e doar o bănuială. Nu e confirmată.

Lauren tresări și-și scoase degetul din gură. Unghia îi sângera, și-avea o vânătaie rotundă ca o lună nouă, întunecată. S-a uitat la ea și a început să plângă.

Carmen se întoarse în spate, să-i întindă o batistă de hârtie.

— Vrei să ne oprim? Să iei puțin aer?

Falk trase pe dreapta, pe banda de refugiu. Din ambele direcții, drumul era pustiu. Zona

împădurită, care lăsase în sfârșit locul câmpurilor cultivate, îi aduse aminte de drumul spre lanțul de munți. Nu trecuseră decât două zile, dar părea că totul fusese cu mult timp în urmă. O *să căutăm până când nu va mai avea sens.*

Falk coborî și luă o sticlă de apă din portbagaj, pentru Lauren. Rămaseră toți trei la marginea șoselei, în timp ce Lauren lua câteva înghițituri.

S-a lins pe buzele palide și uscate.

— Îmi cer scuze. Mă simt prost să plec, atâta vreme cât Alice e încă acolo.

— Te-ar fi anunțat, dacă ai fi putut să faci ceva, i-a spus Falk.

— Știu asta. Și mai știu…

Zâmbi, vag și forțat.

— Știu că Alice ar face exact la fel, dacă ar fi în locul meu. Dar asta nu-mi face situația mai ușoară.

Mai luă o gură de apă, dar de astă dată mâinile i-au tremurat ceva mai puțin.

— M-a sunat soțul meu. Școala unde învață fiica mea ia legătura cu părinții. Au apărut pe internet câteva fotografii ale unei eleve. Explicite, se pare, indiferent ce anume o fi însemnând asta.

— Nu sunt ale fiicei tale? zise Carmen.

— Nu. Nu ale Rebeccăi. Ea n-ar face ceva de genul acesta. Dar… Îmi cer scuze, mulțumesc…

Lauren a luat batista nouă, întinsă de Carmen, și s-a șters la ochi.

— Dar anul trecut a avut niște probleme de felul acesta. Nimic explicit, slavă cerului, dar multă agresivitate. Alte fete i-au făcut fotografii, în timp ce se schimba după ora de sport, când lua prânzul, prostii. Doar că le-au distribuit între ele, pe telefon și pe rețelele sociale. I-au încurajat pe elevii de la liceul de băieți să comenteze. Rebecca…

Se opri o clipă.

— Rebeccăi i-a fost foarte greu.

— Îmi pare rău să aud toate astea, îi spuse Carmen.

— Da, păi, și nouă. E incredibil, serios, când stau să mă gândesc la suma pe care am plătit-o ca să învețe la școala aceea. Ne-au scris să ne comunice că au pedepsit disciplinar câteva dintre fetele vinovate și au ținut o întrunire pe tema respectului.

Lauren se mai șterse încă o dată la ochi.

— Îmi cer scuze. Când aud ceva de genul ăsta, îmi revine în minte totul.

— Fetele pot să fie cu adevărat rele la vârsta asta, spuse Carmen. Eu n-am uitat. Anii de școală au fost destul de dificili chiar și-așa, fără internet.

— Lumea cu care se confruntă acum este cu totul diferită, zise Lauren. Nu știu ce-ar trebui să fac. Să-i șterg toate conturile? Să-i iau telefonul? După felul în care mă privește, aș putea la fel de bine să-i cer să-și taie o mână.

Lauren bău apă și se mai șterse o dată la ochi. Înlăcrimată, reuși totuși să surâdă.

— Scuze. Cred că trebuie să ajung neapărat acasă.

S-au urcat înapoi în mașină și Lauren și-a sprijinit capul de geam, în timp ce Falk a pornit motorul. Într-un final, își dădu seama după respirație că femeia adormise. Ghemuită, semăna cu o coajă uscată, se gândi Falk. Ca și cum zona împădurită sorbise toată vlaga din ea.

Falk și Carmen au făcut cu rândul la volan, unul conducea, în timp ce celălalt moțăia. Stropii de ploaie de pe parbriz deveneau din ce în ce mai mici cu cât mergeau mai departe, lăsând în urmă totul, inclusiv vremea de-acolo. Radioul se auzea încet, pe măsură ce stațiile reveneau pe frecvențe, una câte una.

— Doamne ajută, zise Carmen când telefonul ei începu să vibreze. A revenit semnalul.

Se ghemui pe scaun și-și verifică mesajele.

— Jamie se bucură că te întorci acasă? zise Falk și imediat se întrebă de ce adusese vorba despre asta.

— Da. Adică, o să se bucure. Acum e plecat într-o cursă, pentru câteva zile.

Se juca, involuntar, cu inelul de logodnă și Falk se trezi gândindu-se la noaptea trecută. La picioarele ei lungi, întinse pe pat. Își drese vocea și se uită în oglindă. Lauren încă mai dormea, cu o cută de încruntare vizibilă între ochi.

— Oricum, se pare că ea o să fie bucuroasă să se întoarcă, zise Falk.

— Da, făcu și Carmen, uitându-se înapoi, pe bancheta din spate. Știu că și eu aș fi, după toate astea.

— Tu ai fost vreodată nevoită să participi la vreo chestie din asta, de team building?

— Nu, slavă cerului! Tu?

Falk scutură din cap.

— Cred că e mai mult o chestie care ține de sectorul privat.

— Jamie a participat la câteva.

— Cu firma de băuturi pentru sportivi?

— E un brand de stil, deplin integrat, dacă vrei să știi, zise Carmen râzând. Dar, da, sunt foarte preocupați de chestii din astea.

— Și a făcut și el ceva asemănător?

— Nu prea cred. A fost vorba mai degrabă de consolidarea colectivului prin intermediul sporturilor extreme. Deși, o dată, el și grupul lui a trebuit să faianțeze o baie dintr-un depozit dezafectat.

— Serios? se miră Falk. Știau ceva despre cum se pune faianța?

— Nu cred. Și au fost aproape convinși că grupul de a doua zi avea să primească ordin să o dea jos. Așa că toate au mers cam cum îți imaginezi. Nici până în ziua de azi nu vorbește cu unul dintre tipii din echipă.

Falk zâmbi, dar fără să-și ia ochii de la drum.

— Ați hotărât nunta?

— Aproape. Dar totul se precipită. Îl avem totuși pe cel care să oficieze căsătoria și Jamie știe

unde și când să-și facă apariția, așa că o să ne descurcăm. Hei, mai zise, uitându-se la Falk, ar trebui să vii și tu.

— Cum? Nu. Nu aveam intenția să mă autoinvit.

Chiar nu. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată la o nuntă.

— Știu. Dar ar trebui. O să fie bine. O să-ți facă bine ție, oricum. Am câteva prietene singure.

— E la Sydney.

— Este la o oră de zbor cu avionul.

— Și este peste trei săptămâni. Nu e puțin cam târziu să mai schimbi locurile la mese și toate celelalte?

— L-ai cunoscut pe logodnicul meu. A trebuit literalmente să scriu „fără blugi” pe invitații, pentru cei din familia lui. Ți se pare că ar fi genul de eveniment cu locuri prestabilite la mese?

Carmen își înăbuși un căscat.

— Oricum, o să-ți dau toate detaliile. Mai gândește-te!

Se auzi mișcare pe locul din spate și Falk se uită în oglindă. Lauren se trezise și privea în jur, cu ochii mari de surpriză ai cuiva care uitase unde se află. Părea uluită de traficul de pe șosea. Falk nu o condamna. După doar câteva zile în pădure, și el se simțea puțin amețit. El și Carmen au făcut schimb de locuri și fiecare rămase pierdut în propriile-i gânduri, în timp ce orașul se apropia tot mai mult și radioul cânta în fundal. La fix au fost difuzate știrile. Falk a dat volumul mai tare și imediat a regretat.

Era știrea zilei. Poliția investiga o posibilă legătură între infamul Martin Kovac și adăpostul unde Alice Russell, excursionista din Melbourne dispărută, fusese văzută ultima dată.

Falk nu era surprins că detaliul scăpase în presă. Cu un număr atât de mare de căutători implicați, fusese doar o chestiune de timp. Se întoarse către Lauren și privirile li se intersectară. Părea speriată.

— Vrei să-l opresc?

Lauren clătină din cap, așa că au continuat să asculte cum erau recapitulate detaliile care fuseseră făcute publice pentru prima dată, cu două decenii înainte. Trei victime de sex feminin și o a patra care nu fusese găsită niciodată. Apoi vocea sergentului King a umplut mașina, accentuând faptul că acele crime de care se făcea vinovat Kovac erau de domeniul trecutului. Asigurări că se făceau eforturi depline, un nou apel pentru informații de la cei care se aflaseră în zona aceea și, în sfârșit, buletinul a continuat cu altă știre.

Falk se uită la Carmen. Nu se pomenise nimic despre fiul lui Kovac. Aparent, King reușise să păstreze tăcerea despre el, deocamdată.

Lauren le indică drumul spre casa ei, într-una dintre suburbiile pline de verdeață, de genul celor pe care agenților imobiliari le place să le numească „de perspectivă”. Carmen opri în fața unei case vădit îngrijite, dar care degaja un ușor iz de neglijență, de dată recentă. Iarba de pe peticul de peluză din față crescuse în exces, și nu se obosise nimeni să șteargă un graffiti mâzgălit pe gard.

— Vă mulțumesc încă o dată, a spus Lauren, scoțându-și centura de siguranță, cu o mimică de evidentă ușurare. O să mă anunțe cineva imediat dacă sunt vești, nu? Despre Alice?

— Bineînțeles, zise Falk. Sper că totul e în ordine cu fiica ta.

— Și eu.

Expresia îi devenise dură. Cuvintele nu sunau deloc încrezător. Cei doi polițiști o priviră pe Lauren cum își ia rucsacul și dispare în casă.

— Și acum, zise Carmen, întorcându-se către Falk, ce facem? Să-l anunțăm pe Daniel Bailey că ne îndreptăm spre el sau îl luăm prin surprindere?

Falk cântări lucrurile și zise:

— Hai să-l avertizăm. Va dori să fie văzut contribuind la efortul de căutare și asta o să-l împiedice să acționeze de unul singur.

Carmen își scoase telefonul și apelă BaileyTennants. Când a închis era încruntată.

— Nu e la birou.

— Serios?

— Secretara lui a fost categorică. Se pare că și-a luat câteva zile libere. Motive personale.

— În timp ce una dintre angajatele lui a dispărut?

— Parcă Jill a spus într-adevăr că el s-a întors pentru o problemă de familie.

— Știu, doar că n-am crezut-o, explică Falk. Să încercăm la el acasă?

Carmen a pornit motorul, apoi s-a oprit, cu o mină gânditoare.

— Știi ce, casa lui Alice nu e prea departe de aici. Poate avem noroc și dăm de vreun vecin săritor, care are o cheie de rezervă.

— Și dăm și de copii proaspete ale documentelor de care avem nevoie, printate și lăsate pe blatul din bucătăria lui Alice?

— Da, asta ar fi ideal.

Obțineți contractele. Obțineți contractele. Zâmbetul lui Falk se stinse.

— Foarte bine. Hai să vedem ce e de văzut.

Douăzeci de minute mai târziu, Carmen lua curba, intra pe o stradă plină de copaci și încetinea. Nu o vizitaseră niciodată pe Alice Russell acasă și Falk privea în jur cu interes. Cartierul era un adevărat tablou de o costisitoare serenitate. Trotuarul și gardurile erau impecabile și foarte puținele vehicule parcate pe drum sclipeau în lumină. Falk ghici că majoritatea mașinilor stăteau bine cuibărite sub prelate protectoare, în garajele încuiate. În comparație cu vegetația luxuriantă și primordială care îi copleșise în ultimele trei zile, arborii îngrijiți ce mărgineau zona verde a străzii semănau cu niște modele din plastic.

Carmen a micșorat viteza, trăgând cu ochiul la cutiile de scrisori.

— Frate, de ce nu-și pun oamenii ăștia niște numere distincte pe case?

— Eu știu? Ca să țină plebea la distanță?

Atenția i-a fost atrasă de o mișcare, undeva în fața lui.

— Ei, ia uite!

Arătă cu degetul către o casă mare, de culoare crem, situată în capătul opus al străzii. Carmen privi și ea într-acolo și căscă ochii de surpriză, văzând o siluetă care ieșea de pe aleea pentru mașini, cu capul plecat. Un gest scurt, din încheietura mâinii, și BMW-ul negru parcat lângă trotuar a scos un bip scurt și s-a deschis. Daniel Bailey.

— Glumești, zise Carmen.

Bailey purta blugi și o cămașă scoasă pe dinafară. În timp ce deschidea portiera dinspre volan, tipul își trecu agitat mâna prin părul negru. S-a urcat la volan, a pornit motorul și a demarat. BMW-ul făcu o curbă și dispăru din vedere mai înainte ca ei să ajungă lângă casă. Carmen s-a luat după el, atât cât să-l vadă înghițit și luat de valul traficului de pe o arteră principală.

— Nu-mi prea vine să-l urmăresc, zise.

Falk scutură din cap.

— Nu, nu-i nevoie. Nu știu ce făcea, dar nu mi se pare că ar fi fugit.

Carmen întoarse mașina și opri în dreptul casei zugrăvite în crem.

— Oricum, cred că am găsit casa lui Alice, zise.

A oprit motorul și au coborât amândoi. Falk a observat că peste oraș se întindea o pojghiță, care-i invada încet plămânii, cu fiecare respirație. Rămase pe trotuar – simțind straniu, sub ghetele de drumeție, duritatea asfaltului – și studie casa cu două niveluri. Peluza era mare și tunsă îngrijit, iar ușa de la intrare, albastru-marin, avea un luciu strălucitor. În pragul casei, pe un covoraș scria că musafirii sunt binevenițI.

Falk simțea în aer mirosul florilor de spânz ofilite și auzea în depărtare iureșul traficului. La etajul casei lui Alice Russell, în dreptul unei ferestre curate ce dădea spre stradă, a zărit steaua albă în cinci puncte a unor urme de degete, lipite de sticlă, un smoc de păr blond și cercul unei guri deschise – cineva privea afară.

Ziua 3: Sâmbătă după-amiază

— Am găsit ceva acolo.

Vocea lui Beth era stinsă. O clipă mai târziu s-a auzit un foșnet și un trosnet și ea a reapărut, chinuindu-se să-și facă drum prin tufărișul înalt care năpădise din ambele părți poteca.

— Într-acolo. E un adăpost.

Jill se uită și ea în direcția indicată de Beth, dar vegetația era deasă, compactă. Nu vedea nimic altceva decât copaci.

— Ce fel de adăpost? o întrebă, lungindu-și gâtul și făcând un pas în față, în timp ce picioarele ei pline de bășici protestau.

— O colibă sau cam așa ceva. Veniți să vedeți!

Beth dispăru iar. De jur-împrejur, răpăitul ploii devenea tot mai insistent. Fără niciun avertisment, Bree a făcut un pas în iarba înaltă și a dispărut după sora ei geamănă.

— Așteaptă…

Jill porni și ea, dar era prea târziu. Cele două nu se mai vedeau. Se întoarse spre Alice și Lauren.

— Haideți! Nu vreau să ne despărțim.

Lăsă cărarea și pătrunse în desiș înainte să i se mai poată opune cineva. Crengile i se agățau de haine ca niște gheare, iar când păși trebuia să ridice mult piciorul. Zărea petele colorate ale jachetelor gemenelor, care apăreau și dispăreau din raza ei vizuală. În sfârșit, se opriră. Jill le ajunse din urmă, gâfâind.

Coliba, mică și scundă, se afla într-o poieniță și liniile ei drepte contrastau cu liziera sinuoasă a pădurii. Două ferestre negre, fără geam, se holbau din cercevelele putrede de lemn și ușa atârna deschisă, aninată de balamale. Jill o cercetă din ochi. Poate că avea pereții aplecați, dar părea să aibă un acoperiș.

Beth se apropie de adăpost și își vârî capul pe fereastră, arătându-și ceafa netedă și lucioasă de la

ploaie.

— E goală, strigă ea peste umăr. O să intru.

Trase de ușa lăsată și se lăsă înghițită de interiorul întunecat al colibei. Mai înainte ca Jill să apuce să spună ceva, Bree o urmă pe sora ei înăuntru.

Jill rămase singură și propria respirație îi răsuna puternic în urechi. Deodată, la o fereastră a apărut fața lui Beth.

— Aici, înăuntru, e uscat, strigă ea. Vino să vezi!

Jill porni voinicește prin iarbă spre adăpost. Ajunsă la ușă, simți un ghimpe de neliniște, un imbold puternic să facă stânga-mprejur și să plece de-acolo, dar nu avea unde să se ducă. Peste tot, vegetație și iar vegetație. Inspiră adânc și făcu un pas peste prag.

Înăuntru era destul de întunecat și ochii lui Jill au avut nevoie de câteva minute ca să se obișnuiască. Deasupra lor se auzea un răpăit slab. Măcar acoperișul era bun. Mai făcu un pas, simțind cum podeaua se lasă și scârțâie sub tălpile ei. Lauren apăru în cadrul ușii, scuturându-și jacheta de ploaie. Alice venea în urmă, privind, fără să spună niciun cuvânt.

Jill își făcu ochii roată. Avea o formă ciudată și era goală, cu excepția unei mese șubrede lipite de un perete.

Pe la colțuri atârnau pânze de păianjen, albe și groase, și o vietate își făcuse un cuib din crenguțe și frunze într-o gaură mică din dușumea. Pe masă era o cană de metal. Jill o ridică s-o studieze și observă cercul perfect lăsat în praful de pe masă.

Câteva plăci de placaj ieftin fuseseră bătute în cuie la un moment dat, ca să creeze ideea unei a doua camere. Gemenele erau deja în ea și priveau în tăcere. Jill le urmă și își dori imediat să nu o fi făcut.

De unul dintre pereți era proptită o saltea. Țesătura era plină de pete verzi de mucegai, cu

excepția mijlocului saltelei. Acolo, modelul înflorat era acoperit de o pată mare și întunecată. Era imposibil de spus ce culoare avusese pata aceea inițial.

Din spatele ei se auzi vocea lui Alice:

— Nu-mi place chestia asta!

Se uita la pată peste umărul lui Jill.

— Ar trebui să mergem mai departe.

Gemenele se întoarseră spre ea cu o expresie pe care n-ai fi putut s-o deslușești. Jill vedea că tremură amândouă și realiză că tremura și ea. Odată ce și-a dat seama, nu s-a mai putut opri.

— Stai puțin, făcu Beth, încrucișându-și brațele la piept. Ar trebui să cântărim lucrurile. Aici, înăuntru, e uscat și puțin mai cald. Și clar suntem mai în siguranță aici decât dacă ne vânturăm pe-afară toată noaptea.

— Chiar suntem? zise Alice privind cu subînțeles spre saltea.

— Sigur că da, izbucni Beth. Oamenii mor din cauza intemperiilor, Alice. Nu avem corturi, nici hrană. Avem nevoie de adăpost. Nu disprețui locul ăsta doar pentru că eu am fost cea care l-a găsit.

— Îl disprețuiesc pentru că e oribil.

Se întoarseră amândouă spre Jill, care se simțea epuizată.

— Jill, serios, zise Alice. Nu știm nimic despre locul ăsta. Oricine poate să-l folosească seara, nu avem nicio idee cine mai știe despre el…

Jill simțea praf pe vârful degetelor.

— Nu pare să fie folosită, zise, evitând intenționat să se uite la saltea.

— Dar nimeni nu știe că suntem aici, a replicat Alice. Trebuie să ne întoarcem…

— Pe unde?

— Să găsim drumul! Să mergem spre nord, așa cum am convenit. Nu putem rămâne aici la nesfârșit.

— Nu la nesfârșit. Doar până când…

— Până când? Pot să treacă săptămâni până să fim găsite aici. Trebuie măcar să încercăm să ne întoarcem.

Pe Jill o dureau umerii, baretele rucsacului se frecaseră de ei și-i lăsaseră două dungi supărătoare, iar fiecare strat de haine de pe ea era ud leoarcă. Șchiopăta din cauza călcâiului. A ascultat zornăitul ploii pe acoperiș și și-a dat seama că pur și simplu nu mai suporta ideea de a ieși din nou afară.

— Beth are dreptate. Ar trebui să rămânem.

— Serios? făcu Alice, cu gura căscată.

Beth nu a încercat să-și ascundă expresia triumfătoare de pe chip.

— Ai auzit-o pe Jill.

— Nu te-a întrebat nimeni, fir-ar să fie, zise Alice.

Se întoarse apoi spre Lauren.

— Fii de partea mea! Știi și tu că trebuie să ieșim de aici.

Lauren își duse mâna la tâmplă. Plasturele murdar i se dezlipea iar.

— Și eu cred că ar trebui să rămânem. Cel puțin în noaptea asta.

Amuțită, Alice s-a întors spre Bree, care a șovăit, apoi a înclinat din cap, cu ochii lăsați în jos.

Alice scoase un mic suspin de neîncredere.

— Doamne, zise, clătinând din cap. Foarte bine. O să rămân.

— Bun, făcu Jill, lăsându-și jos rucsacul.

— Dar numai până se oprește ploaia. Pe urmă, eu am plecat.

— Pentru Dumnezeu!

În ciuda frigului, Jill simțea cum o traversează un val fierbinte de furie, de la umerii care-o dureau și până la călcâiul plin de bășici.

— De ce trebuie să fii așa dificilă? Am mai discutat o dată despre asta. Nimeni nu pleacă singură, Alice. O să stai până când vom fi toate de acord să plecăm. În grup.

Alice se uită spre ușa colibei, care se legăna în balamalele distruse, proiectându-i pe chip un dreptunghi de lumină și lăsând să intre o pală de vânt. Trase aer în piept, să spună ceva, apoi se opri și închise încet gura, cu vârful roz al limbii încă vizibil printre dinții albi din față.

— E clar? întrebă Jill, în timp ce capul îi zvâcnea din pricina unui început de migrenă.

Alice ridică vag din umeri. Nu a mai spus nimic, dar nici nu era nevoie. Înțelesul era clar. *Nu poți să mă oprești.*

Jill se uită la Alice și la ușa deschisă, la pădurea de-afară, întrebându-se dacă era adevărat ce se-ntâmpla.

Capitolul 15

Falk a ciocănit cu putere în ușa albastru-marin a casei lui Alice Russell, ascultând cum ecoul sunetului reverbera departe, în interior. Au așteptat. Era liniște, dar nu o tăcere goală, ca într-o casă nelocuită. Falk se surprinse ținându-și respirația.

Chipul de la fereastra de sus dispăruse chiar în clipa în care-o zărise. El îi făcuse semn lui Carmen, dar până să ridice ea privirea, nu a mai văzut decât fereastra. Era cineva acolo, îi explică el partenerei sale. O femeie.

Au bătut din nou și Carmen și-a încordat auzul.

— Ai auzit? șopti ea. Cred că ai dreptate, e cineva înăuntru. Rămân eu aici, tu vezi dacă nu poți să te duci în spate.

— Bine, încuviință Falk.

Se duse pe lângă partea laterală a casei și încercă o poartă înaltă. Era încuiată, așa că a tras aproape un tomberon cu roți, bucuros că purta încă hainele din drumeție, s-a urcat pe el și a coborât pe partea cealaltă. A mers pe o alee pavată, auzind-o tot timpul pe Carmen ciocănind, și a ajuns în curtea din spate. Era spațioasă, avea chiar și o terasă de lemn și un bazin de spa, plin cu apă de un albastru pe care nu-l găseai în natură, și o iederă care dădea spațiului impresia de izolare.

Partea din spate a casei era făcută aproape numai din ferestrele unei bucătării spațioase. Sticla era atât de lucioasă, încât reflecta puternic lumina, iar Falk aproape că nu a văzut-o pe femeia blondă dinăuntru. Stătea cu spatele la el, în pragul holului, perfect neclintită. Falk o auzi din nou pe Carmen bătând la ușă și femeia tresări la auzul ciocănitului. În același timp, probabil că a simțit mișcare afară, pentru că s-a întors brusc și a tras un țipăt când l-a văzut pe Falk în grădină. Chipul ei familiar era încremenit de surpriză.

Alice.

Pentru o fracțiune de secundă, Falk simți cum îl inundă euforia amețitoare a ușurării. Adrenalina îl făcu să tresară cu putere, apoi puseul dispăru la fel de rapid cum apăruse, lăsându-i o durere aproape fizică. Clipi și mintea lui pricepu ceea ce ochii lui vedeau.

Chipul femeii îi era familiar, dar nu era al lui Alice. Iar femeie nu era cuvântul potrivit, se gândi Falk, în timp ce el porni un geamăt surd. Era doar o copilă, care se uita fix la el, dinspre bucătărie, cu spaima în priviri. Nu era Alice. Semăna perfect, dar nu era ea.

*

Falk își scoase legitimația înainte ca fiica lui Alice să țipe iar. I-o arătă prin geam.

— Poliția. Nu te speria, strigă el, încercând să-și aducă aminte cum o cheamă. Margot? Suntem din echipa care o caută pe mama ta.

Margot Russell făcu o jumătate de pas către fereastră. Se uită la legitimația polițistului, cu ochii vineți de plâns.

— Ce doriți?

Vocea îi tremura, dar avea un timbru ciudat de tulburător. Falk își dădu seama că semăna foarte tare cu al mamei ei.

— Putem să stăm de vorbă cu tine? o întrebă. Femeia care e la ușa din față e colega mea, ce-ar fi să o lași întâi pe ea să intre?

Margot ezită și se mai uită o dată la legitimație, apoi dădu din cap și dispăru. Falk rămase pe loc, așteptând. Când fata a revenit, era însoțită de Carmen. Margot descuie ușa din spate și-l lăsă să intre. După ce a pășit înăuntru, Falk a reușit să o vadă bine. Se gândi că era aproape frumoasă, la fel ca Alice, dar avea aceeași asprime a trăsăturilor, care o făcea să fie diferită. Frapantă, poate. Avea 16 ani, Falk știa asta, dar așa cum era, în jeanși și

încălțată doar cu șosete, cu fața nemachiată, părea mult mai copilă.

— Credeam că urmează să stai cu tatăl tău, nu?

Margot ridică ușor din umeri, cu ochii în pământ.

— Am vrut să vin acasă.

Avea în mână un telefon mobil, pe care îl tot învârtea, ca pe un șirag de mătănii.

— De când ești aici?

— De azi-dimineață.

— Nu poți să stai aici singură, zise Falk. Tatăl tău știe?

— E la serviciu, răspunse fata, cu ochii în lacrimi, dar fără să-i curgă pe obraji. Ați găsit-o pe mama?

— Încă nu. Dar e căutată insistent.

— Să se insiste mai mult, zise fata, cu vocea tremurătoare.

Carmen o duse până la un scaun de bucătărie.

— Stai jos. Unde ții paharele? Să-ți aduc puțină apă.

Margot arătă spre un dulap, în timp ce se juca în continuare cu telefonul.

Falk trase și el un scaun și se așeză în fața ei.

— Margot, îl cunoști pe bărbatul care a fost aici mai devreme? Cel care a bătut la ușă?

— Pe Daniel? Da, sigur, răspunse ea, cu o inflexiune de neliniște în ton. E tatăl lui Joel.

— Cine e Joel?

— Fostul meu prieten.

Cu accent inconfundabil pe *fostul.*

— Și ai vorbit cu Daniel? Ți-a spus de ce a venit?

— Nu. Nu vreau să am de-a face cu el. Știu ce voia.

— Ce anume?

— Îl căuta pe Joel.

— Ești sigură? Nu era nimic legat de mama ta?

— De mama? zise Margot, privindu-l ca și cum ar fi fost un tâmpit. Mama nu e aici. A dispărut.

— Așa e. Dar tu de unde știi sigur de ce a venit Daniel aici?

— De unde știu sigur? repetă fata, cu un hohot de râs ciudat și gâtuit. Din cauza a ceea ce a făcut Joel. A fost foarte ocupat online.

Își strânse telefonul atât de tare, că pielea mâinilor i se albi. Apoi inspiră și i-l întinse, ca Falk să se poată uita.

— Cred că poți să te uiți și tu. A văzut toată lumea.

Margot de pe ecran părea mai matură. Era machiată, avea părul desfăcut și strălucitor. Nu mai purta jeanși. Fotografiile erau surprinzător de clare pentru un iluminat atât de slab. Școala avusese dreptate, se gândi Falk. Erau explicite, fără îndoială.

Margot se uită la ecran, cu fața îmbujorată și ochii roșii.

— De cât timp sunt pozele postate online? o întrebă Falk.

— Cred că de ieri la prânz. Sunt și două postări video, mai zise, clipind des. S-au adunat deja peste o mie de vizualizări.

Carmen puse un pahar cu apă în fața lui Margot.

— Și crezi că Joel Bailey e cel care le-a postat?

— El e singurul care le avea. Sau era, cel puțin.

— Iar tipul ăsta din fotografie este el? Joel?

— Credea că sunt amuzante. Dar mi-a jurat că le-a șters. L-am pus să-mi arate telefonul drept dovadă. Nu știu, poate că le-a salvat.

Începea să divagheze deja și cuvintele se amestecau unele cu altele.

— Le-am făcut împreună, anul trecut, înainte să ne despărțim. Doar așa de… amuzament, a explicat Margot, cu o grimasă care nu arăta deloc amuzamentul. Mă rog, ar fi trebuit să fie amuzant. După ce ne-am despărțit, nu mi-a mai dat niciun semn multă vreme, dar am primit un mesaj de la el săptămâna trecută. Voia să-i mai trimit și altele.

— Ai spus cuiva? Mamei tale? interveni Carmen.

— Nu, răspunse Margot, privind bănuitoare. Ei, nici atât. I-am zis lui Joel să mă scutească. Dar a continuat să-mi tot trimită mesaje. Zicea că ar trebui să-i trimit poze noi, altfel o să le arate pe cele vechi amicilor lui. I-am spus că mănâncă rahat.

Margot a scuturat din cap.

— Și-mi *jurase* că le-a șters.

Își duse o mână la obraz și în sfârșit lacrimile au început să-i curgă, iar umerii să i se zguduie de plâns. O bună bucată de vreme nu a mai reușit să scoată nicio vorbă. Apoi a continuat:

— Dar m-a mințit.

Nu era ușor să o auzi vorbind.

— Și acum toate pozele sunt online și le-a văzut *toată lumea.*

Și-a acoperit fața cu mâinile și a plâns, în timp ce Carmen o mângâia pe spate. Falk își notă adresa de web de pe ecranul telefonului lui Margot și trimise detaliile prin e-mail unui coleg de la divizia cibernetică.

Încărcate fără permisiune, îi scrisese el. *Vârsta, 16 ani. Fă tot ce poți ca să fie șterse.*

Nu-și punea speranțe prea mari. Probabil că vor putea scoate imaginile de pe site-ul original, dar asta nu era de prea mare ajutor, dacă ele fuseseră deja preluate de alții. Își aminti de un vechi proverb. Ceva despre cum să prinzi fulgii împrăștiați de vânt.[1]

După o vreme, Margot și-a suflat nasul și s-a șters la ochi.

— Chiar vreau să vorbesc cu mama, zise ea, șoptit.

— Știu, îi răspunse Falk. Și chiar în clipa asta e căutată. Dar nu poți rămâne aici singură, Margot. Trebuie să-l sunăm pe tatăl tău și să-l chemăm să te ia acasă.

Margot clătină din cap.

— Nu, vă rog. Vă rog, nu-l sunați pe tata.

— Trebuie să…

— Vă rog. Nu vreau să-l văd. Nu pot să stau cu el astă-seară.

— Margot…

— Nu!

— De ce?

Fata întinse brațul și, spre surprinderea lui Falk, îl apucă de încheietura mâinii cu degetele ca într-o menghină. Se uită în ochii lui și rosti printre dinți:

— Ascultă-mă! Nu pot să mă duc acasă la tata pentru că *nu pot să dau ochii cu el.* Înțelegi?

Singurul sunet care se auzea era tic-tacul ceasului din bucătărie. *Toată lumea le-a văzut.* Falk încuviință din cap.

— Înțeleg.

*

A trebuit să promită că vor găsi pe altcineva la care să stea și doar după aceea Margot a fost de acord să-și împacheteze câte ceva pentru noapte.

— Unde aș putea să mă duc? îi întrebase fata.

Era o întrebare bună. Când îi ceruseră detalii despre o rudă sau prietenă la care ar fi vrut să stea, Margot clătinase din cap.

— Nu vreau să văd pe nimeni.

— Probabil că am putea aranja un soi de îngrijire temporară de urgență, spusese Falk, în șoaptă.

Stăteau în hol. Margot fusese în sfârșit de acord să-și adune câteva lucruri, iar din dormitorul ei pluteau în jos pe scări hohotele ei de plâns.

— Nu-mi place deloc ideea de a o pasa unui străin totuși. Nu în halul în care e, zise Carmen.

Își ținea telefonul în mână. Tot încercase să dea de tatăl lui Margot.

— Ce zici, să meargă la Lauren? zise, în final. E doar o idee. Numai o noapte. Măcar Lauren știe de treaba cu fotografiile.

— Da, poate, răspunse Falk.

— Bun, conchise Carmen, aruncând o privire în sus pe scări. Încearcă să o suni tu pe Lauren. Eu mă duc să vorbesc puțin cu Margot despre locul unde ar putea să țină mama ei documentele confidențiale.

— Acum?

— Da, acum. S-ar putea să fie singura șansă pe care o avem.

Obțineți contractele. Obțineți contractele.

— Bine. Fă-o!

Carmen a dispărut pe scări și Falk și-a scos telefonul, s-a întors în bucătărie și a format un număr. Dincolo de ferestrele mari, afară începea să se însereze. Desenele norilor se reflectau de pe cer pe suprafața neclintită a piscinei.

Falk se lăsă pe blatul bucătăriei, cu ochii ațintiți la panoul de plută de pe perete, și își duse telefonul la ureche. Pe panou era prins în piuneze numărul de telefon al unui meseriaș, alături de o rețetă scrisă de mâna lui Alice, pentru ceva ce se numea bile din pudră de quinoa. Mai era și o invitație la seara premiilor de la Endeavour Ladies' College, care avusese deja loc duminica trecută, exact în ziua în care Alice fusese dată dispărută. O chitanță pentru o pereche de pantofi. O broșură de la Executive Adventurers, pe care, deasupra titlului, era scrisă data weekendului trecut.

Falk se aplecă puțin mai aproape. În poza de pe coperta broșurii îl recunoscu pe Ian Chase, stând pe rândul din spate al unui grup cu personalul organizației. Chase stătea puțin întors într-o parte față de obiectivul aparatului de fotografiat, parțial ascuns de colegul său din dreapta.

În timp ce telefonul continua să-i sune la ureche, ochii i se opriră asupra unor colaje fotografice, înrămate și expuse pe pereții bucătăriei. Fotografiile erau cu Alice și fiica ei, separat sau împreună. Multe dintre instantanee erau în oglindă

– Alice și Margot când erau bebeluși, în prima zi de școală, la balet, la piscină, în bikini.

Sunetul apelului făcut de Falk s-a oprit și a intrat căsuța vocală a lui Lauren. Polițistul înjură în gând și-i lăsă un mesaj în care îi cerea să-l sune cât mai repede cu putință.

A închis telefonul și s-a dus mai aproape de colaj. Privirea îi fusese atrasă de o imagine parțial color. Era un instantaneu în aer liber, făcut într-un cadru care-i amintea puțin de masivul Giralang. Alice purta un tricou și pantaloni scurți cu emblema Endeavour Ladies' College și stătea pe malul unui râu învolburat, cu capul sus, o padelă de caiac în mână și un zâmbet pe față. În spatele ei, un grup de fete îmbujorate, cu părul ud, stăteau pe vine lângă ambarcațiune. Ochii lui Falk se opriră asupra ultimei fete din șir, și bărbatul scoase un mic sunet de surpriză. Își dădu seama că era Lauren. Alura ei sfrijită din prezent era ascunsă sub înfățișarea rotofeie de copil, dar, ca și Alice, era ușor de recunoscut, mai ales după ochi. Fotografia trebuie să fi avut vreo treizeci de ani, se gândi Falk. Interesant cât de puțin se schimbaseră, amândouă.

Mobilul din mână a început să sune tare și Falk a tresărit. S-a uitat la ecran – era Lauren – și, forțat, a revenit în prezent.

— S-a întâmplat ceva? o auzi întrebându-l, imediat ce el i-a răspuns. Au găsit-o?

— Nu, fir-ar să fie! îmi pare rău. Nu e vorba de Alice.

Îi venea să-și tragă singur o palmă. Ar fi trebuit să-i spună asta clar, în mesaj.

— Avem o problemă cu fata ei. Are nevoie de un loc unde să stea peste noapte, adăugă el și apoi îi povesti despre imaginile online.

A urmat o lungă tăcere și Falk începea să se întrebe dacă nu cumva se întrerupsese legătura. Regulile după care copiii relaționau sau nu unii cu alții erau ceva misterios pentru el, dar în timp ce

asculta cum Lauren tace, se întreba cât de repede se vor pune în mișcare mamele colegelor de școală ca să-și țină odraslele departe de Margot.

— Margot nu face față prea bine, zise el într-un final. Mai ales cu toate câte se întâmplă cu mama ei.

Din nou tăcere, mai scurtă de astă dată.

— Ar fi bine să o aduceți aici, zise Lauren, oftând. Doamne, fetele astea! Jur că ar fi în stare să se mănânce de vii.

— Îți mulțumesc.

Falk închise și se îndreptă spre hol. În fața scărilor era o ușă care dădea într-un birou. Carmen stătea la un computer. A ridicat ochii, când Falk a intrat.

— Margot mi-a dat parola, zise ea.

Vorbea în șoaptă, așa că Falk a închis ușa în urma lui.

— Ai găsit ceva?

Carmen clătină din cap.

— Nu prea am ce. Caut orbește, la plesneală. Chiar dacă Alice a salvat aici unele documente utile, putea să numească fișierele oricum, să le pună în oricare dintre directoare. O să fie nevoie de un permis oficial ca să putem lua computerul cu noi. Ca să putem să căutăm.

Oftă și ridică privirea.

— Ce-a zis Lauren?

— A acceptat. Până la urmă. N-a fost cine știe ce entuziasmată totuși.

— De ce, din cauza fotografiilor?

— Nu știu. Poate, parțial. Pe de altă parte, poate că nu. În primul rând părea că are și-așa destule necazuri cu fata ei.

— Da, așa e. Cu toate astea, nu va fi nici prima, nici ultima care să o judece pe Margot pentru acele fotografii. Ai să vezi.

Carmen aruncă o privire spre ușa închisă și coborî vocea:

— Te rog să nu-i spui lui Margot că am zis așa.

— Mă duc să o anunț care e planul, zise Falk, scuturând din cap.

Ușa de la camera lui Margot era deschisă și el o văzu pe fată așezată pe jos, pe covorul de un roz puternic. În fața ei era o valijoară deschisă, goală. Margot privea fix la telefonul din poală și tresări când Falk ciocăni ușor în tocul ușii.

— Am aranjat să stai la Lauren Shaw în noaptea asta, zise el, și Margot ridică ochii spre el, surprinsă.

— Pe bune?

— Doar o noapte. Știe ce se petrece.

— O să fie și Rebecca acolo?

— Fata ei? Probabil. E vreo problemă?

Margot pigulea colțul valizei.

— Doar că nu le-am mai văzut de ceva vreme. Rebecca știe ce s-a întâmplat?

— Îmi închipui că o să-i spună maică-sa.

Margot părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar doar clătină din cap.

— E normal, cred.

Era ceva în felul în care vorbise. Cuvintele mamei, în gura fiicei. Falk clipi, încercat din nou de o senzație ciudată de enervare.

— Bine. În fine, e doar pentru o noapte, zise, făcând semn spre valiza goală. Împachetează-ți câteva lucruri și te ducem noi până acolo.

Cu mintea aiurea, Margot întinse mâna și alese, dintr-o grămadă aflată pe jos, două sutiene de dantelă, strident colorate. Le ținea în mână, apoi ridică ochii și-l văzu cum o privește. Ceva pasager i-a trecut fetei peste chip. Un test.

Falk a continuat să o privească fix în ochi, complet neutru.

— O să te-așteptăm în bucătărie, zise el.

Odată ce a închis ușa de culoare roz-siropos, a simțit un val de ușurare. Când deveniseră adolescentele atât de conștiente de sexualitatea lor? Oare așa erau și pe vremea lui? Probabil că da, se gândi el, doar că pe-atunci el era cu totul de

acord cu asta. La vârsta aceea, o grămadă de lucruri păreau o distracție inofensivă.

Ziua 3: Sâmbătă după-amiază

De data asta, lui Beth i-a părut rău că se oprise ploaia.

Cât timp răpăise pe acoperișul adăpostului, le fusese greu să vorbească. Cele cinci femei se întinseseră pe jos în cea mai mare încăpere și au rămas așa, în timp ce vântul amiezii sufla prin ferestrele desfundate. De fapt, înăuntru nu era cu mult mai cald decât afară, recunoscu Beth în sinea ei, dar măcar era cât de cât uscat. Era bucuroasă că rămăseseră acolo. Când în sfârșit ploaia s-a potolit, tăcerea luă în stăpânire, densă și apăsătoare, toată coliba.

Beth începu să se foiască, năpădită de o ușoară senzație de claustrofobie. Vedea o margine a saltelei din cealaltă încăpere.

— Mă duc să arunc o privire afară.

— Vin și eu, zise Bree. Trebuie să merg la budă.

— Și eu, zise Lauren, ridicându-se la rândul ei.

Afară, aerul era rece și umed. Când trase ușa adăpostului după ea, Beth o auzi pe Alice șoptindu-i ceva lui Jill. Orice i-ar fi spus, Jill nu i-a răspuns nimic.

Bree arătă spre partea cealaltă a luminișului.

— Vai de mine, aia chiar e o budă?

Șandramaua, cu acoperișul putred și o latură deschisă tuturor intemperiilor, se afla ceva mai departe.

— Nu trage speranțe prea mari, zise Lauren. O să fie doar o groapă în pământ.

Beth o privi pe sora ei croindu-și drum prin iarba înaltă, spre toaleta dărăpănată. Bree se uită înăuntru și se retrase cu un chiot. Surorile se priviră ochi în ochi și izbucniră în râs, iar Beth se gândi că râdeau împreună pentru prima dată, după zile întregi. Sau chiar ani.

— Vai, Doamne! Numai asta nu, strigă Bree.

— E plin de rahat?

— De case de păianjeni. Nu te supune singură torturii. Unele lucruri nu se pot șterge din memorie. Eu o să-mi încerc norocul în tufișuri.

Se întoarse și dispăru printre copaci. Lauren reuși să zâmbească și o luă voinicește în direcția opusă, lăsând-o singură pe Beth. Lumina scădea deja și cerul devenea de un cenușiu tot mai închis.

Avuseseră noroc să dea de coliba aceea, așa cum era ea – Beth își dădea seama de asta acum, când ploaia se oprise. Printre copaci erau câteva goluri, care odinioară se poate să fi fost poteci, dar nimic nu-i încuraja pe vizitatori să descopere luminișul. Beth se simți deodată neliniștită și privi în jur, după celelalte fete. Nu se zărea nimeni. Deasupra capului, păsările țipau una la cealaltă, cu glasuri pițigăiate și insistente, dar când Beth a ridicat ochii, nu văzu niciuna.

Băgă mâna în buzunar după țigări. După ce Alice îi aruncase pachetul, îl găsise înecat într-o băltoacă. Era distrus, înmuiat în apă murdară, dar Beth nu voise să-i dea satisfacție lui Alice recunoscând ce se-ntâmplase cu țigările ei.

Degetele i se încleștară pe pachetul ale cărui colțuri erau acum fleșcăite, și Beth simți freamătul nevoii de nicotină. Deschise pachetul și mai verifică o dată dacă țigările nu mai puteau fi salvate. Mirosul de tutun umed a aprins ceva în ea și deodată îi deveni insuportabilă ideea de a le avea așa de aproape și totuși atât de departe. Îi venea să plângă. Sigur că nu voia să fie dependentă. Nici de țigări, nici de altceva.

Beth nici măcar nu știuse că era gravidă atunci când pierduse sarcina. Stătuse în camera sterilă de la clinica universității, în timp ce doctorul îi explicase că nu era ceva neobișnuit în primele douăsprezece săptămâni de sarcină. Așa că probabil nu avusese o sarcină avansată. Și nici nu ar fi putut să facă mare lucru ca s-o evite. Uneori lucrurile astea se întâmplă pur și simplu.

Beth încuviințase dând din cap. Cu glas șoptit, îi explicase că băuse cam mult. În majoritatea weekendurilor. Uneori și în timpul săptămânii. La vremea aceea, ea era una dintre puținele fete care-și luaseră diploma în informatică, iar băieții din facultate erau foarte amuzanți. Erau tineri și isteți și plănuiau cu toții să inventeze următorul domeniu „punct com", să devină milionari și să se retragă când împlineau 30 de ani. Dar, până să se întâmple toate acestea, le plăcea să bea, să danseze și să consume droguri ușoare, să piardă nopțile și să flirteze cu fata care, la 20 de ani, semăna încă foarte tare cu atrăgătoarea ei soră geamănă. Beth se bucurase și ea de toate astea. Poate puțin prea mult, privind retrospectiv.

În ziua aceea, în lumina crudă a camerei sterile din clinică, și-a mărturisit toate viciile. Doctorul clătinase din cap. Probabil că nu mai avea nicio importanță. Probabil? Aproape sigur. Dar nu definitiv? Aproape sigur nu mai avea nicio importanță, i-a spus medicul și-i dăduse o broșură de informare.

Mai bine așa, oricum, se gândise ea ieșind din clinică, ținând strâns broșura în mână. A aruncat-o la primul coș de gunoi pe lângă care a trecut. Nu mai avea de ce să se gândească la asta. Și nu avea niciun rost să spună cuiva. Nu acum. Bree nu ar fi înțeles-o, oricum. Totul era în regulă. Nu putea să-i pară rău pentru ceva ce nici nu știuse că există în ea.

Avusese în plan să se ducă direct acasă, dar când s-a gândit la apartamentul ei de studentă i s-a părut cam singuratic. Așa că a coborât din autobuz și s-a dus la bar, să-i întâlnească pe băieți. Și să bea un pahar, apoi alte câteva, pentru că tot nu mai avea niciun motiv să evite alcoolul sau un narcotic, nu? Era cam târziu pentru asta acum, nu-i așa? Iar a doua zi de dimineață, când s-a trezit cu gura uscată și cu durere de cap, nu a deranjat-o. Singurul lucru

bun la o mahmureală zdravănă era că nu te mai lăsa să simți și altceva.

Acum Beth privea pădurea deasă dimprejur și strângea în mână pachetul umed de țigări. Știa că grupul dăduse de belea. Știau *toate* că au dat de belea. Dar câtă vreme Beth putuse să fumeze, se simțise de parcă un fir o lega de civilizație. Acum însă Alice distrusese până și asta. Cu o izbucnire de furie, Beth închise ochii și aruncă țigările în tufișuri. Când i-a deschis, dispăruseră. Nu-și dădea seama unde aterizaseră.

O pală de vânt străbătu luminișul și Beth se înfioră. În jurul ei, la picioare, crenguțele și frunzele erau ude. Nu prea exista lemn uscat de foc pe-acolo. Se gândi iar la acea primă noapte, când Lauren căutase surcele uscate. Se scărpină în palma acum goală, fără pachetul de țigări, și se uită înapoi, spre colibă. Era puțin aplecată într-o rână, cu acoperișul de tablă mai săltat într-o parte decât în cealaltă. Probabil că nu era suficient ca să păstreze pământul de dedesubt uscat, dar altă șansă, mai bună, nici nu întrezărea.

În timp ce o porni înapoi spre adăpost, Beth auzea voci străbătând din interior.

— Am spus deja, răspunsul e nu.

Stresată, Jill i-a retezat-o fără multă vorbă.

— Nu-ți cer permisiunea.

— Ascultă, madam, nu uita cu cine stai de vorbă.

— Nu, Jill. Tu trebuie să deschizi ochii și să te uiți bine împrejur. Aici nu suntem la serviciu.

O pauză, apoi Jill îi răspunse:

— Eu sunt întotdeauna la serviciu.

Beth făcu un pas mai aproape și deodată simți că se împiedică și pământul îi dispare de sub ghete. Căzu grămadă, pe palme, cu glezna sucită sub ea. Se uită în jos și geamătul din piept se transformă într-un țipăt, când văzu peste ce căzuse.

Sunetul a sfârtecat aerul și a amuțit ciripitul păsărilor. De surpriză, în cabană se așternu

încremenirea, apoi două fețe au apărut la fereastră. În timp ce se căznea să se ridice, cu glezna zvâcnindu-i în semn de protest, strivită de pământ, Beth auzi zgomot de pași alergând în spatele ei.

— Ai pățit ceva?

Lauren a fost prima care a ajuns la ea, cu Bree în urma ei. Fețele dispăruseră de la fereastră și, o clipă mai târziu, ieșeau afară Jill și Alice. În cădere, Beth zburătăcise o grămadă de frunze și resturi vegetale, dezvelind o adâncitură mică, dar distinctă, în pământ.

— E ceva acolo, își auzi Beth propria voce, răgușită.

— Ce? zise Alice.

— Nu știu.

Nerăbdătoare, Alice făcu un pas înainte și își trecu gheata peste adâncitură, dând frunzele la o parte. Ca una, femeile se aplecară în față, apoi, aproape instantaneu, se dădură înapoi. Doar Alice rămase locului, cu privirea ațintită în jos. Mici, îngălbenite și parțial acoperite de noroi, chiar și pentru un ochi neexperimentat erau de neconfundat. Oseminte.

— Ce e asta? șopti Bree. Te rog, spune-mi că nu e un copil.

Beth întinse brațul și își luă sora de mână. Senzația a fost surprinzător de ciudată. S-a simțit ușurată că Bree nu s-a smuls din strânsoare.

Alice trecu iar cu gheata peste groapă, dând la o parte și mai multe frunze. Beth a văzut că de astă dată a fost mai ezitantă. Vârful ghetei lui Alice se propti în ceva solid și, cu o lovitură, îl aruncă rapid la mică distanță, printre frunze. Cu umerii vizibil tensionați, se aplecă încet și îl ridică. Chipul îi încremeni, apoi femeia lăsă să-i scape un mic icnet de ușurare.

— Doamne, zise. Nu-i nimic. E doar un câine.

Ridică o cruce mică și putrezită, stângaci alcătuită din două bucăți inegale de lemn, prinse în

cuie. În centru, cu litere atât de vechi, încât abia de se mai puteau citi, cineva cioplise numele *Butch.*

— Cum poți să fii sigură că e un câine? întrebă Beth cu o voce care parcă nu era a ei.

— Tu ți-ai boteza copilul Butch? zise Alice, privind-o. Sau poate că da. Oricum ar fi, nu pare să fie ceva uman.

Arătă cu vârful ghetei spre ceea ce semăna cu un craniu parțial dezgropat. Beth îl studie și ea. Chiar semăna puțin cu un câine. A presupus că așa e. Se întreba cum murise, dar nu rosti întrebarea cu glas tare.

— De ce n-a fost îngropat cum se cuvine? zise, în schimb.

Alice se așeză pe vine, lângă groapă.

— Probabil că solul s-a erodat. Nu pare să fie adâncă.

Beth era leșinată după o țigară. Privirea îi fugi spre liziera copacilor. Totul părea exact la fel ca acum câteva minute. Totuși, simțea furnicături pe piele, avea senzația tulburătoare că o urmărește cineva. Își luă ochii de la copaci și încercă să se concentreze la altceva. La mișcarea frunzelor suflate de vânt, la colibă, la luminiș…

— Ce e acolo?

Beth arătă dincolo de groapa puțin adâncă în care era câinele singuratic. Celelalte îi urmăriră privirile și Alice se ridică încet.

Lângă peretele adăpostului, scobitura se adâncea și mai mult în sol, într-o curbă smerită. Adâncitura era așa de lină, de parcă nici n-ar fi fost. Iarba care o acoperea era udă și bătută de vânt și avea o nuanță puțin diferită de cea crescută pe partea cealaltă. Diferența, Beth avea acum convingerea, era totuși suficientă cât să sugereze că odinioară pământul fusese scurmat acolo. De astă dată nu exista nicio cruce.

— E mai mare, o auzi pe Bree spunând, gata să plângă. De ce e mai mare?

— Nu e mai mare. Nu-i nimic.

Beth se chinuia să-și amintească. Nu era nimic altceva decât o adâncitură naturală, probabil o eroziune sau o alunecare de teren ori ceva ce se putea explica științific. Ce știa ea despre cum se regenerează iarba? Niciun rahat.

Alice mai ținea încă în mână crucea de lemn. Fața ei avea o expresie ciudată.

— Nu încerc să tulbur apele, zise, cu o voce bizar atenuată, dar care era numele câinelui pe care l-a avut Martin Kovac?

Beth își ținu respirația.

— Nu glumi, la dracu'…

— Nu glumesc… nu, Beth, *taci din gură*, că nu vreau… încercați să vă gândiți, toată lumea. Îți amintești? Acum mulți ani, când s-a petrecut totul. Avea un câine pe care-l folosea ca să ademenească excursioniștii și…

— Ține-ți gura! Ajunge! zise Jill, cu o voce stridentă.

— Dar… făcu Alice, întorcându-se spre Lauren. Îți amintești, nu-i așa? La știri? Când eram noi la școală. Cum se numea câinele? Nu Butch?

Lauren se uita la Alice ca și cum nu o mai văzuse niciodată până atunci.

— Nu-mi aduc aminte. Se poate să fi avut un câine. O grămadă de oameni au câini. Nu-mi amintesc.

Era albă la față.

Beth o mai ținea încă de mână pe sora ei când simți căldura unei lacrimi ce-i căzuse pe încheietura mâinii. Se întoarse spre Alice, cuprinsă de un val de emoție. Era furie, nu teamă, își spuse.

— Ești o scorpie manipulatoare. Cum îndrăznești? Să le sperii pe toate de moarte pentru că nu ți s-a făcut pe voie o dată în afurisita ta de viață! Ar trebui să-ți fie rușine!

— Nu mi-e rușine! Eu…

— Să-ți fie rușine!

Cuvintele răsunară până departe.

— Avea un câine, repetă Alice cu voce calmă. N-ar trebui să rămânem aici.

Beth inspiră, cu pieptul scuturat de furie, apoi se forță să respire iar înainte de a vorbi.

— Tâmpenii. Totul a fost acum douăzeci de ani. Și se întunecă într-o jumătate de oră. Jill? Tu ai fost de acord deja. Să pornim bâjbâind prin întuneric înseamnă ca una dintre noi să riște să fie ucisă.

— Beth are dreptate… zise Lauren, tresărind, dar Alice se burzului.

— Lauren, nu te-a întrebat nimeni nimic! Ai putea să ne ajuți să ieșim de-aici, dar ești prea speriată ca să încerci. Așa că nu te mai băga!

— Alice! Încetează!

Jill se uita când la oasele de câine, când la copaci și iar înapoi. Beth își dădea seama că e indecisă.

— Bine, spuse în sfârșit. Uite, nici eu nu sunt entuziasmată că trebuie să rămânem, dar povestirile cu fantome nu ne pot face niciun rău. Pe când expunerea la intemperii s-ar putea să ne facă.

Alice clătină din cap.

— Pe bune? Chiar ai de gând să rămâi aici?

— Da.

Fața lui Jill se întunecase, acoperită de o roșeață urâtă. Părul ud îi era lipit de cap și lăsa să i se vadă dunga de păr grizonant în locul în care avea cărarea.

— Știu că asta te nemulțumește, Alice, dar de data asta, ține-o pentru tine, fir-ar să fie! M-am săturat să te tot aud că o spui.

Cele două femei stăteau față în față, cu buzele vinețiii și trupurile încordate. Ceva invizibil se mișcă în tufișuri și amândouă tresăriră. Jill făcu un pas înapoi.

— Destul! Decizia a fost luată. Cineva să facă focul, pentru Dumnezeu!

Eucalipții fremătau și se uitau la ele, în timp ce femeile căutau lemne pentru foc, tresărind la fiecare zgomot, oricât de mic, până ce s-a făcut prea întuneric ca să mai vadă ceva. Alice nu le-a dat o mână de ajutor.

Capitolul 16

În mașină, Margot Russell nu a spus prea multe.

Stătea pe bancheta din spate cu ochii țintă la telefon, în timp ce Falk și Carmen au condus, pentru a doua oară în ziua aceea, până acasă la Lauren. Se uita obsesiv la înregistrările video, ținând ecranul aproape de ochi, iar zgomotele mici ale unei partide de sex adolescentin ajungeau la urechile celor doi care stăteau pe scaunele din față. Polițiștii schimbară o privire fugară. După o a doua vizionare cap-coadă, Carmen i-a sugerat cu blândețe să se concentreze la altceva. Margot a oprit pur și simplu sonorul și a continuat să se uite.

— O să avem grijă ca polițiștii care se ocupă de căutări să afle unde stai peste noapte, în cazul când va fi ceva de anunțat, i-a spus Carmen.

— Mulțumesc, răspunse Margot, aproape șoptit.

— S-ar putea ca și cei de la școală să vrea să discute cu tine, dar presupun că ei au datele de contact ale lui Lauren. Poate că fata ei ar putea să-ți aducă tot ce-ți trebuie din dulapul tău, dacă nu vrei să te duci la școală.

— Dar… începu Margot, ridicând privirea când a auzit propunerea, părând cu adevărat surprinsă. Rebecca nu mai merge la școală.

— Nu? se miră Falk, privind-o pe fată în oglinda retrovizoare.

— Nu. A renunțat să mai vină la cursuri de acum vreo șase luni.

— A abandonat complet?

— Da. Bineînțeles, a mai zis Margot. Tu ai *văzut*-o?

— Nu.

— Ah. În fine, n-a mai venit de ceva vreme. O cam tachinau. Nimic serios, doar câteva poze tâmpite. Dar probabil că se simțea…

S-a oprit. Cu ochii coborâți din nou spre ecranul telefonului și buzele strânse. Nu și-a dus până la

capăt gândul cu voce tare.

Când au intrat pe aleea pentru mașini, Lauren îi aștepta, cu ușa de la intrare deschisă.

— Haideți înăuntru, le zise ea, în timp ce traversau aleea. Când a zărit chipul umflat de plâns al lui Margot, Lauren a întins mâna ca și cum ar fi vrut să o mângâie pe obraz. A renunțat în ultima clipă.

— Iartă-mă, uitasem cât de mult…

Se opri. Falk știa ce fusese gata să spună. *Cât de mult semeni cu mama ta.*

Lauren își drese vocea și zise:

— Cum te descurci, Margot? Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat.

— Mulțumesc.

Margot fixă cu privirea tăietura prelungă de pe fruntea lui Lauren, până când, neliniștită, femeia își duse mâna la ea.

— Hai, dă-mi mie bagajul și lasă-mă să te conduc în camera ta.

Lauren îi privi pe cei doi detectivi și continuă:

— Livingul e la capătul holului. O să vin și eu într-o clipă.

În timp ce Lauren o conducea, Falk o auzi pe Margot întrebând:

— Rebecca e acasă?

— Cred că doarme.

Holul ducea spre un living unde era o dezordine surprinzătoare. Cești de cafea băute doar pe jumătate zăceau uitate pe jos, lângă canapea, și pe măsuța de alături, iar peste tot stăteau abandonate reviste deschise. Pardoseala era acoperită de un covor cu firul gros și lățos și pe toate suprafețele erau răspândite fotografii înrămate. La prima vedere, Falk observă că în cele mai multe dintre ele erau Lauren și o fetiță, evident fiica ei mai mică. Se pare că la un moment dat existase și o mică nuntă în familie și în fotografii apărea și un bărbat. Noul soț și tatăl vitreg, ghici detectivul.

Era surprins să observe cum formele dolofane adolescentine ale lui Lauren din vremea școlii apăreau și dispăreau de-a lungul anilor, cum trupul ei se umfla și se dezumfla, aproape la fiecare schimbare de anotimp. Pe când încordarea din privirea ei era constantă. Lauren zâmbea în toate fotografiile, dar în niciuna nu părea cu adevărat fericită.

Cu fata ei nu existau fotografii mai recente decât din primii ani ai adolescenței. Cea mai nouă părea să fie una cu fata în uniformă de școală, intitulată *Anul Nouă.* Era drăguță, într-un fel discret, avea un surâs timid, obrajii netezi și rotunzi și părul castaniu și strălucitor.

— Mi-aș dori ca mama să renunțe la fotografia aia.

Vocea venea din spatele lor. Falk s-a întors și a trebuit să se silească să nu reacționeze. Acum înțelegea la ce se referise Margot în mașină. *Tu ai văzut-o?*

Ochii fetei, imenși, erau duși în fundul capului. Singura culoare de pe chip era dată de cearcănele vinețiii de sub ei și de rețeaua delicată de vinișoare albăstrii care luceau sub pielea ca o foiță de hârtie. Chiar și de la distanță, Falk putea să-i distingă oasele feței și ale gâtului. Era o imagine șocantă.

Cancer, se gândi Falk instantaneu. Tatăl lui avea același aer de învins înainte de a-și da sfârșitul. Imediat însă ce i s-a conturat ideea, Falk o alungă. Aici era vorba de altceva. Aici se simțea tensiunea unui rău provocat sieși cu bună știință.

— Bună. Tu ești Rebecca? zise el. Suntem de la poliție.

— Ați găsit-o pe mama lui Margot?

— Încă nu.

— Aha!

Fata era atât de fragilă, încât aproape că părea să plutească.

— Ce nasol! Și eu m-am rătăcit odată în pădure. N-a fost deloc distractiv.

— S-a întâmplat în tabăra McAllaster?

Întrebarea lui Carmen păru să o surprindă pe Rebecca.

— Da. Ai auzi despre locul ăla? Totuși, a fost altceva decât ce a pățit mama lui Margot. Eu m-am rătăcit de grup pentru vreo două ore, cam așa.

Făcu o pauză.

— Sau, tehnic vorbind, ei s-au rătăcit de mine. Când s-au plictisit, au venit înapoi.

În mâini avea ceva cu care se juca, degetele îi erau într-o continuă agitație. Privi înapoi către holul pustiu.

— Cum se face că Margot a vrut să stea aici?

— Noi i-am propus, zise Carmen. Era oarecum reticentă să meargă acasă la tatăl ei.

— Așa. M-am gândit eu că poate să fie din cauza fotografiilor. Și eu am avut ceva probleme cu asta. Nu cu sex, adăugă ea repede. Cu mâncare și chestii.

O rostise astfel încât părea ceva atât de rușinos! Degetele i se mișcau acum și mai repede. Falk văzu că împletea ceva. Fire argintii și roșii, împreună.

Rebecca aruncă o privire spre ușă.

— Ați văzut imaginile cu Margot? îi întrebă ea, șoptit.

— Margot a decis să ne arate câteva, răspunse Carmen. Dar tu?

— Toată lumea le-a văzut.

O spusese fără răutate, pur și simplu. Degetele ei continuau să lucreze.

— Ce faci acolo? o întrebă Falk.

— A, făcu Rebecca, râzând stânjenită. Nimic. E o prostie.

Le arătă o brățară împletită, viu colorată, în care fire argintii și roșii alcătuiau un model complicat.

— O brățară a prieteniei? a zis Carmen.

Rebecca se strâmbă amuzată.

— Probabil. Nu că le-aș dărui cuiva. Ar trebui să fie o chestie de conștientizare. Terapeutul meu

mă pune să le fac. De fiecare dată când mă simt neliniștită sau sunt pe cale de a mă comporta autodistructiv, trebuie să mă concentrez la asta.

— De fapt, e ceva cu adevărat pozitiv, a zis Carmen, aplecându-se să o examineze.

Rebecca înnodă capetele libere ale brățării și i-o întinse.

— Păstreaz-o! Am o mulțime, explică, făcând semn spre o cutie de pe măsuța de cafea.

Falk văzu o grămadă haotică de argintiu și roșu. Nici chip să poată număra câte brățări erau acolo. Zeci. Era tulburător să-ți imaginezi cât timp trebuie să i se fi consacrat grămezii aceleia, degetele subțiri ale Rebeccăi muncind grăbite, ca să o distragă de la gândurile negre pe care i le cocea mintea.

— Mulțumesc, a spus Carmen, punând brățara în buzunar. Îmi place cum ai realizat modelul.

Rebecca părea mulțumită și obrajii supți i se scobiră și mai tare când a încercat să zâmbească timid.

— Pe acesta l-am creat chiar eu.

— E într-adevăr frumos.

— Ce e frumos? interveni Lauren, apărând în cadrul ușii.

Prin comparație cu fiica ei scheletică, silueta ei minionă a părut dintr-odată imensă.

— Vorbeam despre modelul cel nou. Mama are și ea una cu același model.

Rebecca se uită pe fugă la încheietura mâinilor lui Lauren. La stânga, purta un ceas, dar la mâna dreaptă nu avea nimic. În schimb, pe piele era un mic semn roșiatic, de jur-împrejurul încheieturii. Expresia de pe fața Rebeccăi deveni mai dură.

Lauren coborî ochii, îngrozită.

— Iubito! Îmi pare rău. Am pierdut-o în sălbăticie. Aveam de gând să-ți spun.

— E-n regulă.

— Ba nu. Nu este. Chiar îmi plăcea…

— Nu-i nimic.

— Iartă-mă!

— Mamă, se răsti Rebecca. Las-o baltă! Nu-i nimic. Doar mai am alte o mie.

Lauren s-a uitat la cutia deschisă de pe masă și Falk pricepu fără urmă de îndoială că femeia ura tot conținutul ei. Lauren ridică ochii aproape cu ușurare când în ușă a apărut Margot, cu ochii înroșiți, dar fără să plângă.

— Bună, Margot, zise Rebecca, puțin încurcată, întinzând mâna și trântind capacul cutiei cu brățări.

A urmat o pauză ciudată.

— Deci, ai văzut filmele?

Margot nu părea capabilă să se uite în ochii celeilalte fete, așa că își plimba privirea grăbită peste pereții încăperii.

— Nu, răspunse Rebecca, ezitând.

Margot scoase un mic hohot de râs nervos.

— Mda, sigur, zise. Atunci ai fi singura.

Lauren bătu din palme.

— Gata, fetelor. Mergeți în bucătărie și hotărâți ce vreți să mâncați la cină… amândouă, Rebecca, te rog…

— Nu mi-e foame.

— Nu discut. Vreau să spun, nu în seara asta…

— Dar…

— Rebecca, pentru Dumnezeu!

Lauren ridicase parcă vocea mai mult decât intenționase și își înghiți vorbele. Oftă.

— Iartă-mă. Te rog, du-te!

Rebecca se uită la mama ei cu o privire răzvrătită, se întoarse și ieși din cameră, urmată de Margot. Lauren așteptă până când le auzi pașii îndepărtându-se pe hol.

— O să am grijă ca Margot să se simtă bine aici. Și o s-o împiedic să intre online, dacă pot.

— Îți mulțumesc pentru asta, zise Carmen, îndreptându-se către ieșire, împreună cu Falk. Un ofițer de legătură a vorbit cu tatăl lui Margot. Vine el să o ia mâine, după ce se mai calmează.

— E-n ordine. Măcar atât să fac pentru Alice.

Lauren îi conduse până la aleea pentru mașini. Se uită înapoi, spre casă. Din bucătărie nu se auzea niciun sunet, nicio vorbă.

— În ultima vreme n-a fost prea ușor pe-aici, dar măcar eu am reușit să mă întorc acasă.

Ziua 3: Sâmbătă seara

Focul se simțea totuși.

Strălucea în peticul defrișat din dreptul ușii colibei. Flăcările erau prea slabe ca să degaje vreo urmă de căldură adevărată, dar așezată lângă el, Lauren se simțea puțin mai bine decât în ultimele două zile. Nu foarte bine, nici pe departe, dar ceva mai bine.

Fusese nevoie de peste o oră de migăleală zdravănă ca să-l aprindă. Lauren se așezase cu spatele la vânt, cu mâinile amorțite de cât ținuse bricheta lui Beth sub o grămadă de vreascuri ude. După douăzeci de minute, Alice își desfăcuse brațele încrucișate la piept și venise să dea o mână de ajutor. Evident, frigul e mai mare decât furia, se gândi Lauren. Jill și gemenele se retrăseseră în colibă.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat mai devreme, a zis într-un final Alice, dregându-și glasul.

Nu fusese ușor să-i asculți vocea. Scuzele lui Alice, când se întâmpla să-și ceară, sunau întotdeauna ca un reproș.

— E-n ordine. Toate suntem obosite.

Lauren se pregătea pentru un nou scandal, dar Alice a continuat să se ocupe de foc. Părea distrasă, aranja surcelele în grămăjoare și pe urmă le dărâma, ca să le refacă.

— Lauren, ce face Rebecca?

Întrebarea picase din senin și Lauren a clipit surprinsă.

— Cum?

— Mă întrebam doar cum face față după treaba cu fotografiile, de anul trecut.

Treaba cu fotografiile. Suna ca și cum nu era mare lucru.

— E bine, răspunse în sfârșit Lauren.

— E bine? repetă Alice, părând sincer curioasă. Se întoarce la școală?

— Nu, zise Lauren, ridicând bricheta. Nu știu.

Se concentra asupra sarcinii imediate. Nu voia să vorbească despre copilul ei cu Alice, care stătea acolo, cu fiica ei sănătoasă și serile ei de premiere și *perspectivele* ei.

Lauren încă-și mai amintea când o văzuse prima dată pe Margot Russell, cu șaisprezece ani în urmă, la clinica de vaccinări a centrului de sănătate. Era doar a doua oară când Lauren o întâlnea pe Alice de când terminaseră școala, dar o recunoscu imediat. A urmărit-o cum împinge căruciorul scump în care era un ghemotoc rozaliu, până la recepția unde erau asistentele. Părul lui Alice părea proaspăt spălat și blugii nu o strângeau în talie. Bebelușul ei nu plângea. Alice îi zâmbise asistentei medicale. Arăta odihnită, mândră și *fericită.* Lauren se furișase pe culoar și se ascunsese în toaletă, zgâindu-se la reclama pentru contraceptive de pe spatele ușii cabinei, în timp ce Rebecca urla. Nu voise atunci să o compare pe fata ei cu a lui Alice Russell și era sigură că nici acum nu voia.

— De ce mă întrebi? vru să știe Lauren, concentrată intens să aprindă bricheta.

— Ar fi trebuit să te întreb de o grămadă de vreme.

Da, chiar că ar fi trebuit, se gândi Lauren. Nu spuse însă nimic și scăpără din nou bricheta.

— Cred că… începu Alice, apoi se opri, dar se juca în continuare cu vreascurile, fără să-și ridice ochii din pământ. Margot…

— Hei, uite! Gata!

Lauren suflă ușor, la apariția unei scântei zdravene și sclipitoare. Își făcu mâinile căuș, să o protejeze, și alimentă flăcăruia până ce focul se aprinse bine, exact când se lăsa întunericul.

Jill și gemenele au ieșit și ele din colibă, cu fețele pline de o ușurare vizibilă, și toate s-au

adunat în cerc în jurul flăcărilor. Lauren se uită la Alice, dar indiferent ce voise aceasta să spună, acum se pierduse în entuziasmul momentului. O vreme au rămas toate în picioare, să privească focul, și până la urmă, una câte una, și-au întins pe jos jachetele impermeabile și s-au așezat.

Lauren simțea cum umezeala începe să-i iasă din haine. Felul în care limbile portocalii ale focului jucau pe fețele celorlalte femei i-a amintit de prima noapte, din prima tabără, cu bărbați și cu băutură. Și cu mâncare. Acum părea așa de departe și de demult! Ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Cât crezi că o să mai dureze până ce-și vor da seama că ne-am rătăcit? se auzi vocea lui Bree spărgând tăcerea.

— Să sperăm că nu prea mult, zise Jill, uitându-se la foc, cu ochii sclipind.

— Poate că ne caută deja. E posibil să fi înțeles, când nu am ajuns la al doilea loc de tabără.

— Nu au de unde să știe, interveni Alice arătând în sus, pe un ton care parcă despica aerul. Nu am auzit niciun elicopter de căutare. Nu ne caută nimeni.

Nu i-a răspuns decât focul trosnind. Lauren spera că Alice se înșală, dar nu avea energia să o contrazică. Voia să stea acolo și să privească flăcările, până când cineva avea să apară dintre copaci, după ea. Până când *căutătorii* apăreau dintre copaci după ea, se corectă Lauren, dar prea târziu. Gândul își înfipsese deja sămânța otrăvită, și Lauren privi împrejur.

Arborii și tufișurile din preajmă luceau roșiatic, iar focul de tabără dădea impresia unei mișcări spasmodice. Dincolo de ele era ca și cum ai fi privit în gol. Lauren scutură din cap. Era ridicolă. Totuși, evita să se uite în direcția acelei oribile adâncituri în pământ, care nici nu era, de fapt, atât de oribilă, dacă te gândeai că probabil era vorba de eroziunea solului. Alice avea totuși dreptate, îi

șoptea în cap o voce mică. Nu fusese niciun elicopter.

Lauren inspiră adânc de câteva ori și-și luă ochii de la tufișuri, ca să privească, în schimb, spre cer. Când ochii i se obișnuiră, clipind des ca să înțeleagă ce vedea, a simțit un val de surpriză. Norii se risipiseră de astă dată și stelele se împrăștiaseră peste noaptea de cerneală, într-un fel cum nu mai văzuse de ani întregi.

— Uitați-vă toate la cer!

Celelalte se lăsară pe spate, cu mâna streașină la ochi, să și-i ferească de lumina focului scăpătat.

Fusese la fel și în celelalte nopți? se întreba Lauren. Nu reușea să-și amintească decât un cer acoperit de nori apăsători, dar poate că pur și simplu nu se obosise să le observe.

— Cunoaște cineva vreo constelație?

Alice stătea pe spate, sprijinită pe coate, și se uita în sus.

— Crucea Sudului, bineînțeles, zise Bree, arătându-le-o. Și în perioada asta a anului poți câteodată să mai distingi și una dintre stelele importante ale Fecioarei. Constelația Săgetătorului e prea jos, spre linia orizontului, ca să poată fi văzută de aici.

A băgat de seamă că femeile se uitau la ea și a ridicat din umeri.

— Bărbaților le place să-mi arate stelele. Li se pare că e ceva romantic. Chiar este, puțin. Și li se mai pare că e ceva original, ceea ce nu e cazul.

Lauren simți unda unui zâmbet.

— E uluitor, zise Jill. Așa înțelegi de ce oamenii obișnuiau să creadă că viitorul le e scris în stele.

— Unii încă mai cred, zise Alice, râzând scurt.

— Nu și tu, presupun.

— Nu. Eu, nu. Cred că facem toți niște alegeri.

— Și eu cred la fel, răspunse Jill. Totuși, uneori mă întreb. Adică, eu m-am născut în compania BaileyTennants. Am mers pe urmele tatei în

afaceri, așa cum mi s-a spus, lucrez împreună cu fratele meu, așa cum se așteaptă de la mine.

Oftă.

— În fiecare zi fac ceea ce trebuie să fac, pentru companie și pentru moștenirea familiei și toate celelalte, pentru care a muncit tata. Pentru că asta este ce trebuie să fac.

— Totuși, Jill, poți să alegi, interveni Alice, cu o voce a cărei rezonanță Lauren nu o putea identifica. Noi toate putem.

— Știu asta. Doar că uneori simt într-un fel că mi se…

Se opri să arunce ceva în foc și flăcările au șuierat și au pâlpâit.

— …mi se forțează mâna.

Pe întuneric, Lauren nu-și dădea bine seama dacă Jill avea ochii în lacrimi. Nu-i trecuse niciodată prin cap că s-ar putea să fie nefericită cu misiunea ei în cadrul companiei BaileyTennants. Își dădu seama că se zgâia la ea și își întoarse privirea.

— Știu ce vrei să spui, zise, pentru că i se păruse că așa se cuvine. Oricui îi place să simtă că deține controlul, dar poate că…

Și-o imagină pe Rebecca. Controla atât de strict ce mânca, însă în cazul bolii care o distrugea nu avea nicio putere. Era ceva care nu se putea schimba, oricâte ședințe de terapie sau îmbrățișări ori amenințări primea, indiferent câte brățări ale concentrării conștientizate împletea. Lauren își trecu un deget peste brățara de la încheietura mâinii.

— Nu știu. Poate că nu putem fi altfel decât suntem. Poate că ne naștem într-un anume fel și nu putem schimba nimic.

— Omul poate să se schimbe totuși, a intervenit Beth, vorbind pentru prima dată. Eu m-am schimbat. În mai rău și în mai bine.

Stătea ghemuită, aplecată în față, și își aprinsese de la foc vârful unui pai lung de iarbă.

— Oricum, totul e o prostie, chestia asta cu astrologia și destinul. Bree și cu mine ne-am născut la trei minute distanță, în aceeași zodie. Asta spune tot ce trebuie să știi despre cum ne stă scris în stele destinul.

Un hohot moale de râs a venit dinspre toate celelalte, la auzul vorbelor ei. Lauren avea să-și aducă aminte mai târziu că fusese pentru ultima dată.

Au rămas tăcute, cu ochii ridicați spre stele sau aplecați la foc. Cuiva îi ghiorăi tare stomacul. Niciuna nu a comentat. Nu avea sens. Reușiseră să-și umple parțial sticlele cu apă de ploaie, dar mâncare nu mai era de mult. O rafală de vânt a trecut printre ele și a făcut să joace limbile focului, iar în jur, pretutindeni, copacii invizibili fremătau în întuneric și gemeau într-un singur glas.

— Ce credeți că o să se-ntâmple cu noi, aici?

Vocea lui Bree era doar o șoaptă.

Lauren a așteptat să audă că o liniștește careva. *Nu o să pățim nimic.* Nu a făcut-o nimeni.

— Nu o să pățim nimic? încercă Bree din nou.

— Sigur că nu, îi răspunse de astă dată Beth. Până mâine după-amiază o să înceapă să ne caute.

— Și dacă nu reușesc să ne găsească?

— O să reușească.

— Și dacă nu pot?

Bree căscase ochii.

— Pe bune? Și dacă Alice are dreptate? Las-o moartă cu alegerile pe care putem să le facem și cum noi controlăm totul. Dacă toate astea sunt o tâmpenie? Eu nu simt că dețin controlul, câtuși de puțin. Dacă nu avem nicio șansă să alegem și suntem, de fapt, sortite să rămânem rătăcite în sălbăticie? Singure și speriate, fără să fim descoperite vreodată?

Nu i-a răspuns nimeni. Deasupra capetelor lor, stelele priveau în jos, iar lumina lor rece și distantă învelea Pământul.

— Bree, cu niciun chip destinul nostru nu este să rămânem aici, zise Alice de pe partea cealaltă a focului, reușind să scoată un chicot. Doar dacă vreuna dintre noi nu a făcut ceva cu adevărat îngrozitor, într-o viață anterioară.

Lauren se gândi că era aproape amuzant cum, în intimitatea relativă pe care o dădea penumbra tremurătoare, toate fețele păreau un pic vinovate.

Capitolul 17

— A fost stânjenitor, a zis Carmen.

— Care parte?

— Totul.

Erau în mașină, în dreptul casei lui Lauren. Cât stătuseră înăuntru, se întunecase, iar sclipirea felinarelor de pe stradă dădea picăturilor de ploaie de pe parbriz un luciu portocaliu.

— Nici măcar n-am știut ce să-i spun lui Margot când eram acolo, la ea acasă, a explicat Carmen. Adică, are dreptate. Ce naiba ar trebui să facă acum, când fotografiile alea au fost răspândite? Că doar nu poate să le retragă ea. Și pe urmă, Rebecca. A fost șocant. Nu-i de mirare că Lauren e așa de nervoasă.

Falk se gândea la adolescenta scheletică și la grămada ei de brățări care semnificau concentrarea conștientizată. Câtă angoasă și cât stres erau împletite odată cu firele acelea? Clătină din cap.

— Și acum? zise, uitându-se la ceas.

Părea mai târziu decât era de fapt. Carmen își verifică telefonul.

— Biroul și-a dat acordul pentru o vizită acasă la Daniel Bailey. De fapt, probabil au presupus că e acolo. Dar au zis să ne purtăm cu mănuși.

— Super indiciu, zise Falk, pornind motorul. Au mai spus și altceva?

— Cele obișnuite, i-a răspuns ea cu un surâs discret, evitându-i privirea.

Obțineți contractele. Carmen se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mă întreb dacă băiatul lui nu a ajuns acasă.

— Poate, zise Falk.

Se îndoia că așa e. Văzuse ce expresie avea Daniel Bailey pe chip când ieșise val-vârtej din casa lui Alice. Falk nu avea nevoie să-l cunoască pe Joel Bailey ca să știe că băiatul se dăduse probabil cât mai la fund cu putință.

*

Casa familiei Bailey era ascunsă în spatele unei porți de fier forjat bogat ornamentate și al unui gard viu foarte compact, fiind imposibil să vezi ceva dincolo de ele, din drum.

— E vorba de Alice Russell, a răspuns Falk, în dreptul unui interfon.

Lumina roșie a camerei de supraveghere a clipit, apoi poarta s-a deschis silențios, dezvăluind o alee pentru mașini, lungă și netedă. Era mărginită de cireși japonezi cu ramuri plângătoare, ca niște jucării impecabile.

Le-a deschis ușa chiar Bailey. S-a uitat surprins la Falk și la Carmen, apoi s-a încruntat, încercând să-și dea seama cine sunt.

— Ne-am mai întâlnit?

Era o întrebare, nu o afirmație.

— La cabană. Ieri. Cu Ian Chase.

— Da, corect.

Bailey avea ochii injectați. Părea mai bătrân decât cu o zi în urmă.

— Au găsit-o pe Alice? Ziceau că o să sune cineva dacă o găsesc.

— Nu, nu au găsit-o, a răspuns Falk. Dar oricum, am vrea să discutăm cu dumneata.

— Iar? Despre ce?

— Pentru început, de ce ai bătut la ușa casei lui Alice Russell, în urmă cu câteva ore?

Bailey încremeni.

— Ați fost la ea acasă?

— Doar e dispărută în continuare, răspunse Carmen. Credeam că vrei să facem tot ce se poate.

— Bineînțeles, se răsti Bailey, apoi se opri.

Se frecă la ochi cu o mână, apoi deschise ușa mai larg și făcu un pas înapoi.

— Mă scuzați. Poftiți înăuntru.

L-au urmat într-un hol lung impecabil, apoi într-o verandă largă, somptuoasă. Pardoseala de lemn

lustruit lucea sub canapelele de piele, iar flăcările slabe din șemineu încălzeau încet încăperea. Era ordine, ca la expoziție. Falk a trebuit să-și stăpânească impulsul de a se descălța. Bailey le făcu semn să ia loc.

Dintr-o fotografie de familie, făcută de un profesionist și așezată deasupra șemineului, Bailey zâmbea larg alături de o brunetă atrăgătoare. Își ținea mâna rezemată de umărul unui adolescent cu pielea netedă și dinți sănătoși, albi, îmbrăcat cu o cămașă călcată ireproșabil. Joel Bailey, ghici Falk. Pe ecranul telefonului lui Margot Russell nu arăta chiar la fel.

Bailey îi urmări privirea spre fotografie.

— Am fost acasă la familia Russell să văd dacă fiul meu e acolo. Nu era, sau cel puțin nu cred că era, așa că am plecat.

— Ai încercat să vorbești cu Margot? îl întrebă Carmen.

— Era acasă, nu-i așa? M-am gândit eu că s-ar putea să fie. Nu, n-a vrut să răspundă la ușă, a zis ridicând privirea. Ați vorbit cu ea? Știe unde e Joel?

Falk a dat să clatine din cap, când în pragul ușii s-a mișcat ceva.

— Ce e cu Joel? L-au găsit? se auzi o voce.

Femeia brunetă din fotografia de familie stătea acolo și-i privea. La fel ca soțul ei, și pe ea îngrijorarea o îmbătrânise. Era îngrijit îmbrăcată, purta bijuterii de aur strălucitor în urechi și la gât, însă ochii îi sclipeau, plini de lacrimile nevărsate.

— Soția mea, Michelle, zise Bailey. Tocmai le spuneam că am fost acasă la Margot Russell să-l caut pe Joel.

— De ce? Nu cred că ar avea ce să caute la ea, comentă Michelle, cu buzele strânse într-o grimasă de neîncredere. Nu vrea să aibă nicio legătură cu ea.

— Oricum, nu era acolo, i-a explicat Bailey. Se ascunde acasă la vreunul dintre amicii lui.

— Măcar i-ai spus lui Margot să-l lase în pace? Pentru că dacă o să continue să-l bombardeze cu alte fotografii și filme video, o să mă duc chiar eu la poliție.

— Nu cred, începu Falk, dregându-și vocea, că există vreun risc să-i mai trimită Margot ceva, vreodată. E foarte supărată că toate au ajuns pe internet.

— Și credeți că Joel nu e? E mai supărat decât oricine altcineva. E atât de jenat, că nici cu noi nu vrea să dea ochii. Nu a vrut să fie antrenat în nimic din toate astea.

— După câte se pare, a vrut totuși fotografiile, zise Carmen.

— Nu. Nu le-a vrut, a replicat dur Michelle, iritată. Fiul meu n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Înțelegeți ce vă spun?

Bailey a dat să vorbească și el, dar soția lui i-a făcut semn să tacă.

— Chiar dacă a fost o greșeală, reluă Michelle, aruncând o privire spre portretul de familie. Chiar dacă au flirtat, de exemplu, și el a spus ceva ce Margot a înțeles greșit, de ce să-i trimită așa ceva? Fata asta nu are deloc respect de sine? Dacă nu voia ca fotografiile să ajungă online, poate că ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a se purta ca o târfuliță.

Abia ce a terminat de rostit cuvintele, că Bailey a și sărit în picioare și a scos-o pe nevastă-sa afară din cameră. A lipsit câteva minute. Falk auzea murmurul înfundat și șoptit al unei voci dure și replicile pițigăiate și furioase ale celeilalte. Când a revenit, Bailey părea și mai tensionat.

— Îmi cer scuze pentru adineauri, a zis, oftând. Michelle e foarte marcată. Ea a descoperit pozele și înregistrările video. Avem o tabletă nouă pentru living și nu știu cum de s-a conectat mobilul lui Joel la ea. Probabil din greșeală, în timp ce el a descărcat ceva, pe tabletă s-a salvat albumul din camera foto a telefonului său și Michelle a văzut

totul. M-a sunat pe mine. Eu eram deja în drum spre microbuzul care ne ducea la blestematul ăla de *team building*. A trebuit să întorc și să revin acasă. Joel era aici, cu niște prieteni. Pe ei i-am trimis acasă și, evident, l-am pus să șteargă imaginile. I-am ținut și o morală zdravănă.

— De aceea ai ajuns cu întârziere la cabană? întrebă Falk, și Bailey a încuviințat dând din cap.

— N-am vrut să mai plec deloc, dar era prea târziu ca să mai contramandez. Nu dă bine ca șeful să lase baltă programul de *team building*. În plus… a șovăit el, dar apoi a continuat: M-am gândit că poate ar fi bine să o previn pe Alice.

Falk o văzu pe Carmen ridicând din sprâncene.

— Chiar dacă șterseseși deja fotografiile?

— Am considerat că e important, i-a explicat Bailey, pe un ușor ton de martir.

— Și ai reușit? Să o previi?

— Da. În prima seară, pe traseu, când ne-am dus în tabăra fetelor. Încercasem să o sun de pe drum, dar n-am reușit să o prind. Până să ajung eu la cabană, grupul de fete deja pornise pe traseu.

Falk se gândea la semnalul propriilor telefoane mobile, care scăzuse până aproape de zero, pe măsură ce se apropiaseră de lanțul muntos.

— Dar ce de atâta grabă? întrebă el. Ai spus doar că imaginile fuseseră șterse, așa că de ce nu puteai să-i spui după programul de *team building*? Dacă tot era neapărată nevoie să-i spui?

— Mda. Știi, eu, unul, aș fi fost fericit să șterg imaginile și cu asta să se termine totul, dar…

Aruncă o privire spre ușa în cadrul căreia stătuse soția lui, mai devreme.

— Michelle era… este… foarte supărată. Știe numărul de telefon al lui Margot Russell. Cât am condus până la cabană, am început să mă alarmez că Michelle ar putea, știu și eu, să simtă nevoia să spună ce avea pe suflet. Nu voiam ca, după trei zile, Alice să ajungă acasă și să găsească un șir de mesaje de la Margot, plângându-se de nevastă-

mea, iar Alice să nu știe despre ce era vorba. Ar fi avut atunci motive întemeiate să facă o plângere.

Falk și Carmen se uitau la el.

— Așadar, ce i-ai spus lui Alice? îl întrebă Falk.

— M-am gândit că probabil nu ar vrea ca toată lumea să știe, așa că am luat-o deoparte.

Peste chip îi trecu fantoma unui zâmbet crispat.

— Ca să fiu sincer, *eu* nu am vrut să afle toată lumea. I-am povestit că Joel a avut niște fotografii cu Margot, dar că au fost șterse.

— Cum a reacționat Alice?

— La început nu m-a crezut, când i-am zis de poze. Sau nu a vrut să mă creadă.

Se uită iar spre ușa unde stătuse nevastă-sa, cu ochii roșii de plâns.

— Poate că nu e de mirare totuși. A susținut insistent că Margot nu ar face niciodată așa ceva, însă când i-am spus că văzusem cu ochii mei fotografiile, a reacționat altfel. A început să înțeleagă și m-a întrebat dacă le mai arătasem și altcuiva sau dacă aveam de gând să o fac. I-am spus că nu, bineînțeles că nu. Cred că încă făcea eforturi să înțeleagă. Nu puteam să o condamn. Și eu însumi îmi băteam destul capul cu toată tărășenia.

Își privi mâinile.

Cu gândul la Jill Bailey, Falk se încruntă. *E o problemă de familie.*

— I-ai spus surorii tale ce s-a întâmplat?

— În timpul programului de *team building*? făcu Bailey, scuturând din cap. Nu chiar tot. I-am zis că am întârziat pentru că am descoperit la Joel niște fotografii indecente. Nu i-am zis nimic de faptul că era implicată și Margot. M-am gândit că e o decizie pe care trebuie să o ia Alice, ca mamă, zise el și oftă. După excursie, când am văzut că Alice nu s-a întors, a trebuit să-i spun totuși lui Jill.

— Cum a reacționat?

— A fost furioasă. A zis că ar fi trebuit să-i spun toată povestea încă din prima seară, acolo, în

tabără. Poate că așa ar fi trebuit?

Carmen se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Și atunci, cum de s-a ajuns ca imaginile să fie făcute publice? Margot zice că sunt online încă de ieri.

— Sincer, nu știu. Ieri am plecat imediat ce am aflat de asta de la Michelle. Iar ea aflase de la o altă mamă, spuse și clătină din cap. Dacă are vreo importanță, eu nu cred că Joel le-a răspândit. I-am vorbit mult de-a lungul timpului despre respect și dreptul la intimitate, și chiar mi s-a părut că înțelege.

Falk se gândi că în momentul acela Daniel Bailey vorbea cam la fel ca nevastă-sa.

— Când Michelle a descoperit pozele, a continuat Bailey, Joel era cu câțiva prieteni. În haosul acela, cred că este foarte posibil ca unul dintre ei să le fi copiat.

Își învârtea în mâini telefonul.

— Nu-mi doresc decât ca Joel să răspundă la afurisitul ăsta de telefon, ca să putem lămuri totul.

Pentru o clipă, singurul zgomot care se auzea era trosnetul lemnelor în șemineu.

— De ce nu ai zis nimic până acum, doar am mai stat de vorbă! a vrut Falk să știe.

— Încercam să le respect copiilor intimitatea. Să nu le agravez situația.

Falk se uită la el și, pentru prima dată, Bailey nu a reușit să-i susțină privirea. Mai era ceva. Falk se gândi la Margot stând ca un copil singură în bucătăria mamei sale.

— Ce vârstă are Margot în imaginile acelea?

Bailey clipi și Falk înțelese că avea dreptate.

— Dacă se uită cineva la datele când au fost făcute, continuă el, o să descopere că fata nu avea atunci decât 15 ani?

— Nu știu, zise Bailey, clătinând din cap.

Falk era însă convins că știa.

— Câți ani are fiul dumitale acum?

Tăcere îndelungată.

— 18, de-abia i-a împlinit. Pe vremea când erau împreună, nu avea decât 17 ani.

— Nu însă și acum, interveni Carmen, aplecându-se în față. Din punct de vedere legal, acum este un adult despre care se bănuiește că a distribuit fotografii cu conținut sexual ale unei minore. Sper că aveți un avocat bun.

Bailey se așeză pe canapeaua lui scumpă, lângă focul care trosnea, și ridică ochii să-l privească pe fiul lui, care surâdea din portretul de familie pe hârtie lucioasă.

Dădu aprobator din cap, dar nu părea fericit.

— Avem.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Alice lipsea deja de ceva vreme, înainte să bage cineva de seamă.

Bree nu știa sigur de cât timp se uita la flăcări, când a realizat că numai ele patru stăteau în jurul focului. Scrută poiana. Nu era mare lucru de văzut. Fațada colibei scăpăra în portocaliu și negru, iar în lumina de la foc, la colțuri se formau umbre ascuțite. De jur-împrejur, tot restul zăcea în beznă absolută.

— Unde e Alice?

— Cred că s-a dus la toaletă, zise Lauren, ridicând ochii.

De pe partea cealaltă a focului de tabără, Jill se încruntă.

— Asta a fost cam demultișor, nu?

— Oare? Nu știu.

Nici Bree nu știa. Aici, în sălbăticie, timpul părea să treacă altfel. Privi flăcările alte câteva minute sau poate multe alte minute, până ce Jill începu să se foiască.

— De fapt, unde e? Doar nu s-a dus așa de departe, încât să nu vadă drumul înapoi spre foc, nu?

Se ridică în capul oaselor și strigă:

— Alice!

Ascultară. De undeva, din spatele ei, Bree auzi un foșnet și o trosnitură. *Un oposum,* își zise. În rest, liniște totală.

— Poate că n-a auzit, a spus Jill, apoi a adăugat foarte încet: Rucsacul ei e încă aici, nu?

Bree s-a ridicat și s-a dus să verifice. În interiorul colibei a reușit să distingă doar contururile celor cinci rucsacuri. Nu-și dădea seama care era al lui Alice, așa că le-a mai numărat o dată, să fie sigură. Cinci. Toate în regulă. Când s-a întors să iasă, a prins cu coada ochiului o mișcare la fereastra laterală, așa că s-a apropiat de golul

unde ar fi trebuit să fie geamul. O siluetă se mișca la liziera pădurii. Alice.

Ce făcea acolo? Greu de spus. Bree văzu raza subțire ca acul a unei lumini. A oftat și s-a întors la foc.

— Alice e acolo, după colț, zise Bree arătând cu degetul spre locul respectiv. Își verifică telefonul.

— Dar rucsacul e tot înăuntru? se interesă Jill.

— Da.

— Poți să o aduci înapoi, aici? insistă Jill, privind cu ochii mici în beznă. Te rog. Nu vreau să se piardă nimeni pe întuneric.

— Bine.

Bree se uită în jur, stârnită de un foșnet care venea de undeva dinspre coroana copacilor. Chiar nu era altceva decât un oposum, își spuse.

Ieșind din raza de lumină a focului, totul a devenit întunecat și Bree păși împleticindu-se pe terenul denivelat. Imaginea flăcărilor îi juca dinaintea ochilor, indiferent dacă îi ținea deschiși sau închiși. Inspiră profund și apoi se opri, așteptând. Treptat, reuși să vadă din ce în ce mai clar. Zări silueta care se mișca la marginea poienii.

— Alice!

Auzindu-și numele, Alice a tresărit și s-a întors. În mâna ei, ecranul telefonului era luminat.

— Hei, făcu Bree. Nu ne-ai auzit când te-am strigat?

— Nu, scuze. Când?

Fața ei avea o expresie stranie și, când s-a apropiat, lui Bree i s-a părut că ochii ei înotau în lacrimi.

— Acum câteva minute. Ai pățit ceva?

— Nu. Credeam… pentru o clipă am crezut că am semnal.

— Vai, Doamne, pe bune? Ai reușit să suni pe cineva? a zis Bree, gata să-i smulgă telefonul din mână, oprindu-se totuși la timp.

— Nu. Am pierdut imediat semnalul. N-am mai reușit să-l prind.

Alice își coborî privirea.

— Nu știu. Poate că mi-am imaginat.

— Pot să mă uit? spuse Bree, întinzând mâna, dar Alice era destul de departe de ea.

— Nu ai ce să vezi, spuse. Poate că eu am văzut doar ce mi-aș fi dorit să văd.

Pe ecran Bree zări un fragment dintr-un nume. Margot. Ultimul număr format. Ezită. Era telefonul lui Alice, însă acum erau toate în derivă, în aceeași nenorocită de barcă. Asta schimba regulile. Bree inspiră adânc.

— N-ar trebui să-l folosim decât ca să sunăm la numărul de urgență.

— Știu.

— Adică, îmi dau seama că e greu. Tuturor ne e dor de casă și ne gândim la familiile noastre, înțeleg perfect asta, dar…

— Bree, știu. Nu am reușit să vorbesc.

— Dar și numai dacă încerci să suni, bateria tot se descarcă și nu știm cât o să mai…

— Frate, știu toate astea!

În mod cert, o lacrimă sclipind.

— Nu voiam decât să vorbesc cu ea. Atâta tot.

— Bine, zise Bree și o mângâie ușor pe spate.

Era o senzație oarecum stânjenitoare și-și dădu seama că până atunci nu împărtășiseră mai mult de o strângere de mână.

— Știu că a crescut, zise Alice, ștergându-și ochii cu mâneca. Dar tot copilul meu este. N-ai cum să înțelegi.

Nu, probabil că nu avea cum, își zise Bree, gândindu-se la oul de pasăre spart. Încă-și ținea mâna pe spatele lui Alice.

— Să nu le spui celorlalte, zise aceasta, fixând-o pe Bree cu privirea. Te rog.

— Vor vrea să știe despre semnal.

— N-a fost niciun semnal. M-am înșelat.

— Totuși…

— N-o să facă decât să le sporească speranțele. Vor vrea toate să încerce să sune. Și ai dreptate în

legătură cu bateria.

Bree nu scoase nicio vorbă.

— Bine? insistă Alice.

Bree își lăsă mâna să alunece de pe spatele lui Alice și aceasta i-o prinse într-a ei, strâns, cu degetele crispate pe degetele lui Bree. Era aproape dureros.

— Bree? Haide, ești destul de isteață ca să-ți dai seama că am dreptate.

Pauză.

— Probabil, zise Bree.

— Bravo, draga mea. Îți mulțumesc. Așa e cel mai bine.

Bree dădu din cap și Alice îi dădu drumul la mână.

Capitolul 18

Așa cum stătea, în fața casei sale imense, Daniel Bailey părea mic. Falk îl vedea în oglinda retrovizoare uitându-se cum el și Carmen ieșeau de pe aleea pentru mașini. Poarta de fier forjat care păzea proprietatea s-a deschis lin, fără zgomot, și i-a lăsat să iasă.

— Mă întreb când are de gând Joel Bailey să vină acasă și să înfrunte consecințele, zise Falk, în timp ce mașina străbătea străzile curate.

— Probabil când o să aibă nevoie să-i spele maică-sa rufele. Și pun pariu că ea chiar o s-o și facă. Bucuroasă.

Stomacul lui Carmen se revoltă, destul de tare cât zgomotul să nu fie acoperit de motor.

— Nu vrei să mergem să mâncăm? a spus ea. Nu cred că Jamie a lăsat ceva de mâncare în casă înainte să plece.

Se uita pe geam la șirul de magazine de lux pe lângă care treceau și a continuat:

— Cu toate că pe-aici nu prea știu unde anume. Oricum, undeva unde să coste mai puțin decât un credit ipotecar.

Falk stătu o clipă să se gândească, să cântărească opțiunile. O fi bună ideea, o fi rea?

— Ai putea să vii la mine, zise el. Pregătesc eu ceva.

Vorbele îi ieșiseră din gură mai înainte ca el să se fi hotărât dacă să le rostească sau nu. Își dădu seama că-și ținea respirația, așa că expiră.

— Ca de exemplu ce?

Falk se gândi ce avea prin cămară și în frigider.

— Spaghete bolognese?

O văzu dând afirmativ din cap. A zâmbit, își mai zise el.

— Spaghete bolognese la tine acasă.

Cu siguranță zâmbise, Falk simțea în glasul ei.

— Cum aș putea să refuz? încheie Carmen. Haidem!

Falk porni sirena.

După treizeci de minute și după ce trecuseră pe lângă golful cu valuri mari și zbuciumate, ale căror creste luceau în lumina lunii, opri în dreptul clădirii din St. Kilda, unde se afla apartamentul lui. Falk deschise ușa.

— Intră!

Apartamentul avea răceala unei case în care nu mai intrase nimeni de câteva zile. Falk a aprins lumina. Adidașii lui erau încă lângă ușa de la intrare, acolo unde el îi împinse deoparte cu piciorul când se încălțase cu bocancii de drumeție. Câte zile trecuseră de-atunci? Nici trei. I se păruseră mult mai multe.

Carmen îl urmă și se uită în jur, fără jenă. O simțea cum îl privește, în timp ce el trecea prin living și aprindea luminile. Cu un bâzâit, caloriferul prinse viață și, aproape instantaneu, aerul a devenit mai cald. Încăperea era toată zugrăvită într-un alb neutru, cu câteva pete de culoare date de rafturile ticsite de cărți, care umpleau pereții. În afară de ele, singurele piese de mobilier erau o masă într-un colț și o canapea în fața televizorului. Falk se gândi că acum, când mai era încă o persoană, locul părea mai mic, dar fără să fie înghesuit. Încercă să-și aducă aminte când mai fusese cineva în vizită la el. Trecuse ceva vreme de-atunci.

Fără să aștepte vreo invitație, Carmen se așeză pe un scaun din dreptul barului pentru micul dejun, care despărțea bucătăria modestă de living.

— Sunt drăguțe, zise ea, luând una din cele două păpuși croșetate care erau pe blat, deasupra unor plicuri cu bule de protecție. Le faci cadou sau te apuci să colecționezi chestii ciudate?

— Cadou, zise Falk, râzând. Am avut de gând să le trimit săptămâna asta, dar, cu toate câte s-au

întâmplat, n-am mai ajuns. Sunt pentru copiii unor prieteni.

— A, da? zise Carmen, luând plicurile. Și nu sunt de pe-aici?

— Nu. Unul e din Kiewarra, unde am crescut.

Falk deschise un dulap și, ca să nu fie nevoit să se uite la ea, se concentră intens la proviziile din el.

— Celălalt prieten a murit, de fapt.

— Oh, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zise Falk, încercând să pară sincer. Însă fetița lui e bine. Și ea e tot în Kiewarra. Jucăriile sunt cadouri de aniversare, care o să ajungă cam târziu la ele. A durat ceva timp ca să le personalizez.

Arătă numele înscrise pe rochițele păpușilor. Eva Raco. Charlotte Hadler. Amândouă creșteau ca din apă, i se spusese. Nu se dusese niciodată să vadă cu ochii lui și, brusc, se simți puțin vinovat din pricina asta.

— Sunt niște cadouri potrivite, nu-i așa? Pentru fetițe…

— Sunt minunate, Aaron. Sunt sigură că o să le placă foarte mult.

Carmen le puse cu grijă înapoi în ambalaje și Falk continuă să scotocească prin dulapuri.

— Vrei ceva de băut?

Descoperi o sticlă singuratică de vin și șterse pe furiș stratul de praf depus pe ea. Nu prea-i plăcea să bea, nici în anturaj și, cu certitudine, nici de unul singur.

— Vin roșu e bine? Credeam că am și alb, dar…

— Roșu e perfect, mulțumesc. Stai, lasă-mă să-l deschid eu, zise Carmen, întinzând mâna după sticlă și două pahare. E frumos aici, la tine. Foarte îngrijit. Mie mi-ar trebui un preaviz de vreo două săptămâni ca să pot invita lumea la mine. Deși ai gusturi oarecum ascetice, dacă îmi e permisă observația.

— Nu ești prima care o spune.

Își vârî capul în alt dulap și ieși victorios cu două oale mari. Carnea tocată din congelator a ajuns în cuptorul cu microunde, la dezgheț. Între timp, Carmen turna vinul în cele două pahare.

— N-am avut niciodată răbdare pentru prostia aia cu „lasă-l să respire”, zise ea, ciocnindu-și paharul de al lui. Noroc!

— Noroc!

Era conștient că ochii ei erau ațintiți asupra lui, când a pus uleiul, ceapa și usturoiul într-o cratiță. După ce au început să sfârâie, Falk a deschis o conservă de roșii. Carmen zâmbi ușor.

— Ce-i? o întrebă.

— Nimic, răspunse ea, sorbind și uitându-se la el pe deasupra buzei paharului. Doar că, în cadrul ăsta de bârlog burlăcesc, mă așteptam la un sos la borcan.

— Nu te entuziasma prea tare. Încă nu l-ai gustat.

— Nu. Totuși, miroase bine. Habar n-aveam că știi să gătești.

Falk surâse.

— O afirmație puțin cam generoasă, probabil. Știu să fac spaghetele astea și alte câteva chestii. Totuși, seamănă cu cântatul la pian, nu crezi? Nu trebuie să știi decât vreo cinci piese acceptabile, pe care să le cânți de câte ori ai musafiri, și lumea o să creadă că te pricepi.

— Deci, ăsta e preparatul tău specific, așa cum se spune pe la emisiunile culinare?

— Unul dintre ele. Mai am fix încă patru feluri.

— Dă-mi voie să-ți spun totuși că asta înseamnă patru preparate în plus față de ce știu să gătească majoritatea bărbaților.

Zâmbi la rândul ei și sări jos de pe scaun.

— Pot să dau drumul pe știri, un minut?

Carmen a luat telecomanda fără să mai aștepte un răspuns. Sonorul era dat încet, dar Falk vedea cu colțul ochiului ecranul televizorului. Nu a trebuit să aștepte prea mult pentru ultimele noutăți.

În partea de jos a ecranului pe burtieră se derulau cuvintele:

TEMERI MARI CU PRIVIRE LA TURISTA DIN MELBOURNE DATĂ DISPĂRUTĂ.

O serie de fotografii a apărut pe ecran: Alice Russell singură și apoi, din nou, în poza de grup făcută la începutul traseului. Martin Kovac, fotografii vechi cu cele patru victime ale sale, o fotografie făcută din aer cu masivul Giralang – un ghem încâlcit de verde și brun, care se întindea până la orizont.

— Vreo mențiune despre fiul lui? strigă Falk din bucătărie și Carmen clătină din cap.

— Încă nu. Tot ce se spune pare să fie doar speculații.

Stinse televizorul și se duse să cerceteze rafturile cu cărți.

— Frumoasă colecție, zise.

— Poți să împrumuți ce vrei.

Falk citea mult, mai ales ficțiune, o gamă largă, de la literatura premiată și până la cărțile indecent de comerciale. A amestecat în cratiță și mirosurile au umplut încăperea. Carmen continua să studieze rafturile. Își plimba degetele peste cotorul cărților și o dată sau de două ori s-a oprit, ca să-și aplece capul și să citească titlurile. S-a oprit apoi la jumătatea raftului și, dintre două romane, a scos ceva subțire.

— E tatăl tău?

Falk încremeni lângă aragaz. Știa fără să se uite despre ce vorbea Carmen. Amestecă zdravăn într-una din oalele clocotind și abia apoi se întoarse spre ea. Carmen ținea în mâna o fotografie pe care o ridicase spre el. Mai avea una și în cealaltă.

— Da, e tatăl meu, răspunse Falk, ștergându-și mâinile pe un șervet de pânză.

Se întinse să apuce fotografia pe care ea o ridicase. Era neînrămată și el o luă de o margine.

— Cum îl chema?

— Erik.

Falk nu se uitase cu adevărat la fotografie de când o asistentă i-o tipărise și i-o oferise într-o copertă de carton, după înmormântare. În ea era el, alături de un bărbat plăpând, într-un scaun cu rotile. Tatăl lui arăta palid și tras la față. Amândoi zâmbeau, dar forțat, de parcă răspunseseră unei indicații venite de la persoana din spatele aparatului de fotografiat.

Carmen se uita la cealaltă fotografie pe care o găsise. O ridică și pe aceea.

— Asta e chiar drăguță. Când a fost făcută?

— Nu știu sigur. Cu destulă vreme în urmă, evident.

I se ridică un nod în gât când privi cea de-a doua fotografie. Calitatea imaginii era mai slabă și aparatul fusese puțin mișcat, dar, de data aceasta, zâmbetele surprinse în ea nu erau silite. Falk se gândi că probabil avea vreo trei ani. Stătea pe umerii tatălui său, cu mâinile prinse de o parte și de alta a feței lui Erik și cu bărbia sprijinită în părul lui.

Mergeau de-a lungul unei poteci pe care Falk o recunoscu. Era cărarea care ocolea padocul mare din spate. Tatăl lui îi arăta ceva în depărtare. Falk încercase de mai multe ori să-și amintească ce anume le atrăsese atenția, dar fără succes. Indiferent ce fusese, îi făcuse pe amândoi să râdă. Fie că fusese timp frumos, fie că era vorba de o greșeală în procesul de developare a filmului, scena era scăldată într-o lumină aurie, care-ți lăsa impresia unei veri nesfârșite.

Falk nu mai văzuse ani de zile fotografia, până când adusese de la azil rucsacul tatălui său și scosese tot ce era în el. Nici măcar nu știa că tatăl lui o avea, cu atât mai puțin de cât timp era la el. Dintre toate momentele din viața lui, care ar fi vrut să fie altfel, Falk și-ar fi dorit ca tatăl lui să-i fi arătat fotografia aceea când încă mai era în viață.

Cum nu-i fusese prea clar ce sentimente avea – legate de lucrurile care-i aparținuseră, de

înmormântare, de moartea tatălui său –, Falk îndesase rucsacul în fundul debaralei, cu tot cu hărțile lui Erik, și strecurase fotografiile între două cărți preferate, până ce avea să decidă ce va face cu ele. De atunci, acolo rămăseseră.

— Semeni foarte tare cu el, zise Carmen, cu capul plecat și nasul aproape lipit de fotografie. Dar nu și în fotografia asta din spital.

— Nu, la momentul respectiv era destul de bolnav. A murit la scurt timp după aceea. Înainte semănăm mai tare.

— Da, chiar se vede în poza asta de când erai mic.

— Știu.

Carmen avea dreptate. Bărbatul din fotografie putea să fi fost Falk însuși.

— Probabil că ți-e dor de el, chiar dacă nu v-ați înțeles întotdeauna.

— Sigur că da. Îmi e foarte dor de el. A fost tatăl meu.

— Doar că nu ai pus fotografiile pe perete.

— Nu. Mă rog, nu mă prea dau în vânt după decorațiunile interioare.

Încercase să facă o glumă, dar Carmen nu a râs. Se uita la el pe deasupra paharului.

— E-n regulă dacă-ți pare rău, să știi.

— Pentru ce să-mi pară rău?

— Că nu i-ai fost mai aproape, când ai avut ocazia.

Falk nu a spus nimic.

— N-ai fi primul copil care simte asta după ce și-a pierdut un părinte.

— Știu.

— Mai ales dacă ți se pare că te-ai fi putut strădui mai mult.

— Știu, Carmen. Îți mulțumesc.

A pus jos lingura de lemn și s-a uitat la partenera sa.

— Bine, făcu ea. Ziceam și eu. În caz că nu știai.

Falk nu-și putu reține un mic zâmbet.

— Adu-mi aminte, ai pregătire în psihologie sau…?

— Amatoare talentată, veni replica lui Carmen și zâmbetul lui se stinse. Totuși, e într-adevăr păcat că v-ați înstrăinat unul de altul. Păreați să fiți fericiți împreună, când erai mic.

— Da. Numai că el a fost întotdeauna un tip puțin cam dificil. Era foarte retras.

— Cam ca tine, vrei să spui? comentă Carmen, privindu-l.

— Nu. Mult mai rău ca mine. Ținea lumea la distanță. Chiar și pe cunoscuții mai apropiați. Și nu era prea vorbăreț, așa că de cele mai multe ori era greu să știi ce gândește.

— Serios?

— Da. Asta a însemnat că, emoțional, a ajuns să fie destul de detașat…

— Exact.

— …așa că nu s-a mai apropiat niciodată cu adevărat de cineva.

— Doamne, Aaron, pe bune, tu te auzi ce spui?

Nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Stai puțin, știu cum sună, dar nu e chiar așa. Dacă ne-am fi asemănat atât de tare, ne-am fi înțeles mai bine. Mai ales după ce ne-am mutat la oraș. Am avut nevoie unul de altul. În anii aceia de început, a fost dificil să ne adaptăm. Mie îmi lipsea ferma noastră, viața noastră de dinainte, dar el părea să nu înțeleagă asta.

Carmen își lăsă capul într-o parte.

— Sau poate că a înțeles cât de greu este, pentru că și lui i-a fost foarte greu, și de aceea te invita să mergi cu el în drumeții, în weekenduri.

Falk încetă să mai amestece în cratiță și o privi.

— Nu te uita așa la mine, zise ea. Tu trebuie să știi. Eu nu l-am cunoscut niciodată. Tot ce spun este că, după părerea mea, cei mai mulți părinți încearcă să facă tot ce e mai bine pentru copiii lor, zise și ridică din umeri. Adică, uită-te la soții

Bailey și la idiotul ăla de plod al lor. Negreșit, e inocența întruchipată, chiar și atunci când e surprins cu aparatul de fotografiat. Și se pare că până și un nebun ca Martin Kovac și-a petrecut ultimii câțiva ani supărat că fiul lui a fost dat dispărut.

Falk începu să amestece iar, încercând să-și dea seama ce să spună. În ultimele câteva zile, imaginea inconstantă pe care o avusese despre tatăl lui se schimbase încet, devenind ceva tot mai diferit.

— Probabil, a spus el, într-un târziu. Și să știi, chiar îmi doresc să fi reușit să lămurim lucrurile. Asta e clar. Și mai știu că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Doar că mi s-a părut că tata nu a vrut niciodată să facă și el jumătate din drumul spre mine.

— Încă o dată, tu trebuie să știi mai bine. Dar tu ești cel care păstrează ultima fotografie cu tatăl său aflat pe moarte, între două cărți broșate. Mie asta nu-mi arată că ar fi jumătate de cale.

Carmen s-a ridicat și a strecurat fotografiile înapoi, între cărți.

— Nu te încrunta, de aici încolo n-o să mă mai amestec, promit!

— Da. Bine. Oricum, e gata cina.

— Bun. Asta o să-mi închidă gura, cel puțin o vreme.

Continuă să zâmbească până când și el îi întoarse zâmbetul.

Falk umplu două farfurii cu paste și cu sosul delicios și le duse pe masa mică din colț.

— Asta e exact ce-mi trebuie, zise Carmen, cu gura plină. Mulțumesc.

A mâncat un sfert din ce avea în farfurie, apoi s-a lăsat pe spate și s-a șters la gură cu un șervețel.

— Deci, zise, vrei să vorbim despre Alice Russell?

— Nu chiar. Tu vrei?

Carmen clătină din cap.

— Hai să vorbim despre altceva, zise ea, sorbind iar din pahar. De exemplu, când s-a mutat iubita ta?

Falk a ridicat ochii, surprins, cu furculița oprită la jumătate drumului spre gură.

— De unde știi?

Carmen chicoti ușor.

— De unde știu? Aaron, avem și noi ochi.

Arătă spre un spațiu mare și gol de lângă canapea, unde fusese odată un fotoliu.

— Ori ăsta este apartamentul cel mai agresiv minimalist în care am fost eu vreodată, ori n-ai înlocuit încă mobila pe care a luat-o cu ea.

Falk ridică din umeri.

— A plecat acum vreo patru ani.

— Patru *ani!* exclamă Carmen, punând paharul jos. Sincer, credeam că o să spui patru luni. Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu sunt exagerat de mândră de casa mea, dar, pe bune. Patru ani. Ce mai aștepți? Ai nevoie să te duc la Ikea?

Falk nu avea cum să nu râdă.

— Nu. Doar că n-am reușit să pun altă mobilă în loc. Nu pot să stau pe două canapele în același timp.

— Da, știu. Dar ideea e că inviți lume la tine acasă și stau pe celelalte fotolii. Adică e chiar ciudat. Nu ai un fotoliu, dar ai… asta.

Arătă spre o drăcie din lemn lustruit, pe care se aduna praful, așezată într-un colț.

— Oricum, ce este?

— E un suport pentru reviste.

— Dar nu sunt reviste pe el.

— Nu. Eu nu prea citesc reviste.

— Deci, a luat fotoliul, dar ți-a lăsat suportul ei pentru reviste.

— Cam așa ceva.

— Incredibil, zise Carmen, clătinând din cap și mimând neîncrederea. Păi, dacă mai aveai nevoie de vreun semn că ți-e mai bine fără ea, atunci îl ai acolo, în colțul fără reviste. Cum o chema?

— Rachel.

— Și ce s-a întâmplat?

Falk se uita în farfurie. Nu-și îngăduia prea des să se gândească la ea. Când o făcea totuși, lucrul pe care și-l amintea cel mai des era felul în care zâmbea. Chiar la început, când relația era nouă. Falk umplu din nou paharele.

— Chestiile obișnuite. Pur și simplu ne-am răcit unul de altul. Ea s-a mutat. A fost vina mea.

— Mda, te cred, spuse Carmen, ridicând paharul. Noroc!

— Poftim? exclamă el, aproape râzând. Sunt convins că n-ar trebui să spui asta.

Carmen se uită la el.

— Scuze, zise, dar ești om în toată firea, poți să suporți. Ce vreau să spun, Aaron, e că ești un tip de treabă. Știi să asculți, mi se pare că nu ești nepăsător și încerci să te porți corect cu ceilalți. Dacă ai adus-o până în faza în care a trebuit să plece, ai făcut-o cu intenție.

Falk era pe punctul de a protesta, dar s-a oprit. Oare era adevărat?

— Ea nu a greșit cu nimic, zise, într-un final. Își dorea lucruri pe care eu am simțit că nu i le pot oferi.

— Cum ar fi?

— Voia să lucrez ceva mai puțin, să vorbesc ceva mai mult. Să-mi iau liber. Să ne căsătorim, poate, ce știu eu? Voia să-mi rezolv divergențele cu tata.

— Ți-e dor de ea?

Falk clătină din cap.

— Acum nu-mi mai este, zise, sincer. Dar uneori mă gândesc că ar fi trebuit s-o ascult.

— Poate că nu e prea târziu.

— E prea târziu. S-a măritat.

— Se pare că ar fi putut să-ți facă bine dacă rămâneați împreună.

Carmen întinse o mână peste masă și îl atinse ușor. Se uită în ochii lui.

— Dar nu trebuie să te învinovățești prea mult. Nu era potrivită pentru tine.

— Nu?

— Nu. Aaron Falk, tu nu ești genul de bărbat al cărui suflet-pereche să aibă un suport pentru reviste.

— Ca să fiu sincer, nu ea l-a lăsat.

Carmen izbucni în râs.

— Și nu a mai fost nimeni după ea?

Falk nu-i răspunse imediat. Cu șase luni în urmă, în orașul lui natal. O fată de demult, acum femeie.

— De curând. Era cât pe ce.

— N-a ținut?

— Era…

Ezită. *Gretchen.* Ce-ar fi putut să spună despre ea? Despre ochii ei albaștri și părul ei blond? Despre secretele ei?

— …foarte complicat.

Mintea îi era atât de departe, în trecut, că aproape nu a auzit telefonul vibrând pe blatul din bucătărie. Nu s-a mișcat destul de repede și, până să răspundă, telefonul a încetat să mai sune.

Imediat, a început să sune telefonul ei în geantă, strident și insistent. Carmen scotoci după el și-l scoase, în timp ce Falk îl verifica pe al lui, să vadă de la cine era apelul pierdut. Ridicară amândoi ochii de pe ecrane și privirile li se întâlniră.

— Sergentul King? zise Falk.

Carmen încuviință cu o mișcare din cap, apăsă apoi o tastă și ridică telefonul la ureche. Soneria se opri, dar Falk aproape că a continuat să o audă, ca pe un sunet îndepărtat, dar insistent, de clopot.

Carmen a ascultat și apoi a ridicat privirea să se uite la el. Mimă:

— Au găsit coliba.

Falk simțea cum adrenalina era să-i spargă pieptul.

— Și Alice?

Carmen continua să asculte. O singură mișcare, bruscă, din cap.

Nu.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Ploaia s-a pornit dintr-odată, a acoperit stelele și a transformat focul într-un morman de cenușă fumegândă. Femeile s-au retras în colibă, și-au luat rucsacurile și restul lucrurilor și și-a marcat fiecare propriul ei mic teritoriu. Răpăiala de pe acoperiș parcă micșora spațiul și Jill avea senzația că orice camaraderie creată în jurul focului se împrăștiase odată cu fumul.

Tremura. Nu știa ce era mai rău: întunericul sau frigul? De-afară se auzi un trosnet puternic și Jill tresări. Decise instantaneu că mai rău era întunericul. Aparent nu era singura care gândea astfel, pentru că auzi pe cineva mișcându-se și-apoi se aprinse o lumină. Lanterna stătea pe podeaua colibei și lumina praful stârnit. Clipea intermitent.

— N-ar trebui să consumăm bateriile, zise Alice.

Nimeni nu s-a mișcat. Alice a scos un sunet care trăda frustrarea și a întins mâna în față.

— Nu trebuie să le consumăm.

Un clic. Beznă.

— E vreun semnal, cât de slab, pe telefon? o întrebă Jill.

Sunetul făcut de cineva care scotocește, apoi un mic pătrat luminos. Jill își ținu respirația.

— Nu.

— Câtă baterie mai are?

— Cincisprezece la sută.

— Închide-l!

Lumina dispăru.

— Poate că o să fie semnal când se oprește ploaia.

Jill habar n-avea ce influență putea să aibă vremea asupra semnalului, dar se agăță de această idee. Poate când ploaia se va opri… Da, se hotărî să creadă asta.

În partea opusă a colibei se aprinse încă o lumină. Era mai puternică de astă dată și Jill a recunoscut lanterna industrială a lui Beth.

— Ești surdă? zise Alice. Trebuie să economisim bateriile.

— De ce? se auzi vocea lui Beth, venind dinspre colțul ei ascuns în penumbră. Mâine o să ne caute. Asta este ultima noastră noapte aici.

Un hohot de râs, Alice.

— Te amăgești singură dacă-ți închipui că avem vreo șansă să ne găsească mâine. Suntem așa de departe de traseu, că nu vor căuta aici. Singura modalitate în care ar putea să ne găsească mâine este să pornim la drum și să ieșim noi în calea lor.

După o clipă, lumina lanternei a dispărut. Erau din nou în întuneric. Beth șopti ceva abia auzit.

— Ai ceva de spus? se răsti Alice la ea.

Niciun răspuns.

Jill simțea că o apucă durerea de cap, tot încercând să analizeze ce opțiuni aveau. Nu-i plăcea coliba – deloc –, dar măcar erau la adăpost. Nu voia să se întoarcă iar afară, unde copacii erau atât de deși și crengile lor dure o zgâriau, și unde trebuia să se chinuie să-și încordeze vederea, ca să nu piardă cărarea, care tot dispărea de sub pașii lor.

Cu coada ochiului zărea totuși salteaua, cu ciudata ei pată neagră. I se făcea rău gândindu-se să plece; o speria gândul de a rămâne. Își dădu seama că tremură – de foame sau de frig, nu era sigură – și se sili să inspire adânc.

— Hai să mai căutăm o dată în bagaje.

Vocea îi suna diferit în propriile-i urechi.

— După ce?

Nu era sigură a cui fusese vocea.

— Mâncare. Ne e foame tuturor și asta nu ne e de niciun folos. Toată lumea să-și controleze rucsacurile, buzunarele, ce-o fi. Cu mare atenție. Trebuie să mai avem vreun baton de cereale sau un pachet de alune sau ceva să împărțim.

— Am făcut deja asta.

— O facem din nou.

Jill își dădu seama că-și ținea respirația. Auzea foșnetul țesăturilor și fermoarele care se desfăceau.

— Măcar pentru asta putem să ne folosim lanternele, Alice?

Beth și-o aprinse pe-a ei fără să mai aștepte un răspuns. De astă dată, Alice nu s-a mai opus și Jill a înălțat o rugăciune tăcută, de mulțumire. *Te rog, fă ca ele să găsească ceva,* se gândi ea, în timp ce cotrobăia prin propriul bagaj. O singură victorie, ca să le ridice moralul până dimineață. Simți pe cineva cu un pas mai aproape de ea.

— Ar trebui că controlăm bagajul lui Beth.

Era vocea lui Alice la urechea ei.

— Hei! Alice, vă aud. Nu am nimic în rucsac.

Raza lanternei se lovea de pereți.

— Așa ai zis și ieri.

Beth pendulă raza prin încăpere și i-o propti lui Alice în ochi.

— Care e problema? făcu Alice, tresărind, dar fără să ezite. Asta s-a întâmplat, nu-i așa? Seara trecută, ai mințit și ai zis că nu mai ai mâncare. Când, de fapt, aveai.

Zgomotul unei respirații.

— Ei bine, astă-seară nu am.

— Atunci, nu te superi dacă o să verificăm.

Alice făcu repede un pas înainte și îi smulse lui Beth rucsacul din mâini.

— Hei!

— Alice! interveni Bree. Las-o-n pace! Nu are nimic.

Alice le ignoră pe amândouă, deschise rucsacul și băgă mâna în el. Beth i-o apucă și trase așa de tare, că brațul lui Alice se răsuci la spate.

— Frate! Ai grijă! făcu aceasta, frecându-și umărul.

În lumina lanternei, ochii lui Beth erau mari și negri.

— Tu să ai grijă! M-am săturat până peste cap de tâmpeniile tale.

— Atunci ai noroc, pentru că mie mi-au ajuns chestiile astea. Cu totul. Mâine-dimineață, la prima geană de lumină, eu am plecat de-aici. Cine vrea să vină cu mine poate să o facă. Restul nu aveți decât să rămâneți aici și să vă încercați norocul.

Acum lui Jill îi zvâcnea capul. Și-a dres glasul, care-i suna nefiresc și straniu.

— Am spus-o deja, nu ne despărțim.

— Iar eu am spus deja, Jill, că în clipa de față nu-mi pasă ce crezi tu, zise Alice întorcându-se spre ea. Eu plec.

Jill a încercat să inspire adânc, dar o ținea un junghi în piept. Se simțea de parcă aerul nu-i ajungea în plămâni. Clătină din cap. Sperase sincer că nu se va ajunge aici.

— Dar nu iei telefonul cu tine, zise ea. Să fie clar!

Capitolul 19

Falk era din nou la volan, înainte de revărsatul zorilor. A oprit în fața blocului unde era apartamentul lui Carmen. Când partenera lui plecase de la el, în urmă cu șapte ore, era întuneric și acum era la fel. Carmen îl aștepta pe trotuar, gata de plecare, iar după ce a urcat în mașină nu a zis prea multe. Spuseseră totul cu o seară înainte, după apelul pe care îl primiseră de la sergentul King.

— Cum au găsit coliba? o întrebase Falk, după ce Carmen închisese telefonul.

— Un pont, se pare. Nu a intrat în detalii. Zice că o să știe mai multe până când ajungem noi acolo.

Când Falk telefonase la birou, la celălalt capăt al firului a fost tăcere.

Încă mai cred că o vor găsi în viață? Falk nu știa. *Dacă o găsesc în viață, ar putea să înceapă să vorbească despre tot felul de lucruri.* Da, s-ar putea. *Ați face bine să vă duceți acolo. Nu uita că încă avem nevoie de contracte.* Nu, Falk nu avea cum să uite.

El și Carmen au făcut din nou cu schimbul la volan. La fel ca înainte, drumurile erau în mare parte pustii. Au trecut pe lângă padocurile de acum familiare, dar, de astă dată, călătoria părea cu mult mai lungă, se gândi Falk.

Când, în sfârșit, se apropiau de intrarea în rezervație, Falk a văzut lumina verzuie a stației de benzină și a condus spre ea. Se gândea la ce îi spusese data trecută băiatul de la casă. *Ai găsit lucrurile sau cortul și pe urmă, imediat, găsești întotdeauna și cadavrul.* Acum, intrând în magazinul stației de benzină, și-a mijit ochii. De partea cealaltă a tejghelei servea o femeie.

— Unde e tipul de-aici? o întrebă Falk, în timp ce-i întindea cârdul.

— Steve? A anunțat că e bolnav.

— Când?

— Azi-dimineață.

— Ce-a pățit?

Femeia îl privi ciudat.

— De unde să știu eu?

Femeia îi dădu cardul înapoi și se întoarse cu spatele. Încă un idiot de la oraș.

Falk își luă cardul. Tot drumul până la mașină, a simțit că femeia se uita la el. Deasupra parcării, ochiul de ciclop al camerei de supraveghere privea în jos, impasibil.

*

Dacă înainte complexul fusese plin, acum era supraaglomerat. Vestele reflectorizante și camionetele televiziunilor erau pretutindeni. Nu era liber niciun loc de parcare.

Falk o lăsă pe Carmen la intrarea în cabană și ea alergă înăuntru, în timp ce el căută un loc unde să parcheze. Sergentul King spusese că va lăsa indicații la recepție. Falk mergea cu viteză mică și, la capătul unui rând, a fost nevoit să parcheze în paralel, în spatele camionetei unui ranger.

A coborât din mașină, să aștepte. Era și mai frig decât își aducea aminte și își închise fermoarul jachetei. De cealaltă parte a parcării, departe de viesparul de activități, începutul traseului Mirror Falls era tăcut și pustiu.

— Hei!

Falk auzi o voce și se întoarse. O clipă, nu o recunoscu pe femeie. Părea altfel, scoasă din context.

— Bree. Ai ieșit din spital.

— Da, aseară. Slavă cerului! Chiar simțeam nevoia să iau aer.

Părul negru îi era înghesuit sub o pălărie și frigul tăios îi îmbujorase puțin obrajii. Părea de-a dreptul frumoasă, se gândi Falk.

— Ce-ți face brațul?

— E bine, mulțumesc. Mă mai doare totuși puțin, mai zise, uitându-se la bandajul care i se ițea de sub mâneca jachetei. Altceva mă îngrijorează mai mult. Beth și cu mine ar trebui să plecăm azi, mai târziu. Eu am o întâlnire mâine-dimineață cu un specialist, la Melbourne, dar…

Bree privi către un grup de căutători care urca într-un microbuz. Își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr. Falk băgă de seamă că femeia își pilise și-și îndreptase unghiile rupte.

— Coliba aceea… nu e cea pe care a folosit-o Martin Kovac, nu?

Nu făcuse efortul de a-și ascunde spaima din glas.

— Nu știu, îi răspunse cu toată sinceritatea Falk. Presupun că vor încerca să afle.

Bree începu să-și roadă o unghie.

— Ce-o să se întâmple acum, că au găsit adăpostul?

— Îmi închipui că-și vor concentra cercetările în jurul zonei respective. Să caute orice urmă care-ar putea duce la Alice.

Un minut, Bree nu a mai zis nimic.

— Știu că toată treaba cu Kovac a fost demult, dar mai este cineva care știa de colibă, nu-i așa? Cineva care a informat poliția? Unul dintre căutători mi-a zis că așa au dat de ea.

— Probabil. În clipa asta nu știu mai mult decât tine.

— Dar dacă știa cineva de ea, atunci acel cineva nu putea să știe și că suntem acolo?

— Nu cred că e obligatoriu ca lucrurile să fi stat așa.

— Dar tu n-ai fost acolo. Uneori pădurea era așa de deasă, că nu vedeai nimic. Nu știi cum este.

— Nu știu, recunoscu Falk. E-adevărat.

Priviră microbuzul plin de căutători îndepărtându-se.

— În fine, zise Bree după o clipă. De fapt, am venit pentru că voiam să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai purtat corect cu Beth. Mi-a zis că ți-a spus de faptul că e eliberată condiționat. Unii află despre asta și se grăbesc să judece. Foarte des, lumea își închipuie ce e mai rău despre ea.

— Pentru nimic. Ea e bine? Când am vorbit, deunăzi, părea cam abătută.

Bree se uită la el.

— Când a fost asta?

— Acum câteva seri. M-am întâlnit cu ea în fața cabanei. Se uita cum plouă.

— A, nu mi-a spus, zise Bree, încruntându-se. Băuse ceva?

Falk a întârziat o secundă prea mult cu răspunsul și încruntătura lui Bree s-a adâncit.

— E-n ordine. Mi-am închipuit eu că s-ar putea să bea. E foarte stresată. Mă așteptam la asta.

— Cred că nu a băut decât o bere, zise Falk.

Bree scutură din cap.

— Doar una. Doar zece. N-ar trebui să bea deloc. Punct. Dar așa e Beth, să știi. Întotdeauna vrea să se comporte cum se cade, dar nu știu cum se-ntâmplă că nu reușește niciodată…

Bree se opri și privi pe lângă el spre cabană. Falk se întoarse și el. Pe scările de la intrare, prea departe ca să-i audă, o siluetă stătea și-i privea. Jacheta prea strâmtă, părul scurt și negru. Beth. Falk se întreba de cât timp era acolo.

Ridică brațul și-i făcu semn. După un mic răgaz, Beth îi răspunse, ridicând la rândul ei brațul. Chiar și de la distanța aceea, Falk vedea că fata nu zâmbea.

— Aș face bine să mă întorc, zise Bree, grăbită. Mulțumesc încă o dată.

Falk se sprijini de mașină și o urmări pe Bree cu privirea, în timp ce aceasta traversa parcarea. Pe scările pavilionului, Beth rămăsese în picioare,

făcând exact același lucru. Nu s-a mișcat decât atunci când sora ei a ajuns lângă ea.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Bree își auzea propria respirație răsunându-i în urechi. Alice stătea cu spatele la perete.

Jill întinse mâna.

— Dă-mi telefonul!

— Nu.

— Unde e? În rucsac? Dă-mi să văd!

— Nu.

— Nu e o rugăminte, a spus Jill, aplecându-se să înșface rucsacul lui Alice.

— Hei! făcu Alice și încercă să i-l smulgă înapoi, însă Jill i-l trase din mână.

— Alice, dacă vrei așa de tare să pleci, atunci nu ai decât să pleci naibii.

Jill băgă mâna în rucsac și, cu un icnet de frustrare, îl răsturnă cu susul în jos. Conținutul se revărsă pe jos.

— Ești pe cont propriu și dacă o să mori într-un șanț, pe undeva, așa îți trebuie. Dar nu iei telefonul cu tine.

— Doamne!

Alice se lăsă pe vine, să-și adune lucrurile, în timp ce Jill scotocea prin ele. Polar ud, busolă, sticlă de apă. Niciun telefon.

— Nu-i aici.

— Trebuie să fie la ea în haină, veni vocea lui Beth, de nicăieri, parcă.

Bree a sărit în picioare.

Alice părea să se fi baricadat într-un colț, strângându-și lucrurile la piept. Jill îi puse lanterna în ochi.

— E la tine în haină? Nu complica lucrurile!

Alice se feri și se întoarse cu spatele.

— Să nu-ndrăznești să m-atingi.

— Ultima șansă.

Alice nu a spus nimic. Beth se repezi atunci spre ea, apucând-o cu ambele mâini de haină, strângându-i-o în pumni.

— Ce rahat, Alice! Tu ai fost mai mult decât bucuroasă să-mi cauți prin lucruri când ai crezut că ascundeam ceva…

Bree încercă să o tragă pe sora ei înapoi, în timp ce Alice se ghemuia și țipa.

— Dă-te la o parte de pe mine!

Beth o scotoci prin buzunare și, cu un sunet de satisfacție, scoase victorioasă prada și o ridică în aer. Telefonul. Cu mâna cealaltă o împinse pe Alice la o parte.

Aceasta făcu câțiva pași împleticiți, pe urmă se aruncă înainte și apucă telefonul. Cele două s-au luptat încleștându-se și au căzut amândouă peste masă, care s-a rupt cu ele. Se auzi zornăitul unei lanterne căzute pe podea și în încăpere se făcu beznă. Bree auzea gemetele încăierării.

— E al meu…

— Dă-i drumul…

— Încetați! se auzi Bree pe sine strigând.

Nu știa sigur cui i se adresează. Ceva greu i s-a rostogolit până la picior. Lanterna. A ridicat-o, a zgâlțâit-o și lumina s-a întors spre ea, orbind-o. Bâjbâind, a răsucit-o în direcția din care veneau zgomotele.

Alice și Beth erau întinse pe jos, una peste alta. Bree aproape că nu reușea să le distingă, în îmbârligătura de membre, dar apoi una din ele a ridicat brațul. Bree a început să țipe, dar era prea târziu. Raza lanternei a aruncat o umbră fulgerătoare, în timp ce mâna lui Beth se abătu repede și cu forță. Când a lovit-o pe Alice peste obraz, plesnetul a părut să zguduie pereții.

Capitolul 20

Carmen ieși din cabană cu o hartă în mână, pe care era marcat un X mare și roșu.

— Trebuie s-ajungem aici, zise, pe când se urcau amândoi în mașină. E ceva de mers. Vreo patruzeci de minute. North Road e punctul de acces cel mai apropiat.

Falk se uită pe hartă. X-ul era marcat în adâncul sălbăticiei. La câțiva kilometri spre nord, un drum îngust de acces pentru vehicule străpungea zona.

Carmen își puse centura de siguranță.

— Sergentul King e deja acolo. Și se pare că și Margot Russell.

— Nu singură, sper? zise Falk.

— Nu. Am văzut-o pe Lauren în hol. Un ofițer de legătură le-a adus pe amândouă azi-dimineață, devreme. Margot refuză în continuare să dea ochii cu tatăl ei. El vine separat, cu mașina.

Când să iasă din parcare, Falk a surprins o siluetă care-i urmărea din cabană de după ușă. Una din gemene, se gândi el. Aflată în umbră, nu-și putea da seama care din ele.

Au condus pe drumurile rurale, cu vântul care sufla din nou printre vârfurile arborilor. Carmen nu vorbea decât atunci când indica direcția. Drumurile au devenit tot mai scurte și mai înguste, până ce s-au trezit, în sfârșit, zgâlțâiți pe o potecă pietruită ca vai de lume, îndreptându-se spre o mulțime agitată de polițiști și căutători.

Locul vibra, într-un amestec ciudat de îngrijorare și ușurare. În sfârșit, un fel de reușită, chiar dacă nu întocmai cea pe care o sperau cu toții. Când au coborât din mașină, Falk a observat ceva, ca un fulger roșu. Ian Chase, cu hanoracul lui de polar de la Executive Adventurers, stătea lângă un grup de rangeri. Dădea târcoale, fără să facă parte din grup, dar nici în afara lui nu era. Când îi

văzu pe Falk și Carmen, le făcu un semn scurt din cap și se apropie de ei.

— Hei, vreo veste nouă? Au găsit-o? De-asta sunteți aici?

Ochii îi tot fugeau spre pădure și apoi reveneau la cei doi.

— Din câte știm noi, nu, zise Falk și se uită la Carmen.

— Au descoperit totuși coliba, comentă Chase, cu ochii pendulând în continuare. Cadavrul ar putea să fie prin apropiere.

— Asta dacă nu e încă în viață.

Chase se opri, clipi, fără să-și poată șterge destul de repede de pe chip expresia stânjenită.

— Da, bineînțeles. Absolut. Să sperăm că așa e.

Falk nu prea putea să-l învinovățească. Știa că șansele erau slabe.

Un polițist de la cabană anunțase deja prin radio că sosiseră, iar sergentul King îi aștepta la marginea pădurii. Era negru la față, dar se mișca sub impulsul invizibil al adrenalinei. Când se apropiară de el, le făcu cu mâna și coborî ochii spre încălțările lor, încuviințând din cap la vederea ghetelor pe care le purtau.

— Bun. O s-aveți nevoie de ele. Haideți!

O luă înainte avântându-se în pădure, urmat de Falk și Carmen. După un minut, murmurul și zarva din urma lor au dispărut și toți trei au fost învăluiți de o tăcere profundă. Falk observă că de un copac flutura prinsă o bucată de bandă marcatoare, folosită de poliție, care le indica traseul. Sub tălpile lor, poteca era abia vizibilă, marcată mai ales de peticele de iarbă strivită de ghetele care trecuseră recent pe-acolo.

— Așadar, cum ați dat de locul ăsta, până la urmă? se interesă Falk.

Erau singuri, și totuși King vorbea în șoaptă.

— Un deținut de la Barwon a anunțat că are un pont. A fost membrul unei bande de motocicliști, execută o pedeapsă lungă pentru atac armat și se

pare că i-a ajuns. Când a auzit la știri că suntem în căutarea colibei, și-a dat seama că ar putea să obțină un folos. Zice că avea câțiva amici care făceau tranzacții cu Sam Kovac, pentru medicamente ODD[2].

— Serios?

— Zice că lui Sam îi cam plăcea să se dea mare cu bătrânul lui, se lăuda că știe chestii pe care poliția nu le cunoaște, treburi din astea. Sam i-a adus aici de două ori.

King făcu semn din cap spre cărarea îngustă din fața lor.

— Împătimitul de motociclism nu era sigur de locul exact, dar știa despre North Road și de alte câteva repere – puțin mai sus e un defileu –, așa că am reușit să restrângem zona. Zice că s-ar putea să mai știe câte ceva. Chiar acum face o înțelegere, asistat de avocații lui.

— Și credeți ce-a spus despre Kovac? se interesă Carmen. Nu cumva a dat el singur peste colibă și acum încearcă să înfrumusețeze povestea?

— Da, îl credem, zise King, oftând.

Urmă o pauză scurtă.

— Am descoperit niște rămășițe umane.

S-a lăsat tăcere. Falk privi întrebător.

— Cine e?

— Bună întrebare!

— Nu e Alice?

— Nu, zise King, clătinând din cap. Sigur, nu. Sunt prea vechi. Mai sunt și alte câteva lucruri interesante acolo – o să vedeți cu ochii voștri –, dar nici urmă de Alice.

— Doamne, zise Carmen. Ce s-a întâmplat acolo? Undeva, în adâncul pădurii, câteva păsări kookaburra nevăzute râdeau și țipau.

— Altă întrebare bună!

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Beth a auzit plesnetul mâinii ei peste obrazul lui Alice cu o secundă înainte ca senzația de usturime să-i acopere palma. Sunetul a părut să reverbereze de jur-împrejurul colibei, iar mâna îi zvâcnea, fierbinte și dureroasă.

Doar pentru o clipă, lui Beth i s-a părut că amândouă se clătinau pe o muchie de cuțit de unde ea – ele – ar mai fi putut încă să dea înapoi. Să-și ceară scuze. Să dea mâna. Să facă un raport la Resurse Umane, la întoarcere. Pe urmă însă afară a răbufnit vântul, Alice a scos un sunet sugrumat, de furie, și împreună s-au clătinat și au căzut. Când au început strigătele, se auzeau dinspre toate colțurile încăperii.

Beth simți cum Alice o apucă de păr și-i trage capul în jos. Își pierdu echilibrul și se izbi cu umărul de podea. Rămase fără aer în plămâni, goliți sub propria-i greutate. O pereche de mâini îi împinse fața în pământ. Beth simțea țărâna zgâriindu-i obrazul și gustul ei rânced și umed. Cineva o apăsa cu toată greutatea. Alice. Ea trebuia să fie. Prin apropierea aceea fizică, putea să simtă izul abia perceptibil lăsat de un trup, și o parte a minții ei mai găsi răgazul să fie surprinsă. Alice nu-i păruse niciodată genul de persoană care transpiră. Beth a încercat să-și revină, dar brațele îi erau înțepenite într-o poziție incomodă și se luptă, agățându-se de haine, cu degetele alunecându-i pe țesătura impermeabilă, scumpă.

Simți că era trasă de cineva și că alte două mâini încercau pe bâjbâite să le despartă, pe ea și pe Alice. Era Bree.

— Dă-te de pe ea! striga aceasta.

Beth nu știa cu cine vorbește. A încercat să se răsucească și să scape, apoi simți o bufnitură, un trosnet și Bree își pierdu echilibrul, căzând peste ele. Toate trei s-au rostogolit greoaie pe o parte,

izbindu-se de piciorul mesei, pe care l-au proiectat, scârțâind, la podea. O pocnitură ascuțită, apoi cineva din partea opusă a camerei a scos un răcnet de durere. Beth încercă să se ridice, dar Alice o trăgea înapoi în jos, cu o mână înfiptă în părul ei. Țeasta i se izbi de pământ destul de tare cât să-i trimită în corp un val de greață, din stomac și până în gât. Văzu pete albe sclipind în întuneric și, sub apăsarea mâinilor agitate, ca niște gheare, simți cum se înmoaie.

Capitolul 21

Pe măsură ce înaintau, cărarea devenea tot mai greu de străbătut. După o oră, aproape că dispăruse complet după ce au traversat un pârâu, apoi a reapărut, ca să vireze brusc și imprevizibil spre o pantă abruptă, în partea defileului de care le vorbise King. Șirurile de copaci identici, ca niște santinele, începeau să joace dinaintea ochilor lui Falk care se simțea din ce în ce mai recunoscător când vedea banda marcatoare. Nu-i plăcea ideea de a parcurge singur porțiunea aceea de traseu. Ispita incontrolabilă de a o lua aiurea era mereu prezentă.

Falk simți o ușurare când zări pete portocalii prin desișul dimprejur. Căutători. Probabil că se apropiau. Ca un răspuns, parcă, arborii se dădeau încet deoparte și, după alți câțiva pași, se trezi că pășește într-o poieniță.

În centru, ghemuită și sumbră dincolo de banda marcatoare întinsă de poliție și de licărul vestelor reflectorizante ale agenților, se afla coliba.

Era bine camuflată, pierdută printre nuanțele estompate ale vegetației, și părea izolată intenționat. De la ferestrele ei căscate și goale și până la ușa încovoiată și neprimitoare, coliba duhnea a disperare. O auzea pe Carmen gâfâind lângă el, iar de jur-împrejur copacii șopteau și se înfiorau. Vântul sufla prin luminiș și coliba gemea.

Falk privi roată, încet. Vegetația venea din toate direcțiile și, din când în când, printre copaci abia se zăreau vestele portocalii ale căutătorilor. Falk își imagina că, dintr-un unghi anume, coliba ar fi aproape imposibil de văzut. Femeile avuseseră noroc atunci când dăduseră accidental peste ea. Sau ghinion, se gândi el.

Un polițist stătea de pază lângă șandrama, iar un altul făcea la fel, la o distanță nu prea mare. Fiecare din ei avea la picioare o folie de plastic sub care era acoperit ceva. Amândouă foliile erau puțin

lăsate la mijloc, dar nu dădeau niciun indiciu despre ceea ce ascundeau.

Falk se uită la King.

— Lauren ne-a spus că au descoperit niște oase de câine.

— Da, astea de-aici, zise King.

A arătat spre folia de plastic cea mai apropiată și mai mică dintre ele, și a oftat.

— Dincolo însă, lucrurile stau altfel. Specialiștii sunt pe drum.

În timp ce priveau, vântul săltă colțul foliei celei mai apropiate, care se dădu cu totul la o parte. Polițistul de pază se așeză pe vine să o fixeze și Falk zări o parte din groapa puțin adâncă de dedesubt. Încercă să-și imagineze cum se simțiseră femeile aici, singure și înspăimântate. Bănuia că, indiferent cât s-ar fi străduit, nu reușea să se pună cu adevărat în pielea lor.

Își dădu seama că nutrise mereu, pe ascuns, sentimentul sâcâitor că cele patru femei o abandonaseră prea repede pe Alice, după ce descoperiseră că aceasta dispăruse. Acum însă, stând în fața acelei colibe părăsite, aproape că putea să audă o șoaptă insistentă din mintea lui. *Pleacă! Fugi!* Falk scutură din cap.

Carmen se uita la folia de plastic mai mare.

— Nu au găsit-o niciodată pe cea de-a patra victimă, atunci, demult, zise ea. Sarah Sondenberg.

— Nu, răspunse King, clătinând din cap. Nu au găsit-o.

— Vreun indiciu inițial? vru ea să știe, arătând cu capul spre folie. Probabil că la asta te gândești.

King avea aerul că ar fi vrut să spună ceva, dar nu a făcut-o.

— Specialiștii mai trebuie încă să cerceteze. O să știm mai multe după aceea.

King a ridicat banda care bara intrarea în colibă.

— Haideți! Vă conduc eu înăuntru.

Se aplecară pe sub bandă. Au intrat pe ușa care se căsca precum o rană. Un miros stins de

putreziciune și descompunere se insinua pe lângă parfumul proaspăt, amețitor, al eucaliptilor. Și era întuneric; ferestrele nu lăsau să intre decât o geană de lumină. Stând în mijlocul încăperii, Falk a reușit să distingă mai întâi forme, apoi și detalii. Praful, odinioară așternut gros, arăta acum că cineva fusese acolo. O masă era împinsă într-o parte, într-un unghi ciudat, iar pe jos erau împrăștiate frunze și gunoaie. Într-o a doua încăpere se vedea o saltea cu o pată întunecată, tulburătoare. Și aproape de picioarele lui Falk, impregnată în scândurile murdare de sub fereastra spartă, era o pată neregulată, neagră, care părea să fie de sânge proaspăt.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

Lauren nu reușea să găsească lanterna. Atingea cu unghiile podeaua jegoasă, când deodată a auzit o bușitură și scârțâitul mesei alunecând de-a curmezișul încăperii, înțelese că masa zbura spre ea, cu o fracțiune de secundă înainte ca muchia să-i zdrelească fața.

Șocul i-a tăiat respirația și Lauren a căzut pe spate, aterizând cu putere pe osul bazinului. Gemu și rămase buimacă, întinsă acolo, sub fereastra spartă. Vechea rană de la frunte îi pulsa chinuitor și, când o atinse, buricele degetelor i se umeziră. S-a gândit că plângea, dar lichidul era prea gros. Când a înțeles, i-a venit să vomite.

Lauren s-a șters cu degetele la ochi. Când a reușit să vadă iar, a scuturat din mâini și sângele de pe degete a stropit scândurile podelei. Prin fereastră nu vedea altceva decât nori. Ca și cum stelele nu fuseseră niciodată acolo.

— Ajutor! striga cineva.

Nu-și dădea seama cine era. Aproape că nici nu-i păsa, dar au urmat o bufnitură și un vaiet prelung. O lanternă se rostogoli precipitat pe podea și raza ei lovea pereții în unghiuri aiuritoare. Apoi lanterna s-a izbit de perete și s-a stins.

Lauren se ridică greu în picioare și porni împleticindu-se spre cele trei femei de pe jos, îndesându-și cu forța mâinile însângerate în încâlceala de trupuri. Nu avea idee pe cine apuca, în încercarea de a le despărți. Lângă ea, mai era cineva care încerca să facă la fel. Își dădu seama că era Jill.

Degetele lui Lauren dădură de carne și femeia își înfipse unghiile în ea, zgâriind-o, fără să-i pese cine era, doar străduindu-se să despartă trupurile. Un braț se ridică, țâșnind de nicăieri, și Lauren se feri. O prinse pe Jill de maxilar, așa de tare, că îi auzi dinții scrâșnind. Jill a scos un geamăt surd și

s-a dat înapoi, clătinându-se, cu mâna încleștată peste gură.

Mișcarea dezechilibră cele două trupuri încleștate și, când Lauren le mai împinse o dată, acestea se desprinseră. Nu mai erau decât respirații întretăiate, apoi zgomotul făcut de fiecare dintre ele în timp ce se strecura în colțișorul ei.

Lauren se prăbuși, lipită de perete. Fruntea o înțepa și acum simțea că o doare și încheietura mâinii drepte, care-i fusese dată peste cap. Se întrebă dacă nu i se umfla și-și trecu degetul pe sub brățara împletită pe care i-o dăruise Rebecca. Deocamdată încheietura părea în ordine, doar că o durea. Brățara era oricum puțin mai largă, așa că probabil nu era nevoie s-o scoată.

Se așeză cu spatele mai drept și simți ceva lângă picior. Întinse mâna și pipăi cu degetele plasticul neted al unei lanterne. Găsi întrerupătorul și îl aprinse. Nu se întâmplă nimic. O scutură. Tot nimic. Era stricată. Lauren simți cum neliniștea îi clocotea în piept și, brusc, nu mai putu să suporte întunericul nicio clipă în plus. Se târî în genunchi, bâjbâind orbește pe podea, până când prinse cu degetele încleștate un cilindru metalic rece. L-a ridicat și i-a cântărit greutatea în mână. Era lanterna industrială a lui Beth.

A aprins-o tremurând, cu o senzație de acută ușurare când conul de lumină a despicat aerul prăfos. Se uită în jos și-și văzu ghetele roșii mânjite de propriul ei sânge, și o altă pată pe pardoseală, lângă fereastră. Dezgustată, și-a întors privirea și a plimbat raza de lumină încet, prin încăpere.

— Toată lumea e bine?

Lumina se opri asupra lui Jill, prăbușită lângă despărțitura improvizată. Avea buzele umflate și pline de sânge închegat și se ținea cu mâna de falcă. Tresări când lumina căzu pe ea și, după ce Lauren mută lanterna, scuipă. În apropiere era Beth, întinsă pe jos, buimacă, frecându-se la ceafă,

în vreme ce sora ei stătea țeapănă, dreaptă ca un par, cu spatele lipit de zid și ochii larg deschiși.

Lui Lauren i-a trebuit ceva mai mult timp ca s-o găsească pe Alice în întuneric.

Stătea lângă ușa adăpostului când, în sfârșit, lumina palidă și gălbuie a găsit-o, îmbujorată și răvășită. Și, pentru prima dată în treizeci de ani de când o cunoștea Lauren, Alice Russell plângea.

Capitolul 22

Falk se uită la stropii de sânge de pe podea.

— Știm al cui este?

— O să verificăm, zise King. Dar e proaspăt.

— Și asta? continuă Falk, dând din cap spre salteaua proptită de perete.

O folie de plastic transparent fusese înfășurată în jurul ei, dar pata de pe țesătură era perfect vizibilă.

— Mi s-a spus că e probabil mucegai în stare avansată de dezvoltare, zise King. Așa că nu e nici pe departe atât de rău pe cât pare.

— Ți s-ar fi părut destul de rău dacă erai blocat aici, zise Carmen.

— Da. Îmi imaginez că mi s-ar fi părut foarte rău, răspunse King și oftă. Cum spuneam, până acum nu există niciun indiciu evident despre ce s-a întâmplat cu Alice. Femeile celelalte spun că și-a luat rucsacul și, cum n-am dat de el, să sperăm că îl are cu ea. Dar nu sunt semne că ar fi găsit drumul înapoi aici sau, dacă a făcut-o, nu a încercat să lase niciun mesaj pe care noi să-l putem vedea.

Falk privi împrejur și se gândi la mesajul lăsat în căsuța lui vocală. *Să o rănească…* Își scoase mobilul din buzunar. Ecranul era gol.

— A reușit cineva să prindă semnal aici?

— Nu, zise King clătinând din cap.

Falk făcu câțiva pași prin încăpere, ascultând cum pârâie și geme coliba. Locul era neprimitor, nu încăpea îndoială, dar cel puțin avea pereți și un acoperiș. În aer liber, nopțile fuseseră destul de aspre. Nu-i plăcea să se gândească la ce ar fi putut avea de înfruntat Alice, expusă naturii dezlănțuite.

— Deci, ce se întâmplă acum? vru să știe.

— Scotocim împrejurimile, îi răspunse King, dar e o căutare de tot rahatul. Ai văzut cum e să vii până aici, iar vegetația e identică indiferent unde

privești. S-ar putea să dureze zile întregi să cercetăm doar zona dimprejur. Sau chiar mai mult, dacă vremea se strică și mai tare.

— În ce direcție au plecat femeile? întrebă Carmen. Tot pe unde am venit noi?

— Nu. Noi am venit pe ruta cea mai dreaptă de la drum, nu pe unde au luat-o ele. Există o potecă spre nord, care vine prin spatele colibei. Trebuie să-ți faci loc printre copaci ca să o găsești, dar, odată ce ai reușit, e destul de vizibilă. Erau deja pe potecă atunci când au dat de locul ăsta. Dacă Alice a încercat într-adevăr să plece, cea mai bună presupunere e că a luat-o pe ruta asta.

Falk încerca să se concentreze la ce-i spunea King. Dar în timp ce-l asculta, știa că o părticică din el se agățase de speranța că atunci când coliba avea să fie găsită, în sfârșit, o vor găsi și pe Alice Russell. Spera ca ea să-și fi găsit drumul înapoi la adăpost, furioasă și speriată, poate, dar în viață. Pereții umezi ai colibei scârțâiau și el se gândea la arborii crescuți aproape lipiți unii de alții, la mormintele de afară, la pata de sânge de pe podea, și simțea că și ultimul fir de speranță rămas pentru Alice Russell se rupea și se spulbera.

Adăpostul era gol. Indiferent ce se întâmplase cu Alice, aceasta era în sălbăticie, expusă intemperiilor. Undeva, dincolo de urletul vântului și gemetele arborilor, lui Falk i se păru că aude dangătul unui clopot funerar.

Ziua 3: Sâmbătă noaptea

A urmat o tăcere aproape totală, cu excepția respirațiilor sacadate. În lumina lanternei, fire de praf pluteau, rotindu-se în cercuri lenețe. Jill își plimba vârful limbii prin gură, controlându-și rănile. Simțea carnea umflată și dureroasă la atingere și un dinte din maxilarul drept inferior se mișca puțin. Era o senzație ciudată, pe care nu o mai trăise din copilărie. Brusc își reaminti de copiii ei, când erau mici. Zâna Măseluță și bănuții de un dolar. Își simțea ochii arzând și gâtlejul i se crispă. Ar trebui să-și sune copiii. Cum o să scape de aici, asta va face.

Se mișcă și simți cum lovește ceva cu piciorul. O lanternă. Se aplecă să o ridice, ghemuită, și încercă întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic.

— Lanterna asta e stricată.

Rostise cuvintele înăbușit, printre buzele tumefiate.

— La fel e și asta, zise altcineva, una dintre surori.

— Câte mai avem în stare de funcționare? întrebă Jill.

— Una, aici.

Raza gălbuie fulgeră când Lauren îi întinse lanterna pe care o ținuse ea. Jill simți în mână greutatea echipamentului industrial. Era lanterna lui Beth, își dădu ea seama.

Până la urmă, poate că fusese cea mai bună alegere faptul că o inclusese în program.

— Altele?

Niciun răspuns.

— Rahat, făcu ea și oftă.

În partea opusă a încăperii, Jill o zări pe Alice ștergându-se cu mâna la ochi. Femeia avea părul încâlcit, și pe obraji, dâre de murdărie. Acum nu mai plângea.

Jill aștepta ca ea să spună ceva. Să pretindă să i se ceară scuze? Probabil. Să amenințe că le va da în judecată? Posibil. În schimb, Alice s-a așezat pe jos, cu genunchii strânși la piept. A rămas acolo, aproape de ușă, ghemuită și complet nemișcată. Fără să știe de ce, lui Jill i se părea că lucrul ăsta era și mai neliniștitor.

— Alice? se auzi vocea lui Bree, venind dintr-un colț întunecat.

Niciun răspuns.

— Alice, încercă Bree din nou. Uite care-i treaba, Beth e încă în perioada de eliberare condiționată.

La fel, niciun răspuns.

— Chestia e că va trebui să meargă iar la tribunal, dacă tu…

Bree făcu o pauză. Aștepta. Niciun răspuns.

— Alice? Mă asculți? Uite, știu că te-a lovit, dar pentru ea ar fi foarte complicat dacă s-ar afla.

— Și?

Alice vorbise, în sfârșit. Buzele abia dacă i se mișcaseră. Tot nu ridicase privirea.

— Așa că să nu faci caz de treaba asta, bine? Te rog!

Vocea lui Bree avea o inflexiune pe care Jill nu i-o mai auzise până atunci.

— Mama noastră nu se simte prea bine. Data trecută a suferit foarte tare.

Niciun răspuns.

— Te rog, Alice.

— Bree, începu Alice și vocea îi suna oarecum straniu. Nu are niciun rost să-mi ceri mie o favoare. Să te consideri norocoasă dacă de acum într-o lună o să mai ai un serviciu.

— Hei! Să n-o amenințI pe soră-mea. Nu a făcut decât să muncească pe brânci pentru tine.

Era vocea lui Beth, dură, furioasă și răsunătoare.

Auzindu-i spusele, Alice ridică ochii.

— Ține-ți gura, grăsană nenorocită!

Vorbele îi ieșiră lent și deliberat, despicând întunericul ca un ciob de sticlă.

— Destul, Alice! se răsti Jill. Beth nu e singura de-aici care e la limită, așa că ai grijă sau o să dai de necaz când…

— Când ce? făcu Alice, sincer curioasă. Când o să apară grupul tău magic de salvatori?

Jill deschisese gura să-i răspundă, însă intră brusc în panică, amintindu-și de telefon. Înainte de încăierare, și-l strecurase în buzunarul jachetei și acum începu să bâjbâie după el. Unde era? Când l-a strâns în mână, aproape că a intrat în delir de ușurare. L-a scos și a verificat ecranul, să se asigure că era intact.

Alice o urmărea.

— Știi că e al meu.

Jill nu i-a răspuns și a strecurat telefonul înapoi în haină.

— Și acum ce facem? întrebă Bree.

Jill oftă, dar fără să scoată o vorbă. Se simțea epuizată. Era udă și înfometată, o dureau toate și era dezgustată de propriul ei corp, ud și murdar. Se simțea incomodată de celelalte femei.

— În regulă. Mai întâi – zise ea, cu o voce cât de cumpătată putea – o să ne calmăm toate. Pe urmă vreau să vă scoateți toate sacii de dormit și o să stăm liniștite. Cel puțin, deocamdată. O să dormim și, dimineață, când o să gândim toate ceva mai limpede, o să ne facem un plan.

Nimeni nu se mișcă.

— Toată lumea să facă asta, acum. Vă rog.

Jill s-a aplecat și și-a desfăcut rucsacul. A tras afară sacul de dormit și a răsuflat ușurată când le-a auzit pe celelalte că-i urmează exemplul.

— Alice, zise ea, pune-ți sacul de dormit lângă al meu.

Alice s-a încruntat, dar fără să comenteze, de astă dată. Își derulă sacul pe jos, acolo unde îi arătase Jill, și se băgă în el. Bree a fost singura care s-a obosit să iasă afară și să se spele pe dinți

cu apă de ploaie. Jill s-a bucurat că Alice nu încercase și ea să facă la fel. Încă nu se hotărâse dacă ar fi trebuit să o însoțească.

Jill se strecură, la rândul ei, în sacul de dormit, strâmbându-se când acesta i se lipi de trup ca o pungă de plastic udă. Șovăind, a pipăit telefonul din buzunarul jachetei. Nu voia să-și scoată haina, dar știa că nici îmbrăcată cu ea n-ar fi dormit bine. Noaptea trecută, când încercase, gluga și fermoarele se încurcaseră și o ciupiseră. Oricum, și așa avea să-i fie destul de greu să adoarmă. După o clipă își scoase haina, în liniște, apoi și-a așezat-o lângă ea, în gluga sacului de dormit. I s-a părut că o simte pe Alice cum o urmărește cu privirea, dar când s-a uitat la ea, femeia stătea întinsă pe spate și se zgâia la acoperișul de tablă.

Toate erau foarte obosite, Jill știa. Aveau nevoie să se odihnească, dar atmosfera din încăpere părea toxică. Capul îi zvâcnea pe pardoseala tare și Jill auzea zgomotul făcut de trupurile care se foiau, lipsite de confort. Și din sacul de lângă ea se auzi mișcare.

— Culcarea, toată lumea, se răsti Jill. Alice, dacă ai nevoie să te scoli în timpul nopții, trezește-mă!

Nu a primit niciun răspuns.

Jill întoarse capul. Nu vedea aproape nimic în întuneric.

— Bine, Alice?

— Jill, am impresia că nu ai încredere în mine.

Jill nu se obosi să-i răspundă. Își puse în schimb mâna pe jachetă, asigurându-se că simte muchiile dure ale telefonului prin cutele țesăturii, apoi închise ochii.

Capitolul 23

Falk a fost bucuros să iasă afară din colibă. El și Carmen l-au urmat pe King în poiană, unde au rămas puțin, toți trei, clipind din cauza luminii naturale.

— Cărarea pe care au urmat-o femeile trece pe aici, zise King, arătând în spatele colibei.

Falk întinse gâtul, să vadă, dar nu reuși să zărească nicio cărare, ci doar un zid de copaci și câte o pată portocalie din când în când – vestele căutătorilor care scotoceau pădurea. Aceștia păreau să apară și să dispară instantaneu.

— Lucrăm cât putem de repede, dar…

King nu și-a terminat vorba, dar nici nu era nevoie. Hățișul compact însemna că trebuia să avanseze lent. Însemna că era ușor ca unele lucruri să scape din vedere, însemna că unele lucruri nu mai reapăreau niciodată.

Falk auzea voci care o strigau pe Alice, după care oamenii așteptau răspuns. Unele pauze păreau mai scurte și mai pline de nerăbdare. Falk nu-i condamna pe căutători. Trecuseră deja patru zile.

Un salvator apăru dintre arbori și-i făcu semn lui King.

— Mă scuzați un minut, zise acesta și se îndepărtă.

Rămași singuri, Falk și Carmen s-au uitat unul la altul. Foliile de plastic aflate la picioarele polițiștilor tremurau în vânt.

— Tare mai sper că acolo, dedesubt, zise Carmen, făcând semn din cap spre folia mai mare, e Sarah Sondenberg. De dragul părinților ei. Să fii nevoit să-l implori pe Kovac să-ți dea informații este genul de situație care te macină. Celelalte familii au putut măcar să-i înmormânteze pe cei pierduți.

Falk spera și el că acolo era Sarah Sondenberg. Nu știa la ce altceva să spere, dacă nu era ea.

Se întoarse și cercetă coliba. La început, când fusese construită, construcția fusese probabil solidă, dar acum părea o minune că mai stătea în picioare. Judecând după starea lemnului, era mai veche decât perioada lui Martin Kovac, Falk era sigur de asta. Cine o ridicase? Vreun program pentru rangeri, demult uitat? Vreun iubitor de natură, care-și dorea un adăpost pentru weekend, construit într-o vreme când era mai laxă legislația privind rezervațiile naturale? Falk se întreba dacă întotdeauna păruse atât de singuratică.

Se duse până la colibă și încercă ușa, închizând-o și deschizând-o de câteva ori. Balamalele erau așa de ruginite, că abia dacă mai scârțâiau. Rama de lemn de-abia se mai ținea.

— Nu face cine știe ce zgomot. Ar fi fost cu putință să se strecoare afară fără să trezească pe cineva. Sau să se strecoare cineva înăuntru, presupun.

Carmen o încercă și ea.

— Nici ferestre care să dea direct în spate nu sunt. Așa că, dinăuntru, n-ar fi putut să o vadă îndreptându-se spre cărarea către nord.

Falk se gândea la ce spuseseră femeile și încerca să-și imagineze cum se terminase totul. Povesteau că s-au trezit și au descoperit că Alice nu mai era acolo. Dacă plecase singură, probabil că se furișase afară și o luase pe după colibă, prin întuneric. Se gândi la ora mesajului vocal, 4:26 a.m. *Să o rănească…* Indiferent ce se întâmplase cu Alice Russell, era aproape cert că se întâmplase la adăpostul nopții.

Privi dincolo de luminiș. King era încă prins în discuție. Undeva, în spatele colibei, era cărarea spre nord.

— Faci o plimbare? o întrebă pe Carmen.

Merseră greu prin iarba înaltă și ajunseră printre copaci. La fiecare câțiva pași, Falk privea în urmă. Nu a fost nevoie să meargă prea mult pentru ca adăpostul să dispară din raza lor vizuală.

Detectivul era puțin îngrijorat că s-ar fi putut să rateze cărarea, dar nu avea de ce. Când au dat de ea, au știut imediat. Era îngustă, dar clară. O fundație de piatră împiedicase ploaia să o transforme în lut.

Carmen stătea în mijlocul potecii privind când într-un sens, când în celălalt.

— Cred că nordul e într-acolo, zise, vag încruntată. Așa trebuie să fie. De fapt, nu e chiar ușor de găsit.

Falk se întoarse spre ea, oarecum dezorientat. Pădurea era aproape identică în ambele direcții. Verifică sensul din care veniseră și văzu căutătorii în spatele lor.

— Mda, cred că ai dreptate. Nordul trebuie să fie într-acolo.

Au pornit spre nord, pe cărarea atât de îngustă, încât cei doi de-abia aveau loc să meargă unul lângă altul.

— Tu ce-ai fi făcut? În locul lor, zise Falk. Ai fi rămas sau ai fi încercat să scapi de aici?

— Luând în calcul și mușcătura de șarpe, aș fi încercat să plec. De fapt, nici nu era altă cale. Dacă n-ar fi fost mușcătura…?

Carmen cântări lucrurile.

— Aș fi rămas. Cred. Nu știu. N-aș fi vrut să mai rămân, după ce aș fi văzut în ce stare e coliba, dar cred că aș fi făcut-o. Mă adăposteam și așteptam ca echipele de salvare să-și facă treaba. Dar tu?

Falk se întreba și el același lucru. Să rămâi, dar să nu știi când sau măcar dacă vei fi găsit? Să pleci, dar să nu știi către ce te îndrepți? Deschise gura, fără să știe însă ce să răspundă, când auzi…

Un bip abia sesizabil.

Se opri.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume? zise Carmen, aflată cu o jumătate de pas înaintea lui, întorcându-se spre el.

Falk nu i-a răspuns. Ascultă. Nu se mai auzea nimic, în afară de foșnetul vântului printre copaci. Oare doar își imaginase?

Și-ar fi dorit ca sunetul să se repete. Nu s-a întâmplat, însă Falk și-l putea repeta limpede în gând. Scurt, subtil și indiscutabil de natură electronică. I-a luat o miime de clipă să-l localizeze, nu mai mult de-atât. Își duse mâna la buzunar, știind deja că avea dreptate. Auzea sunetul acela de zeci de ori pe zi. Atât de des, încât, într-un context normal, abia dacă-l mai băga în seamă. Totuși, acolo, în sălbăticie, sunetul nefiresc și ciudat îl făcuse să tresară.

Ecranul telefonului lui mobil se luminase. Un mesaj. Falk nu s-a chinuit să-l citească; bipul îi spusese tot ce avea nevoie să știe. Avea semnal.

Falk îi arătă și lui Carmen telefonul. Semnalul era slab, dar era. Făcu un pas spre ea. Semnalul dispăru. Păși înapoi și semnalul reveni. Făcu un pas în altă direcție. Dispăru iar.

Era un singur loc în care avea semnal. Slab și instabil, dar poate suficient pentru a putea transmite un mesaj.

Carmen s-a întors și a luat-o la fugă. Pe potecă, înapoi spre colibă, avântându-se printre copaci, în vreme ce Falk rămăsese în loc. Semnalul venea și dispărea și reapărea, în timp ce Falk se uita la ecranul telefonului, fără să aibă curajul să-și ia ochii de la el. Carmen a reapărut, un moment mai târziu, urmată de sergentul King, cu răsuflarea tăiată. Acesta s-a uitat la ecranul telefonului lui Falk, a deschis stația radio și i-a chemat pe căutători. S-au desfășurat de o parte și de cealaltă a potecii și au cercetat minuțios pădurea, vestele lor portocalii dispărând în adâncul întunecat.

Să o rănească…

A fost nevoie de mai puțin de cincisprezece minute ca să găsească rucsacul lui Alice Russell.

Ziua 4: Duminică dimineață

Norii se risipiseră și luna plină strălucea.

Când Alice Russell închise cu grijă ușa colibei în urma ei, părul său blond părea un halo de argint. Se auzi un clic și balamalele ruginite au scârțâit scurt. Încremeni, atentă. Avea rucsacul pe umăr și pe mâna cealaltă avea înfășurat ceva. Nu era nicio mișcare în colibă, și Alice scăpă un oftat de ușurare.

Își așeză rucsacul la picioare, în tăcere, și desfăcu obiectul pe care și-l înfășurase pe braț. Era o jachetă impermeabilă. Era scumpă, o măsură mare. Nu era a ei. Alice își trecu degetele peste materialul hainei și desfăcu un fermoar. Scoase un obiect subțire și dreptunghiular, și apăsă un buton. O lumină, și un surâs slab. Alice își strecură telefonul în buzunar la blugi. Făcu ghem jacheta și o îndesă în spatele unui trunchi căzut lângă ușa adăpostului.

Își aruncă rucsacul pe umăr și, cu un clic, lumină terenul din fața ei cu raza unei lanterne. Pășind în tăcere, o porni în direcția potecii, spre zidul compact de arbori. Dispăru după colțul colibei, fără să se uite înapoi.

În urma ei, departe, dincolo de luminiș, cineva o privea cum pleacă, printre fâșiile scoarței de eucalipt.

Capitolul 24

Rucsacul lui Alice Russell zăcea abandonat în spatele unui copac. Era la zece metri de potecă, ascuns în tufișul des, și nu era deschis. Falk se gândi că era aproape ca și cum proprietarul lui îl pusese jos și plecase, fără să se mai întoarcă niciodată.

Sergentul King stătuse multă vreme ghemuit lângă bagaj, mișcându-se în jurul lui metodic, parcă executând o coregrafie. Apoi, cu un oftat, se ridicase, izolase perimetrul, selectase o echipă de căutare și evacuase zona.

Falk și Carmen nu au obiectat. Au luat-o înapoi spre North Road, pe același drum pe care veniseră, în urma a doi căutători care ieșiseră din tură, urmând cu toții banda marcatoare întinsă de poliție. Mergeau în tăcere, în șir indian, ezitând o dată, apoi din nou, în dreptul unor răscruci. Falk se bucură încă o dată că poliția lipise de copaci banda marcatoare.

Mergea în urma lui Carmen și se gândea la rucsac. Așezat acolo, frumos, o aberație produsă în peisaj de mâna omului. Nu părea să fi scotocit cineva în el și Falk se întreba ce însemna asta. Conținutul nu avea probabil o valoare pecuniară mare, căci acolo, în pustiu, unde hainele impermeabile puteau face deosebirea dintre viață și moarte, valoarea avea altă măsură. Falk știa că Alice Russell nu și-ar fi abandonat rucsacul de bunăvoie, iar acest gând îi dădu fiori reci care nu aveau nicio legătură cu vremea.

Ai găsit lucrurile sau cortul și pe urmă, imediat, găsești întotdeauna și cadavrul. Cuvintele vânzătorului de la benzinărie nu-i dădeau pace. Și-l imagină pe tip cum stătea în spatele tejghelei de fiecare dată când opriseră la benzinărie. Dar nu și în dimineața aceea. *Găsești întotdeauna și cadavrul.* Falk oftă.

— La ce te gândești? îl întrebă Carmen în șoaptă.

— Că nu-i a bună. Dacă nu are echipament pe o vreme ca asta…

— Știu. Presupun că nu mai e mult până o s-o găsească.

Carmen se uită la hățișul care se întindea, dens și masiv, de ambele părți ale potecii.

— Asta dacă e acolo, încheie ea.

Au continuat să meargă până ce drumul printre copaci s-a lărgit și lumina a devenit parcă mai strălucitoare. O cotitură și încă una și au ieșit din desiș înapoi pe North Road. Căutătorii și polițiștii stăteau îngrămădiți la marginea șoselei, discutând în surdină, pentru că știrea despre rucsac se răspândise cu repeziciune. Falk privi în jur. Nu mai era nici urmă de Ian Chase, iar microbuzul de la Executive Adventurers dispăruse. Vântul șuiera pe drumul aflat în câmp deschis și Falk își strânse mai bine haina pe el. Se întoarse către unul dintre polițiștii care se ocupa de organizarea căutătorilor care reveniseră.

— L-ai văzut cumva pe Ian Chase plecând?

Polițistul se uită la el, distras.

— Nu. Îmi pare rău. Nici nu mi-am dat seama că a plecat. Ai putea încerca să-i dai un telefon, dacă e urgent. La zece minute de mers cu mașina în direcția aceea, există o baracă a rangerilor unde este un post telefonic fix, pentru urgențe.

Arătă în josul drumului.

— E-n regulă, zise Falk, clătinând din cap. Mulțumesc.

Se luă după partenera sa, până la mașina lor, și Carmen urcă la volan.

— Înapoi la complex? îl întrebă.

— Păi, da.

Porni, și agitația de pe șosea se vedea tot mai puțin în oglinda retrovizoare, până ce au luat o curbă, apoi a dispărut cu totul. Zidurile verzi de catedrală se înălțau pe ambele laturi ale șoselei.

Niciun indiciu despre agitația nebună de dincolo de ele. Pădurea își păstra cu strășnicie secretele.

— Coliba aia chiar că e bine ascunsă, dar nu chiar necunoscută, zise Falk într-un târziu.

— Poftim?

Carmen era atentă la drum.

— Mă gândeam la ce mi-a zis mai devreme Bree McKenzie. Despre deținutul care știa de colibă. Deci, asta înseamnă cel puțin o persoană. Cine poate să spună că nu a mai descoperit-o și altcineva?

— La cine te gândești? La amicul nostru absent, de la Executive Adventurers?

— Poate. Cel puțin. Își petrece destul de mult timp de unul singur pe munte.

Falk se gândea la zecile de căutători și polițiști și lucrători ai rezervației care se aflau în zona de căutare.

— Dar presupun că la fel fac o mulțime de alți oameni.

Au intrat în parcarea complexului și și-au scos gențile din portbagaj. La recepție era un ranger pe care îl mai văzuseră și înainte.

— Se petrec multe acolo, pe munte, din câte am auzit, zise el.

Se uita când la Falk, când la Carmen, în speranța unor noutăți, dar cei doi clătinară din cap. Nu erau ei în drept să răspândească știrea.

Ușa care dădea spre bucătărie era întredeschisă și prin crăpătură Falk o zări pe Margot Russell. Stătea la o masă și plângea în tăcere, cu o mână la ochi și umerii zgâlțâiți de suspine. Stătea între Jill Bailey și o femeie care avea aerul tipic al unui asistent social comunitar. Lauren se învârtea prin spatele lor.

Falk se răsuci pe călcâie. Cu Margot putea să stea de vorbă mai târziu, acum clar nu era momentul. Pe fereastra mare a cabanei zări mișcare în parcare. Un cap negru – ba nu, două. Bree și Beth veneau din direcția pavilionului de

cazare. Se certau. Falk nu auzea ce-și spuneau, dar a observat că s-au oprit, cât să lase un microbuz să treacă pe lângă ele. Scrisul de pe portieră era citeț. *Executive Adventurers.* Se întorsese Ian Chase, de pe unde fusese. Falk îi făcu semn cu capul lui Carmen și aceasta se întoarse să se uite.

Rangerul de la recepție terminase formalitățile de cazare și le înmână două chei.

— Aceleași de data trecută, zise.

— Mulțumim.

Cu gândul aiurea, Falk luă cheile și se întoarse să plece, el și Carmen urmărindu-l cu privirea pe Chase, care cobora din mașină. Aproape ajunseseră la ușă, când rangerul de la recepție a strigat după ei.

— Hei, stați așa, zise, încruntat, cu receptorul telefonului în mână. Voi sunteți de la poliție, nu? Sunteți căutați.

Falk îi aruncă o privire lui Carmen, care, surprinsă, ridică din umeri. S-au întors la recepție, unde Falk a luat receptorul și și-a spus numele. Vocea de la capătul celălalt era slabă și avea o sonoritate metalică, dar nu era de nerecunoscut. Sergentul King.

— Mă auzi? întrebă repezit King.

— Cu greu.

— La dracu'! Sunt încă aici, la locul faptei. Pe linia telefonică de la baraca rangerilor legătura e întotdeauna de tot rahatul…

S-a întrerupt.

— Acum e mai bine?

— Nu prea.

— Nu contează. Uite ce e, eu sunt gata să mă întorc acolo. E vreun polițist teritorial pe lângă voi?

— Nu.

Erau singuri în zona de recepție și parcarea era aproape pustie. Cei mai mulți polițiști erau probabil încă sus, la locul căutărilor.

— Suntem doar noi.

— Bine. Omule; am nevoie…

Paraziți. Nimic.

— Stai așa, făcu Falk. Te-am pierdut.

— Doamne! Acu' mă auzi?

— Da.

— Am găsit-o.

Zbârnâit de zgomot alb. Falk inspiră, apoi expiră.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă King, pe un ton liniștit.

— Da. Am auzit ce-ai spus. În viață?

Falk știa răspunsul și fără să-i pună întrebarea. Carmen stătea lângă el, încremenită.

— Nu, zise King.

Cuvântul căzu totuși ca un pumn și îl izbi în plex.

— Ascultă-mă!

Vocea lui King slăbea și revenea.

— O să ne întoarcem cât putem de repede, dar am nevoie să-mi faci un serviciu. Cine mai e pe acolo?

Falk se uită împrejur. Carmen. Rangerul de la recepție. Margot Russell și asistenta ei socială, în bucătărie, împreună cu Jill și Lauren. Gemenele din parcare. Ian Chase care-și încuia microbuzul și se îndepărta. Îi spuse lui King lista de nume.

— De ce? îl întrebă apoi.

Alți paraziți. Din nou, vocea lui King, pierdută:

— Când i-am găsit trupul, am mai găsit ceva.

Ziua 4: Duminică dimineață

Luna intră în nori și Alice Russell se trezi în întuneric; dădu colțul colibei.

De partea cealaltă a luminișului, persoana care o privea ieși de după zidul de eucalipți, jucându-se stângaci cu fermoarul pantalonilor. Izul estompat de urină, fierbinte pe pământul rece. Ce oră era? Cifrele luminate ale ceasului de mână arătau aproape 4:30 a.m. O privire rapidă spre colibă, dar nu era nicio mișcare acolo.

— Rahat!

Observatorul ezită, apoi se ascunse lipindu-se cu spatele de zidul lateral al colibei. Norii se desfăcură și iarba lungă sclipi argintie și pustie. Zidul de copaci era nemișcat. Alice nu se mai vedea deja.

Capitolul 25

Lângă roțile din spate ale unei mașini închiriate se aflau două rucsacuri. Portbagajul era deschis și gemenele se certau în șoaptă, cu capetele apropiate. Vântul le flutura părul, ridicându-l în aer, amestecându-le șuvițele brunete. Când Falk și Carmen se apropiară, și-au întors capetele la unison și cearta s-a stins.

— Ne scuzați, doamnelor, zise Carmen pe un ton neutru. Trebuie să vă cerem să reveniți în cabană.

— De ce?

Beth se uita când la el, când la ea, cu o expresie ciudată. De surpriză, poate. Poate de altceva.

— Sergentul King vrea să vă vorbească.

— Dar de ce? repetă Beth.

Bree stătea în tăcere lângă sora ei, cu ochii holbați, săgetându-i pe rând cu privirea. Își duse mâna bandajată la piept. Cealaltă mână rămăsese pe portiera deschisă.

— Bree are o întâlnire, zise Beth. Ni s-a spus că putem pleca.

— Înțeleg asta, dar acum vi se cere să rămâneți. Cel puțin, deocamdată. Haideți!

Carmen se întoarse către cabană.

— Puteți să vă luați și bagajele.

Falk le văzu pe gemene schimbând o privire al cărui înțeles nu-l putea descifra, iar apoi cele două și-au luat rucsacurile, fără tragere de inimă. Bree păru să aibă nevoie de o grămadă de timp ca să închidă portiera mașinii și să se pună-n mișcare. Au traversat parcarea, spre cabană. Când au trecut pe lângă geamul de la bucătărie, Falk le văzu pe Jill și pe Lauren uitându-se afară. Falk evită să le privească în ochi.

Carmen îi alungă din salon pe cei câțiva căutători și le pofti pe gemene înăuntru.

Jill și Lauren ieșiseră acum în hol, cu fețele alungite de curiozitate. Falk le închise ușa în nas și se întoarse spre gemene.

— Luați loc.

El și Carmen se așezară unul lângă altul, pe canapeaua veche. Bree ezită și se ghemui într-un fotoliu în fața lor. Își ciupea iar bandajul.

Beth rămase în picioare.

— Aveți de gând să ne spuneți ce se petrece?

— O să vă explice sergentul King, când ajunge aici.

— Și când va fi asta?

— E pe drum.

Beth privi pe fereastră. În parcare, un căutător ieșit din tură își ținea la ureche aparatul de emisie-recepție. Asculta și scoase un strigăt, chemându-i pe alți doi, care încărcau ceva într-o mașină. Le arătă spre radio. Vestea se răspândea, înțelese Falk.

Beth se uită la el.

— Au găsit-o. Nu-i așa?

Scândurile pardoselii scârțâiră și apoi se lăsă tăcerea.

— E moartă?

Falk continua să nu spună nimic și Beth aruncă o privire piezișă spre sora ei. Fața lui Bree era încremenită.

— Unde? Lângă colibă? întrebă Beth. Așa trebuie să fie. Nu a trecut prea mult timp de când au găsit coliba, ca să fi ajuns prea departe cu căutările. Atunci, a fost acolo tot timpul?

— Sergentul King vă va…

— Da. Știu. Ai mai spus. Dar eu pe tine te întreb. Te rog, zise Beth, înghițind cu greutate. Meritățm să ne spui.

Falk clătină din cap.

— Regret, dar va trebui să așteptați.

Beth făcu câțiva pași spre ușa închisă. Se opri în dreptul ei și se întoarse, brusc.

— Lauren și Jill de ce nu sunt aici și ele?

— Beth, încetează!

Bree ridicase în sfârșit privirea, dar își ciupea în continuare bandajul.

— De ce? E o întrebare îndreptățită. De ce suntem doar noi aici?

— Pe bune, Beth. Ține-ți gura, zise Bree. Așteaptă să ajungă sergentul.

Falk mai auzea și acum vocea lui King la telefon. Apărând și dispărând, dar suficient de clară când spusese ce avea de spus.

Când i-am găsit trupul, am mai găsit și altceva.

Ce?

Beth era foarte calmă. Se uita fix la sora ei.

— De ce suntem doar noi? zise ea din nou.

— Nu mai vorbi.

Bree stătea țeapănă în fotoliul ei și își ciupea mereu bandajul.

— Dacă nu cumva suntem… zise Beth, clipind.

Îl săgetă pe Falk cu privirea.

— Adică, nu *noi,* vreau să spun. Nu amândouă.

Falk nu se putu abține și îi aruncă o privire lui Bree, cu bandajul ei gri și destrămat și, sub el, cu rana infectată de pe urma mușcăturii.

Când i-am găsit trupul, am mai găsit și altceva. Vocea lui King fusese greu de ascultat.

Ce?

Ascuns într-un trunchi de copac putred, chiar lângă ea. Un afurisit de piton-covor.

În sfârșit, privirea lui Bree se întâlni cu a surorii ei gemene.

— Ține-ți gura, Beth. Nu vorbi!

— Dar… făcu aceasta, cu voce tremurătoare.

— Ești surdă?

— Dar… zise iar Beth, ezitând. Ce se petrece? Ai făcut ceva?

Bree o țintui cu privirea. Mâna i se potoli, uitând de bandaj.

— Dacă am făcut *eu* ceva? zise, râzând scurt și amar. Te rog, nu.

— Ce vrei să spui?

— Știi bine ce vreau să spun.

— Ba nu.

— Pe bune? Foarte bine, atunci. Ce vreau să spun, Beth, este să nu stai pur și simplu acolo, în fața poliției, și să mă întrebi ce am făcut, ca și cum tu habar nu ai. Dacă vrei cu adevărat să faci asta, atunci hai să vorbim despre ce ai făcut *tu.*

— Eu? Eu n-am făcut nimic.

— Serios? Ai de gând să pretinzi…

— Bree, începu Falk. Îți recomand insistent să aștepți…

— Să pretinzi că ești cu totul nevinovată? Ca și cum nu ai nimic de-a face cu asta?

— Nimic de-a face cu *ce anume*?

— Doamne, Beth! Chiar ai de gând să faci asta? Să mă arăți pe mine cu degetul? Cu ei aici, de față?

Bree își flutură mâna spre Falk și Carmen și continuă:

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu erai tu.

— Nimic din *ce anume* nu s-ar fi întâmplat?

— Hei…

Încercările lui Falk și Carmen de a interveni eșuaseră. Bree era acum în picioare, ochi în ochi cu sora ei.

Beth făcu un pas înapoi.

— Ascultă-mă ce spun! Habar nu am despre ce vorbești.

— Aiurea…

— Nu, vorbesc serios.

— E o tâmpenie, Beth! Nu pot să cred că faci asta.

— Ce fac?

— Încerci să te speli pe mâini și să mă lași pe mine în rahat. În cazul ăsta, de ce mama dracului aș încerca să te ajut? De ce n-aș avea grijă de mine, spunând adevărul?

— Ce adevăr?

— Că era deja moartă!

Bree avea ochii măriți de uimire, iar părul negru îi flutura.

— Știi și tu asta! Alice era deja moartă când am găsit-o eu.

Beth mai făcu un pas înapoi și se uită la sora ei geamănă.

— Bree, eu nu…

Bree scoase un suspin de frustrare și se roti pe călcâie, implorând din priviri când dădu cu ochii de Falk și Carmen.

— Nu e așa cum vrea ea să pară. N-o ascultați!

Mâna lui Bree tremura când arătă spre sora ei.

— Vă rog. Trebuie să-l faceți pe sergentul King să înțeleagă…

— Bree…

— Ascultați-mă, Alice era deja moartă.

Frumoasele ei trăsături erau schimonosite și Bree avea ochii în lacrimi.

— Eu am găsit-o. Pe potecă, duminică dimineață, devreme. Și am mutat-o. Așa m-am ales cu mușcătura. Dar asta e tot ce-am făcut. Nu i-am făcut niciun rău, vă jur. Acesta e adevărul.

— Bree…

De astă dată, Carmen era cea care încercase, dar Bree i-o reteză.

— Era acolo, *prăbușită.* Nu respira. N-am știut ce să fac, așa că am luat-o. Îmi era teamă că o să vină cineva și o s-o vadă, așa că am luat-o de acolo. Nu voiam decât s-o ascund în tufiș până când…

Bree se opri. Se uită iar la sora ei. Beth ținea degetele încleștate pe spătarul unui scaun, atât de strâns, încât articulațiile i se albiseră și luceau.

— Până când aș fi putut să vorbesc cu Beth. Dar apoi m-am împiedicat și am simțit șarpele lângă brațul meu.

— Dar de ce ai ascuns-o, Bree?

Beth avea ochii în lacrimi.

— Doamne, știi foarte bine de ce.

— Nu știu.

— Din cauză că…

Fața lui Bree se îmbujorase, două pete de culoare în obraji.

— Din cauză că…

Părea că nu poate să-și termine gândul. Întinse mâna spre sora ei.

— Din ce cauză?

— Din cauza ta. Am făcut-o pentru tine.

Se întinse și, de data asta, o prinse de braț pe sora ei.

— Nu se poate să mergi iar la închisoare. Asta ar ucide-o pe mama. Nu ți-am spus niciodată, dar data trecută a fost foarte grav. I-a fost mult mai rău. A fost groaznic să o văd așa de tristă, știind că era vina mea și…

— Nu. Bree, data trecută a fost vina mea că m-au închis.

— Nu, a fost vina mea, insistă Bree, strângând-o și mai tare de mână. Nu vecinul meu a fost cel care a spus la poliție că tu m-ai jefuit, eu am fost. I-am sunat pentru că eram așa de furioasă pe tine! Nu mi-am dat seama că se va ajunge așa de departe.

— N-a fost din vina ta.

— A fost.

— Nu, eu am fost de vină. Dar…

Beth păși înapoi, trăgându-și mâna din strânsoarea surorii sale.

— Greșești, Bree. De ce faci asta?

— Știi de ce, zise Bree, întinzând iar mâna, apucând cu degetele doar aerul. Sigur că știi. Pentru că ești sora mea! Suntem o familie.

— Dar nu ai deloc încredere în mine, spuse Beth și mai făcu un pas înapoi. Tu chiar crezi sincer că aș putea face așa ceva?

Falk băgă de seamă agitația de-afară, iscată de o mașină de poliție care intrase pe aleea de pietriș. King coborî din ea.

— Ce altceva aș putea să cred? Cum aș putea să am încredere în tine, după tot ce-ai făcut?

Bree plângea acum, roșie la față.

— Nu pot să cred că stai acolo și *minți.* Spune-le! Te rog, Beth. De dragul meu. Spune-le adevărul!

— Bree…

Beth se opri. Deschise gura, ca și cum era gata să mai spună ceva, apoi o închise și, fără nici o altă vorbă, se întoarse cu spatele.

Bree întinse brațul, bâjbâind cu mâna sănătoasă, și țipetele ei au răsunat în încăpere, în vreme ce sergentul King deschidea ușa cabanei.

— Ești o mincinoasă nenorocită! Te urăsc, Beth! Te urăsc pentru asta! Spune-le adevărul!

Bree se chinuia să vorbească printre lacrimi.

— Pentru tine am făcut-o.

Cu chipurile schimonosite și furioase din cauza trădării, Falk nu le văzuse niciodată pe gemene să semene atât de tare.

Ziua 4: Duminică dimineața

Alice Russell rămăsese nemișcată.

Abia vizibilă, pe poteca spre nord, scăldată din toate părțile de lumina lunii. Coliba dispăruse de mult din raza vizuală, ascunsă bine în spatele copacilor.

Cu bărbia lăsată în piept, Alice stătea lângă rucsacul așezat pe pământ, sprijinit de un bolovan mare. Își ținea o palmă apăsată pe ureche. Chiar și de la distanță, după sclipirea alb-albăstrie a telefonului, era evident că-i tremura mâna.

Capitolul 26

Gemenele au fost duse separat în câte o mașină de poliție.

Falk și Carmen le-au urmărit cu privirea, din holul de la intrare. Lauren și Jill au rămas în zona recepției, cu gurile căscate de surprindere, până când sergentul King le-a cerut să aștepte în salon. Le-a spus că un ofițer de poliție le va chema în biroul de la cabană, pe rând, pentru a-și reface declarațiile. Trebuia să fie pregătite să vină la secția din oraș, dacă se va considera necesar acest lucru. Dădură din cap, fără un cuvânt, și sergentul plecă.

Lauren a fost chemată prima în birou. Traversă încăperea, palidă și trasă la față. Falk și Carmen stăteau în salon împreună cu Jill, care părea o versiune micșorată a femeii pe care o cunoscuseră cu câteva zile în urmă.

— I-am spus lui Alice că dacă o să moară într-un șanț, așa-i trebuie, zise Jill, din senin, privind focul. Am vorbit serios, în momentul acela.

Prin ușă o auzeau pe Margot Russell urlând.

Vocea ofițerului de legătură abia dacă se auzea printre țipetele fetei. Jill întoarse capul într-o parte, cu o expresie de durere pe chip.

— Când ai aflat că nepotul tău are fotografii cu Margot? o întrebă Carmen.

— Abia când a fost prea târziu, zise Jill, privindu-și mâinile. Până la urmă, Daniel mi-a spus toată povestea marți, dar numai pentru că atunci fotografiile erau deja de domeniul public. Dar ar fi trebuit să-mi spună cu mult înainte de asta. Dacă ar fi fost sincer în acea primă seară, când a venit la noi în tabără, poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Aș fi lăsat-o pe Alice să plece atunci când mi-a cerut.

— Ce anume ți-a spus Daniel în seara aceea? întrebă Falk.

— Doar că nevastă-sa îl prinsese pe Joel cu niște fotografii și că de aceea ajunsese el târziu la cabană. Poate că ar fi trebuit să pun lucrurile cap la cap, dar, sincer, nici nu mi-a trecut prin minte că fotografiile puteau fi cu Margot, zise ea și clătină din cap. Lucrurile erau cu totul altfel pe vremea când mergeam eu la școală.

Prin ușa deschisă încă se auzea cineva plângând. Jill suspină.

— Mi-aș fi dorit ca Alice să-mi fi spus. Dacă știam, aș fi lăsat-o să se întoarcă după prima noapte. Bineînțeles că aș fi lăsat-o.

Părea că Jill încerca să se convingă singură.

— Și Joel e un fraier. N-o să poată să rezolve situația asta doar cerându-și scuze. Seamănă foarte mult cu Daniel când era tânăr; face numai ce vrea și nu se gândește deloc la viitor. Copiii nu înțeleg asta totuși, nu-i așa? Nu trăiesc decât în momentul prezent. Nu-și dau seama că tot ce fac la vârsta aceea îi poate bântui mai târziu.

Jill tăcu, dar când își încleștă mâinile în poală, îi tremurau. Se auzi un ciocănit și ușa se deschise. Lauren, palidă și trasă la față, aruncă o privire înăuntru.

— E rândul tău, îi zise ea lui Jill.

— Ce te-au întrebat?

— Aceleași lucruri ca înainte. Vor să știe ce s-a întâmplat.

— Și ce le-ai spus?

— Le-am spus că nu mi-a venit să cred că Alice n-a ajuns mai departe.

Lauren o privi pe Jill, apoi lăsă ochii în pământ.

— Mă duc să mă culc. Nu mai rezist.

Se retrase, fără să mai aștepte un răspuns, închizând ușa în urma ei.

Jill a rămas mult timp cu ochii ațintiți la ușa închisă, apoi s-a ridicat oftând din rărunchi. Deschise ușa și ieși, iar plânsetele lui Margot se auzeau împrejur.

Ziua 4: Duminică dimineață

Alice aproape că țipa la telefon. Obrazul îi lucea albastru în lumina ecranului și vorbele ei pluteau pe cărare.

— Serviciul de urgență? Mă auziți…? La dracu'!

De disperare, vocea îi era pițigăiată. A închis. Cu capul aplecat, și-a verificat telefonul. A încercat iar, formând de trei ori aceeași cifră. Zero-zero-zero.

— Serviciul de urgență? Ajutor. E cineva acolo? Vă rog. Ne-am rătăcit. Puteți…?

S-a oprit și a lăsat telefonul jos de la ureche.

— *Rahat!*

Trase adânc aer în piept și umerii i s-au ridicat și au coborât. Apăsă iar pe butoane. Alt număr, nu trei de zero. A vorbit mult mai calmă, de data asta.

— Agent federal Falk, sunt Alice. Alice Russell. Nu știu dacă mă auziți.

Vocea îi tremura.

— Dacă primiți mesajul meu, vă rog, vă implor, nu transmiteți dosarele mâine. Vă rog. Nu știu ce să fac. Daniel Bailey deține niște fotografii. Sau fiul lui le deține. Fotografii cu fiica mea. Nu pot risca să-l enervez tocmai acum, îmi pare rău. Încerc să mă întorc la Melbourne și vă explic. Dacă amânați, voi încerca să descopăr un alt mijloc prin care să obțineți contractele. Îmi pare rău, dar e vorba de fiica mea. Vă rog. Nu pot să fac ceva ce ar putea să o rănească…

Un foșnet și zgomot de pași în spatele ei. O voce în întuneric.

— Alice?

Capitolul 27

Falk și Carmen stăteau singuri în salon, fără să-și spună prea multe. Suspinele lui Margot Russell se auziseră multă vreme prin ușa deschisă, apoi încetaseră brusc, lăsând loc unei tăceri stranii. Falk se întreba unde plecase fata.

Au auzit o mașină scrâșnind pe pietriș și Carmen s-a dus la fereastră.

— S-a întors King.

— Se văd și gemenele pe undeva?

— Nu.

Cu King s-au întâlnit în hol. Era și mai pământiu la față decât de obicei.

— Cum a mers treaba la secție? îl întrebă Falk.

Sergentul clătină din cap.

— Sunt consiliate juridic, dar amândouă își mențin declarațiile. Bree susține în continuare că Alice era deja moartă când a găsit-o, iar Beth declară că nu știe nimic despre toate astea.

— Tu le crezi?

— Dumnezeu știe. Oricum, va fi un coșmar să dovedim ceva. Criminaliștii de la Melbourne sunt acum acolo, dar cadavrul a stat în ploaie și vânt zile întregi. Peste tot e pământ și noroi și tot felul de resturi.

— În rucsacul ei s-a găsit ceva interesant? se interesă Carmen.

— Cum ar fi un maldăr de documente contabile de la BaileyTennants? zise King, reușind să afișeze un zâmbet cu totul sinistru. Nu prea, îmi pare rău. Dar uite…

Scotoci prin propriul rucsac și scoase un stick de memorie.

— Fotografii de la locul faptei. Dacă vedeți ceva care vă trebuie, puteți să le cereți celor de la criminalistică să vi le arate când o să aducă totul aici, jos.

— Mulțumesc, zise Falk și luă stick-ul. O să se uite și la mormântul de lângă colibă?

— Da, o să-l cerceteze, a răspuns King, dar ezitant.

— Ce este? vru să știe Carmen, uitându-se la polițist. Care-i treaba? Au confirmat că e Sarah?

— Nu e Sarah, zise King, clătinând din cap.

— De unde știu?

— Sunt rămășițele unui bărbat.

Amândoi detectivii îl priviră mirați.

— Cine e?

Întrebarea venise de la Falk.

— Am primit un telefon la secție, acum o oră, le-a explicat King. Fostul motociclist din pușcărie a reușit să obțină o înțelegere mulțumitoare. I-a spus avocatului său că știe că în groapa aia e chiar Sam Kovac.

— Sam Kovac? făcu Falk, clipind.

— Da. Tipul zice că, acum cinci ani, motocicliștii au fost plătiți ca să scape de el. Sam s-a tot lăudat cu taică-său la oamenii cu care făcea afaceri, în încercarea de a fi acceptat în gașcă, probabil. Dar omul susține că Sam nu era în toate mințile, că era prea labil psihic ca să fie de încredere. Așa că, atunci când motocicliștii au primit o ofertă mai bună, au acceptat-o. Pe cei care au comandat uciderea nu i-a interesat modalitatea executării individului, câtă vreme cadavrul nu avea să fie găsit niciodată. Tot ce au vrut a fost ca Sam să dispară.

— Cine erau aceștia? a intervenit Carmen.

King se uită pe geam. Vântul se domolise și pădurea era straniu de calmă, lucru rar.

— Au făcut tranzacția printr-un mijlocitor, dar, după toate aparențele, a fost vorba despre un cuplu mai în vârstă. Plini de bani. Gata să plătească bine. Cam ciudați însă. Nu chiar în toate mințile nici ei.

În gând, Falk a trecut în revistă posibilitățile și nu a găsit decât una.

— Doar nu erau părinții lui Sarah Sondenberg, nu? zise el, iar King ridică vag din umeri.

— E prea devreme să o spunem cu certitudine, dar cred că pe ei o să-i caute mai întâi. Vai de capul lor de amărâți! Presupun că douăzeci de ani de durere și de nesiguranță pot să afecteze un om.

King clătină din cap.

— Blestematul de Martin Kovac! A distrus locurile astea. Ar fi putut să le dea pace sărmanilor oameni. Poate ar fi evitat și el necazurile. Cine știe? Are vreunul dintre voi copii?

Falk scutură din cap, imaginându-și-o pe Sarah Sondenberg cu zâmbetul ei de revistă. Imaginându-și-i pe părinții ei și cum trebuie să fi trăit aceștia în ultimii douăzeci de ani.

— Eu am doi băieți, zise King. Mereu mi-a părut rău pentru familia Sondenberg. Între noi fie vorba, dacă ei au plătit să fie ucis Sam, nu pot să-i condamn, zise el și oftă. Cred că nu trebuie să subestimezi niciodată până unde poți să mergi de dragul copilului tău.

Undeva departe, în cabană, tânguielile lui Margot Russell reîncepeau.

Ziua 4: Duminica dimineață

— Alice?

Alice Russell tresări. Bâjbâind, încerca să încheie apelul, în timp ce se întorcea spre locul de unde venea vocea, cu ochii holbați, pentru ca înțelesese că nu mai era singură pe potecă. Făcu o jumătate de pas înapoi.

— Cu cine vorbești, Alice?

Capitolul 28

Falk se simțea complet dezamăgit. Mergeau pe aleea către pavilionul de cazare și, judecând după expresia de pe chipul ei, Carmen se simțea la fel ca el. O usturau ochii din cauza vântului care se stârnise iar, spulberându-i hainele. Când au ajuns la camerele lor s-au oprit. Falk răsucea în mână stick-ul de memorie pe care i-l dăduse sergentul King.

— Nu vrei să ne uităm la fotografii? zise Falk.

— Cred c-ar fi bine s-o facem.

Carmen părea la fel de entuziasmată pe cât se simțea și el. Mormântul lui Alice Russell din sălbăticie. Rangerii încheiaseră în sfârșit căutările, dar nu cu rezultatul pe care-l speraseră.

Falk descuie ușa, puse rucsacul pe podea și trase afară din el tot felul de lucruri, până ce reuși să-și scoată laptopul. Așezată pe pat, ea îl urmărea.

— Încă mai ai hărțile tatălui tău, zise Carmen, când Falk așeză teancul lângă ea, pe cuvertură.

— Da. Acasă n-am avut destul timp să despachetez totul.

— Nu. Nici eu. Totuși, presupun că o să ne întoarcem destul de repede. Să dăm piept cu muștruluiala de la serviciu, acum că Alice a fost găsită. Ei tot o să vrea contractele.

Pe Carmen perspectiva părea să o doboare.

— Oricum…

Se dădu la o parte să-i facă loc pe pat și Falk deschise laptopul.

— Hai să terminăm odată cu asta!

A conectat stick-ul de memorie, s-au așezat unul lângă altul și Falk a deschis galeria de imagini.

Rucsacul lui Alice umplea ecranul. Fotografii făcute de la distanță arătau rucsacul sprijinit de trunchiul unui copac; materialul din care era confecționat, în contrast cu natura în nuanțe de verde și brun. Prim-planurile confirmau impresia

pe care Falk o avusese inițial, când fuseseră în pădure. Rucsacul fusese îmbibat de ploaie, dar în afară de asta nu era deloc stricat și nici nu fusese deschis. Era ceva înfiorător în felul cum stătea proptit acolo, pregătit, gata să fie recuperat de un proprietar care nu avea să mai revină niciodată. Falk și Carmen priviră fără grabă fotografiile cu rucsacul din toate unghiurile posibile, dar până la urmă au trecut mai departe.

Copacii protejaseră trupul lui Alice Russell de condițiile atmosferice vitrege, totuși intemperiile își puseseră amprenta. Femeia zăcea pe spate, pe un pat de iarbă aspră și înaltă, cu picioarele întinse și brațele drepte pe lângă ea. Nu era la mai mult de douăzeci de metri de potecă, dar din fotografii reieșea clar faptul că era aproape invizibilă de la distanță mai mare.

Avea părul încâlcit și pielea feței i se lăsase de pe pomeții bine conturați. În rest, aproape că puteai zice că doarme. Aproape. Animalele și păsările îi descoperiseră trupul cu mult înaintea poliției.

Pădurea trecuse peste Alice ca un val. Frunze și rămurele și resturi infime îi atârnau în păr și i se adunaseră în cutele hainelor. Sub unul din picioare era îngrămădită o bucată de plastic deteriorat provenind de la un ambalaj, care părea să fi făcut cale lungă până ajunsese aici.

Falk era cât pe ce să treacă la următoarea fotografie, când se opri brusc. Ce-i atrăsese privirea? Se uită încă o dată peste imagine. Ceva în felul cum stătea întinsă Alice, presărată cu gunoaie. Un gând nu-i dădea pace, dar fugea când încerca să-l prindă.

Se gândi înapoi, în timp, la femeia pe care el și Carmen o cunoscuseră. Rujul corporatist al lui Alice și expresia sfidătoare erau de mult șterse și corpul ei arăta ca o carapace goală, așezată pe covorul de iarbă al pădurii. Părea fragilă și foarte singură. Falk spera ca Margot Russell să nu vadă

niciodată fotografiile acelea. Chiar și în moarte, asemănarea dintre Alice și fiica ei era izbitoare.

Au continuat să treacă în revistă galeria de imagini, până când ecranul deveni negru. Ajunseseră la sfârșit.

— Deci, a fost nasol cum m-am așteptat, a zis Carmen, în șoaptă.

Geamul zăngăni când ea s-a lăsat pe spate și mâna i-a căzut peste grămada de hărți de pe cuvertură. O luă pe cea de deasupra, o desfăcu și-și trecu privirea peste liniile tipărite.

— Ar trebui să le folosești, zise și tonul ei era trist. Ar trebui să iasă și ceva bun din toate astea.

— Mda, știu, răspunse Falk, răsfoind hărțile până ce dădu de cea a masivului Giralang.

O întinse, uitându-se după North Road. Găsi șoseaua, care tăia o zonă de vegetație încâlcită și nemarcată. Apoi găsi cu aproximație locul unde credea că se află coliba și apoi locul unde fusese găsit cadavrul lui Alice Russell.

În toată zona aceea, pe hartă nu existau semne în creion, nici note sau cuvinte scrise de mâna tatălui său. Falk nu știa la ce se așteptase sau ce sperase să găsească, dar, indiferent ce-ar fi fost, nu era acolo. Tatăl lui nu fusese niciodată în zonă. Liniile tipărite de pe hartă îl priveau cu oarbă indiferență.

Oftând, a mișcat foaia până când a descoperit traseul Mirror Falls. Acolo, notele în creion erau vizibile și scrisul greu de descifrat al tatălui său, cu bucle și vârtejuri, se întindea pe hârtia gălbuie. *Traseu de vară. Atenție, cad pietre. Sursă de apă potabilă.* Adnotările erau scrise apăsat. Un punct de observație era marcat ca închis, apoi ca deschis, apoi din nou tăiat și marcat cu cuvintele: *Pericol recurent.*

Falk privi îndelung scrisul, fără să-i fie clar de ce. Ceva pâlpâi adânc în conștiința lui. A vrut să întindă mâna spre laptop și tocmai atunci Carmen și-a ridicat privirea.

— Îi plăcea zona asta, zise ea, ridicând harta în mână. Sunt o grămadă de însemnări aici.

Falk recunoscu imediat numele regiunii.

— Acolo am crescut.

— Serios? Mamă… N-ai glumit, chiar că e în mijlocul pustietății, zise Carmen, privind mai de-aproape. Atunci, înseamnă că voi doi ați făcut drumeții pe-acolo împreună? Înainte să vă mutați.

— Nu-mi aduc aminte, răspunse Falk și clătină din cap. Nu sunt sigur nici măcar că el le făcea pe atunci. Era destul de ocupat cu ferma. Probabil că stătea mult în aer liber.

— După ce se vede pe harta asta, se pare că ați fost aici. Cel puțin o dată.

Carmen îi întinse harta și puse degetul pe ceva scris de mâna lui Erik Falk.

Cu Aaron.

Cuvintele erau scrise lângă un traseu de vară, ușor. Falk nu-l parcursese niciodată pe toată lungimea, dar știa unde duce. Mergea pe marginea padocurilor, unde el obișnuia să alerge ca să-și mai consume din energie, în timp ce tatăl lui lucra pământul; pe lângă locul de la râu unde tatăl lui îl învățase cum să pescuiască; de-a lungul șirului de garduri unde Aaron, pe când avea trei ani, fusese fotografiat într-o vară, râzând, călare pe umerii tatălui său.

Cu Aaron.

— Niciodată noi doi n-am…

Falk își simțea pleoapele grele și fierbinți.

— N-am parcurs niciodată traseul ăsta împreună. Nu în același timp.

— Păi, poate că voia să o facă. Mai sunt și altele.

Carmen verificase prin stiva de hărți. Îi dădu alte câteva și-i arătă însemnările. Și pe urmă încă o stivă.

Aproape pe fiecare hartă erau scrise de mână, estompate de vreme și tot mai nesigure de-a lungul anilor, cuvintele: *Cu Aaron. Cu Aaron.* Un traseu

ales pentru ca ei doi să-l facă împreună. Tatăl lui, încăpățânat, neacceptând un refuz categoric; aceste cuvinte exprimau o dorință de ceva diferit.

Falk se lăsă pe tăblia patului. Își dădea seama că partenera lui îl privea, și clătină din cap. Se gândise că poate nu va fi în stare să se exprime.

Carmen întinse brațul și-și puse mâna peste a lui.

— Aaron, e-n ordine. Sunt sigură că știa.

— Nu cred, i-a răspuns el, înghițind cu greu.

— Ba, știa, insistă Carmen, zâmbind. Părinții și copiii sunt făcuți să se iubească. Știa.

Falk se uită peste hărți.

— S-a descurcat mai bine decât mine să o arate.

— Ei, poate că da. Dar nu ești singurul. Cred că adeseori părinții îi iubesc pe copiii lor mai mult decât sunt ei înșiși iubiți de aceștia.

— Poate.

Falk se gândea la părinții lui Sarah Sondenberg și la iadul în care se aruncaseră, de dragul fiicei lor, neavând încotro. Cum spusese King? *Niciodată nu trebuie să subestimezi până unde poți să mergi de dragul copilului tău.*

Undeva, în adâncul minții lui, ceva nu-i dădea pace iar. Clipi. Ce anume? Încerca să prindă ideea, dar aceasta amenința să se evapore. Computerul încă era deschis, lângă Carmen, și galeria de fotografii era în continuare accesată.

— Ia stai să mă mai uit o dată.

Falk trase laptopul spre el și trecu iar prin fotografiile cu Alice Russell, de astă dată privindu-le cu și mai multă atenție. Îl sâcâiau detaliile, dar nu putea spune care anume. Se uită la pielea pământie, la poziția maxilarului, căzut și puțin flasc. Fața ei, expusă, era aproape relaxată și, într-un fel straniu, arăta mai tânără. Afară, urletele vântului au început deodată să semene cu vaietele lui Margot Russell.

Falk a continuat să se uite. La unghiile rupte ale lui Alice Russell, la mâinile ei murdare, la părul

încâlcit. La resturile și mizeriile presărate peste tot, de jur-împrejurul ei. Și din nou avu senzația aceea. S-a oprit la acea ultimă imagine și s-a aplecat să o vadă mai de-aproape. O bucată de plastic vechi prinsă sub picior. Resturile murdare ale unui ambalaj alimentar, lângă părul ei. Mări detaliul.

Un fir de ață roșu cu argintiu i se prinsese de fermoarul jachetei.

Senzația se transformă într-o adevărată revelație când Falk s-a uitat la firul rupt. Deodată, nu s-a mai gândit la Alice și Margot Russell, ci la o altă fată, atât de fragilă, încât era aproape invizibilă, o fată care învârtea mereu între degete fire roșii și argintii pe care le împletea.

Un fir de ață prins într-un fermoar. O încheietură goală a mâinii. Privirea bântuită și ochii afundați în orbite ai fiicei. Și privirea vinovată a mamei ei.

Ziua 4: Duminică dimineață

— Alice, zise Lauren, privind-o fix. Cu cine vorbești?

— Oh, Dumnezeule! M-ai speriat!

Alice își duse mâna la piept. Avea chipul palid, în contrast cu întunericul.

— Ai semnal? Ai reușit să dai de cineva?

Lauren întinse mâna după telefon, dar Alice se feri.

— E prea slab semnalul. Nu cred că m-au auzit.

— Sună la serviciul de urgență!

Lauren se întinse din nou după telefon.

— Am sunat, a zis Alice, făcând un pas înapoi. Se tot întrerupe.

— Rahat! Și atunci cu cine vorbeai?

— Era o căsuță vocală. Nu cred că s-a înregistrat.

— Dar cine a fost?

— N-a fost nimeni. Ceva legat de Margot.

Lauren rămase cu ochii fixați asupra ei, până când Alice i-a înfruntat privirea.

— Ce-i? izbucni aceasta. Ți-am zis, am încercat deja să sun la urgență.

— Aproape că nu mai avem semnal, și nici baterie. Trebuie să facem economie.

— Știu și eu asta. Dar era ceva important.

— Chiar dacă ție nu-ți vine să crezi, există lucruri mai importante decât afurisita de fiică-ta.

Alice nu-i răspunse, dar ținu telefonul și mai strâns.

— Foarte bine, a zis Lauren, încercând să inspire profund, în orice caz, cum ai reușit să-ți iei telefonul fără s-o trezești pe Jill?

Alice aproape că izbucni în râs.

— Femeia aia a dormit ieri în timpul furtunii cu tunete. Cum era să simtă că i-am luat jacheta?

Lauren nu se îndoia. Jill păruse mereu să doarmă mai bine decât oricare dintre ele. Se uită la

cealaltă mână a lui Alice.

— Și ai luat și lanterna lui Beth.

— Am nevoie de ea.

— E singura care mai funcționează, dintre toate pe care le-avem.

— Tocmai de aceea am luat-o pe-asta.

Alice evita să o privească în ochi. Lumina făcută de lanternă plutea în întuneric. Restul potecii era în beznă.

Lauren văzu rucsacul lui Alice sprijinit de o piatră. Gata de plecare. Mai inspiră o dată profund.

— Uite ce e, zise, trebuie să ne întoarcem la celelalte. Toate vor vrea să afle cum e cu semnalul. N-o să le spun că ai încercat să pleci.

Alice nu a zis nimic. Își îndesă telefonul în blugi.

— Alice! Dumnezeule! Doar nu te gândești serios să pleci?

Alice se aplecă și ridică rucsacul. Și-l aruncă pe umăr. Lauren o prinse de braț.

— Dă-mi drumul, i-a zis Alice și-și eliberă brațul cu o smucitură.

— Nu ești în siguranță singură. Și acum avem semnal. O să-i ajute să ne găsească.

— N-o s-o facă. Semnalul e prea slab.

— Dar e ceva! Alice, sunt șanse mai mari decât am avut în ultimele zile.

— Vorbește mai încet, da? Știi ce? Nu pot să aștept până ne găsesc ei.

— De ce?

Niciun răspuns.

— Pentru Dumnezeu, zise Lauren, încercând să se calmeze, pentru că simțea cum îi bate inima. Ce naiba ai de gând să faci?

— O să merg spre nord, așa cum ar fi trebuit să facem azi. Lauren, tu știi că asta e soluția, dar nu vrei să recunoști, pentru că atunci ar trebui să și încerci.

— Nu. Nu vreau să o fac, pentru că nu e sigur. Mai ales de una singură. Mergi orbește, nu ai nici

măcar busolă.

Lauren simțea în propriul buzunar discul de plastic.

— Dacă ești așa de îngrijorată, ai putea să mi-o dai tu.

— Nu. În niciun caz, răspunse Lauren, strângând și mai tare busola în pumn.

— Mă gândeam eu. Oricum, știm că poteca asta merge spre nord. O să mă descurc dacă trebuie. Am făcut-o și la McAllaster.

Nenorocita de tabără McAllaster! La auzul numelui acelei tabere, Lauren simți o gheară în piept și sângele îi pulsă mai repede prin vene. Cu treizeci de ani în urmă, în mijlocul pustietății, la fel de apropiate una de alta ca acum. Proba încrederii. Lauren, înnebunită de dorul de casă, tristă și legată la ochi, apoi senzația de totală ușurare când simțise mâna sigură a lui Alice pe brațul ei și îi auzise la ureche vocea încrezătoare.

— Te țin eu. Pe-aici!

— Mulțumesc.

Alice înainte și Lauren în urma ei. Sunetul pașilor de jur-împrejur. Un chicotit. Apoi, iar, vocea lui Alice la ureche. O avertizare șoptită.

— Ai grijă!

Mâna care o ghida, așezată pe brațul ei, se ridicase brusc, ușoară ca aerul, și dispăruse în neant. Lauren întinsese brațele dezorientată, se împiedicase de ceva aflat exact în fața ei și avusese senzația oribilă a căderii în gol. Singurul zgomot era sunetul îndepărtat al unor râsete înfundate.

În cădere, își fracturase încheietura mâinii. Se bucurase. Asta însemna că după ce și-a luat legătura de la ochi și s-a trezit complet singură, înconjurată de tufișurile dese, în bezna copleșitoare, avea o scuză pentru lacrimile din ochi. Nu că ar fi contat. Au trecut patru ore până ca fetele celelalte să se întoarcă după ea. Când au ajuns, într-un final, Alice îi spusese râzând:

— Eu ți-am zis să ai grijă.

Capitolul 29

Falk se uită la firul roșu cu argintiu prins în fermoarul jachetei lui Alice Russell, apoi întoarse ecranul spre Carmen.

— Rahat! făcu ea, clipind.

Băgă mâna în buzunarul hainei, scotoci după ceva și înainte ca el să apuce să spună vreo vorbă, scoase de acolo brățara prieteniei împletită de Rebecca. Firele argintii sclipeau în lumină.

— Știu că Lauren a zis că a pierdut-o pe-a ei, dar e sigur că a purtat-o în pădure?

Falk își luă haina și căută prin buzunare până găsi fluturașul pe care scria *Persoană dispărută* pe care îl luase de la recepție. L-a netezit și, ignorând chipul zâmbitor al lui Alice, s-a concentrat la ultimul instantaneu făcut celor cinci femei împreună.

Se aflau la începutul traseului Mirror Falls și Alice o ținea pe Lauren de talie. Alice zâmbea. Brațul lui Lauren era pe umerii lui Alice. Falk se aplecă mai aproape și se gândi că brațul acela mai degrabă plutea, decât să se sprijine pe umerii lui Alice. Lângă manșeta mânecii de la jacheta pe care o purta Lauren, legată la încheietura mâinii, se vedea clar o brățară roșie împletită.

Carmen întinsese deja mâna după telefonul fix, să-l sune pe sergentul King. A ascultat o clipă, apoi a clătinat din cap. Nu răspundea. A format numărul de la recepție. Până să afle ea numărul camerei, Falk își pusese deja haina și, fără o vorbă, au ieșit amândoi și au luat-o de-a lungul pavilionului de cazare, până în capăt. Soarele după-amiezii târzii coborâse în spatele copacilor și, dinspre est, se strecura întunericul.

Când au ajuns în dreptul camerei lui Lauren, Falk a bătut la ușă. Așteptară. Niciun răspuns. Bătu din nou, apoi Falk a încercat clanța. Ușa nu era

încuiată. În cameră nu era nimeni. Îi aruncă o privire lui Carmen.

— În salon, poate? a zis ea.

Falk a ezitat, apoi s-a uitat peste umărul ei. Capătul traseului Mirror Falls era pustiu, iar indicatorul de lemn, abia vizibil în întunericul tot mai mare. Carmen l-a văzut unde se uită și i-a citit gândurile. Pe chipul ei a apărut îngrijorarea.

— Du-te și vezi, zise ea. Eu îl caut pe King și venim după tine.

— Bine.

Falk porni în pas alert, pietrișul aleii scârțâind sub pașii lui, apoi tălpile începură să se afunde puțin când ajunse pe poteca înnoroiată. Era singur, dar pe potecă se vedeau și alte urme de ghete. Intră pe traseu.

Avea dreptate oare? Nu știa. Apoi se gândi la fata delicată, la firul roșu și la încheietura goală a mâinii mamei ei.

Niciodată nu trebuie să subestimezi până unde poți să mergi de dragul copilului tău.

Falk se grăbi și mai tare, și din ce în ce mai tare până o luă la fugă, zgomotul cascadei Mirror Falls răsunându-i tot mai puternic în urechi.

Ziua 4: Duminică dimineață

— O să reușesc să ies de-aici. Am reușit la McAllaster.

— Ai făcut o grămadă de lucruri la McAllaster.

— Doamne, Lauren. Nu-ncepe iar! Mi-am cerut scuze pentru ce s-a-ntâmplat atunci. De-atâtea ori, mai zise, întorcându-se spre ea. Uite! Îmi pare rău, dar eu trebuie să plec.

— Nu iei telefonul cu tine, a spus Lauren, apoi întinse mâna și, de astă dată, o apucă pe Alice de jachetă.

— Ba da, iau telefonul, e *al meu.*

O împinse pe Lauren și aceasta se dădu puțin în spate, împleticindu-se. Umbrele înalte din jurul ei păreau să tremure și, când Alice i-a întors spatele, a simțit un frison de furie.

— Nu pleca!

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Alice, de data asta fără să se mai întoarcă.

Lauren se năpusti spre Alice, puțin nesigură pe picioare. O prinse de rucsac și o trase înapoi, smucind-o.

— Nu ne lăsa aici!

— Dumnezeule! Nu fi așa patetică!

Lauren simți cum ceva îi înflorește și îi explodează în piept.

— Hei! Să nu-mi vorbești mie așa!

— Perfect, zise Alice, fluturând din mână. Știi ce? N-ai decât să vii cu mine, dacă vrei. Sau să rămâi. Sau să pleci când o să-nțelegi, în sfârșit, că nu vine nimeni după noi. Nu-mi pasă. Dar eu trebuie să plec.

Încercă să se smulgă din strânsoare, însă de data asta Lauren o ținea bine.

— Nu, zise aceasta și mâna o durea de cât de strâns o ținea.

Se simțea ușor amețită. A continuat:

— Măcar o dată, Alice, gândește-te și la altcineva în afară de tine.

— Asta fac! Trebuie să mă întorc la Margot. Uite, s-a întâmplat ceva și…

— Și Doamne ferește să o deranjeze ceva pe neprețuita Margot Russell, i-o reteză Lauren.

Își auzi propriul hohot de râs. În întunericul nopții, răsunase straniu.

— Nu știu care e mai egoistă dintre voi, tu sau ea?

— Poftim?

— Nu te face că nu știi ce vreau să spun! Margot e la fel de rea ca tine. Pretinzi că-ți pare rău pentru cum te purtai la școală – pentru cum te porți acum –, dar ai dat naștere unei fiice care se comportă exact la fel. Ai vrut să-ți calce pe urme? În mod clar, ți-a reușit.

— A, pe bune? făcu Alice, râzând disprețuitor. Ei, Lauren, ca să vezi! Tu știi totul despre asta.

Se lăsă tăcerea.

— Ce…?

Lauren deschisese gura, dar cuvintele i s-au topit pe buze.

— Las-o baltă! mai zise Alice, în șoaptă. Doar să n-o amesteci pe Margot în treaba asta. N-a greșit cu nimic.

— Chiar?

Alice nu i-a mai răspuns. Lauren a continuat, cu ochii la ea:

— Știi că și ea a fost implicată, Alice.

— Ce, în treaba aia cu Rebecca? Problema s-a rezolvat, știi bine. Școala a făcut anchetă. Fetele răspunzătoare pentru fotografiile acelea au fost exmatriculate temporar.

— Au fost exmatriculate fetele pentru care au avut dovezi că erau răspunzătoare. Crezi că eu nu știu că toate făceau parte din gașca lui Margot? A fost și ea implicată, fără discuție. Probabil că ea a fost capul răutăților.

— Dacă ar fi fost așa, școala ar fi stabilit asta.

— Serios? Ar fi spus școala? Alice, cât ai donat în plus școlii, anul acesta? Cât te-a costat ca să-i faci să închidă ochii la faptele lui Margot?

Niciun răspuns. Se auzi un foșnet în tufișuri.

— Da, exact cum mi-am imaginat.

Lauren tremura atât de rău, că abia dacă mai putea să respire.

— Hei, am încercat să te ajut cât am putut, Lauren. În primul rând, nu eu te-am recomandat pentru jobul ăsta? Și nu eu ți-am ținut spatele – de câte ori în ultima vreme? – când ai fost cu mintea aiurea și dată peste cap?

— Pentru că te simți vinovată.

— Pentru că suntem prietene!

— Nu. Nu suntem, zise Lauren și o privi în ochi.

Un minut, Alice a rămas mută.

— Bine, zise apoi. Uite, amândouă suntem supărate. Ultimele câteva zile au fost foarte grele. Și știu cât de greu îi este și Rebeccăi. Cât de greu vă este amândurora.

— Nu știi. Nici nu poți să-ți închipui cum este.

— Pot, Lauren.

În lumina lunii, ochii lui Alice străluceau. Înghiți în sec.

— Știi, se pare că ar exista niște fotografii și cu Margot și…

— Și ce?

— Așa că trebuie să mă întorc…

— Și te aștepți să-mi pese? Acum, când fiica ta e-n fața aparatului de fotografiat, și nu a mea?

— Of, Doamne, Lauren, *te rog*. Fata ta a fost al naibii de deprimată cu mult înainte ca vreuna dintre tâmpeniile alea de fotografii să fie distribuite…

— Ba n-a fost!

— A fost! Bineînțeles că a fost!

Alice vorbea în șoaptă și repezit.

— Dacă ai nevoie de cineva pe care să dai vina pentru problemele Rebeccăi, zise, de ce nu te uiți

cu atenție la tine însăți? Serios! Chiar nu vezi cu cine seamănă?

Lauren își auzea sângele zvâcnindu-i în urechi. Alice era aproape, dar cuvintele ei erau distante și stinse.

— Nu vezi? continuă Alice, uitându-se fix la ea. Vrei un indiciu? Ce zici de șaisprezece ani în care te-a văzut cum te lași intimidată? Cum îi lași pe alții să te calce în picioare? Nu ești niciodată mulțumită de tine. Ani de zile de diete blestemate și de efecte yo-yo. Fac pariu că n-ai învățat-o niciodată să înfrunte pe cineva, în viața ei. Te întrebi de ce ajungi mereu să fii tratată abuziv? Când eram la școală, o căutai cu lumânarea, dar și în prezent permiți să fii tratată așa. Cu ajutorul tău am putea scăpa cu toate de-aici, dar ești prea speriată ca să ai încredere în tine.

— Nu sunt!

— Ba ești! Ești așa de al dracului de slabă de minte…

— Nu sunt!

— Și dacă nu înțelegi cât rău i-ai făcut fetei ăleia, ești o mamă mai rea decât credeam și, sincer, cred că ești deja varză.

Lui Lauren îi bubuia capul așa de tare, că abia dacă-și mai putea auzi propriile cuvinte.

— Nu, Alice. Eu m-am schimbat. Tu ești cea care a rămas la fel. Ai fost o ticăloasă la școală și acum ești și mai rău.

Alice slobozi un hohot de râs.

— Te amăgești singură, Lauren. Nu te-ai schimbat. Ești așa cum ești. Pur și simplu, asta ți-e firea.

— Și Rebecca nu e bine…

Senzația de vinovăție i se ridică lui Lauren în gât atât de repede, încât a fost cât pe ce să se sufoce. Și-a înghițit-o.

— Are probleme complicate.

— Cât îi plătești terapeutului ca să te facă să crezi asta? întrebă Alice, pe un ton ironic. Nu e

chiar atât de complicat, ăsta-i mersul lumii, nu? Crezi că eu nu-mi dau seama că fiică-mea poate să fie o mică intrigantă afurisită? Și agresivă și manipulatoare și tot ce mai rimează cu astea? Nu sunt oarbă, văd și eu cum este.

Alice se aplecă înainte. Avea obrajii roșii. Transpirase, în ciuda frigului, iar o șuviță de păr i se lipise de frunte. Avea lacrimi în ochi.

— Și, Dumnezeu mi-e martor, face niște tâmpenii, niște *tâmpenii!* Dar cel puțin eu pot să recunosc asta. Pot să-mi recunosc vina, pot să accept că e așa și din cauza mea. Lauren, vrei să irosești mii de dolari, încercând să afli de ce fiică-ta e bolnavă, de ce se înfometează și e tristă?

Aveau fețele atât de apropiate, că aburii respirațiilor li se amestecau.

— Economisește banii ăștia și cumpără-ți o oglindă. E vina ta. Crezi despre fiică-mea că e exact ca mine? Ei bine, află că fiica ta este *exact ca tine.*

Capitolul 30

Simțea sub tălpi că poteca era alunecoasă și udă. Falk călca apăsat, mergând cât de repede putea, ferindu-se când ramurile care ajungeau în drum îl prindeau, agățându-se de el ca niște gheare. Zgomotul tunător al apei curgătoare era tot mai aproape, și când Falk apăru la liziera pădurii, simți cum sudoarea lipicioasă i se răcea deja pe piele.

Zidul de apă se prăvălea la vale. Cu răsuflarea tăiată, Falk se opri să privească mai bine, mijind ochii în lumina care scădea. Nimic. Locul de unde puteai privi panorama cascadei era pustiu. Înjură în barbă. Se înșelase. *Sau ai întârziat,* îi șopti o voce mică, în gând.

Făcu un pas pe punte, apoi încă unul și se opri.

Stătea cocoțată pe steiul proeminent din vârful cascadei Mirror Falls, aproape invizibilă pe fundalul stâncos. Picioarele îi atârnau peste margine și ea privea țintă în spuma învolburată a apei, care se năpustea, spulberată, în lacul de dedesubt.

Lauren era acolo, tristă, tremurând și foarte, foarte singură.

Ziua 4: Duminică dimineață

Fiica ta e exact ca tine.

Cuvintele mai răsunau încă în întuneric, când Lauren se năpusti cu toată puterea asupra lui Alice. Mișcarea o luase prin surprindere chiar și pe Lauren și corpul ei se izbise de trupul celeilalte femei, rostogolindu-se amândouă, cu mâinile fluturându-le în aer. Lauren simți durerea unei zgârieturi, când unghiile celeilalte îi zgâriară încheietura mâinii drepte.

— Nenorocito!

Lauren își simțea gâtul încins și încordat și vocea îi era înăbușită. Ea și Alice se răsuciră și căzură pe spate, lovindu-se de un bolovan de pe marginea potecii.

În aer răsună un pocnet și Lauren simți cum aerul îi iese din plămâni în timp ce se izbea de pământ. Icni și se rostogoli într-o parte, simțind cum poteca pietroasă i se înfige în spate și cum bătăile inimii îi bubuie în urechi.

Lângă ea, Alice gemu ușor. Avea un braț peste al lui Lauren și zăcea întinsă, destul de aproape, așa că Lauren îi simțea căldura trupului trecând prin propriile-i haine. Rucsacul îi căzuse alături.

— Dă-te la o parte de pe mine, zise Lauren și o împinse. Vorbești tâmpenii.

Alice nu-i răspunse; stătea lungită acolo, cu membrele fără vlagă.

Lauren s-a ridicat, încercând să inspire adânc. Valul de adrenalină trecuse și o lăsase înfrigurată și tremurând. Coborî privirea. Alice era în continuare întinsă pe spate, cu ochii spre cer, bătând din pleoape, și cu buzele ușor întredeschise. Gemu iar și-și duse o mână la ceafă. Lauren se uită la bolovanul de lângă potecă.

— Ce este? Te-ai lovit la cap?

Niciun răspuns. Alice clipi, ochii i se închideau și i se deschideau încet. Își ținea mâna la ceafă.

— Rahat!

Lauren era încă furioasă, dar acum mânia i se domolea, stinsă de un val de regrete. Poate că Alice mersese prea departe, dar și ea făcuse la fel. Erau toate obosite și înfometate și Lauren își ieșise din fire.

— Ești bine? Lasă-mă să…

Se ridică, o luă pe Alice cu mâinile de subsuori și o ridică în capul oaselor. O sprijini de bolovan, cu rucsacul lângă ea. Alice clipi lent, cu ochii pieziși, mâinile fără vlagă, în poală, și privirea fixă în gol. Lauren se uită la ceafa ei. Nu sângera.

— N-ai nimic. Nu-ți curge sânge, probabil că ești doar ametită. Stai puțin așa.

Niciun răspuns.

Lauren își puse o mână pe pieptul lui Alice, să simtă cum se ridică și coboară. Așa cum făcea atunci când Rebecca era micuță și ea stătea aplecată deasupra pătuțului, în întunericul primelor ore ale zilei, sugrumată de legătura strânsă dintre ele, tremurând sub povara responsabilității. *Mai respiri încă? Mai trăiești?* Acum Lauren își ținu ea însăși respirația, să simtă sub palmă cum pieptul lui Alice se ridică și coboară încet. Scoase un suspin sonor, de ușurare.

— Doamne, Alice! zise și se ridică în picioare.

Făcu un pas înapoi. Și acum? Se simțea deodată foarte singură și foarte speriată. Era extenuată. Totul o extenuase. Se simțea prea obosită ca să mai lupte.

— Știi ce? Fă ce vrei, Alice! N-o să le trezesc pe celelalte. N-o să le spun că te-am văzut, dacă nici tu nu le spui…

Se opri.

— Mi-am pierdut o clipă cumpătul, continuă Lauren.

Niciun răspuns. Cu ochii pe jumătate închiși, Alice privea printre pleoape pământul din fața ei. A clipit o dată, pieptul i s-a umflat și apoi a coborât încet.

— Acum o să mă întorc la colibă. Ar trebui să faci și tu la fel. Să nu dispari!

Buzele lui Alice se mișcară o idee. Din gât îi ieși un sunet slab. Curioasă, Lauren se trase mai aproape. Încă un sunet slab. Era mai degrabă un geamăt, dar dincolo de șuierul vântului printre arbori, de sângele care-i pulsa în tâmple și de durerea din tot corpul, Lauren era sigură că știe ce încerca Alice să-i spună.

— Nu-i nimic, zise Lauren, întorcându-se. Și mie îmi pare rău.

Abia dacă-și mai amintea cum a ajuns înapoi la colibă. Înăuntru, cele trei femei stăteau întinse, nemișcate, respirând ușor. Lauren își găsi sacul de dormit și se furișă înăuntru. Tremura și, întinsă pe podeaua colibei, părea că totul se învârte cu ea. Pe piept simțea o apăsare dureroasă. Nu era doar furie, se gândi Lauren. Nici tristețe. Era altceva.

Vinovăție.

Cuvântul țâșni din ea umplându-i gura cu un gust de fiere. Lauren îl alungă imediat.

Avea pleoapele grele și se simțea foarte obosită. A ascultat atentă, cât a reușit să reziste, dar nu se auzea niciun zgomot care să-i arate că Alice se strecurase înapoi, în urma ei. Într-un târziu, epuizată, a cedat. De-abia în pragul somnului și-a dat seama de două lucruri. Unu: uitase să ia telefonul; și doi: încheietura mâinii ei drepte era goală. Nu mai avea brățara prieteniei, pe care i-o făcuse fiica ei.

Capitolul 31

Falk se cățără pe balustrada de protecție și apoi pe peretele de stâncă. Era alunecos ca gheața sub tălpile lui. Făcu greșeala să se uite în jos și simți cum se clatină, odată cu roca ce părea că se leagănă sub el. Se apucă de balustradă și încercă să privească fix la orizont, până când senzația a dispărut. Era greu de spus unde se întâlnea pământul cu văzduhul, căci vârfurile copacilor se îngemănau cu cerul tot mai întunecat.

— Lauren! a strigat Falk, cât de blând a putut, peste tunetul apei.

Femeia tresări auzindu-și numele, dar nu-și ridică ochii. Nu era îmbrăcată decât cu un tricou subțire, cu mânecă lungă, și pantalonii pe care-i purtase și mai devreme. Fără jachetă. Stropii de apă îi udaseră părul, care i se lipise de cap. Chiar și în întunericul din ce în ce mai adânc, chipul lui Lauren avea o aură albăstruie. Falk se întreba de când stătea femeia acolo, udă și înfrigurată. Poate de mai bine de o oră. Era îngrijorat că ea ar fi putut să cadă de sus, pur și simplu de epuizare.

Se uită înapoi la balustradă, fără să știe clar ce trebuia să facă. Poteca era tot pustie. Lauren era așa de aproape de margine, că doar uitându-se la ea Falk simțea că amețește. Inspiră adânc și începu ascensiunea pe stânci, centimetru cu centimetru. Cel puțin norii se risipiseră, deocamdată. În amurg, argintul palid al lunii care tocmai răsărea arunca o lumină firavă.

— Lauren, o strigă el iar.

— Nu te apropia mai mult!

Falk se opri și riscă să se uite în jos. Abia dacă putea zări fundul bazinului, din pricina apei învolburate. Încercă să-și aducă aminte ce-i spusese Chase în prima zi. O cădere de aproape cincisprezece metri, până la bazinul întunecat de jos. Ce altceva mai spusese Chase? Ceea ce-i

omora pe oameni nu era căderea, ci șocul pricinuit de răceala apei. Lauren tremura deja violent.

— Ascultă, îi spuse Falk. E groaznic de frig aici, sus. O să-ți arunc haina mea, bine?

Lauren nu reacționă în niciun fel, apoi înclină din cap, sever. Falk luă asta ca pe un semn bun.

— Poftim.

Își desfăcu fermoarul jachetei și și-o scoase, rămânând doar în pulover. Picăturile de apă pulverizate de cascadă se lipiră imediat de hainele lui expuse și, în câteva clipe, acestea erau ude. Aruncă haina spre Lauren. A fost o aruncare bună și jacheta a aterizat aproape de ea. Lauren își luă cu greu ochii de la apă, dar nu făcu niciun gest să îmbrace haina.

— Dacă nu ai de gând să o folosești, azvârle-o înapoi, zise Falk, căruia deja îi clănțăneau dinții.

Șovăind, Lauren își trase haina pe ea. Falk a luat și acest gest al ei drept un semn bun. Silueta ei minionă părea să se piardă în haina lui.

— Alice e într-adevăr moartă?

Cu tot acel zgomot al apei, era greu să auzi ce spune.

— Da. Îmi pare rău.

— Dimineață, când m-am întors la potecă și am văzut că nu mai este, am crezut…

Lauren continua să tremure groaznic, în timp ce se chinuia să vorbească.

— Am crezut că ea avea să fie cea care va supraviețui.

Ziua 4: Duminică dimineață

Bree nu-și dăduse prea bine seama ce anume o trezise. Deschise ochii și văzu cenușiul rece și tulbure al zorilor. Prin ferestrele colibei se strecura o lumină slabă, totuși cea mai mare parte a încăperii era dominată de un întuneric dens. Auzea respirația domoală a celorlalte femei. Deocamdată, nu se trezise. Bun. Gemu încet, întrebându-se dacă n-ar putea să mai adoarmă, dar oasele o dureau de la scândurile tari ale podelei și vezica o presa.

Se întoarse pe o parte și, nu departe, zări pata de sânge de pe jos. Își aminti că era de la rana lui Lauren. Dezgustată, își trase picioarele la piept, ghemuindu-se în sacul de dormit. Lupta din seara trecută îi reveni rapid în minte și, de astă dată, geamătul pe care l-a scos a fost unul audibil. Își apăsă mâna peste gură și nu se mai mișcă. Nu voia să dea ochii cu celelalte, nu mai devreme decât era cazul.

Strecurându-se tiptil din coconul sacului de dormit, își trase ghetele în picioare și se îmbrăcă cu jacheta. Se furișă pe ușă afară, schimonosindu-se la fiecare scârțâit al scândurilor, și ieși în aerul rece al dimineții. Când să închidă ușa, a simțit pași în poiana din spatele ei. A tresărit și și-a înăbușit un strigăt.

— Șșșt, ce naiba, le trezești pe celelalte, îi șopti Beth. Eu sunt.

— Doamne, ce m-ai speriat! Credeam că ești încă înăuntru.

Bree verifică dacă ușa adăpostului era închisă bine și mai făcu câțiva pași spre luminiș.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

— Din același motiv ca și tine, presupun, răspunse Beth, arătând cu capul spre budă.

— A, în regulă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, căci fantoma serii trecute le mai bântuia încă, lipită de ele ca fumul.

— Știi, în legătură cu aseară… zise Beth, tot în șoaptă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta…

— Știu, dar trebuie să vorbim, a spus Beth, apăsat. Uite, știu că ți-am făcut o mulțime de necazuri, dar o să mă revanșez…

— Nu, te rog, Beth. Las-o baltă!

— Nu pot. S-a mers prea departe. Nu se poate ca Alice să ajungă să te amenințe și să nu existe urmări. Mai ales după cât de mult ai muncit. Nu poate să-i trateze pe ceilalți ca pe niște slugi și pe urmă să fie surprinsă când ei ripostează.

— Beth…

— Las-o-n seama mea! Tu m-ai ajutat întotdeauna. Toată viața. Acum pot să fac și eu măcar atâta lucru, să te ajut.

Bree mai auzise vorbe de felul acesta. *Prea târziu, prea puțin,* își spuse și imediat se gândi că era meschină. Sora ei se străduia. Ce-i drept, încerca întotdeauna. Bree simți un nod în gât.

— Bine. Atunci, mulțumesc. Dar să nu iasă și mai rău.

Beth zâmbi pieziș, într-un fel ciudat, și fluturând din mână spre copaci, zise:

— Se poate mai rău de-atât?

Bree nu știa care dintre ele a făcut prima gestul, dar simți brațele surorii sale în jurul ei, pentru prima dată după mulți ani. Era puțin bizar, corpul acela care odinioară îi fusese la fel de familiar ca al ei însăși, acum îl simțea așa de diferit! Când s-au desprins din îmbrățișare, Beth zâmbea.

— Totul o să fie bine, zise ea. Promit!

Bree o privi pe sora ei întorcându-se și strecurându-se înapoi în colibă. Încă mai simțea căldura corpului lui Beth.

Nici nu se uită spre budă – nici vorbă să se ducă într-acolo –, în schimb, o luă pe după colibă. Se opri brusc, când văzu mormântul oribil al câinelui. Aproape că uitase de el. Își feri privirea și trecu pe lângă el, spre spatele colibei, prin iarba înaltă,

către copaci și potecă, până când mormântul dispăru din raza ei vizuală.

Ce-a fost asta? O pasăre? Sunetul venea dinspre poteca din spatele ei. Era un sunet mic, artificial, care țârâia în liniștea dimineții. Bree își ținu răsuflarea, cu urechile aproape țiuindu-i din cauza efortului de a asculta. Nu era o pasăre. Bree recunoscu sunetul. Se întoarse în direcția din care venea și o luă la fugă. În sus, pe potecă, aproape împiedicându-se pe terenul accidentat.

Alice zăcea pe pământ, cu picioarele întinse, cu spatele sprijinit de o stâncă. Șuvițe de păr blond îi fluturau, săltate ușor de vânt. Avea ochii închiși. Capul îi era dat pe spate, cu fața puțin spre cer, ca și cum s-ar fi bucurat de o rază inexistentă de soare. Țârâitul venea din buzunarul blugilor ei.

Bree căzu în genunchi.

— Alice, telefonul. Repede! Îți sună telefonul!

Îl vedea acolo în buzunar, lipit de coapsa lui Alice. Ecranul era spart, dar încă lumina. Bree îl înhăță și mâinile îi tremurau așa de tare, încât era cât pe ce să-l scape printre degete. Îi suna în mână, strident și insistent.

Pe ecranul crăpat, lucea numele apelantului. Două litere: A. F.

Bree nu știa cine este și nici nu o interesa. Cu degetele ei plinuțe, a apăsat pe butonul de răspuns, aproape alături de el, de grăbită ce era. Își lipi telefonul de ureche.

— Alo? Oh, Dumnezeule, vă rog! Mă auziți?

Nimic. Nici măcar paraziți.

— Vă rog.

Și-l luă de la ureche. Ecranul era negru. Numele dispăruse. Bateria era moartă.

Bree îl zgâlțâi, cu mâini alunecoase, transpirate. Nimic. Apăsă iar pe butonul de pornire, apoi iar și iar. Ecranul se încăpățâna să rămână negru.

— *Nu!*

Stomacul i se revoltă când speranța dispăru ca un covor tras de sub picioare. Se întoarse spre

tufișuri și vomă fiere, cu lacrimi în ochi, dezamăgirea strivindu-i pieptul. De ce dracu' nu răspunsese Alice mai devreme? Poate atunci ar fi avut suficientă baterie, măcar pentru un singur apel de urgență. Ce dracu' era în capul scorpiei nenorocite, de l-a lăsat deschis? Să-i irosească bateria.

Când Bree s-a întors să o întrebe toate astea, cu gâtul arzându-i de vomă și furie, își dădu seama că Alice era în aceeași poziție, sprijinită de pietroi. Nu se mișcase.

— Alice?

Nu primi niciun răspuns. Poziția relaxată în care Alice își ținea membrele i se păru acum țeapănă, ca de marionetă. Și spatele ei avea o înclinație anormală, la fel capul aplecat înapoi. Nu părea calmă. Părea pustie.

— La dracu'! Alice?

Bree crezuse că ochii lui Alice erau închiși, dar acum își dădea seama că erau întredeschiși. Două semiluni albe, mijite, se zgâiau la cerut plumburiu.

— Mă auzi?

Capul îi bubuia așa de tare, că abia dacă-și putea auzi propria voce.

Niciun răspuns și nicio mișcare. Bree se simțea confuză. Îi venea să se așeze, perfect nemișcată, lângă Alice și să dispară.

Ochii pe jumătate deschiși ai acesteia continuau să fixeze cerul, până când Bree nu a mai suportat. A făcut un pas într-o parte, ca să nu-i mai poată vedea fața. Ceafa lui Alice i se părea oarecum ciudată, așa că Bree s-a aplecat cât de aproape a îndrăznit. Nu se vedea sânge, dar acolo unde părul ei blond era dat la o parte, pielea capului părea roșie, pătată. Păși în spate, cu ochii în pământ.

Aproape că nu observase obiectul aflat între Alice și bolovan. Era aproape ascuns în scobitura spatelui lui Alice. Doar capătul era vizibil, rotund, cu o sclipire metalică. Bree îl privi îndelung și fix, un timp care i se păru o veșnicie. Nu voia să-l

atingă, nu voia să admită că-l recunoscuse, dar știa că nu putea să-l lase acolo.

În sfârșit, se ghemui și, cu vârful degetelor, apucă și trase afară lanterna metalică industrială. Știa că numele ar fi trebuit să fie scrijelit pe o latură, dar tot i s-a tăiat respirația când l-a văzut sclipind în lumină. *Beth.*

S-a mers prea departe. Nu se poate ca Alice să ajungă să te amenințe, fără să existe urmări.

Cu un gest reflex, Bree își trase brațul înapoi și, cu o smucitură, azvârli lanterna în tufișuri. Obiectul se lovi de ceva, surd, și dispăru. Bree simți furnicături în mână. Și-o șterse de blugi. Scuipă în palmă și se șterse iar. Apoi se uită la Alice. Tot în capul oaselor și tot tăcută.

În mintea lui Bree se deschiseră brusc două uși dar, clătinând puternic din cap, pe una din ele o închise cu putere. Senzația neclară dispăru și mintea îi era deodată foarte limpede. Trebuia să plece.

Se uită de-a lungul potecii. Nu era nimeni. Acum. Bree nu știa de cât timp stătea acolo. Oare mai auzise și altcineva când sunase telefonul? Ascultă atentă. Nu se simțea nicio mișcare, dar celelalte femei aveau să se trezească în curând, dacă nu cumva o făcuseră deja.

Se ocupă mai întâi de rucsac. Nu i-a fost greu. Se mai uită o dată, să vadă dacă telefonul era mort, apoi îl strecură într-un buzunar lateral al rucsacului și apucă de barete. Îl duse în tufiș, destul de departe ca să nu poată fi văzut din cărare, și-l sprijini de trunchiul unui copac. Se ridică apoi și, de groază, o clipă nu și-a putut aminti în ce parte era poteca.

Nemișcată, Bree trase de câteva ori aer adânc în piept, să se calmeze. „Nu intra în panică!”, își șopti. Știa încotro trebuie să meargă. Mai inspiră o dată profund și porni în direcția din care venise, prin iarba înaltă și printre copaci, repede, mai

repede, până când o văzu din nou pe Alice sprijinită de piatră.

Aproape că înlemni când îi văzu ceafa, cu părul blond fluturând în vânt și îngrozitor de încremenită. Lui Bree inima îi bătea atât de repede, încât se gândi că s-ar putea să leșine. Se forță să parcurgă și ultimii pași, în fugă, și, înainte de a se putea răzgândi, își vârî mâinile pe sub subsuorile lui Alice și o trase după ea.

Merse cu spatele, târând-o mai adânc în tufișuri. În urma ei, vântul se învârtejea împrejuru-i, împrăștiind frunze și resturi, acoperindu-i urmele. Bree o târî pe Alice până ce brațele au început să o doară și respirația s-o ardă în piept, și până când, brusc, s-a împiedicat și a căzut.

Alice – trupul ei – căzu brusc, cu fața spre cer. Bree s-a lăsat cu toată greutatea pe un buștean putrezit, cu ochii aprinși de lacrimi și de furie. O clipă s-a întrebat dacă o plângea pe Alice, dar știa că nu era așa. Oricum, nu atunci, în momentul acela, nu avea lacrimi decât pentru sine și pentru sora ei și pentru ceea ce deveniseră fără să știe nici ele cum anume.

Ca și cum nu era destul că o durea inima, Bree și-a dat seama brusc că simte o înțepătură în braț.

Capitolul 32

Ceva îi atrase atenția lui Falk.

Jos, departe, la baza cascadei, a observat lucirea unei veste reflectorizante, iar dinspre liziera pădurii a apărut cineva care mergea într-un fel familiar. Carmen. Ea se opri la baza cascadei și Falk o văzu cum ridică fruntea, căutându-i. Era prea întuneric și nu reușea să vadă fața partenerei lui, dar după o clipă ea a ridicat un braț. *Te văd.* În jurul ei, agenții de poliție se mișcau încet, încercând să nu atragă atenția asupra lor.

Lauren nu părea să-i fi observat și Falk era bucuros. Voia ca atenția ei să se concentreze cât mai mult cu putință la căderea apei. Prin vuietul cascadei, Falk auzea pași pe podul de lemn. Probabil că-i auzise și Lauren, pentru că întoarse capul în direcția lor. Sergentul King apăru flancat de doi agenți. Rămase pe loc, dar ridică stația radio la gură și mormăi ceva. Din cauza distanței însă, Falk nu a înțeles ce spunea.

— Nu vreau să se apropie mai mult, zise Lauren.

Avea fața udă, dar ochii îi erau uscați și expresia fixă, într-un fel care îl neliniștea pe Falk. Era expresia cuiva care a renunțat.

— E-n ordine, zise detectivul. Dar nu vor putea rămâne așa toată noaptea. O să vrea să stea de vorbă cu tine și ar trebui să-i lași. Dacă te depărtezi de margine, putem încerca să rezolvăm situația asta.

— Alice a încercat să-mi spună despre fotografiile lui Margot. Poate dacă aș fi ascultat-o, lucrurile ar sta altfel acum.

— Lauren…

— Da? făcu Lauren, întrerupându-l și uitându-se la el. Crezi că poți să rezolvi situația asta?

— Putem încerca. Pe cuvânt! Te rog, întoarce-te la cabană să stăm de vorbă. Dacă nu vrei s-o faci

pentru tine, atunci…

Ezită, neștiind dacă era potrivit să joace această carte.

— Mai e și fiica ta. Are nevoie de tine.

Își dădu instantaneu seama că nu spusese cel mai nimerit lucru. Fața lui Lauren se încordă și femeia se aplecă în față. Avea încheieturile degetelor albite de cât de strâns se ținuse de marginea hăului.

— Rebecca nu are nevoie de mine. Nu pot s-o ajut. Am încercat din răsputeri, toată viața ei. Și jur, știu că am făcut și greșeli, dar m-am străduit cât am putut eu mai bine.

Ținea capul plecat privind în abis.

— N-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Cum am putut să-i fac asta? E doar o copilă. Alice avea dreptate.

Se aplecă în față și mai mult.

— Eu sunt de vină.

Ziua 4: Duminică dimineața

Primul lucru pe care l-a auzit Lauren când a deschis ochii a fost țipătul venit din afara colibei.

Simți mișcare în jurul ei, auzi cum cineva se ridică, apoi tropăit de tălpi pe podele. Un pocnet și ușa colibei se deschise. Se ridică anevoie în sacul de dormit și rămase în fund. Capul îi zvâcnea și-și simțea pleoapele grele. Alice. Amintirea potecii îi reveni imediat în minte. Se uită în jur, era singură în încăpere.

Îngrozită, se ridică în picioare și se apropie de cadrul ușii. Privi afară, clipind des. În luminiș era agitație. Încercă să înțeleagă ce vede. Nu era Alice. Era Bree.

Fata stătea prăbușită lângă rămășițele focului din seara trecută, ținându-se strâns de brațul drept. Era palidă.

— Ține-l ridicat! striga Beth, încercând să-i ridice surorii ei brațul deasupra capului.

Jill frunzărea înnebunită o broșură subțire. Nimeni nu se uita la Lauren.

— Scrie că ne trebuie o atelă, zicea Jill. Căutați ceva cu care să i-l imobilizăm.

— Ce anume? Cum să fie?

— Nu știu! De unde să știu eu? O creangă sau ceva de genul ăsta! Orice.

— Trebuie să plecăm, țipa Beth, luând de jos o mână de surcele rupte. Jill? Trebuie s-o ducem imediat la doctor. Ce rahat, n-a făcut nimeni un curs de prim-ajutor?

— Ba da, afurisita de Alice!

Jill reveni în sfârșit în colibă și o văzu pe Lauren în prag.

— Unde-i Alice? Scoal-o! Spune-i că a mușcat-o un șarpe pe Bree.

Lui Lauren îi trecu prin minte gândul suprarealist că Jill voia să o trimită pe cărare ca s-o trezească pe Alice, dar femeia făcuse semn spre

colibă. Ca prin vis, Lauren se strecură înapoi în încăpere și privi împrejur. Era tot singură. Pe jos, patru saci de dormit. Îi verifică, pe rând. Toți erau goi. Nici urmă de Alice. Nu se întorsese.

Auzi mișcare în prag și Jill își făcu apariția.

— Alice a dispărut, zise Lauren clătinând din cap.

Jill încremeni, apoi își înșfăcă rucsacul și sacul de dormit de pe jos și le scutură pe amândouă.

— Unde mi-e haina? Aveam telefonul în buzunar. *Rahat!* Ticăloasa de Alice mi l-a luat.

Își aruncă lucrurile pe jos și ieși, trântind ușa în urma ei.

— A plecat, fir-ar să fie, și a luat și telefonul, se auzi de-afară vocea înăbușită a lui Jill.

Apoi se auzi un țipăt de mânie care ar fi putut să vină la fel de bine de la oricare din gemene.

Își trase ghetele în picioare și ieși, împleticindu-se. Știa unde e haina. Cu o seară înainte, o văzuse pe Alice cum o îndesa în dosul unui buștean. Acum, Lauren ar fi vrut să nu se fi trezit noaptea trecută ca să meargă la toaletă. Își dorea să fi pierdut un minut ca să le trezească și pe celelalte, în loc s-o urmărească pe Alice pe întuneric. Ar fi vrut să fi fost în stare s-o împiedice să plece. Își dorea ca multe lucruri să fi fost altfel.

Lauren zări pata de culoare din spatele bușteanului. Se aplecă să ia haina.

— Am găsit jacheta!

Jill i-o smulse din mână și scotoci prin buzunare.

— Nu. În mod clar, l-a luat.

Beth era aplecată deasupra lui Bree, încă prăbușită la pământ, cu brațul imobilizat într-o atelă improvizată.

— Bun. Ce opțiuni avem? întrebă Jill, gâfâind. Rămânem pe loc? Sau ne împărțim, o lăsăm pe Bree aici…

— Nu! exclamară la unison cele două surori.

— Bine. Bine, atunci va trebui să plecăm. Trebuie să o ajutăm toate pe Bree, dar încotro…

Jill se răsuci pe picioare.

— Continuăm să mergem spre nord, zise Lauren.

— Ești sigură?

— Da. Facem cum am stabilit. Mergem cât putem de drept, cât de repede putem și să sperăm că vom ajunge la șosea. E cea mai bună variantă.

Jill cântări lucrurile o fracțiune de secundă.

— Bine. Dar mai întâi trebuie s-o căutăm pe Alice. Pentru orice eventualitate.

— Glumești? Ce eventualitate? o întrebă Beth, după care rămase cu gura căscată.

— Poate s-a dus la toaletă și și-a sucit nenorocita de gleznă, nu știu!

— Nu! Trebuie să plecăm!

— Atunci ar fi bine să ne mișcăm repede. Noi trei. Pe Bree o lăsăm aici, zise și apoi ezită. Și nu o căutăm prea departe.

Lauren o luase deja la fugă prin iarba înaltă, către potecă.

— Alice ar face bine să spere că o s-o găsească altcineva, o auzi ea pe Beth zicând. Pentru că dacă dau eu de ea, o omor cu mâna mea!

Lauren alerga cu răsuflarea tăiată. Mai simțea și acum greutatea lui Alice, când căzuseră împreună, și șocul, când aerul îi ieșise brusc din plămâni. Mai auzea și acum cuvintele care-i provocaseră durere.

Amintirea o făcu pe Lauren să încetinească pasul. Pe lumină, cărarea părea altfel și era cât pe ce să rateze locul. Cât pe ce. Trecuse de bolovanul mare și neted înainte de a-și da seama. S-a oprit, s-a întors și, într-o clipă, a înțeles ce vede. Nimic. Piatra era acolo, singură. Cărarea era liberă.

Alice dispăruse.

Lauren se simți amețită, tot sângele îi urcase în cap. În ambele direcții, poteca era pustie. Se uită împrejur, întrebându-se cât de departe ajunsese Alice. Vegetația deasă nu-i oferea niciun indiciu.

Cercetă solul cu atenție, dar nu era nici urmă de brățara ei. Oare o pierduse în colibă, fără să-și dea seama? Nu vedea nimic pe jos, dar în aer era un iz ciudat, înțepător, și Lauren avea senzația că zona fusese răscolită. A presupus că așa se întâmplase, pentru că acum, când privea în jur, nu zărea aproape nicio urmă a luptei lor. Se întoarse și porni înapoi, cu picioarele tremurându-i vag.

Când ajunse mai aproape de colibă, Lauren auzi vocile stinse ale celorlalte, strigând-o pe Alice. Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să facă și ea la fel, dar când a deschis gura să strige, numele îi rămase încremenit pe buze.

Capitolul 33

Lauren privea fix în jos, la apă. Inspiră printre dinții încleștați, și Falk a profitat de ocazie ca să facă repede un pas spre ea. Femeia era atât de concentrată, încât nu a băgat de seamă.

Falk vedea cum tremură amândoi de frig și-l speria gândul că degetele înghețate ale lui Lauren ar fi putut să alunece, iar ea – sau el – să nu se aștepte la asta.

— N-am vrut s-o omor, sincer.

Vocea lui Lauren aproape că se pierdea în zgomotul cascadei.

— Te cred, zise Falk.

Își aminti de prima lor discuție, acolo, pe traseu, împresurați de noapte din toate părțile. Părea așa de mult de-atunci! Îi mai vedea și-acum expresia de pe chip, copleșită de evenimente și nesigură pe ea. *Nu a fost doar un singur lucru care a mers prost, au fost o sută de nimicuri.*

Acum părea hotărâtă.

— Totuși, am vrut să-i fac rău.

— Lauren…

— Nu pentru ceea ce mi-a făcut ea mie. Căci a fost vina mea. Dar știu ce i-a făcut Margot Rebeccăi; a împuns-o și a tachinat-o. Poate că Margot a fost destul de isteață ca să-și ascundă fapta și Alice a făcut destul tam-tam, ca să convingă școala să închidă ochii. Dar eu știu ce a făcut copila ei. E exact ca ticăloasa de maică-sa.

Cuvintele lui Lauren pluteau în ceața înghețată. Femeia privea în continuare în jos. A adăugat, cu o voce calmă:

— Totuși, sunt vinovată de atât de multe lucruri! Pentru că sunt foarte slabă. Nu pot da vina pe Alice sau pe Margot pentru asta. Și, într-o bună zi, Rebecca o să înțeleagă acest lucru, dacă nu cumva a înțeles deja. Și o să mă urască din cauza asta.

— Are încă nevoie de tine. Și te iubește.

Falk se gândea la chipul tatălui său. La scrisul lui de mână de pe hărțile sale. *Cu Aaron.*

— Chiar dacă nu-și dă întotdeauna seama de asta, a încheiat el.

— Dar dacă nu pot să rezolv lucrurile cu ea?

— Poți. În familie, greșelile se iartă.

— Știu și eu? Nu merită iertat totul, zise Lauren uitându-se în continuare în jos. Alice zicea că sunt slabă.

— Nu avea dreptate.

— Așa cred și eu, răspunse ea, spre totala surprindere a lui Falk. Acum sunt altfel. Acum fac ceea ce trebuie să fac.

Falk simți cum i se zbârlește părul pe brațe când ceva în aer se schimbă. Trecuseră de un prag invizibil. Nu o văzuse pe Lauren mișcându-se, dar acum părea deodată mult mai aproape de margine. Pe partea cealaltă, o vedea pe Carmen, cu ochii îndreptați în sus, pregătită. Falk se decise. Chestia asta mersese prea departe.

Se puse în mișcare chiar înainte ca gândul să prindă un contur clar. Doi pași iuți, peste pietrele lucioase ca sticla sub tălpile ghetelor lui, și degetele întinse să o prindă.

Își apropie mâna de jacheta ei – de fapt, jacheta lui – și o înșfăcă cu un gest stângaci.

Lauren se uită la el liniștită, și, dintr-o singură mișcare fluidă, strânse din umeri, își îndoi torsul subțire în față și dezbrăcă jacheta, ca un șarpe care-și leapădă pielea. Scăpă din strânsoarea lui și, cu un singur gest, hotărât și sigur în același timp, dispăru.

Pe marginea cascadei nu mai era nimeni, ca și cum femeia nu fusese niciodată acolo.

Ziua 4: Duminică dimineață

Jill își vedea propria teamă reflectată pe cele trei chipuri care se zgâiau la ea. Inima îi zvâcnea zgomotos, iar ea auzea respirațiile precipitate ale celorlalte. Peste capetele lor, peticul de cer decupat de vârfurile copacilor era de un cenușiu tern. Vântul zgâlțâia crengile și arunca picături de apă peste grupul de femei. Nimeni nu se clintea. În spatele lor, o pală de vânt trecu peste lemnul putrezit al colibei, care gemu și pe urmă se potoli.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Jill. Acum.

În stânga ei, gemenele încuviințară imediat din cap, unite acum de panică. Bree o prinsese strâns de braț pe Beth, care-și susținea la rândul ei sora. Aveau ochii mari și negri. La stânga lui Jill, Lauren se foi, ezită doar un moment, apoi încuviință și ea din cap. Trase aer în piept.

— Cum rămâne cu…

— Cum rămâne cu ce? repetă Jill, care-și pierduse răbdarea.

— …cum rămâne cu Alice?

Groaznică tăcere. Singurele sunete erau scârțâitul și foșnetul copacilor care priveau în jos spre cercul strâns al celor patru.

— Alice și-a făcut-o cu mâna ei.

Tăcere. Apoi Lauren arătă cu degetul.

— Nordul e într-acolo.

Au plecat și nu s-au mai uitat înapoi, au lăsat pădurea să înghită tot ceea ce ele lăsaseră în urmă.

Capitolul 34

Falk o strigă pe Lauren pe nume, dar era prea târziu. Cuvintele lui se pierdeau în eter. Ea nu mai era acolo.

Se cocoță pe stânci, la timp cât să o mai vadă cum cade în apă, ca un balast. Plesnetul, când trupul a lovit apa, a fost înghițit de vuietul cascadei. A numărat până la trei – prea repede –, dar Lauren nu a mai ieșit la suprafață. Falk își trase puloverul peste cap și își smulse ghetele din picioare, încercă să inspire adânc, dar îl ținea ceva în piept, a făcut un pas înainte și a sărit. În cădere, peste vâjâitul cascadei și șuierul vântului, a auzit țipetele lui Carmen.

A aterizat în apă, cu picioarele înainte.

Se simți împresurat de un gol sinistru și lui Falk i se păru că e suspendat în neant. Apoi, brusc, răceala l-a lovit cu o forță brutală. A zvâcnit din picioare, s-a ridicat la suprafață, luptându-se cu impulsul de a trage aer în piept înainte de a ajunge deasupra. A inspirat aerul umed și a simțit o arsură în piept, în timp ce răceala apei îi împingea oxigenul afară din plămâni, imediat ce el inspira.

Stropii de apă îl orbeau, îi înțepau fața și ochii. Nu reușea s-o vadă pe Lauren. Nu putea să vadă nimic. Auzi un sunet surd, peste zgomotul infernal, se răsuci pe loc și se șterse la ochi. Carmen era pe mal și, lângă ea, doi agenți care țineau de o funie. Îl strigau, arătându-i cu mâna către ceva.

Lauren.

Perdeaua de apă tumultuoasă avea să o tragă în jos, Falk știa asta instinctiv. Simțea deja cum degetele curentului subteran îl prindeau de picioare, amenințând să-l tragă și pe el în adâncuri. Inspiră profund, încercând să oblige aerul să-i intre în plămânii crispați, apoi înotă spre ea, cu mișcări haotice.

Era un înotător destul de bun, crescuse în preajma unui râu, dar forța vârtejului de apă îl împiedica să înainteze. Hainele îl trăgeau în jos, îl trăgeau înapoi, și Falk se bucura că avusese prezența de spirit să-și scoată ghetele.

În fața lui, trupul femeii plutea, apropiindu-se de zona periculoasă. Nu dădea din mâini, abia dacă se mai mișca, și capul i se afunda în apa neagră secunde în șir.

— Lauren! strigă el, dar numele ei fu absorbit de zgomot. Aici!

O prinse la numai câțiva metri de locul unde apele cascadei se prăvăleau cu tunete în hău și o apucă cu degetele înghețate, aproape înțepenite.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

Buzele ei căpătaseră o macabră nuanță albastru-vineție și femeia se lupta acum să scape, lovindu-l cu picioarele ca să-l îndepărteze. Falk își trecu un braț pe sub ea și o lipi cu spatele de pieptul lui, strângând-o cu putere. Nu simțea niciun fel de căldură a trupului ei. A început să calce apa cât de ferm putea, forțându-și picioarele greoaie să se miște. O auzea pe Carmen strigându-l de pe mal. A încercat să se orienteze după vocea ei, dar Lauren, agățată de brațul lui, îl trăgea tot mai departe de mal.

— Dă-mi drumul!

Răcnea la el, trăgându-i pe amândoi sub apă. Falk era orbit, fața i se scufunda sub apă, după care bărbatul reușea din nou să inspire. Lauren dădu din brațe în spate și îl lovi, băgându-i din nou capul sub apă.

Totul se auzea înfundat, după care Falk apăru la suprafață, înghițind apă, de-abia respirând, neavând suficient aer, după care intra iar sub apă, puterea cu care o strângea slăbindu-i, în timp ce Lauren se zbătea să scape. Dar Falk a continuat să o țină, luptându-se cu instinctul primar de a-i da drumul. Simți o mișcare prin apă și un braț care se întinde spre el, nu al lui Lauren, nu al cuiva care se

zbate. Cineva îl apucă de sub braț, trăgându-l. Reveni cu capul la suprafață și simți pe sub braț o frânghie, nemaifiind nevoit să se lupte ca să rămână deasupra apei. Era la suprafață și, gâfâind, Falk trăgea aer în piept. Își dădu seama că nu o mai ținea pe Lauren și intră în panică.

— E-n ordine, o ținem noi, auzi o voce.

Carmen. A încercat să se întoarcă, dar nu a reușit.

— Ai făcut ce era mai greu, ajungem imediat la mal.

— Mulțumesc, a încercat Falk să spună, dar nu a reușit decât să deschidă gura.

— Acum concentrează-te să respiri, zise ea, în timp ce funia îl trăgea, dureros, pe sub braț.

Pietrele îi zgâriau spatele în timp ce doi agenți îl scoteau pe uscat. Întins pe malul plin de noroi, întoarse capul și văzu cum și Lauren era scoasă din apă. Tremura, dar pentru moment renunțase să se mai zbată.

Pe Falk îl dureau plămânii și capul îi zvâcnea, dar nu-i păsa. Nu simțea decât ușurare. Tremura atât de tare, că umerii i se loveau de pământ. Aruncară o pătură peste el, apoi încă una. Simți o greutate pe piept și deschise ochii.

— Ai salvat-o!

Carmen era aplecată deasupra lui, un chip abia conturat.

— Și tu, a încercat el să spună, dar avea buzele înghețate și abia dacă putea să rostească vorbele.

Se lăsă pe spate, încercând să-și recapete suflul. Vegetația se desfăcea în jurul cascadei și în sfârșit nu mai vedea copaci. Nu o vedea decât pe Carmen, aplecată deasupra lui, și cerul nopții. Și ea tremura, așa că Falk trase o parte din pătura lui peste ea. Carmen veni mai aproape și, deodată, buzele ei se lipiră de ale lui, reci ale amândurora, iar Falk închise ochii. Totul era amorțit, cu excepția acelui val de căldură din pieptul lui.

Prea repede, totul s-a terminat și Falk a clipit. Carmen se uita la el, fără să fie stânjenită, fără regrete, cu chipul încă aproape.

— Să nu mă înțelegi greșit, urmează să mă căsătoresc. Și tu ești un idiot patentat, n-ar fi trebuit să sari, zise ea, zâmbind. Dar mă bucur că ești bine.

Au rămas întinși în tăcere, respirând la unison, până când un ranger se apropie cu încă o pătură izotermă și Carmen se ridică.

Falk se uita la cer. Auzea cum se leagănă vârfurile arborilor, ascunse privirilor lui, dar nu se întoarse să le vadă. Se uită în schimb la sclipirea stinsă a stelelor de deasupra. Căuta Steaua Sudului, așa cum făcea cu atâția ani în urmă, împreună cu tatăl său. Nu reuși s-o găsească, dar nu conta. Era acolo sus, undeva, Falk știa asta.

Unde stătuse Carmen, trupul lui era rece, dar căldura din inima lui începea să i se răspândească în corp. Cum stătea așa, întins, privind stelele și ascultând foșnetul copacilor, își dădu seama că mâna nu-l mai durea deloc.

Capitolul 35

Falk se lăsă pe spate să-și admire lucrarea de pe perete. Nu era perfectă, dar era mai bine. Soarele de început de amiază se strecura prin ferestre și învăluia apartamentul într-o lumină caldă. Undeva, departe, la orizont, se profilau strălucitoare siluetele clădirilor din Melbourne.

Trecuseră două săptămâni de când el și Carmen părăsiseră masivul muntos. Falk spera să nu mai meargă niciodată acolo. Sau, cel puțin, avea senzația că ar putea să reziste încă foarte multă vreme înainte de a simți nevoia să pășească iar printre copacii din Giralang.

Venise acasă de trei zile, când primi plicul anonim. Trimis pe adresa de la birou, în atenția lui, nu conținea altceva decât un stick de memorie. Falk a deschis fișierul și a privit ecranul calculatorului. Simți că pulsul începea să i se accelereze.

Obțineți contractele! Obțineți contractele!

Mai bine de o oră se uitase în fișierul acela și răsfoise documentele. Apoi a pus mâna pe telefon și a format un număr.

— Mulțumesc, a spus.

La capătul celălalt al firului o auzi pe Beth McKenzie oftând.

— Ai aflat că BaileyTennants i-a făcut-o lui Bree, fără ca ea să știe? l-a întrebat. Se distanțează și încearcă să se descotorosească de ea.

— Am auzit.

— Nici eu nu mai lucrez acolo.

— Da. Am aflat și asta. Ce-o să faci acum?

— Nu știu.

— Poate faci ceva cu diploma aia de IT-ist, zise Falk. La centrul de date de-acolo îți pierdeai vremea.

Simți ezitarea lui Beth.

— Chiar crezi? zise ea.

— Da.

Era puțin spus. Falk răsfoia fișierele în timp ce vorbeau. Erau toate acolo. Copii ale documentelor pe care Alice le ceruse și de care făcuse rost din arhivele BaileyTennants. Unele fuseseră deja transmise de ea. Pe altele nu le trimisese. Contractele erau acolo, scrise negru pe alb, și Falk simți un val de adrenalină. Rememoră chipul lui Carmen, când îi spusese. Falk reveni la fișiere.

— Cum ai…?

— N-am avut niciodată încredere în Alice. Era întotdeauna nepoliticoasă cu mine. Iar Bree și cu ea lucrau prea strâns, i-ar fi fost ușor să dea vina pe Bree, dacă greșea ceva. Așa că am făcut copii după toate documentele pe care mi le cerea.

— Îți mulțumesc. Sincer.

O auzi oftând.

— Ce-o să se-ntâmple acum?

— Cu Bree?

— Și cu Lauren?

— Nu știu, răspunse Falk, sincer.

Autopsia confirmase că Alice murise din cauza unei hemoragii cerebrale, cel mai probabil ca urmare a faptului că se lovise cu capul de piatra lângă care îi fusese descoperit trupul. Și Bree și Beth aveau să fie puse sub acuzare, dar Falk spera în sinea lui că rezultatul final nu va fi prea aspru. Oricum, nu putea să nu-i pară rău pentru ele.

Familia Bailey era deja implicată într-o investigație publică legată de imaginile indecente pe care se presupunea că le difuzase fiul lui Daniel, Joel. Mass-media aflase de scandal și publicase o analiză completă, de două pagini, inclusiv cu fotografii de la școala privată, de fițe, unde învăța Joel. Conform relatărilor, băiatul fusese exmatriculat. Numele lui Margot Russell nu fusese implicat, cel puțin deocamdată.

Grație lui Beth, familia Bailey avea să se aștepte acum la și mai multe probleme. Falk nu reușea să simtă milă pentru ei. Timp de două generații,

familia profitase de nefericirea altora. Nici Jill nu era exclusă. Fie că i se părea că avea încotro sau nu, când venea vorba de afacerile familiei, era o Bailey, fără discuție.

De când plecase din rezervație, Falk se gândise foarte mult timp. La relații și la cât de puțin îi trebuia cuiva ca să dea greș. La cum este când porți ranchiună. La iertare.

El și Carmen încercaseră să le facă o vizită lui Margot și Rebeccăi. Tatăl lui Margot le spusese că fata nu vrea să vadă pe nimeni. Refuza să vorbească, refuza să iasă din camera ei. Bărbatul părea îngrozit.

Rebecca măcar acceptase să iasă din casă, chiar dacă stătuse în fața lor fără să rostească niciun cuvânt, la o masă din cafeneaua în care se întâlniseră. Carmen comandase sandviciuri pentru toți, fără să întrebe, și fata se uitase la ei în timp ce mâncau.

— Ce s-a întâmplat la cascadă? întrebase ea, într-un târziu.

Falk îi relată o versiune revizuită. Cât de aproape de adevăr era posibil. Cu accent pe iubire și fără să facă prea mare caz de regrete.

Fata se uitase la farfuria ei neatinsă și spusese:

— Mama nu mi-a spus prea multe.

— Ce ți-a zis?

— Că mă iubește și că-i pare rău.

— Asta e partea care trebuie să te intereseze, a zis Falk.

Rebecca se juca cu șervetul ei.

— Care e greșeala mea? Că nu vreau să mănânc?

— Nu. Cred că e ceva mult mai profund de-atât.

Fata nu părea convinsă, dar când s-a ridicat să plece și-a luat sandviciul împăturit în șervet. Falk și Carmen au privit-o pe fereastră. La capătul străzii, s-a oprit lângă un coș de gunoi. A ținut sandviciul deasupra lui ceva vreme, apoi, cu un

efort ce părea fizic, și l-a pus în geantă și a dispărut după colț.

— E un început, presupun, a spus Falk.

Se gândea la sutele de nimicuri care se adunaseră, pentru ca lucrurile să ajungă să meargă atât de prost. Poate că alte sute de nimicuri se puteau aduna pentru a îndrepta lucrurile.

După câteva zile în care stătuse acasă și meditase, Falk își mai petrecu alte câteva zile acționând. Se duse la un magazin de mobilă ca să cumpere câteva lucruri, apoi mai cumpără și altele pe care nu le avusese în plan.

Acum stătea în fotoliul lui cel nou, așezat în colțul camerei, în timp ce o pată de lumină solară se plimba pe covor. Era confortabil și fusese o decizie bună. Apartamentul arăta diferit. Mai aglomerat, dar se gândi că-i place așa. Și privind în ansamblu, văzu limpede schimbările din viața lui.

Cele două fotografii cu el și tatăl lui erau agățate pe perete, înrămate și șterse de praf. Schimbaseră aspectul camerei, dar se gândi că și asta îi place. Chiar credea în ceea ce-i spusese lui Lauren lângă cascadă. Într-o familie trebuie să existe iertare. Dar nu era destul să crezi în asta, trebuia să și trăiești sentimentul.

Falk ridică privirea și se uită la ceas. Era o frumoasă după-amiază de vineri. Carmen se căsătorea a doua zi, la Sydney. Îi dorea tot binele. Nu mai vorbiseră niciodată despre ceea ce se petrecuse între ei pe marginea cascadei. Simțea că pentru ea fusese o întâlnire care era cel mai bine să rămână efemeră. Înțelesese. Lângă bagaje îl aștepta haina de la costum și un cadou de nuntă, ambalat. Era pregătit să ia avionul spre Sydney.

Era timpul să plece, dar se gândi că mai avea timp să dea un telefon scurt.

Auzi cum se forma numărul și își imagină cum sună telefonul la celălalt capăt, în Kiewarra. Orașul lui natal. Îi răspunse o voce familiară.

— Greg Raco.

— Sunt eu, Aaron. Ești ocupat?

Un hohot de râs.

— Nu.

— Tot mai tragi chiulul de la muncă? îl întrebă Falk.

Și-l imagină pe sergentul de poliție la el acasă. Încă nu-și reluase uniforma.

— Se cheamă convalescență, frate, mersi de comentariu. Și durează ceva.

— Știu, zise Falk, întorcându-și mâna cu podul palmei în sus, să-și examineze pielea.

Chiar știa. El avusese noroc.

Au vorbit o vreme. Lucrurile mergeau puțin mai bine de când trecuse seceta. Falk a întrebat despre fiica lui Raco. Despre familia Hadler. Toți erau bine. Și restul lumii?

Raco râse iar.

— Omule, dacă ești așa de curios, poate că ar trebui să vii să vezi cu ochii tăi.

Poate că ar trebui. Falk se uită la ceas, într-un final. Trebuia să o ia din loc. Să prindă avionul.

— Ascultă, încă nu te-ai plictisit de convalescența asta a ta?

— De moarte.

— Mă gândesc să facem o drumeție. Într-un weekend. Dacă te simți în stare. Un traseu ușor.

— Da, absolut. Ar fi chiar bine, a spus Raco. Unde?

Falk se uită la hărțile tatălui său, desfăcute pe măsuța de cafea, în lumina caldă a după-amiezii. Soarele se reflecta în ramele fotografiilor de pe perete.

— Oriunde dorești. Știu niște locuri foarte bune.

Însemnările făcute atent cu creionul îi propuneau destule trasee. Avea destule de explorat.

Mulțumiri

Sunt încă o dată foarte norocoasă pentru că am fost înconjurată de un grup de oameni minunați, care m-au ajutat în atât de multe feluri.

Un sincer mulțumesc editoarelor mele, Cate Paterson de la Pan Macmillan, Christine Kopprasch și Amy Einhorn, de la Flatiron Books, și Clare Smith de la Little, Brown, pentru încrederea și sprijinul vostru neclintit. Intuiția și sfaturile voastre au fost inestimabile și sunt sincer recunoscătoare pentru multele oportunități extraordinare pe care le-am avut datorită vouă în ceea ce privește scrierile mele.

Vă mulțumesc și vouă, Ross Gibb, Mathilda Imlah, Charlotte Ree și Brianne Collins, de la Pan Macmillan, și tuturor celor care au muncit atât de serios pentru a da viață acestei cărți.

Aș fi fost pierdută fără ajutorul incredibilelor mele agente literare, Clare Forster de la Curtis Brown Australia, Alice Lutyens și Kate Cooper, de la Curtis Brown, Marea Britanie, Daniel Lazar, de la Writers House și Jerry Kalajian, de la Intellectual Property Group.

Mulțumiri și vouă, Mike Taylor, îngrijitor-șef pentru reptile la Healesville Sanctuary, Clint Wilson, sergent-șef la Poliția orașului Victoria, vizitatorilor din Parcul Național Grampians Gariwerd și liderului de echipă comunitară, Tammy Schoo, pentru amabilitatea cu care mi-ați împărtășit din cunoștințele și expertiza voastră privind fauna locală, procedurile de căutare și salvare și tehnicile de campare și de drumeție. Orice greșeli și libertăți de ordin artistic au apărut, îmi aparțin.

Le sunt îndatorată și nenumăraților librari care mi-au promovat cărțile cu atâta entuziasm și, desigur, tuturor acelor cititori cărora le-au plăcut povestirile mele.

Le mulțumesc mamelor din Elwood și minunaților lor copii, pentru căldura și prietenia lor. Au fost un far călăuzitor pe tot acest parcurs.

Ca întotdeauna, iubirea și mulțumirile mele pentru minunata mea familie care m-a susținut la fiecare pas: Mike și Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport și Ivy Harper, Peter și Annette Strachan.

Mai presus de toate, profunda mea gratitudine se îndreaptă către soțul meu remarcabil, Peter Strachan – ajutorul pe care mi l-ai dat se întinde pe ani și ar umple pagini întregi –, și fiicei noastre, Charlotte Strachan, dragostea noastră, care ne-a făcut să devenim tot mai buni.

Jane Harper s-a născut în Manchester și s-a mutat cu familia în Australia când avea opt ani. După șase ani, perioadă în care a obținut cetățenia australiană, s-a întors în Marea Britanie. A studiat literatura și istoria la Universitatea Kent, apoi a lucrat câțiva ani ca jurnalistă de știri pentru Hull Daily Mail, iar în 2008 s-a mutat înapoi în Australia. În prezent, locuiește la Melbourne cu soțul și cei doi copii.

Arșița, romanul său de debut, ale cărui drepturi de publicare s-au vândut în peste 30 de țări, a câștigat numeroase premii, printre care ABIA Australian Book of the Year (2017), Gold Dagger Award (2017) și cel mai bun roman crime la British Book Awards (2018).

JANE HARPER
CRIME
Cinci colege din Melbourne pleacă într-o excursie de team building în masivul Giralang, pe traseul care traversează un ținut împădurit. Dar una dintre ele, Alice, nu se mai întoarce. Și fiecare colegă spune o poveste ușor diferită despre ce s-a întâmplat.
Agentul federal Aaron Falk este însărcinat să elucideze soarta dispărutei. Într-o investigație care îl poartă prin hățișurile unei păduri puțin umblate, Falk descoperă o mulțime de indicii misterioase și se străduiește să descâlcească ghemul de relații personale și profesionale, de suspiciuni și trădări dintre cele cinci femei. Cine spune adevărul și cine minte? Oare Alice a fost omorâtă de una dintre ele?
O poveste tulburătoare despre lupta pentru supraviețuire. Harper dovedește încă o dată că este o adevărată forță literară.
PUBLISHERS WEEKLY
TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0654-7
9 786064 006547

{1} Poveste populară în care un înțelept îi cere unei femei clevetitoare să adune fulgii împrăștiați de vânt, iar când aceasta îi spune că nu se poate, înțeleptul îi zice că la fel se întâmplă și cu bârfele: odată spuse, nu mai pot fi adunate înapoi. *(N.t.)*

{2} Oppositional Defiant Disorder, tulburare de opoziție sfidătoare la adresa celor din jur. *(N.t.)*

Table of Contents

Prolog 6
Capitolul 1 9
Capitolul 2 14
Ziua 4: Duminica dimineața 17
Capitolul 3 18
Ziua 1: Joi după-amiaza 26
Capitolul 4 35
Ziua 1: Joi după-amiază 44
Capitolul 5 52
Ziua 1: Joi noaptea 57
Capitolul 6 67
Ziua 2: Vineri dimineață 76
Capitolul 7 83
Ziua 2: Vineri dimineață 92
Capitolul 8 96
Ziua 2: Vineri dimineața 107
Capitolul 9 116
Ziua 2: Vineri după-amiază 124
Capitolul 10 130
Ziua 2: Vineri după-amiază 138
Capitolul 11 145
Ziua 2: Vineri după-amiază 157
Capitolul 12 164
Ziua 2: Vineri noaptea 179
Capitolul 13 187
Ziua 3: Sâmbătă dimineață 196
Capitolul 14 203

Ziua 3: Sâmbătă după-amiază 215
Capitolul 15 220
Ziua 3: Sâmbătă după-amiază 231
Capitolul 16 240
Ziua 3: Sâmbătă seara 247
Capitolul 17 254
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 262
Capitolul 18 266
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 279
Capitolul 19 283
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 288
Capitolul 20 290
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 293
Capitolul 21 295
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 298
Capitolul 22 301
Ziua 3: Sâmbătă noaptea 303
Capitolul 23 307
Ziua 4: Duminică dimineață 311
Capitolul 24 312
Ziua 4: Duminică dimineață 317
Capitolul 25 318
Ziua 4: Duminică dimineața 325
Capitolul 26 326
Ziua 4: Duminică dimineață 328
Capitolul 27 329
Ziua 4: Duminica dimineață 332
Capitolul 28 333
Ziua 4: Duminică dimineață 339
Capitolul 29 342

Ziua 4: Duminică dimineață 344
Capitolul 30 349
Ziua 4: Duminică dimineață 350
Capitolul 31 353
Ziua 4: Duminică dimineață 355
Capitolul 32 361
Ziua 4: Duminică dimineața 363
Capitolul 33 367
Ziua 4: Duminică dimineață 369
Capitolul 34 370
Capitolul 35 374
Mulțumiri 379